Sophie
KINSELLA

POLIROM

Surprinde-mă

Colecția

„Ceea ce pare la prima vedere un roman ușor
despre necazurile căsniciei se preschimbă
într-o poveste mult mai profundă
despre încredere, familie și înțelegere.
O carte emoționantă...“

Publishers Weekly

„*Surprinde-mă* e un display de amuzament
în stare pură... o perspectivă nostimă
și vibrantă asupra căsniciei și talentului
de-a complica lucrurile.“

Kirkus Reviews

Sophie
KINSELLA

Surprinde-mă

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2019

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Surprise Me*

First published in Great Britain in 2018 by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers
Copyright © Madhen Media Ltd 2018
All rights reserved

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Surprinde-mă / Sophie Kinsella; trad. din lb. engleză și note de Ines Hristea. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7913-3

I. Hristea, Ines (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat o vreme ca jurnalistă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au apărut: *Mă dau în vânt după cumpărături*, *La cumpărături în rochie de mireasă*, *Poţi să ţii un secret?*, *La cumpărături cu sora mea*, *Supermenajera*, *La cumpărături cu bebe*, *Îţi aminteşti de mine?*, *Fata fantomă*, *La cumpărături cu Minnie*, *Am numărul tău*, *Noaptea nunţii*, *La cumpărături pentru vedete*, *La cumpărături în Las Vegas*, *În căutarea lui Audrey*, *Eu şi Mami-Zână*, *Eu şi Mami-Zână. Zâna-în-devenire.*

După zece ani de căsnicie, Dan şi Sylvie au o casă confortabilă, joburi motivante şi două gemene încântătoare. Sunt fericiţi împreună şi îşi închipuie că ştiu totul unul despre celălalt, ba uneori chiar se întreabă dacă n-au ajuns să comunice telepatic. Asta până când află că mai au de împărtăşit mai bine de jumătate de secol de căsnicie şi din momentul acela se dezlănţuie panica... Dacă se plictisesc? Dacă nu mai găsesc cu ce să-şi umple timpul? Dacă se simt atraşi de altcineva? Dacă... timpul rămas e prea scurt?! Ca să păstreze vie flacăra pasiunii, Dan şi Sylvie hotărăsc să-şi facă mici surprize, însă acestea au urmări dezastruoase, scoţând la iveală secrete întunecate din trecut care ameninţă să le distrugă căsnicia. Va rezista oare iubirea care i-a unit odată la toate presiunile din afară? Kinsella realizează un portret pe cât de amuzant, pe atât de emoţionant al căsniciei, cu toate încurcăturile, bucuriile şi complicaţiile ei.

Lui Henry

„Oamenii care au acum douăzeci de ani pot să atingă suta de ani. Posibilitatea e de trei ori mai mare decât în cazul bunicilor lor şi de două ori mai mare decât în cazul părinţilor lor."

Raportul Oficiului Naţional
de Statistică, 2011

„Viteza extraordinară cu care se modifică speranţa de viaţă înseamnă că trebuie să ne schimbăm radical percepţia în privinţa propriei bătrâneţi..."

Sir Steven Webb, Ministrul Pensiilor
din Marea Britanie
în perioada 2010-2015

Prolog

Am un mic vocabular secret pentru soţul meu. Cuvinte pe care le-am inventat ca să-l descriu. Nici măcar lui nu i-am spus despre ele: pur şi simplu mi se ivesc în minte din când în când. De pildă...

Încruntit: felul adorabil în care i se boţeşte chipul când e nedumerit şi stă aşa, cu sprâncenele ridicate, cu privirea rugătoare, ca şi când ar vrea să spună „Explică-mi!". Lui Dan nu-i place să fie nedumerit. Preferă ca totul să fie clar. Limpede. La vedere.

Aricios: felul crispat, defensiv, în care se poartă de câte ori vine vorba despre tatăl meu. (Dan crede că nu observ.)

Explodit: când viaţa îl duce de nas şi-i arde un pumn în faţă cu atâta putere, încât pentru o clipă îi taie efectiv respiraţia.

De fapt, ăsta e un cuvânt care merge cam în orice situaţie. Şi i se poate aplica oricui. Până şi mie. În clipa asta, *chiar* mi se aplică. De ce? Fiindcă sunt explodită. Plămânii mi-au paralizat. Mă furnică obrajii. Mă simt ca o actriţă dintr-o telenovelă. Şi iată de ce: 1. dădeam târcoale pe lângă biroul lui Dan, când 2. el era la serviciu, neavând habar cu ce mă ocup, şi 3. am deschis un sertar secret, încuiat, din masa lui

de lucru, iar acum 4. nu-mi vine să cred ce-am găsit, ce ţin în mână, ce văd.

Mă holbez şi umerii mi se ridică şi îmi coboară vizibil. Creierul îmi urlă mesaje panicate de genul: *Cum?* Şi: *Asta înseamnă...?* Şi: *Te rog! Nu! E o greşeală. Trebuie să fie o greşeală.*

Şi, cel mai grav: *Oare Tilda a avut dreptate tot timpul? Oare eu sunt de vină pentru asta?*

Simt că mă umflă plânsul. Şi îndoiala. Şi groaza. Încă nu ştiu sigur care dintre ele o să învingă. Ba da, ştiu. Îndoiala învinge. Şi îşi uneşte forţele cu mânia. „Pe bune?", îmi vine să strig. „*Pe bune*, Dan?"

Dar nu scot un sunet. Fac doar câteva poze cu telefonul pentru că... uite-aşa! S-ar putea să-mi prindă bine. Apoi pun la loc ce-am găsit, închid sertarul, îl încui cu grijă, îl mai verific o dată (sunt puţin maniacă în legătură cu încuiatul uşilor, opritul maşinilor de spălat şi alte chestii de genul ăsta; adică nu-s foarte obsedată, nu sunt *nebună*, doar... mă rog, înţelegeţi ce vreau să zic) şi apoi mă îndepărtez de el, ca şi cum ar fi locul unei crime.

Credeam că ştiu totul despre soţul meu şi că el ştie totul despre mine. L-am văzut plângând la *Up*. L-am auzit strigând în somn „*O să* te învingi!". El m-a văzut spălându-mi chiloţii în vacanţă (fiindcă serviciile de spălătorie din hoteluri sunt ridicol de scumpe), ba chiar mi i-a atârnat la uscat pe suportul de prosoape.

Am fost întotdeauna *acel cuplu*. Unit. Strâns. Ne citeam gândurile. Ne încheiam frazele. Credeam că nu mai avem cum să ne surprindem.

Ei, asta dovedeşte câte ştiam!

1

Cu cinci săptămâni înainte

Totul începe în ziua celei de-a zecea aniversări. Cine s-ar fi gândit?

De fapt, sunt două chestii care se întâmplă aici: 1. Cine s-ar fi gândit că totul putea să înceapă într-o zi atât de propice? Şi 2. Cine s-ar fi gândit, în primul rând, c-o să ajungem să aniversăm zece ani împreună?

Când spun zece ani, nu mă refer la zece ani de la nuntă. Mă refer la zece ani de când ne-am cunoscut. Adică la petrecerea pe care prietena mea Alison o dăduse de ziua ei de naştere. Aceea a fost ziua în care vieţile noastre s-au schimbat pentru totdeauna. Dan se ocupa de grătar, iar eu i-am cerut un hamburger şi... *bum!*

Mă rog, nu *bum* în sensul de dragoste la prima vedere. *Bum* în sensul că m-am gândit: „Mmm! Ce ochi are! Ce braţe are! E drăguţ". Purta un tricou albastru, care îi punea ochii în evidenţă. Era încins cu un şorţ de bucătar şi întorcea hamburgerii cu reală eficienţă. Ca şi când s-ar fi priceput. Ca şi când ar fi fost regele hamburgerilor.

Ciudat, niciodată nu mă gândisem că talentul de-a întoarce hamburgeri putea să se afle pe lista

calităţilor pe care mi-aş fi dorit să le aibă un bărbat. Dar, la el, chestia asta m-a cucerit.

Uitându-mă cum îşi vedea de treabă la grătar şi cum zâmbea vesel... am fost impresionată.

Aşa că m-am dus şi-am întrebat-o pe Alison cine-i tipul („un prieten vechi, din facultate, lucrează în imobiliare, un băiat foarte drăguţ") şi m-am apucat să discut şi să flirtez cu el. Când am văzut că aşa nu iese nimic, am pus-o pe Alison să ne invite pe amândoi la masă. Când am văzut că nici aşa nu iese nimic, m-am întâlnit cu el „din întâmplare" în oraş. De două ori. Printre care şi o dată când eram îmbrăcată cu o bluză cu decolteu adânc (aproape ca o târfă, dar de-acum începusem să fiu cam disperată). Şi-atunci, în sfârşit, *în sfârşit*, Dan m-a observat, m-a invitat să ieşim împreună şi-a fost dragoste cam la a cincea vedere.

În apărarea lui (susţine el acum), abia ieşise dintr-o relaţie şi nu era „tocmai pe piaţă".

În plus: am editat puţin povestea, pentru când le-o spunem altora. De pildă, nu pomenim nimic de bluza cu decolteu adânc. De asta nu e nevoie să ştie altcineva.

Mă rog. Să revenim: privirile ni s-au întâlnit peste grătar şi aşa a început totul. A fost genul ăla de moment karmic care-ţi influenţează viaţa pentru totdeauna. Un moment preţios. Un moment de marcat, zece ani mai târziu, printr-o masă la The Bar.

Ne place The Bar. Au mâncare bună acolo şi ne place atmosfera. Eu şi Dan avem multe gusturi comune – filme, spectacole de stand-up comedy, plimbări –, deşi între noi există şi diferenţe sănătoase. Pe mine n-o să mă vedeţi niciodată urcându-mă pe o bicicletă ca să fac mişcare, de pildă. Pe Dan n-o să-l vedeţi niciodată făcând

cumpărături pentru Crăciun. Nu-l interesează cadourile, iar ziua lui de naştere e un adevărat calvar. (Eu: Trebuie să-ţi doreşti ceva. *Gândeşte-te!* El (hăituit): Cumpără-mi... ăăăă... cred că nu mai avem sos pesto. Ia-mi un borcan de sos pesto. Eu: Un borcan de *sos pesto*? Cadou de *ziua ta*?)

O femeie în rochie neagră ne conduce la masă şi ne întinde două dosare mari, cenuşii.

— E un meniu nou, ne spune ea. Chelneriţa o să vină imediat.

Un meniu nou! Când femeia pleacă, ridic privirea spre Dan şi-i văd în ochi sclipirea aia inconfundabilă.

— Chiar aşa? îi spun pe un ton de aţâţare. Crezi?

El încuviinţează din cap.

— E simplu.

— Te dai mare, îl întărât eu.

— Accept provocarea. Ai o hârtie?

— Normal.

Întotdeauna am în geantă hârtie şi pixuri, pentru că întotdeauna jucăm jocul ăsta. Îi dau un pix şi o foaie ruptă din carnet, iar eu îmi iau un alt pix şi rup încă o foaie.

— OK, îl anunţ. Să-i dăm drumu'!

Tăcem amândoi, devorând meniul din priviri. Au şi plătică, şi calcan, ceea ce-mi îngreunează situaţia... însă chiar şi aşa, *ştiu* ce-o să comande Dan. O să-ncerce să mă ducă de nas, dar tot o să-l prind. Pentru că ştiu cum îi merge mintea.

— Gata!

Dan scrie câteva cuvinte pe hârtie şi o împăturește.

— Gata!

Îmi scriu şi eu răspunsul şi împăturesc hârtia. Chiar în clipa în care vine chelneriţa.

— Doriţi să comandaţi băuturile?

— Absolut! Şi mâncarea, îi răspund cu un zâmbet. Eu vreau un cocktail Negroni, apoi scoici şi pui.

— Pentru mine un gin cu apă tonică, adaugă Dan după ce fata şi-a notat comanda mea. Apoi scoici şi plătică.

Chelneriţa pleacă. Aşteptăm până când nu mai poate să ne audă. După care:

— Te-am prins!

Îmi împing bucăţica de hârtie spre Dan.

— Doar că n-am zis G&T. Am crezut c-o să-ţi iei şampanie.

— Eu te-am nimerit cu totul. Am câştigat!

Dan îmi întinde hârtia, pe care văd notat, cu scrisul lui îngrijit: *Negroni, scoici, pui.*

— Fir-ar al naibii! exclam. Am crezut c-o să scrii langustine.

— Cu polenta? Te rog!

Soţul meu zâmbeşte larg şi-mi umple din nou paharul cu apă.

— Ştiu c-ai fost pe punctul să scrii calcan, nu mă pot abţine să mă umflu în pene, să-i demonstrez cât de bine îl cunosc. Ai ezitat între calcan şi plătică, dar ai vrut feniculul cu şofran care vine cu plătica.

Dan zâmbeşte şi mai larg. L-am ghicit.

— Apropo, adaug desfăcându-mi şervetul. Am vorbit cu...

— A, ce bine! Şi ce-a...?

— E-n regulă.

— Excelent!

Dan soarbe din paharul cu apă, iar eu bifez subiectul pe lista mentală.

Multe dintre discuţiile noastre sunt aşa. Propoziţii suprapuse, gânduri rostite doar pe jumătate, exprimări stenografice. N-a trebuit să spun

„Am vorbit cu Karen, bona noastră, despre orele în care vrem să stea cu copiii". Dan ştia la ce mă refer. Nu-i vorba că am fi chiar *telepaţi*, dar, în general, simţim ce urmează să spună celălalt.

— A, şi trebuie să vorbim despre mama..., zice Dan sorbind din pahar.

— Ştiu. Mă gândeam c-am putea să mergem direct după...

— Da. E o idee bună.

Din nou: n-am fost nevoiţi să înşirăm toate detaliile, să spunem că trebuie să discutăm despre reuniunea de ziua de naştere a mamei lui şi că am putea să mergem acolo direct după ora de balet a fetelor. Amândoi ştiam la ce se referă celălalt. Îi dau coşuleţul cu pâine, ştiind c-o să ia felia cu maia, nu pentru că-i place în mod deosebit, ci fiindcă ştie că eu mă topesc după *focaccia*. Genul ăsta de bărbat e Dan. Genul care îţi lasă în coşuleţ pâinea preferată.

Ne sosesc băuturile şi ciocnim. La prânzul ăsta, amândoi suntem destul de relaxaţi, fiindcă avem liber după-amiază. Ne reînnoim asigurarea de sănătate, deci amândoi trebuie să ne facem un control medical, care e programat pentru mai târziu în cursul zilei.

— Deci, zece ani, spun ridicând din sprâncene. *Zece ani!*

— Incredibil!

— Am reuşit!

Zece ani. O realizare uriaşă. Mi se par ca un munte pe care ne-am târât ca să ajungem în vârf. Vreau să zic, e o întreagă *decadă*. Am schimbat trei case, ne-am căsătorit, am produs un set de gemene, am cumpărat vreo douăzeci de seturi de rafturi de la Ikea... practic, vorbim despre o viaţă de om.

Şi ce noroc că suntem încă împreună. Sunt conştientă de asta. Alte câteva cupluri pe care le cunoaştem şi care au pornit la drum cam în acelaşi timp cu noi n-au fost la fel de norocoase. Prietena mea Nadia s-a măritat şi a divorţat după doar trei ani. Pur şi simplu, căsnicia lor n-a mers.

Mă uit cu dragoste la Dan – la chipul lui pe care îl cunosc atât de bine, la pometii lui înalţi, la ploaia de pistrui, la strălucirea aia sănătoasă pe care a căpătat-o de la atâta mers cu bicicleta. Mă uit la părul lui nisipiu şi sârmos. Mă uit la ochii lui albaştri. La aerul lui energic, pe care îl are şi-acum, când stă la masă.

Dan, în schimb, se uită la telefon. Arunc şi eu o privire la al meu. N-am hotărât să nu ne atingem de telefoane când ieşim împreună – cine poate să reziste la o masă întreagă fără să-şi verifice telefonul?

— A, ţi-am luat ceva, mă anunţă brusc. Ştiu că nu-i o aniversare în adevăratul sens al cuvântului, dar oricum...

Scoate la iveală un obiect lunguieţ, frumos împachetat şi ştiu deja că e cartea despre dereticatul prin casă pe care am tot zis că vreau s-o citesc.

— Uau! exclam desfăcând ambalajul. Mulţumesc! Şi eu ţi-am luat ţie ceva...

Cântărind în palme cadoul, Dan zâmbeşte deja, pentru că bănuieşte despre ce-i vorba. Soţul meu colecţionează prespapieruri, aşa că la orice aniversare sau orice ocazie specială îi iau câte unul. (Pe lângă borcanul de sos pesto, evident.) E ceva sigur. Nu, nu *sigur*, că sună plicticos, iar noi nu suntem deloc plicticoşi. E doar... Mă rog. Ştiu că lui Dan o să-i placă darul şi-atunci de ce să irosesc banii pe ceva riscant?

— Îţi place?

— La nebunie! Se apleacă, mă sărută şi îmi şopteşte: Te iubesc.

— Iar eu îl iubesc pe Dan, îi şoptesc la rândul meu.

La 3:45 p.m. suntem în cabinetul doctorului. Ne simţim minunat, aşa cum nu poţi să te simţi decât când ai după-amiaza liberă, copiii merg la o întâlnire de joacă după ore, iar tu eşti ghiftuit cu mâncare excelentă.

Nu l-am mai întâlnit pe doctorul Bamford până acum – a fost ales de compania de asigurări – şi mi se pare un adevărat personaj. Mai întâi, ne-a invitat în sala de consultaţii împreună – ceea ce nu se prea face. Ne-a luat tensiunea, ne-a pus o sumedenie de întrebări şi s-a uitat pe rezultatele testelor de efort care ne-au fost făcute mai devreme. Apoi, completându-ne fişele, citeşte cu o voce destul de teatrală.

— Doamna Winter, o doamnă încântătoare, de treizeci şi doi de ani, nefumătoare, cu obiceiuri alimentare sănătoase...

Dan îmi aruncă o privire amuzată când aude „obiceiuri alimentare sănătoase", iar eu mă prefac că nu observ. Azi e aniversarea noastră – situaţia e diferită. Şi *a trebuit neapărat* să mănânc *mousse*-ul ăla cu două feluri de ciocolată. Mă zăresc în oglinda de pe uşa unui dulap şi imediat mă îndrept de spate şi-mi sug burta.

Sunt blondă, cu părul lung şi ondulat. Adică foarte lung. Până la brâu. Gen Rapunzel. Am părul lung de când eram mică şi nu mă îndur să-l tund. Într-un fel, părul blond şi lung e marca mea. E chestia care mă defineşte. Iar tata îl adora. Deci.

Gemenele noastre sunt şi ele blonde, iar eu profit de asta şi le îmbrac în bluziţe adorabile, cu dungi colorate, şi-n sarafane. Sau, cel puţin, aşa le-am îmbrăcat până anul ăsta, când amândouă au hotărât că iubesc fotbalul mai mult decât orice altceva şi că vor să-şi trăiască toată viaţa în tricourile alea oribile, din nailon albastru, ale echipei Chelsea. Chestie pentru care nu-l blamez pe Dan. Foarte tare.

— Domnul Winter, un bărbat puternic, de treizeci şi doi de ani...

Doctorul Bamford începe să citească fişa lui Dan, iar eu îmi înăbuş un chicotit. „Puternic". Ce-o să-i mai placă asta lui Dan.

Adică, e adevărat, soţul meu face mişcare, amândoi facem. Dar nu poţi să zici că e vreun Hercule. E... în regulă. Pentru el, e absolut în regulă.

— ...şi cu asta am încheiat. Bravo!

Doctorul Bamford termină de scris şi ridică privirea, însoţind-o cu un zâmbet larg. Poartă o meşă artificială, pe care am observat-o imediat ce-am intrat pe uşă, dar la care am avut mare grijă să nu mă uit. Printre altele, la serviciu trebuie să strâng fonduri pentru Willoughby House, un muzeu liliputan, de nişă, din centrul Londrei. Am de-a face deseori cu sponsori bogaţi, mai în vârstă, şi văd destule meşe artificiale – unele mai de calitate, altele mai puţin.

Nu, îmi retrag cuvintele. Toate arată groaznic.

— Ce cuplu încântător şi sănătos!

Tonul doctorului Bamford e aprobator, de parcă ne-ar face o evaluare pozitivă la şcoală.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

— De şapte ani, îi răspund. Şi, înainte, am fost împreună trei ani. De fapt, azi se împlinesc exact zece ani de când ne-am cunoscut! Îl iau

pe Dan de mână, într-o bruscă efuziune de iubire. Azi se fac exact zece ani!

— Zece ani de când suntem împreună, întăreşte Dan.

— Felicitări! Şi ce arbore genealogic aveţi împreună!

Doctorul Bamford să uită pe documentele noastre.

— Toţi bunicii sunt încă în viaţă sau au murit la vârste înaintate.

— Exact, încuviinţează soţul meu. Ai mei trăiesc încă şi sunt activi, iar Sylvie are încă o pereche de bunici, care o duc foarte bine, în sudul Franţei.

— Sunt conservaţi în Pernod, glumesc eu, zâmbindu-i lui Dan.

— Dar, dintre părinţi, v-au rămas numai trei?

— Tata a murit într-un accident de maşină, îi explic doctorului.

— A! Privirea medicului se întunecă în semn de compasiune. Dar, altfel, era sănătos?

— A, da! Foarte! Extrem de sănătos! Supersănătos! Era extraordinar! Era...

Nu mă pot abţine şi întind mâna după telefon. Tata era aşa de frumos. Doctorul trebuie neapărat să-l vadă ca să-şi dea seama. Când întâlnesc oameni care nu l-au cunoscut pe tata, am un sentiment straniu, aproape de *furie*, că nu l-au văzut niciodată, că nu i-au simţit niciodată strângerea de mână fermă şi energică şi nu înţeleg ce pierdere a fost dispariţia lui.

Oamenii spuneau că tata semăna cu Robert Redford. Că avea aceeaşi strălucire. Aceeaşi charismă. Era un bărbat de aur, chiar şi spre bătrâneţe, iar acum a fost luat de lângă noi. Şi, cu toate că au trecut doi ani de la accident, sunt

încă zile în care mă trezesc şi, preţ de câteva secunde, uit că tata a murit – până când amintirea mă loveşte din nou în plex.

Doctorul Bamford studiază fotografia cu tata şi cu mine. E de când eram mică – am găsit-o după moartea tatei, am scanat-o şi o ţin în telefon. Probabil c-a fost făcută de mama. Eu şi tata stăm pe terasa vechii noastre case, sub magnolie. Râdem de-o glumă pe care nu mi-o mai aduc aminte, iar razele soarelui de vară ne încing capetele blonde.

Îl privesc cu atenţie pe medic, să-i surprind reacţia. Aş vrea să exclame: „Ce pierdere cumplită pentru omenire! Cum ai îndurat-o?".

Dar firește că omul nu spune asta. Am remarcat că, cu cât trece mai mult timp de la moartea cuiva, reacţiile străinilor sunt din ce în ce mai slabe. Doctorul doar dă din cap. Apoi îmi înapoiază telefonul şi spune:

— Foarte drăguţ. Ei, e limpede că-ţi moşteneşti rudele sănătoase. Dacă nu punem la socoteală accidentele, prevăd că amândoi o să trăiţi mult şi bine.

— Excelent! exclamă Dan. Asta şi voiam să auzim!

— Ei, azi toată lumea trăieşte mult mai mult, ne zâmbeşte doctorul cu bunătate. Ştiţi, ăsta e domeniul care mă pasionează: longevitatea. Speranţa de viaţă creşte în fiecare an. Doar că lumea încă n-a înţeles asta cu adevărat. Guvernul... industria medicală... companiile care administrează fondurile de pensii... nimeni n-a înţeles asta cu adevărat. Medicul râde îngăduitor. De pildă, voi doi cât vă aşteptaţi să trăiţi?

— A, spune Dan pe un ton ezitant. Păi... nu ştiu. Optzeci de ani? Optzeci şi cinci?

— Eu aş zice nouăzeci, mă bag în vorbă cu îndrăzneală. Bunica mea a murit la nouăzeci de ani, de ce n-aş trăi şi eu la fel de mult?

— A, tu o să trăieşti peste o sută de ani, mă anunţă doctorul Bamford plin de siguranţă. Poate chiar o sută doi. Tu... Se uită la Dan. Poate mai puţin. Poate o sută.

— Dar speranţa de viaţă n-a crescut chiar *atât* de mult, replică soţul meu cu scepticism.

— Speranţa medie de viaţă, într-adevăr, n-a crescut chiar atât de mult, confirmă medicul. Dar voi doi sunteţi cu mult peste medie în ceea ce priveşte sănătatea. Vă îngrijiţi, aveţi gene bune... Cred cu tărie că amândoi o să apucaţi suta de ani. Cel puţin.

Zâmbeşte binevoitor, de parc-ar fi Moş Crăciun şi ne-ar dărui un cadou.

— Uau!

Încerc să mă imaginez la o sută doi ani. Niciodată nu mi-am închipuit c-o să trăiesc aşa de mult. Niciodată nu m-am gândit la speranţa de viaţă. Punct. Pur şi simplu m-am lăsat dusă de val.

— Asta e ceva! exclamă Dan, al cărui chip s-a înseninat. O sută de ani!

— Eu o să ajung la o sută *doi*, i-o tai râzând. Te iau cu viaţa mea superlungă!

— De cât timp aţi zis că sunteţi căsătoriţi? întreabă doctorul Bamford. De şapte ani?

— Exact, îi răspund eu mândră. Şi suntem împreună de zece.

— Ei, atunci gândiţi-vă ce veste bună v-am dat. Medicul e încântat.

— Ar trebui să mai aveţi încă şaizeci şi opt de ani minunaţi de căsnicie!

Cu...?

Cum?

Zâmbetul îmi îngheaţă. Totul parcă s-a înceţoşat în jur. Mi se pare că nu mai pot să respir cum trebuie.

Şaizeci şi opt de ani?

Chiar a zis...

Încă şaizeci şi opt de ani de căsnicie? Cu Dan?

Adică îl iubesc pe Dan şi aşa mai departe, dar...

Încă şaizeci şi opt de ani?

— Sper că aveţi destule rebusuri cu care să vă treceţi tot timpul ăsta!

Doctorul pufneşte vesel în râs.

— Şi-ar trebui să mai faceţi economie la subiectele de discuţie. Deşi întotdeauna aveţi la dispoziţie televizorul!

E limpede că situaţia i se pare amuzantă.

— Mai sunt şi pachetele cu filme!

Îi zâmbesc fără tragere de inimă şi arunc o privire spre Dan, să văd dacă el apreciază umorul doctorului. Soţul meu pare însă în transă. A scăpat pe jos sticla de apă din plastic goală şi nici măcar n-a observat. S-a făcut cenuşiu la faţă.

— Dan! Îi trag una peste picior. Dan!

— Da! răspunde el, zâmbindu-mi strâmb.

— Nu-i aşa că e o veste grozavă? reuşesc să-l întreb. Încă şaizeci şi opt de ani împreună! Asta e... adică... Norocul nostru!

— Absolut, răspunde soţul meu cu o voce gâtuită şi disperată. Şaizeci şi opt de ani. Norocul... nostru!

2

E o veste bună, firește. E o veste extraordinară. Suntem supersănătoși, o să trăim mult... ar trebui să sărbătorim!

Dar încă șaizeci și opt de ani de căsnicie? Pe bune? Adică...

Pe bune?

În mașină, pe drumul spre casă, amândoi tăcem. Tot arunc priviri scurte spre Dan, când nu se uită la mine, și simt că și el face la fel, când nu mă uit.

— Deci? A fost plăcut să auzim asta, nu? încep în sfârșit. C-o să trăim o sută de ani și-o să fim căsătoriți... Nu pot să rostesc numărul cu voce tare. Pur și simplu nu pot. Încă multă vreme, închei cu prudență.

— Aha, răspunde Dan, fără să-și miște capul. Da. A fost excelent.

— Asta... ți-ai închipuit? mă aventurez să-l întreb. Mă refer la partea cu mariajul. La... ăăă... durata lui.

Tăcere lungă. Dan stă încruntat, fără să scoată o vorbă, așa cum face întotdeauna când creierul lui procesează o problemă gravă și foarte complicată.

— Păi, e cam mult timp, îmi răspunde într-un târziu. Nu crezi?

— E mult, încuviinţez eu din cap. Destul de mult timp.

O nouă tăcere, în care Dan trece de-o intersecţie, iar eu îi ofer o gumă, pentru că, în maşină, eu sunt întotdeauna omul care oferă gumă.

— Dar e mult în sensul bun, nu? mă aud întrebând.

— Absolut, spune Dan, aproape mult prea repede. Normal!

— Grozav!

— Grozav. Deci.

— Deci.

Amândoi ne cufundăm din nou în tăcere. În mod normal, aş şti cu exactitate ce gândeşte Dan, dar azi nu mai sunt atât de sigură. Mă uit la el de vreo douăzeci şi cinci de ori, trimiţându-i semnale telepatice: *Spune-mi ceva.* Şi: *Începe o conversaţie.* Şi: *Mori dacă te uiţi, măcar o dată, încoace?*

Însă nici un mesaj nu ajunge la el. Soţul meu pare complet absorbit în propriile lui gânduri. Aşa că, în cele din urmă, recurg la lucrul pe care nu-l fac niciodată, adică la a spune:

— La ce te gândeşti?

Aproape imediat îmi regret cuvintele. Niciodată n-am fost genul de nevastă care îşi pisează bărbatul cu „La ce te gândeşti?". Acum mă simt neajutorată şi furioasă pe mine însămi. De ce *n-ar putea* Dan să se gândească în linişte câteva clipe? De ce îl tot iscodesc? De ce nu-l las în pace?

Pe de altă parte: la ce mama naibii se gândeşte *totuşi*?

— A, îmi răspunde Dan distrat. La nimic. Mă gândeam la termenii împrumutului. La ipoteci.

Ipoteci!

Aproape că-mi vine să râd. OK, asta nu face decât să demonstreze diferența dintre bărbați și femei. Un lucru pe care nu-mi place să-l spun, fiindcă nu sunt *deloc* sexistă – dar zău așa! Eu stau și mă gândesc la căsnicia noastră, iar el stă și se gândește la ipoteci.

— E vreo problemă cu ipoteca sau ceva?

— Nu, spune el absent, aruncând o privire spre GPS. Ce naiba, drumul ăsta nu duce *nicăieri*!

— Atunci, de ce te gândești la ipoteci?

— Păi, ăăă...

Dan se încruntă, cu ochii la ecranul GPS-ului.

— Mă gândeam că, înainte să te înhami la una...

Rotește volanul, făcând o întoarcere în U și ignorând claxoanele enervate din jur.

— ... știi exact pe ce perioadă e împrumutul. Adică, da, e pe douășcinci de ani, dar după aceea ai terminat cu el. Gata! Ești liber.

Simt cum mi se strânge stomacul Și, fără să gândesc limpede, mă reped și spun:

— Crezi că-s o *ipotecă*?

Deci nu mai sunt iubirea vieții lui, ci un aranjament financiar apăsător.

— *Poftim?* Dan se întoarce spre mine stupefiat. Sylvie, nu mă refeream la *tine*. Chestia asta n-are legătură cu *tine*.

Doamne Dumnezeule! Repet, chiar nu sunt sexistă, dar... *bărbații ăștia*!

— Asta crezi? Chiar nu te *auzi*?

Îmi iau vocea-de-Dan ca să-i demonstrez:

— O să fim căsătoriți pentru o perioadă enormă de timp. Rahat! Hei, o ipotecă e o chestie foarte bună, fiindcă, după douăzeci și cinci de ani, ai scăpat. Ești liber.

Apoi revin la vocea mea.

— Vrei să spui că procesul ăsta de gândire a fost o întâmplare? Vrei să spui că treburile astea două n-au nici o legătură?

— *Nu* asta... Dan nu-şi încheie fraza, fiindcă i-a picat fisa. *Nu* asta am vrut să spun, continuă cu un suflu nou. Chiar uitasem cu totul de discuţia cu doctorul, adaugă, pentru siguranţă.

Îi arunc o privire sceptică.

— Uitaseşi?

— Da. Uitasem de ea.

Nu pare convingător. Aproape că mi-e milă de el.

— Uitaseşi de cei şaizeci şi şapte de ani pe care urmează să-i mai trăim împreună? Nu mă pot abţine să-i întind o cursă.

— Şaizeci şi opt, mă corectează el imediat, apoi roşeşte, ceea ce spune totul. Sau câţi or fi. Sincer, chiar nu-mi aduc aminte.

Ce mincinos! Are numărul scrijelit pe creier. Aşa cum îl am şi eu.

Ajungem înapoi în Wandsworth, găsim un loc de parcare nu departe de casă şi descuiem uşa de la intrare. Locuim într-o căsuţă înşiruită, cu trei dormitoare, o alee în faţă şi o grădină în spate, unde existau ierburi aromatice şi flori, dar care acum e ocupată în mare parte de cele două căsuţe de jucărie pe care mama li le-a cumpărat fetelor când au împlinit patru ani.

Doar mama putea să cumpere două căsuţe de jucărie gigantice şi identice! Şi să aranjeze să fie livrate chiar în timpul petrecerii de ziua lor: ca să le surprindă pe fete. Toţi invitaţii au rămas muţi când trei tipi care se ocupau de

livrare au început să care în grădină panourile în dungi, ce urmau să reprezinte pereții, acoperișurile și ferestruicile drăgălașe, iar pe urmă să le asambleze sub privirile noastre holbate.

„Uau, mami!", am exclamat după ce i-am mulțumit. „Adică, sunt superbe... sunt absolut fantastice... dar două? Chiar două?"

La care mama doar a clipit din ochii ei albaștri și mi-a spus: „Ca să nu fie nevoite să *împartă* o singură căsuță, draga mea!", ca și când ar fi fost cât se poate de evident.

Mă rog! Asta-i mama mea. O tipă adorabilă. Adorabil de enervantă. Nu, poate că enervant de adorabilă e o formulare mai potrivită. Și, la drept vorbind, a doua căsuță de jucărie e destul de utilă: mi-am depozitat în ea covorașul de gimnastică și greutățile. Deci.

Intrând în casă, nici unul din noi nu pare să aibă prea multe de spus. În timp ce frunzăresc corespondența, îl surprind pe Dan uitându-se prin bucătărie, de parcă ar vedea casa noastră pentru prima dată. De parcă s-ar obișnui cu celula de închisoare în care urmează să trăiască, mă trezesc eu gândind.

Apoi mă dojenesc singură: Ei, hai, nu așa se uită!

Dar după aceea mă absolv de orice vină pentru că, de fapt, chiar așa se uită. Soțul meu se învârte prin bucătărie ca un tigru, țintuind morocănos cu privirea dulapurile albastre. Mai urmează să scrijelească o linie pe perete. Prima dintre cele destinate să marcheze drumul nostru jalnic și parcă nesfârșit de-a lungul următorilor șaizeci și opt de ani.

— Ce-i? se răstește Dan simțind că-l privesc.

— Ce-i? replic eu.

— Nu-i nimic.

— N-am zis nimic.

— Nici eu.

O, Doamne! Ce s-a întâmplat cu noi? Amândoi suntem nervoşi şi suspicioşi. Şi totul din vina nenorocitului ăluia de doctor: pentru că ne-a dat o veste aşa de bună.

— Ascultă, explodez eu. Deci, în principiu, o să trăim împreună o veşnicie. Trebuie să *rezolvăm* problema asta, da? Deci hai să discutăm!

— Ce să discutăm? mă întreabă Dan mimând ignoranţa.

— Nu mă lua aşa! izbucnesc eu. *Ştiu* ce gândeşti: Fir-ar să fie! Cum mama naibii o să rezistăm atâta? Adică, e minunat, dar e... Îmi frământ mâinile. Înţelegi! E... e o provocare.

Mă scurg încet pe dulapul de bucătărie de care stau rezemată, până ajung pe vine. După o clipă, Dan îmi urmează exemplul.

— E intimidant, recunoaşte el, iar faţa i se destinde în clipa în care o admite. Mă simt puţin... ei bine... puţin speriat.

În sfârşit, adevărul adevărat şi profund a ieşit la lumină. Amândoi suntem terifiaţi de căsnicia asta de proporţii epice, gen *Stăpânul Inelelor*, în care ne-am trezit, brusc, implicaţi.

— Păi, tu cât timp ai *crezut* c-o să fim căsătoriţi? îl întreb după câteva clipe de tăcere.

— Nu ştiu! Dan ridică braţele, parcă exasperat. Cine se gândeşte la asta?

— Dar când ai stat în faţa altarului, în biserică, şi-ai zis „până când moartea ne va despărţi", insist eu, ai avut în minte... o cifră aproximativă?

Soţul meu se strâmbă, ca şi când s-ar chinui să-şi amintească momentul.

— Sincer, nu, îmi răspunde. Pur și simplu m-am gândit... înțelegi! Așa, la un viitor începătoșat.

— Și eu la fel, mărturisesc ridicând din umeri. Am avut o perspectivă vagă. Presupun că mi-am închipuit că, într-o zi, o să ajungem la nunta de argint. Când oamenii ajung la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de căsnicie, te gândești: Uau! Au reușit!

— Când o să ajungem la nunta de argint, spune Dan cam sumbru, n-o să fim nici la jumătatea drumului. Nici măcar la jumătate.

Amândoi tăcem din nou. Ramificațiile descoperirii par să nu se mai oprească.

— Veșnic e mai mult decât mi-am închipuit, continuă Dan ca apăsat de o povară.

— Și pentru mine. Mă prăbușesc cu spatele de dulap. E *mult* mai mult decât mi-am închipuit.

— E un maraton.

— Un supermaraton, îl corectez. E un *ultra*maraton.

— Ura! exclamă soțul meu, ridicând ochii, brusc animat. Asta e! Am crezut c-o să alergăm zece kilometri și-acum, dintr-odată, am descoperit că suntem într-o cursă din aia nebunească, într-un ultramaraton de o sută șaizeci de kilometri prin deșertul Sahara, și că n-avem cum să abandonăm. Nu că aș *vrea* să abandonez, adaugă el repede văzându-mi privirea. Dar nici nu vreau să... înțelegi. Să cad secerat de-un atac cerebral.

Dan chiar că știe să-și aleagă metaforele! Întâi, căsnicia noastră e o ipotecă. Acum o să-i provoace un atac cerebral. Și, apropo, cine-i deșertul Sahara în toată povestea asta? Eu?

— Nu ne-am stabilit cum trebuie ritmul, începe Dan să se ambaleze pe subiect. Vreau să spun,

dacă *aş fi ştiut* c-o să trăiesc aşa de mult, probabil că nu m-aş fi însurat atât de tânăr. Dacă toţi oamenii o să trăiască până la o sută de ani, trebuie să schimbăm regulile. În primul rând, să nu ne mai legăm de cineva până, cel puţin, la cincizeci de ani...

— Şi să facem copii la cincizeci de ani? zic puţin cam tăios. De ceasul biologic ai auzit?

Pentru o clipă, Dan s-a dezumflat.

— Da, ai dreptate, cu chestia asta nu merge-aşa.

— Oricum, nu putem da timpul înapoi. Suntem unde suntem. Adică într-un moment *bun*, adaug, hotărâtă să rămân optimistă. Vreau să spun... gândeşte-te la părinţii tăi. Sunt căsătoriţi de treizeci şi opt de ani şi continuă să fie împreună. Dacă ei pot să rămână împreună înseamnă că şi noi putem.

— Părinţii mei nu sunt cel mai bun exemplu, replică Dan.

Corect! Mama şi tatăl lui au ceea ce s-ar putea numi o relaţie dificilă.

— Atunci s-o luăm pe Regină, continui eu, tocmai când se aude soneria. E măritată de un catralion de ani.

Dan se holbează la mine de parcă nu i-ar veni să creadă ce-a auzit.

— Regina? Ăsta-i singurul exemplu pe care l-ai găsit?

— Bine, las-o pe Regină, zic eu pe un ton defensiv. Ascultă, hai să discutăm despre chestia asta mai târziu.

Şi mă îndrept spre uşa de la intrare.

În clipa în care fetele dau buzna în casă pline de veselie, următorii şaizeci şi opt de ani sau câţi or fi mi se par, brusc, lipsiţi de relevanţă.

Asta e ceea ce contează. Fetele noastre, în clipa asta, feţişoarele lor îmbujorate, vocile lor piţigăiate care strigă:

— Avem *stickere*! Am mâncat *pizza*!

Amândouă mă iau de mâini, îmi povestesc tot felul de lucruri şi mă trag hotărâte înapoi, spre ele, când încerc să-mi iau la revedere de la prietena mea Annelise, care le-a adus acasă şi-mi face veselă cu mâna, îndreptându-se deja către maşină.

Le strâng pe gemene lângă mine, simţindu-le cum dau din mâini şi din picioare în felul acela atât de familiar. Tresar când mă calcă pe picioare cu pantofii de şcoală. N-au fost plecate decât două ore, la o întâlnire de joacă cu alţi copii. Deci o nimica toată. Dar, strângându-le lângă mine, mi se pare c-au lipsit o veşnicie. Oare Anna n-a mai crescut puţin? Oare părul Tessei nu miroase altfel? Şi de unde-a apărut zgârietura micuţă de pe bărbia Annei?

Acum fetiţele vorbesc între ele în acel limbaj aproape secret al gemenilor: vocile li se suprapun, şuviţele de păr blond li se împletesc, în timp ce privesc admirativ stickerul sclipitor, reprezentând un căluţ-de-mare, pe care Tessa îl are pe mână. Din ce aud, îmi dau seama că plănuiesc să-l împartă „mereu, până creştem mari". Fiindcă, aproape sigur, căluţul o să se dezintegreze imediat ce o să-l dezlipesc de pe mâna fetiţei, e clar c-o să avem nevoie de o diversiune, altfel o să se lase cu urlete. Viaţa alături de două fetiţe gemene, în vârstă de cinci ani, e ca viaţa într-un stat comunist. N-am ajuns *chiar* să număr în fiecare dimineaţă fulgii de cereale din castronele, ca să mă asigur că fetele mele au primit porţii egale, dar...

De fapt, o dată chiar am numărat fulgii. Aşa lucrurile au mers mai repede.

— Gata! anunţă Dan. E ora de baie? E ora de baie! se corectează el imediat.

Ora de baie nu-i o întrebare. E o necesitate absolută. E cheia de boltă a familiei noastre. În principiu, întregul edificiu al programului din casa noastră se bazează pe ora de baie.

(Apropo, lucrurile nu stau aşa doar la noi, ci în toate familiile cu copii mici pe care le cunosc. Impresia generală e că, dacă nu se respectă ora de baie, nu se mai respectă nimic. Se instalează haosul. Civilizaţia se preface în praf şi pulbere. Copiii ajung să rătăcească pe străzi în zdrenţe, rozând oase de animale, în vreme ce părinţii lor se leagănă şi se smiorcăie prin ganguri. Sau cam aşa ceva.)

În orice caz, e ora de baie. De cum începe să se deruleze programul de seară, mi se pare că stările ciudate de mai devreme nici n-au existat. Eu şi Dan funcţionăm din nou ca o echipă. Ne anticipăm gândurile şi menţinem comunicarea la minimum, fiindcă ne folosim de codul aproape telepatic al părinţilor.

— Să trecem la Anna, să-i facem..., începe Dan întinzându-mi pieptănul de descurcat părul.

— Am rezolvat dimineaţă.

— Dar...?

— La fel.

— Deci mesajul ăla de la domnişoara Blake? mă întreabă ridicând din sprâncene.

— *Ştiu.*

Sunt la momentul în care dau cu balsam părul Annei, trecându-mi degetele de-a lungul şuviţelor. Mă uit la soţul meu şi îi şoptesc peste capul fetiţei:

— Să mori de râs.

Domnişoara Blake e directoarea şcolii, iar mesajul era în carneţelul cu mesaje pentru părinţi al Annei. O notificare printată, adresată tuturor părinţilor, prin care aceştia erau rugaţi să NU discute sau „să bârfească la poarta şcolii" despre un anume incident, care nu a avut absolut NICI O BAZĂ.

Habar n-aveam la ce se referea directoarea, aşa că le-am trimis imediat un e-mail celorlalţi părinţi, ca să aflu despre ce era vorba. Se pare că domnişoara Christy, care predă la grupa mare, fusese văzută căutând pe Google, pe calculatorul din clasă, informaţii despre unul dintre taţi, fără să-şi dea seama că monitorul era conectat la tabla electronică a clasei.

— Îmi dai, te rog...

Dan îmi întinde para duşului, iar eu clătesc părul Annei cu apă caldă, în vreme ce ea chicoteşte şi strigă:

— Plouă!

Oare întotdeauna am fost atât de telepatici? Atât de la unison? Nu cred. Cred că ne-am schimbat după ce s-au născut fetele. Când ai gemeni, trebuie să „lupţi" cot la cot cu partenerul. Hrăneşti, schimbi scutece, linişteşti şi treci copiii de la unul la celălalt cât e ziua de lungă. Intri într-o rutină şi nu mai iroseşti prea multe cuvinte. Când le alăptam pe Anna şi pe Tessa şi eram atât de obosită, că nici să *vorbesc* nu mai aveam putere, Dan îşi dădea seama doar după expresia mea la ce mă gândeam:

1. Poţi să-mi dai, te rog, puţină apă? Vreo trei litri jumate îmi ajung.

2. Şi vreo câteva batoane de ciocolată Galaxy? Îndeasă-mi-le direct în gură. O să le absorb ca aspiratoru'.
3. Poţi, te rog, să schimbi canalu' la televizor? Am mâinile pline cu copii şi-am văzut deja treisprezece ore de Jeremy Kyle.
4. Dumnezeule, sunt epuizată! Oare am zis chestia asta de mai mult de cinci sute de ori pe ziua de azi?
5. Adică, realizezi la ce *nivel* de epuizare am ajuns? Sunt aşa de obosită, că mi s-au prăbuşit oasele pe dinăuntru' corpului. Rinichii mi s-au rezemat de ficat şi plâng în tăcere.
6. Au, *sfârcu'*! Au! *Auuu!*
7. *Auuuuuuuuuu!*
8. Ştiu. E ceva natural. E ceva frumos. Mă rog!
9. După ăştia nu vreau să mai facem nici un copil, da?
10. Ai priceput? Eşti atent la mine, Dan? NU VREAU SĂ MAI FACEM NICI UN COPIL. NICIODATĂ.

— Aaaaah!

Termin cu amintirile în clipa în care Tessa agită apa din cadă cu atâta putere, încât m-a făcut leoarcă.

— Gata! se răsteşte Dan. *Gata!* Amândouă: *afară* din cadă.

Imediat, fetele încep să se smiorcăie. La noi în casă sunt multe smiorcăieli. Tessa se smiorcăie fiindcă n-a vrut să mă ude aşa de tare. Anna se smiorcăie fiindcă întotdeauna face asta când se smiorcăie Tessa. Şi amândouă se smiorcăie din cauza tonului ridicat al lui Dan. Şi,

firește, amândouă se smiorcăie pentru că sunt obosite moarte, deși n-ar recunoaște asta nici în ruptul capului.

— Sti-cke-rul meu, gâfâie Tessa, pentru că are talentul să introducă întotdeauna în ecuație orice nenorocire care-i trece prin minte. Mi s-a stricat sti-i-i-i-i-cke-ruuuul. Și m-am lovit la degetu-u-u-u-u-u' mare.

— O să-l ducem la spitalu' de stickere, doar ți-am zis! îi spun ca s-o liniștesc și o înfășor într-un prosop. Iar degețelu' ți-l pup și n-o să te mai doară.

— Îmi dai și o înghețată pe bă-ă-ă-ă-ă-ț? mă întreabă ridicând ochii repede spre mine, fiindcă a simțit că ar putea să-i meargă.

Trebuie să-i admiri tupeul. Întorc capul ca să-mi ascund chicotitul și-i răspund peste umăr:

— Nu chiar acum. Poate mâine.

În timp ce Dan preia sarcina spusului poveștii, eu mă duc să mă schimb de hainele ude. Mă șterg cu prosopul, după care mă trezesc în fața oglinzii, privindu-mi trupul gol.

Șaizeci și opt de ani. Oare cum o să arăt peste șaizeci și opt de ani?

Cu grijă, îmi strâng pielea de pe coapsă, până când se face toată numai zbârcituri. O, *Doamne*! Zbârciturile alea sunt viitorul meu. Atât doar c-o să le am pe tot corpul. O să am coapsele zbârcite și sânii zbârciți și... nu știu... pielea capului zbârcită. Dau drumul coapsei și continui să mă studiez. Oare ar trebui să urmez un regim de înfrumusețare? De pildă, să-mi fac o exfoliere? Dar atunci cum o să-mi reziste pielea până la o sută doi ani? Oare n-ar trebui să *acumulez* straturi de piele, în loc să scap și de cele pe care le am deja?

Şi, de fapt, cum îţi menţii frumuseţea vreme de o sută de ani? *Asta* de ce nu ni se spune prin reviste?

— Gata! S-au liniştit. Mă duc să alerg puţin.

Intrând pe uşă, Dan îşi trage deja cămaşa de pe el, dar se opreşte când mă vede stând goală în faţa oglinzii.

— Mmm, face el, iar ochii îi sclipesc.

Aruncă repede cămaşa pe pat, apoi se apropie de mine şi-mi înconjoară mijlocul cu braţele.

Şi iată-l şi pe el în oglindă. Soţul meu tânăr şi frumos. Dar oare cum o să arate *el* peste şaizeci şi opt de ani? Brusc, mi se iveşte în minte o imagine înspăimântătoare, cu un Dan bătrân şi înţelept care mă ameninţă cu un băţ şi-mi strigă „M-ai tras pe sfoară, femeie, m-ai tras pe sfoară!".

Ceea ce e ridicol. Dan o să fie bătrân, nu Ebenezer Scrooge.

Scutur din cap cu putere, ca să-mi alung imaginea din minte. Dumnezeule, *de ce* a trebuit doctorul ăla să ne spună ce ne-a spus despre viitor?!

— Mă gândeam...

Nu-mi închei fraza.

— De câte ori o să mai facem sex? sugerează Dan dând din cap. Am calculat deja.

— *Cum?*

Mă răsucesc cu faţa spre el.

— Nu la asta mă gândeam! Mă gândeam... Mă opresc, intrigată. De câte ori?

— De unşpe mii de ori. Aproximativ.

— De unşpe mii de ori?

Din cauza şocului, simt că mi se înmoaie picioarele. Oare aşa ceva e măcar posibil, din punct

de vedere fizic? Dacă m-am gândit că *exfolierea* o să-mi distrugă pielea, atunci asta...

— Ştiu.

Soţul meu îşi dă jos pantalonii de la costum şi-i atârnă pe umeraş.

— Şi eu am crezut că numărul o să fie mai mare.

— *Mai* mare?

Cum putuse să creadă că numărul o să fie mai mare? Pe mine, numai gândindu-mă la unsprezece mii de partide de sex, mă şi ia ameţeala. Încă unsprezece mii! Şi toate cu Dan! Nu că – evident, sigur că *vreau* ca toate să fie cu Dan, dar... *încă unsprezece mii*?

Când o să avem timp de atâtea? Adică, mai trebuie să şi mâncăm. Mai trebuie să mergem şi la serviciu. Şi n-o să ne plictisim? Oare ar trebui să caut pe Google poziţii sexuale noi? Oare să instalez un televizor pe tavan?

Numărul ăsta *nu poate* să fie corect. Probabil că Dan a pus un zero în plus.

— Cum ai ajuns la cifra asta? îl întreb suspicioasă, dar soţul meu mă ignoră.

Îşi lasă mâinile să alunece în jos pe spatele meu, după care îmi prinde fesele în căuşul palmelor. În ochi are privirea aia concentrată pe un singur scop pe care i-o cunosc. Treaba cu Dan e că nu poţi să discuţi despre sex mai mult de treizeci de secunde, pentru că după aceea vrea să facă sex, nu să vorbească despre el. De fapt, consideră că discuţiile pe tema asta sunt, în general, o totală pierdere de vreme. (Mie, în schimb, îmi place să vorbesc despre sex. Dar am învăţat să fac asta *după*. Stau cuibărită în braţele lui şi-i spun tot ce-mi trece prin minte despre... mă

rog, despre orice, iar el spune „Mhm, mhm", până când îmi dau seama c-a adormit.)

— Aș putea să-mi amân alergarea, propune, sărutându-mă pasional pe gât. În fond, *e* aniversarea noastră...

Și are dreptate. Iar sexul e minunat – până acum, și la capitolul ăsta stăm bine cu telepatia. După aceea ne lungim în pat și spunem chestii de genul „A fost fantastic!" și „Te iubesc!" și toate celelalte lucruri pe care și le spun cuplurile fericite.

Și a fost fantastic.

Și eu chiar îl iubesc pe Dan.

Dar – sincer și cu mâna pe inimă – în capul meu mai există o voce. Care acum îmi spune: *Una s-a dus. N-au mai rămas decât 10.999 de partide.*

3

Mă trezesc devreme, dar descopăr că Dan mi-a luat-o înainte. Deja s-a dat jos din pat şi stă în micul fotoliu de răchită din bovindou, uitându-se morocănos pe fereastră.

— 'Neaţa!

Se întoarce doar puţin către mine.

— 'Neaţa!

Mă ridic în capul oaselor, alertată, cu gândurile învălmăşindu-mi-se în minte. Mi se pare că i-am dat de capăt problemei ăsteia cu trăitul o veşnicie. M-am gândit intens la ea, când eram pe punctul să adorm, şi am găsit soluţia!

Dau să i-o comunic lui Dan – dar el începe să vorbească înainte.

— Deci, în principiu, trebuie să lucrez până pe la vreo nouăzeci şi cinci de ani, mă anunţă el cât se poate de posomorât. Am tot făcut calcule.

— Poftim? replic eu, neînţelegând la ce se referă.

— Dacă o să trăim o veşnicie înseamnă că trebuie să şi muncim o veşnicie.

Îmi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ca să ne susţinem vieţile astea lungi. Adică, sub nici o formă nu putem să ne pensionăm la şaizeci şi cinci de ani. De fapt, nu putem să ne

pensionăm deloc. N-o să putem niciodată s-o „luăm mai uşor".

— Nu mai fi aşa de amărât! exclam eu. Vestea a fost *bună*, doar aşa am stabilit s-o considerăm, nu?

— Tu vrei să lucrezi până la nouăzeci şi cinci de ani? replică Dan.

— Poate. Ridic din umeri. Mie îmi place munca mea. Şi ţie îţi place munca ta.

Soţul meu se încruntă.

— Nu-mi place *chiar aşa de mult.* Tata s-a pensionat la cincizeci şi şapte de ani, ştii asta?

Atitudinea lui începe să mă calce pe nervi.

— Nu mai fi aşa de negativist, îi ordon. Gândeşte-te la şansele pe care le presupune chestia asta. Avem în faţă zeci şi zeci de ani! Putem să facem orice! E fantastic! Trebuie doar să facem nişte planuri.

— Cum adică?

Dan se uită la mine suspicios.

— OK! Uite câteva idei care mi-au venit mie.

Mă trag mai în faţă în pat şi-l ţintuiesc cu privirea, încercând să-l inspir.

— Ne împărţim viaţa în decade. Şi în fiecare decadă facem altceva, ceva diferit şi cool. Realizăm chestii. Ne forţăm să ne depăşim limitele. De pildă, o decadă întreagă nu vorbim unul cu celălalt decât în italiană.

— *Ce?*

— Nu vorbim unul cu celălalt decât în italiană, repet pe un ton uşor defensiv. De ce nu?

— Pentru că *noi nu vorbim italiana*, mă lămureşte soţul meu, de parcă aş fi nebună de legat.

— Am învăţa-o! Asta ne-ar schimba viaţa. Ar fi...

Fac un gest vag cu mâinile.

Dan se uită la mine.

— Ce alte idei mai ai?

— Încercăm şi alte joburi.

— Ce joburi?

— Nu ştiu! Ne găsim nişte joburi extraordinare, care să ne împlinească şi să ne provoace. Sau am putea să trăim în alte locuri. Ce-ai zice de o decadă în Europa, alta în America de Sud, alta în State... Număr opţiunile pe degete. Am putea să trăim oriunde.

— Am putea să călătorim, admite Dan. Chiar ar trebui să călătorim. Întotdeauna mi-am dorit să merg în Ecuador. Să văd insulele Galapagos.

— Poftim! Atunci mergem în Ecuador.

Preţ de câteva clipe tăcem amândoi. Văd cum soţul meu digeră ideile astea.

Ochii încep să-i strălucească şi, brusc, înalţă capul.

— Hai s-o facem! La naiba, Sylvie, ai dreptate! Chestia asta e apelul nostru de trezire. Trebuie să ne *trăim* viaţa. Cumpăr biletele pentru Ecuador, retrag fetele de la şcoală şi vineri putem deja să fim acolo... Hai s-o *facem*!

E atât de încântat, că nu vreau să-i stric bucuria. Dar oare chiar nu m-a ascultat deloc? Eu mă refeream la decada următoare. Sau poate chiar la decada *de după* cea următoare. Mă refeream la o perioadă îndepărtată, nedefinită. Nu la *săptămâna asta*.

— Vreau neapărat să mergem în Ecuador, spun după câteva clipe. Absolut! Dar ne-ar costa o avere...

— E o experienţă unică în viaţă, îmi respinge Dan obiecţiile. Ne-am descurca. Adică, Sylvie, vorbim de *Ecuador!*

— Absolut! Încerc să fiu la fel de încântată ca el. Ecuador! Fac o pauză, înainte să adaug: Singura problemă e că doamnei Kendrick nu-i place să-mi iau concendii neanunţate.

— O să-i treacă.

— Şi mai e şi piesa în care fetele joacă la şcoală. *Sub nici o formă* nu pot s-o rateze şi trebuie să meargă şi la repetiţii...

Dan scoate un scâncet exasperat.

— Bine, atunci luna *viitoare*.

— E ziua de naştere a mamei tale, îi atrag atenţia. Şi i-am invitat pe soţii Richardson la cină, iar fetele au ziua sportului...

— Bine, spune Dan pe un ton din care ghicesc că-i e foarte greu să-şi păstreze calmul. Atunci luna de după. Sau în vacanţa de vară.

— Mergem în Lake District, îi reamintesc şi mă cutremur văzându-i expresia de pe chip. Adică, sigur, am putea să renunţăm, dar am plătit deja avansul...

Nu-mi închei fraza.

— Stai aşa, să văd dac-am înţeles corect! spune soţul meu pe un ton egal, deşi e limpede că-i pe punctul să explodeze. Mai am înaintea mea un număr nesfârşit de ani, dar nu pot să fac loc unei călătorii spontane în Ecuador, unei călătorii care mi-ar îmbogăţi viaţa?

Tăcere. Nu vreau să spun ce gândesc, adică: *E clar* că nu putem să facem loc unei călătorii spontane în Ecuador, unei călătorii care ne-ar îmbogăţi viaţa, fiindcă – bună dimineaţa! – avem nişte vieţi deja aşezate.

— Am putea merge să mâncăm la un restaurant ecuadorian, propun veselă.

Deşi, judecând după privirea pe care mi-o aruncă Dan, poate că ar fi fost mai bine să-mi ţin gura.

La micul dejun, pun în boluri, pentru mine şi pentru Dan, nişte muesli, peste care adaug seminţe de floarea-soarelui. Dacă urmează să mai trăim încă şaizeci şi opt de ani, trebuie să ne menţinem pielea în stare bună.

Oare ar trebui să încep să fac tratamente cu botox?

— Încă douăzeci şi cinci de mii de mic dejunuri, anunţă Dan din senin, cu ochii în castron. Tocmai am calculat.

Tessa ridică nasul de la felia de pâine prăjită şi-l priveşte cu ochi strălucitori, mereu gata să descopere o glumă.

— Dacă mănânci douăzeci şi cinci de mic dejunuri, o să-ţi explodeze burtica!

— Douăzeci şi cinci de mii, o corectează Anna.

— Am *zis* douăzeci şi cinci şi-o mie, sare imediat Tessa.

— Serios, Dan, tot te mai gândeşti la asta? Îi arunc o privire plină de milă. Trebuie să depăşeşti momentul.

Douăzeci şi cinci de mii de mic dejunuri. Rahat! Cum o să reuşesc să pregătesc *atâtea* mese interesante? Poate ar trebui să începem să mâncăm *kedgeree*[1]. Sau, o decadă, să băgăm în noi doar mâncare japoneză. Să băgăm în noi tofu. Sau chestii de genul ăsta.

— De ce strâmbi din nas?

Dan mă priveşte fix.

— Fără nici un motiv!

Îmi netezesc grăbită fusta roz cu imprimeu floral. La birou, port multe fuste înflorate, pentru

1. Fel de mâncare specific bucătăriei englezeşti, preparat din peşte afumat, orez, ouă şi unt.

că ăsta e genul de firmă unde lucrez. Nu că am avea un cod vestimentar oficial, dar dacă mă îmbrac cu chestii primăvăratice sau roz sau doar, pur şi simplu, drăguţe, şefa mea, doamna Kendrick, exclamă de fiecare dată „Ce minunat! Vai, ce *minunat*, Sylvie!".

Când şefa ta e şi patroana firmei, deţine puterea absolută şi a concediat oameni pe motiv că „nu se încadrau", îţi doreşti s-o auzi zicând „Ce minunat!". Aşa că, în cei şase ani de când lucrez aici, garderoba mea a devenit din ce în ce mai colorată şi mai tinerească.

Doamnei Kendrick îi plac galbenul-lămâie, albastrul de saschiu, imprimeurile florale, volanele, nasturii perlaţi şi pantofii cu fundiţe. (Am găsit un website.)

Nu-i plac *sub nici o formă* negrul, ţesăturile lucioase, bluzele cu decolteu adânc, tricourile şi încălţămintea cu platformă. („Mai bine îţi iei pantofi cu talpă *ortopedică*, draga mea, nu crezi?") Şi, după cum am spus, ea e şefa. O şefă cam neobişnuită, dar... şefa. Şi ţine ca totul să fie făcut cum îi place ei.

— Ha! pufneşte Dan în râs.

A deschis corespondenţa şi se uită la o invitaţie.

— Ce-i?

— O să-ţi placă la nebunie!

Îmi aruncă o privire sardonică şi o întoarce astfel încât s-o pot citi. E vorba de o recepţie organizată pentru deschiderea unei noi clinici de caritate. Tipul care o deschide e un vechi prieten de-al tatei, pe care-l cheamă David Whittall, iar recepţia se ţine la Sky Garden.

Am auzit de Sky Garden. E într-o clădire din sticlă, la etajul treizeci şi cinci, de unde poţi

vedea întreaga Londră. Numai gândindu-mă la locul ăsta îmi vine să mă agăţ de scaun, ca să mă ancorez cât mai bine.

— Sună perfect pentru mine, îi răspund dând ochii peste cap.

— Aşa am zis şi eu, replică Dan cu un zâmbet amuzat, fiindcă ştie foarte bine care e realitatea.

Mi-e aşa de frică de înălţimi, că situaţia nu mi se pare deloc amuzantă. Nu pot să ies pe balcoane aflate la mare înălţime. Nu pot să mă urc în lifturi transparente. Dacă mă uit la televizor şi văd oameni care fac salturi cu paraşuta sau merg pe sârmă la mare înălţime, intru în panică, deşi stau în siguranţă pe canapea.

N-am fost aşa întotdeauna. Cândva schiam, traversam poduri înalte, n-aveam nici o problemă. Dar, după ce le-am născut pe fete, nu ştiu *ce* s-a întâmplat în creierul meu, însă am început să ameţesc şi dacă mă urcam pe o scară. Am crezut că în câteva luni o să scap de frica asta, dar n-a fost aşa. Când fetele aveau cam un an şi jumătate, unul dintre colegii lui Dan şi-a cumpărat un apartament cu terasă pe acoperişul imobilului şi, când am mers la petrecerea de casă nouă, eu n-am putut nici măcar să mă apropii de balustradă să admir priveliştea. Pur şi simplu, picioarele mi-au îngheţat. Când ne-am întors acasă, Dan m-a întrebat: „Ce s-a *întâmplat* cu tine?". Iar eu i-am răspuns: „Nu ştiu".

Îmi dau seama că ar fi trebuit să rezolv problema până acum. (Hipnoză? Terapie cognitiv-comportamentală? Terapie prin expunere? Din când în când, mai caut soluţii pe internet.) Dar, în ultima vreme, asta n-a fost chiar o prioritate. Am avut treburi mai presante de gestionat. De pildă...

Mă rog. Bine. Deci, iată o informaţie-cheie despre mine: când a murit tata, în urmă cu doi ani, am fost dărâmată. N-am „făcut faţă prea bine situaţiei". Aşa spuneau oamenii. Pe care îi auzeam şoptind prin colţuri: „Sylvie nu face faţă prea bine situaţiei". (Mama mea, Dan, tipul ăla, doctorul pe care mi l-au adus.) Ceea ce m-a cam deranjat. Adică, în fond, ce înseamnă „să faci faţă" unei situaţii? Cum poţi „să faci faţă" când tatăl tău, eroul tău, tocmai a murit brusc într-un accident de maşină? Cred că oamenii care „fac faţă" fie se mint singuri, fie n-au avut un tată ca al meu sau, pur şi simplu, n-au nici un fel de sentiment.

Poate că nu *voiam* să fac faţă. *La asta* s-au gândit?

În orice caz, lucrurile au cam luat-o razna. O vreme a trebuit să-mi iau liber de la serviciu. Am făcut şi vreo câteva... tâmpenii. Doctorul a încercat să mă bage pe un tratament medicamentos. (Nu, *mulţumesc.*) Şi, în contextul ăsta, răul meu de înălţime nu mi s-a mai părut aşa un inconvenient major.

Acum sunt OK, absolut OK. Evident, cu excepţia răului de înălţime, de care o să mă ocup când o să am timp.

— Trebuie neapărat să te duci la doctor pentru fobia asta a ta, îmi spune Dan citindu-mi gândurile, aşa cum face întotdeauna. Ceea ce e aproape de speriat. PS? adaugă când vede că nu-i răspund imediat. M-ai auzit?

„PS" este porecla pe care mi-a dat-o Dan şi pe care o foloseşte din când în când. Prescurtare de la „Prinţesa Sylvie".

Explicaţia lui e că, atunci când ne-am cunoscut, eu eram prinţesa şi el era muncitorul amărât.

Mi-a zis „Prinţesa Sylvie“ şi în speech-ul pe care l-a ţinut la nunta noastră, iar tata a strecurat „Asta înseamnă că eu sunt Regele!“, la care toată lumea a aplaudat, iar Dan s-a înclinat, în glumă, în faţa tatei. Adevărul e că tati *chiar arăta* ca un rege, atât era de distins şi de chipeş. Mi-l amintesc acum, cu părul lui auriu înspicat cu alb strălucind în lumină şi cu redingota lui imaculată. A fost cel mai bine îmbrăcat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. După aceea tati i-a spus lui Dan: „Continuă, Prinţe Daniel!“ şi i-a făcut cu ochiul în stilul lui încântător. Mai târziu, cavalerul de onoare a glumit zicând că ne aflam la „o nuntă regală“. De fapt, totul a fost foarte amuzant atunci.

Însă, pe măsură ce a trecut timpul – şi poate pentru că acum sunt ceva mai în vârstă –, m-am săturat să mi se spună „Prinţesa Sylvie“. Porecla asta mă enervează, mă face să mă înfior,. Totuşi mă tem să-i spun lui Dan. Trebuie să mă înarmez cu tact. Există o anumită poveste. O anumită stânjeneală.

Nu, nu „stânjeneală“. Sună prea extrem. E doar... O, Doamne! Cum să mă exprim ca să nu... ?

OK! Iată încă o informaţie-cheie despre mine: am fost crescută într-un fel destul de privilegiat. N-am fost răsfăţată, sigur n-am fost răsfăţată, dar... am fost tratată bine. Am fost fetiţa tatei. Iar familia mea a avut bani. Iniţial, tata a lucrat în industria aeronautică, a fost director, apoi, când compania lui a fost preluată de alta, a primit o grămadă de acţiuni şi a pus bazele propriei lui firme de consultanţă. Care a mers excelent. Normal! Tati avea o personalitate magnetică, era genul de om care atrăgea oamenii şi succesul.

Dacă se întâmpla să călătorească la clasa I lângă o vedetă, la sfârşitul zborului avea deja cartea de vizită a vedetei respective şi o invitaţie să bea ceva împreună.

Aşa că noi nu am avut doar bani, ci şi diverse avantaje: zboruri scumpe, tratament preferenţial... Am o grămadă de fotografii cu mine în copilărie, în carlinga diferitor avioane, purtând chipiul căpitanului. Când eram mică de tot, am avut o casă în Los Bosques Antiguos, un club rezidenţial privat din Spania, unde se căsătoresc jucătorii de golf celebri care apar în revista *Hello!* Cu unii dintre ei eram chiar prieteni. *Ăsta* era genul nostru de viaţă.

În vreme ce Dan... n-a avut genul ăsta de viaţă. Familia lui e minunată, într-adevăr minunată, dar e o familie modestă. Tatăl lui Dan a fost contabil şi ţine foarte mult la ideea de-a economisi. *Foarte* mult. A început să economisească pentru avansul la casă când avea optsprezece ani. I-a luat doisprezece ani grei să strângă toţi banii, dar a reuşit. (Mi-a spus povestea asta prima dată când m-a întâlnit, iar apoi m-a întrebat dacă am un fond de pensie.) Niciodată nu şi-ar fi luat familia pe sus, s-o ducă într-o călătorie spontană până în Barbados – aşa cum a făcut tata o dată –, şi nici nu s-ar fi dus la cumpărături la Harrods.

Nu mă înţelegeţi greşit: nu *vreau* călătorii în Barbados sau sesiuni de cumpărături la Harrods. I-am spus asta lui Dan de un milion de ori. Totuşi, Dan e cam... care e cuvântul? *Aricios*. Da, ăsta e termenul potrivit. Se aricieşte puţin când vine vorba de felul în care am fost crescută.

Frustrant e că, atunci când am început să ieşim împreună, nu era aşa. El şi tata se înţelegeau

foarte bine. Mergeam toţi patru cu iahtul şi ne simţeam excelent. Adică, evident, tata se pricepea la navigat mult mai bine decât Dan, care nu mai făcuse asta până atunci, dar se descurca. El şi tata se respectau. Tati spunea în glumă că i-ar fi prins bine să-i verifice ochiul de vultur al lui Dan echipa de contabili. Ba, de câteva ori, chiar i-a cerut sfatul. Cu toţii eram relaxaţi şi atmosfera era perfectă.

Însă, pe măsură ce timpul a trecut, Dan a început să se aricească. N-a mai vrut să meargă cu iahtul. (La drept vorbind, după ce le-am născut pe fete, ar fi fost destul de greu.) Apoi, cu trei ani în urmă, ne-am cumpărat casa asta – folosind, ca avans, banii pe care eu i-am moştenit de la bunica. Tata s-a oferit să ne dea restul sumei, ca s-o achităm integral, dar Dan n-a acceptat. Brusc, a început să se poarte ciudat şi mi-a zis că ne-am bazat destul pe familia mea. (N-a ajutat nici faptul că, atunci când a venit la noi să vadă casa, tatăl lui Dan a zis: „Deci *cu asta* te alegi când ai o familie bogată!". De parcă am fi locuit într-un palat, nu într-o casă cu trei dormitoare, în Wandsworth, cumpărată pe credit.)

După moartea tatei, întreaga avere i-a rămas mamei, care ne-a oferit, la rândul ei, bani – dar Dan nici n-a vrut s-audă. Ba s-a aricit şi mai tare. De fapt, chiar ne-am certat pe tema asta.

Pot să înţeleg că soţul meu e un bărbat mândru. (Oarecum. Mă rog, de fapt nu înţeleg deloc, dar poate că e o chestie masculină.) În schimb, ce mă deranjează foarte tare e atitudinea lui extrem de defensivă în relaţia cu tatăl meu. Am văzut cum, încet-încet, situaţia a devenit din ce în ce mai tensionată, chiar când tati încă trăia.

Dan spunea tot timpul că mi se pare, dar nu e așa. Pur și simplu, nu știu *ce* s-a întâmplat, de ce soțul meu a devenit atât de aricios. (Atunci am și inventat cuvântul ăsta.) Parcă a început să-l deteste pe tata sau cam așa ceva.

Chiar și acum, Dan parcă se simte încă amenințat. Niciodată nu vrea să vorbim despre tata, să ne amintim de el – nu de-adevărat. Eu mă așez și încep să mă uit la poze, dar Dan nu se concentrează. După un timp inventează o scuză și se îndepărtează. Iar eu simt cum mi se rupe inima: dacă nu pot să-mi amintesc de tata împreună cu soțul meu, atunci cu cine să fac asta? Adică, mami... mami e mami. E o tipă adorabilă, dar cu ea nu poți să porți *o conversație* în adevăratul sens al cuvântului. Iar frați nu am.

În copilărie, faptul că eram singură la părinți mă deranja. O tot băteam pe mama la cap să-mi mai facă o surioară. („Nu, scumpa mea", îmi răspundea ea cu drăgălășenie.) Apoi mi-am inventat o prietenă imaginară. O chema Lynn, avea părul negru și breton, gene lungi și mirosea a bomboane de mentă. Vorbeam cu ea pe-ascuns. Dar nu era la fel ca și când aș fi vorbit cu un om real.

Când s-au născut Tessa și Anna, le-am privit îndelung cum stăteau față în față, deja legate printr-o relație în care nimeni altcineva nu avea acces, și am simțit o invidie profundă, viscerală. Oricâte lucruri avusesem în copilărie, *asta* îmi lipsise.

Ei, gata! Nu mai sufăr de mult c-am fost singură la părinți; și-am renunțat de mult la prietena mea imaginară. În ce-i privește pe Dan și pe tatăl meu... Am acceptat că fiecare relație

are o anumită linie de demarcaţie şi că asta e linia noastră. Cel mai bine e să evit cu totul subiectul şi să zâmbesc atunci când Dan îmi spune „PS" – ce contează?!

— Da, îi răspund, revenindu-mi. O să mă duc la doctor. E o idee bună.

— Iar invitaţia asta o refuzăm.

Soţul meu bate cu degetul în invitaţia la Sky Garden.

— O să-i scriu lui David Whittall. O să înţeleagă, îi spun lui Dan.

Chiar atunci Tessa îşi varsă laptele, Anna ne anunţă că şi-a pierdut agrafa de păr şi că nu vrea decât agrafa *aia*, fiindcă are o *floare* pe ea, iar programul de dimineaţă reintră în normal.

Dan nu mai are acelaşi serviciu pe care îl avea când ne-am cunoscut. Pe vremea aia lucra pentru o mare companie de investiţii imobiliare. Câştigai bine, dar îţi distrugeai sufletul, aşa că Dan a economisit bani în fiecare an (aşchia nu sare departe de trunchi) şi, până la urmă, a strâns suma necesară ca să-şi deschidă propria firmă. Care produce unităţi de birouri prefabricate, autonome şi sustenabile. Sediul firmei e în estul Londrei, pe malul Tamisei, aşa că adesea le duce el cu maşina pe fete la şcoală, fiindcă e în drumul lui.

În timp ce le fac cu mâna din pragul uşii, îl văd pe vecinul nostru de-alături, profesorul Russell, luându-şi ziarul. Are un ciuf comic de păr alb, care mă face să zâmbesc de câte ori îl văd, dar când profesorul se întoarce spre mine, îmi iau rapid o mină serioasă, de om matur.

S-a mutat în cartier de curând, în cursul anului. Presupun că are în jur de şaptezeci de ani. A predat botanică la Oxford University şi se pare că e expert de talie internaţională în nu ştiu ce ferigă. În orice caz, grădina lui e ocupată de o seră uriaşă, în care îl văd adeseori trebăluind printre tot felul de plante. Profesorul locuieşte cu un bărbat cu părul în întregime alb, pe care ni l-a prezentat doar ca Owen, şi presupun că sunt împreună, deşi nu pot să bag mâna-n foc.

De fapt, sunt destul de prudentă în ce-i priveşte. Asta fiindcă primul lucru care s-a întâmplat după mutarea lor a fost că Tessa a şutat o minge peste gard, ce a aterizat fix pe acoperişul serei. Dan a trebuit s-o recupereze şi, escaladând construcţia, a crăpat una dintre plăcile de sticlă. Am plătit pentru înlocuirea ei, totuşi n-a fost *cel mai bun* început pentru relaţia noastră de vecinătate. Acum mă aştept ca, din clipă-n clipă, Russell şi Owen să se plângă de urletele gemenelor. Deşi poate că sunt niţel surzi. Sper din toată inima.

Nu, de fapt, nu *sper* să fie surzi. Evident că nu. Doar că... ar fi convenabil.

— Bună dimineaţa! spun veselă.

— Bună dimineaţa! îmi răspunde profesorul Russell cu un zâmbet, deşi privirea îi e absentă şi distantă.

— Te simţi bine pe Canville Road?

— A, da, foarte bine, răspunde el dând din cap. Foarte bine.

Privirea i-a alunecat deja în altă parte. Poate că omul e plictisit. Sau poate că mintea nu-i mai e la fel de ageră ca odinioară. Sincer, nu reuşesc să-mi dau seama.

— Totuşi trebuie să fie ciudat după ce-ai locuit în Oxford?

Mi-l închipui pe profesorul Russell plimbându-se printre clădirile vechi ale universităţii, îmbrăcat în roba neagră, lungă până în pământ, şi apoi predându-le unui grup de studenţi. La drept vorbind, imaginea asta „oxfordiană" i se potriveşte mai mult decât cea de-acum: stând în pragul uşii, pe o străduţă din Wandsworth, cu expresia cuiva care a uitat în ce zi suntem.

— Da, îmi răspunde de parcă e prima dată când se gândeşte la asta. Da, e puţin ciudat. Dar e mai bine. Omul trebuie să meargă înainte. Brusc, mă ţintuieşte cu privirea şi-i văd ochii sclipind de inteligenţă. Mare parte dintre profesori rămân acolo prea mult. Dacă nu mergi înainte în viaţă, te atrofiezi ca fiinţă. *Vincit qui se vincit.* Face o pauză, ca şi când ar vrea să lase cuvintele să respire. După cum sunt convins că ştii.

OK, e limpede că mintea lui Russell nu şi-a pierdut agerimea.

— Absolut, încuviinţez din cap. *Vincit...* ăăă... Îmi dau seama prea târziu că încercarea de-a repeta cuvintele latineşti e o greşeală. Cu siguranţă, o dreg rapid.

Mă întreb ce înseamnă chestia cu *vincit-numai-ştiu-cum* şi dacă aş putea s-o caut repede pe Google, când prind din zbor altă voce.

— Toby, m-ai auzit? Trebuie să scoţi gunoiul. Şi dacă tot ai zis că vrei să mă ajuţi, atunci du-te şi cumpără o salată pentru prânz. Şi unde ne sunt toate cănile? Îţi spun eu. Pe podeaua din camera ta, acolo sunt.

Mă întorc şi-o văd pe Tilda, vecina noastră din partea cealaltă, ieşind pe uşă. Îşi înfăşoară în jurul gâtului ceea ce pare a fi o eşarfă nesfârşită,

cu imprimeu etnic şi în acelaşi timp îşi ceartă fiul, pe Toby. Acesta are douăzeci şi patru de ani şi a absolvit Leeds University în urmă cu doi ani. De atunci locuieşte cu maică-sa şi încearcă să pună pe picioare o firmă de electronice. (De fiecare dată când vrea să-mi explice despre ce-i vorba exact, mie mi se blochează creierul şi nu pricep nimic, dar e ceva care are de-a face cu „competenţa digitală", ori ce-o fi asta!)

Toby îşi ascultă mama în tăcere, sprijinit de uşa de la intrare, cu mâinile îndesate în buzunare şi cu o mină distantă. Ar putea să fie un tip foarte arătos, dar şi-a lăsat o barbă din aia cretină. Pe lume există bărbi sexy şi bărbi cretine, iar a lui e cretină. E aşa de neîngrijită şi de fără nici o formă, că-mi taie respiraţia. Ce mare lucru ar fi dacă ar tunde-o şi ar aranja-o puţin? Dacă i-ar face *ceva*...

— ...şi trebuie să discutăm şi despre bani, încheie Tilda pe un ton ameninţător, după care se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte larg. Sylvie! Eşti gata?

Dimineaţa, eu şi Tilda mergem întotdeauna împreună până la staţia Wandsworth Common – facem asta de şase ani. Tilda nu ia trenul, pentru că lucrează de acasă, ca asistentă personală de la distanţă, pentru vreo şase persoane, dar îi face plăcere să se plimbe cu mine şi să stăm de vorbă.

Suntem vecine doar de trei ani, dar înainte ca eu şi Dan să cumpărăm casa, am locuit vizavi, într-un apartament, şi aşa am cunoscut-o pe Tilda. De fapt, chiar ea ne-a zis că e de vânzare casa noastră de-acum şi ne-a implorat s-o cumpărăm ca să fim vecini. Genul ăsta de om e Tilda. E impulsivă, convingătoare şi încăpăţânată (în

sensul bun al cuvântului) şi a devenit prietena mea cea mai apropiată.

— La revedere! le spun, făcându-le cu mâna, profesorului Russell şi lui Toby, după care o pornesc la drum.

Sunt încălţată cu adidaşi, iar pantofii cu toc îi am în geantă, împreună cu bentiţa de catifea turcoaz pe care o să mi-o pun la birou. Doamnei Kendrick îi plac la nebunie bentiţele de păr din catifea, iar pe asta mi-a dăruit-o de Crăciun. Aşa că, deşi acasă n-aş purta-o nici picată cu ceară... dacă şefa e fericită, de ce nu?

— Îmi plac şuviţele tale noi, îi spun Tildei, uitându-mă la părul ei. Sunt foarte... deschise.

— *Ştiam eu!* exclamă ea, dând din mână a lehamite. Sunt exagerate.

— Nu! zic rapid. Îţi deschid tenul!

— Hmm! Tilda se trage de păr neîncrezătoare. Poate ar trebui să mă duc înapoi şi le zic să le mai închidă.

Când vine vorba de înfăţişare, Tilda e o adevărată contradicţie. Îşi vopseşte părul cu religiozitate, dar rareori se machiază. Întotdeauna are câte o eşarfă colorată, dar niciodată nu poartă bijuterii, fiindcă – mi-a explicat – îi amintesc de cadourile vinovate pe care i le-a făcut fostul soţ. Măcar acum îşi dă seama că toate lucrurile alea au fost cadouri cumpărate din vinovăţie. („Mai bine mi-ar fi luat nişte ustensile de bucătărie!", a exclamat ea o dată, furioasă. „Să-mi fi luat un KitchenAid!")

— Deci, spun după ce trecem de colţul străzii. Concursul ăsta!

— O, Doamne! Tilda dă ochii peste cap, îngrozită. Nu ştiu nimic.

— Eu ştiu mai puţin decât nimic, replic. O să fie un dezastru.

Eu, Tilda şi Dan ne-am oferit să intrăm în echipa care urmează să participe la un concurs de cultură generală în scopuri caritabile ce are loc mâine-seară. Se ţine în pubul din capătul străzii şi e organizat în fiecare an. Simon şi Olivia, de peste drum, sunt cei care au alcătuit echipa şi ne-au momit zicându-ne că e „jalnic de simplu".

Ieri-dimineaţă însă, eu şi Tilda ne-am întâlnit cu Simon pe stradă, iar el a schimbat placa. Ne-a spus că unele runde s-ar putea să fie „destul de dure", dar să nu ne facem griji, fiindcă n-avem nevoie decât de „puţină cultură generală".

În clipa în care Simon s-a îndepărtat, eu şi Tilda ne-am uitat una la alta înspăimântate.

— „Puţină cultură generală"?

Poate cândva am avut şi eu puţină cultură generală. De fapt, cândva am ştiut numele a o sută de capitale – le-am învăţat pentru un concurs şcolar. Dar, de când am născut, singurele informaţii pe care sunt în stare să le reţin par să fie următoarele: 1. reţeta lui Annabel Karmel pentru degete de pui, 2. tema muzicală din *Purceluşa Peppa* şi 3. în ce zi merg fetele la înot (marţea). Şi, sinceră să fiu, uneori confund melodia din *Purceluşa Peppa* cu aia din *Charlie şi Lola*. Deci. Nici o speranţă.

— I-am zis lui Toby că trebuie să intre şi el în echipă, mă anunţă Tilda. Chiar îi place mâncarea de la Bell, aşa că n-a trebuit să insist prea mult. Toby se pricepe la muzică şi la chestii de-astea. Şi măcar o să mai iasă puţin din casă. *Băiatul ăsta!*

Tilda scoate un sunet de frustrare bine cunoscut.

Că Tilda şi Toby se calcă pe nervi e puţin spus. Amândoi lucrează de-acasă, dar – din câte pot să-mi dau seama – perspectivele lor asupra muncii intră în conflict. Tilda înţelege lucrurile în felul următor: lucrezi în biroul tău de acasă, ordonat, şi nu te întinzi prin alte camere. În vreme ce Toby înţelege lucrurile astfel: îţi împrăştii rahaturile prin toată casa, dai muzica tare ca să ai inspiraţie, iar la miezul nopţii discuţi din bucătărie cu partenerul tău de afaceri, fără să produci, efectiv, vreun ban. Încă.

Încă e mottoul lui Toby. Orice n-a făcut în viaţă, plănuia să facă, doar că n-a făcut *încă*. Chiar l-am auzit urlând, prin peretele comun dintre casele noastre:

— N-am curăţat încă bucătăria! *Încă!* Doamne, mamă!

N-a găsit *încă* fonduri ca să-şi deschidă firma. N-a luat *încă* în considerare şi vreo altă carieră. Nu s-a gândit *încă* să se mute într-un apartament. N-a învăţat *încă* să facă *lasagna*.

Tilda mai are şi o fiică mai mare, pe care o cheamă Gabriella şi care, la douăzeci şi patru de ani, lucra deja într-o bancă, locuia cu prietenul ei şi-i dădea Tildei sfaturi despre diverse gadgeturi utile din catalogul Lakeland. Ceea ce dovedeşte. Ceva.

Însă ce-am învăţat până acum despre Tilda este că, dacă se lansează într-o peroraţie despre Toby, trebuie să schimbi subiectul rapid. Şi, de fapt, chiar vreau s-o întreb ceva. Vreau încă o opinie în legătură cu toată povestea asta cu căsnicia.

— Tilda, când te-ai măritat, încep pe un ton relaxat, cât ţi-ai închipuit c-o să dureze căsnicia?

Adică, știu, se spune că „pentru totdeauna", adaug, mimând ghilimelele cu degetele în aer. Și știu că tu ai divorțat, deci... Ezit puțin. Dar în ziua nunții, când nu știai ce-o să urmeze, cât ai crezut că o să însemne „pentru totdeauna"?

— Sincer? mă întreabă Tilda, fluturând mâna din încheietură. *Rahat!* Nu-mi mai merge Fitbitul.

— Ăăă... da. Presupun că da.

— Oare s-o fi dus bateria? se agită Tilda enervată. Oare câți pași oi fi făcut? Își lovește Fitbitul. Nici unul nu contează dacă nu e înregistrat. Puteam să nici nu mă mai deranjez să ies din casă.

Fitbitul e cea mai recentă obsesie a Tildei. O vreme a fost fermecată de Instagram, iar plimbarea noastră zilnică era punctată de un șir nesfârșit de fotografii cu picături de ploaie pe frunze. Acum Tilda a trecut la număratul pașilor.

— Ba sigur că fiecare pas contează! Când ajungem la gară, îți spun eu câți pași ai făcut, bine? Încerc s-o readuc la subiect. Deci, când te-ai măritat...

— Când m-am măritat, repetă Tilda ca și cum ar fi uitat întrebarea.

— Cât ai crezut c-o să însemne „pentru totdeauna"? De pildă, treizeci de ani? sugerez eu. Sau... cincizeci?

— *Cincizeci de ani?* Tilda scoate un sunet care e pe jumătate pufnet disprețuitor, pe jumătate hohot de râs. Cincizeci de ani cu Adam? Crede-mă, cinșpe mi-au fost de-ajuns și mă mir c-am rezistat și-atât. Tilda îmi aruncă o privire întrebătoare. De ce te interesează?

— A, nu ştiu, îi răspund vag. Mă gândeam aşa, la căsnicie, la cât durează, chestii de genu' ăsta.

— Dacă vrei *neapărat* să ştii ce cred eu, spune Tilda mărind pasul, ei bine, cred că întreg sistemul e greşit. Adică, să fim serioşi, pentru totdeauna? Cine poate să se angajeze la ceva pentru totdeauna? Oamenii se schimbă, vieţile se schimbă, circumstanţele se schimbă...

— Păi...

Nu-mi termin fraza. Nu ştiu ce să spun. Eu *m-am angajat* să rămân cu Dan pentru totdeauna. Nu-i aşa?

— Dar nu ţi-ai dorit să îmbătrâniţi împreună? întreb în sfârşit.

— Eu n-am înţeles *niciodată* treaba asta, îmi răspunde Tilda cu convingere. E cel mai înfiorător ţel de viaţă pe care pot să mi-l închipui. „Să îmbătrânim împreună"! Mai bine-ai spune „Vreau să-mi ţin dinţii la un loc cu ai tăi".

— Nu-i totuna! obiectez eu râzând, dar prietena mea nu mă aude.

Tildei i se întâmplă deseori să se ambaleze.

— De ce se insistă atâta pe tâmpenia asta cu „pentru totdeauna"?! Mă rog, să zicem... Dar „până când moartea ne va despărţi" nu ţi se pare un proiect mult prea ambiţios? Nu ţi se pare un pariu mult prea riscant? Există multe alte scenarii mai plauzibile. „Până când drumurile ni se vor despărţi." „Până când plictiseala ne va despărţi." În cazul meu: „Până când ne va despărţi penisul rătăcitor al soţului".

Am zâmbit stânjenită. Tilda nu vorbeşte prea des despre Adam, fostul ei soţ, dar o dată mi-a spus toată povestea, care a fost haioasă şi dureroasă şi cât se poate de tristă.

Adam s-a recăsătorit. Cu noua soţie are trei copii mici. Şi tot timpul pare absolut epuizat.

— Ei, am ajuns! În faţa staţiei, Tilda îşi mai loveşte o dată Fitbitul. Prostia naibii! Tu ce faci în dimineaţa asta?

— A, doar iau cafeaua cu un sponsor. Îi arăt telefonul, care are deschisă aplicaţia de pedometru. Poftim: 4.458 de paşi!

— Da, dar probabil că, înainte să pornim, tu ai urcat şi-ai coborât în fugă scările de vreo şase ori, replică Tilda. Unde luaţi cafeaua? mă iscodeşte ridicând din sprânceană şi uitându-se la mine cu o privire atât de sardonică, încât izbucnesc în râs. Unde? insistă ea. Şi să nu-mi zici că la Starbucks.

— La Claridge's, recunosc.

— La Claridge's! exclamă Tilda. Ştiam eu!

— Ne vedem mâine!

Îi zâmbesc larg şi mă îndrept spre staţie. Pe când îmi caut abonamentul de metrou, o aud încă vorbind în spatele meu:

— Numai tu puteai să faci asta, Sylvie! Claridge's! Te duci la *Claridge's*!

E adevărat că am o slujbă bună. Nu pot să neg.

Chiar foarte bună. Stau la masă la Claridge's şi admir un platou cu prăjituri şi croasanţi cu gem de caise. În faţa mea stă o fată pe care o cheamă Susie Jackson. M-am mai întâlnit cu ea de câteva ori, iar acum îi vorbesc despre următoarea noastră expoziţie, cu evantaie din secolul al XIX-lea.

Lucrez la o fundaţie caritabilă foarte mică, numită Willoughby House, care se află în proprietatea familiei Kendrick de ani buni şi îşi

are sediul într-o vilă georgiană din Marylebone, plină cu obiecte de artă şi cu tot felul de alte comori, printre care (în mod bizar) mai multe clavecine. Sir Walter Kendrick era fascinat de ele şi, în 1894, a început să le colecţioneze. Îi mai plăceau şi săbiile ceremoniale, iar soţia lui era topită după miniaturi. De fapt, toţi cei din familie erau colecţionari compulsivi. Doar că toate lucrurile pe care le-au adunat sunt considerate „o colecţie nepreţuită de obiecte de artă şi de artefacte de interes naţional şi istoric" şi sunt etalate în cadrul unor expoziţii, la diverse conferinţe şi cu ocazia unor concerte restrânse.

Locul ăsta de muncă mi se potriveşte perfect, fiindcă am studiat istoria artei. Asta a fost specializarea mea în facultate şi mă simt foarte fericită când sunt înconjurată de lucruri frumoase sau cu relevanţă istorică sau ambele, aşa cum se întâmplă în cazul multora dintre comorile adăpostite de Willoughby House. (Există şi destul de multe obiecte care sunt urâte şi fără nici o relevanţă istorică, dar le expunem pentru că au valoare *sentimentală*. Ceea ce, în lumea doamnei Kendrick, contează mult mai mult.)

Înainte de Willoughby House, am lucrat la o casă de licitaţii prestigioasă, unde ajutam la realizarea cataloagelor, însă biroul meu se afla într-o clădire separată de cea unde erau organizate licitaţiile, aşa că nu vedeam şi nu atingeam niciodată obiectele scoase la vânzare. Sinceră să fiu, era o slujbă destul de monotonă. Deci am fost încântată când mi s-a oferit şansa să lucrez într-o firmă mai mică, dar unde munca e mai aplicată şi unde am ocazia să dobândesc şi experienţă în domeniul dezvoltării. Dezvoltare înseamnă că trebuie să strângi bani, însă formularea oficială e cu totul

alta. Numai cuvântul „bani" o face pe doamna Kendrick să-şi ia o mină suferindă – la fel cum se întâmplă şi cu „toaletă" şi „website". Doamna Kendrick are o „manieră" cât se poate de personală de-a face lucrurile şi, după şase ani la Willoughby House, îi cunosc perfect regulile. Nu folosi cuvântul „bani". Nu te adresa nimănui pe numele mic. Nu agita prin faţa nimănui vreo cutie de colectă. Nu ţine discursuri în care să ceri bani. În schimb, *construieşte relaţii*.

Asta fac şi eu azi. Construiesc o relaţie cu Susie, care lucrează la o organizaţie de caritate de mare anvergură, Wilson-Cross Foundation, al cărei scop declarat este acela de-a sprijini cultura şi artele. (Când spun „de mare anvergură" mă refer la un fond de aproximativ 275 de milioane de lire sterline, din care donează o parte în fiecare an.) Şi am început s-o ghidez, uşurel, către Willoughby House. Doamna Kendrick ţine foarte mult la subtilitatea abordărilor şi nu apreciază bruscheţea în jocul obţinerii banilor. Ne-a interzis categoric să solicităm donaţii la prima întâlnire. Argumentul ei este următorul: cu cât îl cunoşti de mai mult timp pe sponsor, cu atât mai mulţi bani o să-ţi dea, la momentul potrivit.

Visul nostru secret este o a doua doamnă Pritchett-Williams, legenda de la Willoughby House. Doamna Pritchett-Williams a participat la fiecare eveniment organizat de Willoughby House, vreme de zece ani. Ne-a băut şampania, ne-a mâncat gustările, ne-a ascultat discursurile şi nu ne-a dat niciodată nici un ban.

Apoi, când a murit, am aflat că a lăsat fundaţiei cinci sute de mii de lire. Jumătate de milion!

— Mai bea nişte cafea, o îndemn pe Susie zâmbind. Deci, uite invitaţia ta la lansarea expoziţiei noastre de evantaie istorice: Evantaie Fabuloase. Sper din tot sufletul c-o să reuşeşti să ajungi!

— Arată fantastic!

Susie încuviinţează din cap, mestecând croasantul pe care l-a băgat în gură.

După părerea mea, Susie se apropie de treizeci de ani şi întotdeauna e încălţată cu câte o pereche nouă şi splendidă de pantofi.

— Doar că, în aceeaşi seară, e o chestie la V & A şi-am fost invitată acolo!

— A, da?

Zâmbetul nu-mi piere de pe buze, deşi pe dinăuntru clocotesc.

Întotdeauna e câte-o nenorocită de chestie la nenorocitu' de V & A! Şi jumătate dintre sponsorii noştri sunt şi susţinători ai V & A-ului! De fapt, probabil că mai mult de jumătate. Aşa că noi, cei de la Willoughby House, ne petrecem toată viaţa modificându-ne calendarul evenimentelor ca să nu ne suprapunem cu cele de la V & A!

— Ce chestie? adaug pe un ton relaxat. N-am auzit nimic.

— O expoziţie de stofe. Cred că o să dea cadou fiecărui invitat câte o eşarfă, adaugă ea, ţintuindu-mă brusc cu privirea. Aşa, ca o punguţă cu bunătăţi.

Eşarfe? Fir-ar al dracului! OK, gândeşte repede!

— A, nu ţi-am zis? răspund cu nonşalanţă. La lansare o să avem câte un cadou minunat pentru fiecare dintre sponsorii noştri. E vorba de... o geantă.

Susie ridică imediat capul.

— O geantă?

— Inspirată de expoziție, firește, adaug, mințind de-ngheață apele. Avem niște genți foarte frumoase.

Numai Dumnezeu știe unde o să găsesc treizeci de genți care să arate ca și când ar fi inspirate de o expoziție cu evantaie istorice! Dar *nu* vreau s-o pierd pe Susie Jackson în favoarea celor de la V & A, ca să nu mai vorbesc și de restul sponsorilor noștri.

O văd pe Susie cum cântărește în minte opțiunile. Eșarfa de la V & A sau geanta de la Willoughby House. Geanta *trebuie* să iasă câștigătoare. Nu-i așa?

— Ei, aș putea să-mi strecor în program și lansarea voastră, mă anunță ea.

— Grozav! exclam fericită. Atunci notez că ai acceptat invitația. O să fie o seară minunată.

Cer nota de plată și-mi termin croasantul, dând în minte întâlnirii noastre nota B plus. Când o să mă întorc la birou, o să-mi scriu raportul și o să-i povestesc doamnei Kendrick cum iarăși ni s-au suprapus lansările. Și-o să găsesc treizeci de genți, potrivite ca design, de făcut cadou.

Poate încerc la magazinul celor de la V & A.

— Deci! zice Susie, cu o veselie bruscă și bizară, când sosește nota. Ce fac copiii tăi? Nu mi-ai mai povestit nimic despre ei de o veșnicie. N-ai vreo fotografie? Să-i văd și eu.

— A, răspund puțin surprinsă. Sunt bine, mulțumesc.

Mă uit pe nota de plată și-i întind chelnerului cardul.

— Trebuie să fie foarte drăguț să ai gemeni, continuă să se entuziasmeze Susie. Și mie mi-ar

plăcea să am gemeni – mă rog, într-o zi! Sigur, înainte trebuie să-mi găsesc şi-un bărbat...

O ascult distrată, încercând să găsesc prin telefon o poză cu fetiţele mele, dar ceva nu-mi dă pace... Şi deodată îmi dau seama ce anume: *cât* a fost nota de plată? Adică, ştiu, suntem la Claridge's, dar chiar şi aşa...

— Puteţi să-mi mai arătaţi o dată nota, vă rog? îi spun chelnerului.

O iau şi o parcurg în întregime.

Cafea. Da.

Prăjituri. Da.

Tort de cafea în valoare de cincizeci de lire? *Poftim?*

— A, spune Susie cu o voce nefirească. A, am vrut să... ăăă...

Ridic încet capul. Ea mă ţintuieşte sfidătoare cu privirea, deşi obrajii i se fac din ce în ce mai roşii. Dar tot nu înţeleg ce se petrece până când un alt chelner se apropie de masa noastră, aducând o cutie uriaşă, legată cu panglici, pe care i-o întinde lui Susie.

— Tortul dumneavoastră, doamnă.

Mă holbez la cutie, mută de uimire.

Imposibil!

Tipa şi-a comandat un tort şi l-a pus pe nota *noastră* de plată? La *Claridge's*?

Ce tupeu! Tupeu total, tupeu cras! De-asta începuse să peroreze: încerca să-mi distragă atenţia, să nu mă uit ca lumea pe nota de plată. Şi aproape că i-a mers.

Zâmbetul mi-a îngheţat pe buze. Mă simt oarecum ireal. Dar nu ezit nici o secundă. După şase ani în care am lucrat cu doamna Kendrick, ştiu exact cum trebuie să procedez. Tastez codul

PIN şi-i zâmbesc veselă lui Susie în timp ce chelnerul îmi dă chitanţa.

— A fost *atât* de plăcut să te revăd, îi spun cât de amabil reuşesc. Deci ne vedem la lansarea Evantaielor Fabuloase.

— Exact, îmi răspunde Susie cu o mină stânjenită. Se uită la tort, apoi la mine, cu teamă. Deci, tortul ăsta... l-au pus pe nota voastră de plată, nu ştiu de ce!

Încearcă, neconvingător, să râdă.

— Nu-ţi face griji! îi spun, de parcă nici n-ar avea rost să pomenim despre asta, de parcă noi, la Willoughby House, am fi obişnuiţi să le plătim altora torturi de cincizeci de lire. Nu vreau să mai aud nimic pe tema asta! E, *fără îndoială*, plăcerea noastră! Să te bucuri de el!

Când ies de la Claridge's, clocotesc de furie. Suntem o fundaţie caritabilă! Caritabilă, fir-ar al dracului! Însă, după douăzeci de minute, când ajung la Willoughby House, m-am calmat. Aproape că pot să văd partea amuzantă a păţaniei. Iar avantajul este că acum Susie ne e, în mod clar, îndatorată.

Mă opresc în faţa uşii de la intrare, îmi pun bentiţa de catifea şi mă dau cu ruj roz. Apoi păşesc în holul spaţios, placat cu gresie, unde sunt de serviciu două dintre voluntarele noastre: Isobel şi Nina. Când intru pe uşă, fetele stau de vorbă, deci ridic doar mâna în semn de salut şi mă îndrept spre biroul meu de la ultimul etaj.

Avem mulţi voluntari – în principal, femei ceva mai în vârstă.

Stau la Willoughby House, beau ceai, discută şi, din când în când, se întrerup ca să le dea informaţii vizitatorilor despre piesele expuse. Unele dintre aceste femei fac voluntariat de ani

buni, toate sunt prietene între ele şi, în principiu, asta e viaţa lor socială. De fapt, uneori, casa este atât de plină de voluntari, încât pe unii suntem nevoiţi să-i trimitem acasă, altfel n-ar mai avea loc vizitatorii.

Majoritatea voluntarilor stau în salon, unde se găsesc celebrul tablou pictat de Gainsborough şi un superb vitraliu auriu. Totuşi camera mea preferată e biblioteca, ticsită cu cărţi vechi şi jurnale ţinute de membrii familiei, cu scrisul lor demodat, cu litere alungite şi înfloriturí. Încăperea asta nu s-a schimbat aproape deloc de-a lungul anilor, deci, când intri în ea, e ca şi cum te-ai întoarce în trecut: eşti înconjurat de corpuri de bibliotecă cu uşi de sticlă şi de lămpile originale cu gaz. Mai există şi un subsol, unde se găseşte fosta bucătărie a servitorilor – şi ea păstrată exact aşa cum arăta pe vremuri şi „împodobită" cu oale vechi, o masă lungă şi o maşină de gătit care te bagă în sperieţi. O ador! Uneori cobor şi stau pur şi simplu acolo, închipuindu-mi cum era să fii bucătăreasă într-o casă ca asta. O dată chiar am propus să organizăm o expoziţie despre viaţa servitorilor, însă doamna Kendrick mi-a spus „Nu prea cred, draga mea" şi, cu asta, subiectul a fost închis.

Scara poate să pară nesfârşită – casa are cinci etaje –, dar m-am obişnuit cu ea. Există *şi* un lift micuţ, cam şubred, însă nu mă prea dau în vânt după lifturile micuţe, cam şubrede, mai ales după lifturile micuţe, cam şubrede, care pot să se strice în orice clipă şi să te lase blocat în capătul de sus al puţului, fără nici o posibilitate de ieşire...

În orice caz, eu urc şi cobor scările în fiecare zi – ceea ce este egal cu un antrenament cardio.

Ajung sus, intru în biroul luminos de la nivelul podului şi o salut pe Clarissa.

Clarissa e colega mea şi are douăzeci şi şapte de ani. E administratoarea fundaţiei, însă mai strânge şi fonduri, la fel ca mine. Suntem doar noi două – plus doamna Kendrick –, deci echipa nu e uriaşă, dar ne descurcăm, fiindcă suntem nişte tipe drăguţe. Şi cunoaştem fixaţiile doamnei Kendrick. Înaintea Clarissei, pe acelaşi post a lucrat pentru o vreme o fată pe nume Amy, însă Amy era puţin cam prea zgomotoasă. Şi puţin cam prea obraznică. Nu era de acord cu metodele noastre şi le critica mereu, deci, după spusele doamnei Kendrick, „nu s-a potrivit" cu noi, aşa că a fost dată afară.

În schimb, Clarissa se potriveşte perfect. Poartă mult rochii midi şi pantofi cu butoni, pe care îi cumpără de la un magazin specializat în încălţăminte pentru dans. Are un păr lung şi negru, ochi mari şi cenuşii şi e foarte plăcută şi sinceră. Când intru în birou, Clarissa pulverizează apă pe frunzele plantelor, un lucru pe care îl facem zilnic. Doamna Kendrick se supără foarte tare dacă uităm.

—'Neaţa, Sylvie! Clarissa se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte veselă. Tocmai m-am întors de la întâlnirea de la micul dejun. Am avut *mare* succes. M-am văzut cu şase sponsori şi toţi au promis să treacă Willoughby House în testament. Ce *drăguţ* din partea lor!

— Splendid! Bravo ţie!

Aş bate palma cu ea, dar gestul ăsta e *detestat* de doamna Kendrick, care poate să intre pe uşă în orice clipă.

— Din păcate, întâlnirea mea n-a fost la fel de bună. Am ieşit la cafea cu Susie Jackson, de

la Wilson-Cross Foundation, iar ea mi-a zis că V & A are un eveniment în aceeaşi seară în care noi avem lansarea Evantaielor Fabuloase.

— Nu!

Faţa Clarissei se boţeşte de dezamăgire.

— E în regulă. I-am zis lui Susie c-o să le dăm cadou nişte genţi, aşa că o să vină la lansarea noastră.

— Splendid, răsuflă Clarissa uşurată. Ce fel de genţi?

— Nu ştiu. Trebuie să găsim ceva. De unde crezi că am putea să le luăm?

— De la magazinul V & A? sugerează Clarissa după o clipă de gândire. Au nişte lucruri *splendide*.

Încuviinţez din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Îmi atârn jacheta în cuier şi mă duc să pun nota de la cafea în Cutie. Aceasta e... o cutie mare, de lemn, care „locuieşte" pe un raft şi nu trebuie confundată cu Cutia Roşie, aşezată alături, care e din carton, dar cândva a fost acoperită cu hârtie de ambalat roşie, cu model floral. (A mai rămas o bucăţică din hârtia roşie pe capac şi de la ea şi-a primit numele.)

Cutia este destinată chitanţelor, în vreme ce Cutia Roşie este pentru faxuri. Apoi, lângă ele, se găseşte Cutiuţa, în care sunt stocate post-ituri-le şi capsele, dar nu şi agrafele, pentru că ele „locuiesc" în Farfurie. (O farfurie din ceramică, aflată pe raftul de deasupra.) Pe de altă parte, pixurile se pun în Cană.

Presupun că totul sună puţin cam complicat, dar nu e deloc aşa după ce te obişnuieşti cu sistemul.

— Aproape că nu mai avem hârtie de fax, mă anunţă Clarissa strâmbând din nas. Trebuie să ies mai târziu să cumpăr.

În biroul nostru se consumă multă hârtie de fax, fiindcă doamna Kendrick lucrează uneori de acasă şi-i place să ţină legătura cu noi prin fax. Ştiu că sună demodat. Şi *chiar este*. Dar aşa îi place ei.

— Deci, cine au fost donatorii tăi? o întreb pe Clarissa în timp ce mă aşez şi încep să-mi întocmesc raportul.

— Şase tipi încântători de la HSBC. Destul de tineri, de fapt, îmi face cu ochiul Clarissa. Abia ce-au terminat facultatea. Dar *extrem* de drăgălaşi. Toţi au zis c-o să ne treacă în testament. Cred c-o să ne lase mii de lire!

— Fantastic! zic eu şi mă apuc de alt document.

Abia am început să scriu, că de pe scară se aud nişte paşi necunoscuţi.

Mersul doamnei Kendrick îl ştiu bine. Îmi dau seama imediat că se îndreaptă spre birou. Dar cu ea mai e cineva. Cu un mers mai greoi. Mai ritmic.

Uşa se deschide chiar în clipa în care îmi spun în gând: *E un bărbat.*

Şi, într-adevăr, e un bărbat.

Aş zice, la vreo treizeci de ani. Costum închis la culoare, cămaşă albastru-deschis, piept musculos, păr şaten, tuns scurt. Cu încheieturile mâinilor păroase şi dat cu prea mult aftershave. (Îl miros de-aici.) Probabil că tipul se bărbiereşte de două ori pe zi. Şi probabil că ridică greutăţi la sala de forţă. Judecând după costumul bine croit, probabil că are şi o maşină pe măsură – care întoarce capete. Sunt surprinsă, fiindcă nu-i

deloc genul de bărbat cu care avem de-a face aici. Nu pare să se potrivească deloc în peisaj, mai ales aşa cum stă pe covorul verde decolorat, cu pantofii lui lustruiţi, practic lovindu-se cu capul de pragul de sus al uşii.

La drept vorbind, rareori avem de-a face cu bărbaţi. Iar dacă se întâmplă ca vreunul să ajungă totuşi până aici, e vorba, în general, de soţii cărunţi ai voluntarelor noastre. Care, la evenimente, vin îmbrăcaţi cu redingote antice, de catifea, pun întrebări despre muzica barocă şi beau sherry. (Servim sherry la toate evenimentele – o altă fixaţie a doamnei Kendrick.)

Dar bărbaţii despre care vorbesc nu urcă până la ultimul etaj şi, cu siguranţă, nu se uită în jur, cum face tipul ăsta, şi nu întreabă, parcă nevenindu-i să creadă:

— Ăsta se presupune a fi un *birou*?

Mă aricesc imediat. Nu „se presupune" a fi un birou, ci *e* un birou.

Mă uit la doamna Kendrick, care e îmbrăcată cu o rochie înflorată, cu guler înalt şi încreţit. Părul cărunt îi e ondulat cu grijă, ca de obicei. Mă aştept să-l pună imediat la punct pe individ cu una dintre replicile ei tăioase. („Draga mea Amy", a zis o dată, când Amy a venit cu o cutie de coca-cola şi a deschis-o la birou. „Nu suntem într-un liceu american.")

Însă doamna Kendrick nu pare la fel de incisivă ca de obicei. Ridică şovăitor mâna spre broşa purpurie cu camee, pe care o poartă întotdeauna, apoi se uită la bărbatul ăla.

— Ei, remarcă ea cu un râs scurt şi nervos. Nouă ne e de-ajuns. Dă-mi voie să ţi le prezint pe angajatele noastre. Fetelor, acesta este nepotul meu, Robert Kendrick. Robert, aceasta este

Clarissa, administratoarea noastră, iar aceasta este Sylvie, agenta noastră de dezvoltare.

Ne strângem mâinile, dar Robert continuă să se uite în jur cu o privire critică.

— Hmm, murmură el. E cam aglomerat aici, nu ţi se pare? Ar trebui să institui o politică a birourilor curate.

Instantaneu, mă aricesc şi mai tare. Cine se crede tipul ăsta? De ce să instituim o politică a birourilor curate? Deschid gura să ripostez cu vehemenţă – apoi o închid la loc, pentru că mi s-a făcut frică. Poate ar fi mai bine să aflu întâi ce se întâmplă. Clarissa se uită de la mine la doamna Kendrick cu gura deschisă şi cu o privire pierdută. Dintr-odată, doamna Kendrick îşi dă seama că noi două n-avem habar de situaţie.

— Robert a hotărât să se intereseze de Willoughby House, ne explică ea cu un zâmbet forţat. Firește, într-o zi o s-o moştenească, împreună cu cei doi fraţi ai lui mai mari.

Simt că mi se strânge stomacul. Ăsta-i nepotul malefic, venit să închidă muzeul mătuşii şi să-l transforme într-un bloc de apartamente cu două dormitoare?

— Să se intereseze în ce fel? risc eu şi întreb.

— Într-un fel obiectiv, îmi răspunde tăios nepotul. Într-un fel de care mătuşa mea pare să nu fie în stare.

Doamne Dumnezeule, *chiar e* nepotul malefic!

— Nu poţi să ne închizi! mă reped eu să spun, înainte de-a apuca să analizez situaţia şi să-mi dau seama dacă intervenţia mea e înţeleaptă. Nu trebuie să ne închizi! Willoughby House reprezintă o felie de istorie. E un refugiu pentru londonezii iubitori de cultură.

— Mai degrabă e un refugiu pentru niște profitori cărora le place să bârfească, replică Robert.

Are o voce profundă și educată. Ar părea chiar atrăgătoare, dacă n-ar fi atât de iritată. Iar acum nepotul mă studiază cu o mină încruntată și neprietenoasă.

— De *câți* voluntari are nevoie fundația asta? Fiindcă mi se pare că la parter s-au adunat jumătate din pensionarele din Londra.

— Voluntarele sunt cele care țin în viață fundația, îi atrag atenția.

— Voluntarele mănâncă o cantitate de biscuiți egală cu greutatea lor, mă contrazice Robert. Și nu orice fel de biscuiți, ci doar Fortnum. Nu ți se pare o alegere cam extravagantă pentru o fundație caritabilă? Cât cheltuiți pe biscuiți?

Am amuțit toate. Doamna Kendrick își examinează nasturele de la manșetă, iar eu schimb priviri furișe cu Clarissa. Biscuiții Fortnum *sunt* un mic lux, însă doamna Kendrick consideră că sunt „civilizați". Pentru scurt timp am încercat să-i înlocuim cu Duchy Originals, dar apoi am revenit la Fortnum. (Și cutiile în care sunt ambalați ne plac mai mult.)

— Aș vrea să văd toate registrele contabile, ne anunță Robert. Totul: lichiditățile, cheltuielile... Sper că păstrați chitanțele, da?

— Sigur că păstrăm chitanțele! îi răspund eu pe un ton glacial.

— Sunt în Cutie, spune Clarissa, dând energic din cap.

— Poftim? Unde?

Robert e nedumerit, iar Clarissa se repede la raft.

— Asta e Cutia..., îl lămurește Clarissa. Și Cutia Roșie și Cutiuța.

— Ce, ce şi *ce*? Robert se uită de la Clarissa la mine. Tot ce mi se spune aici ar trebui să mi se pară logic?

— Chiar e logic, îi răspund, însă el a început să se învârtă din nou prin încăpere.

— De ce aveţi un singur calculator? ne întreabă din senin.

— Îl împărţim, îl luminez eu.

Din nou, e o situaţie destul de neobişnuită, dar în cazul nostru funcţionează.

— Îl împărţiţi? Robert se holbează la mine. Cum puteţi *să împărţiţi* un calculator? Asta-i o nebunie!

— Ne descurcăm, răspund cu o ridicare din umeri. Îl folosim pe rând.

— Dar... Robert pare să fi rămas fără grai. Dar cum vă trimiteţi una alteia e-mailuri?

— Dacă vreau să ţin legătura cu fetele de-acasă, le trimit un fax, îl lămureşte doamna Kendrick, uşor sfidătoare. E foarte convenabil.

— Un *fax*? Robert se uită de la mine la Clarissa cu o expresie suferindă. Spuneţi-mi că glumeşte.

— Trimitem multe faxuri, îi răspund arătând spre aparat. Şi sponsorilor le trimitem faxuri.

Nepotul se apropie de fax. Se holbează la el o secundă, respirând greu.

— Şi scrieţi cu pene? zice în sfârşit, ridicând privirea. Lucraţi la lumina lumânărilor?

— Ştiu că metodele noastre de lucru pot să pară puţin diferite, îi răspund pe un ton defensiv, dar funcţionează.

— Funcţionează pe dracu'! exclamă Robert cu brutalitate. Nu puteţi să aveţi un birou modern în condiţiile astea.

Nici nu îndrăznesc să mă uit la doamna Kendrick. „Pe dracu'" e o exprimare care nu face deloc, deloc, deloc parte din vocabularul ei.

— Ăsta-i sistemul nostru, insist eu. E idiosincrazic.

Sub masca sfidării, mă simt puţin stânjenită. Fiindcă prima dată când am ajuns la Willoughby House şi mi-au fost arătate Cutiile şi faxul, am reacţionat la fel ca Robert. Mi-a venit să le arunc pe toate, să elimin orice coală de hârtie şi multe alte lucruri. Am avut tot felul de propuneri. Dar maniera de lucru a doamnei Kendrick domnea peste tot şi toate, aşa cum se întâmplă şi azi. Orice idee pe care am sugerat-o a fost respinsă. Aşa că, încetul cu încetul, m-am obişnuit cu Cutiile şi cu faxul şi cu toate celelalte ciudăţenii. Presupun c-am fost nevoită.

Dar, până la urmă, ce contează? Chiar *contează* că suntem puţin demodate? Ce drept are tipul ăsta să vină aici, să se învârtă de colo-colo şi să ne spună cum trebuie să ne aranjăm biroul? Doar suntem o fundaţie caritabilă de succes, nu-i aşa?

Robert continuă să mătură cu privirea întregul spaţiu.

— O să mă întorc curând, ne anunţă el pe un ton de rău augur. Locul ăsta trebuie pus la punct. Altfel...

Altfel...?

— Ei, spune doamna Kendrick, cu o voce cam şocată. Ei... Eu şi Robert o să mergem să luăm prânzul, iar mai târziu o să discutăm puţin toate trei. Despre toate.

Doamna Kendrick şi nepotul se răsucesc pe călcâie şi pleacă, în vreme ce eu şi Clarissa ne uităm după ei în tăcere.

Când sunetul paşilor li se stinge, Clarissa întoarce ochii spre mine.

— Altfel... ce? mă întreabă.

— Nu știu. Mă uit la covorul pe care se mai zărește încă urma pantofilor lui bărbătești mari și grei. Și nu știu ce drept are să vină aici și să ne dea ordine.

— Poate că doamna Kendrick vrea să se retragă, iar noul nostru șef o să fie el, își dă cu presupusul Clarissa.

— Nu! exclam îngrozită. O, Doamne, ți-l *închipui* stând de vorbă cu voluntarele? „Vă mulțumesc că ați venit și acum vă rog să vă duceți dracului toate!"

Clarissa se îneacă de râs și, fiindcă nu poate să se oprească, încep și eu să hohotesc. Nu-i împărtășesc și ideea ceva mai întunecată pe care o am în minte: că Robert n-are de gând să conducă Willoughby House, ci că vede în ea o proprietate imobiliară londoneză de primă mână și că, până la urmă, totul se reduce la bani.

În sfârșit, Clarissa se potolește și mă anunță că pune de cafea. Eu mă așez la birou și încep să-mi scriu raportul, străduindu-mă să-mi scot din cap evenimentele din cursul dimineții. Dar mi-e imposibil. Sunt groaznic de agitată. Temerile lăuntrice se luptă cu sfidarea. De ce *să nu fie ăsta* ultimul colț ciudat al lumii? De ce *să ne conformăm*? Nu-mi pasă cine-i tipul ăsta sau ce drepturi are asupra Willoughby House. Dacă vrea să distrugă locul ăsta special și prețios, ca să-l transforme în apartamente de lux, atunci va trebui să treacă mai întâi de mine.

După serviciu trebuie să merg la o conferință despre pictura italiană, susținută de unul dintre sponsorii noștri, așa că nu ajung înapoi în Wandsworth decât pe la 8 p.m. În casă e liniște, ceea ce înseamnă că fetele s-au culcat deja. Urc

la etaj ca să le sărut obrăjorii adormiţi, să le învelesc bine şi s-o întorc pe Anna în poziţia normală. (Anna reuşeşte tot timpul să ajungă cu picioarele pe pernă, ca Pippi Şoseţica.) Apoi cobor la parter şi îl găsesc pe Dan în bucătărie, cu o sticlă de vin în faţă.

— Salut! Cum ţi-a fost ziua? îl întreb.

— OK, îmi răspunde el ridicând din umeri. Ţie?

— Un conţopist o să vină să ne dea ordine, îl anunţ amărâtă. Nepotul doamnei Kendrick. Se pare că vrea „să se intereseze" de Willoughby House. Sau, probabil, să ne închidă şi să facă în loc apartamente de lux.

Dan ridică privirea alarmat.

— Aşa a zis? Dumnezeule!

— Ei, nu, sunt nevoită să recunosc. Dar a zis că trebuie să ne schimbăm, *altfel*...

Încerc să redau prin tonul vocii ameninţarea din cuvântul ăla, dar chipul lui Dan s-a relaxat deja.

— Probabil c-a vrut să zică „altfel nu mai pupaţi petrecere de Crăciun". Vrei şi tu?

Îmi toarnă vin într-un pahar înainte s-apuc să-i răspund. Când îl împinge pe masă, mă uit la el, apoi la sticlă. E pe jumătate goală. Iar Dan mi se pare preocupat.

— Hei, spun cu prudenţă. Eşti bine?

Preţ de câteva clipe, soţul meu se uită în gol. Brusc, îmi dau seama că e beat. Pun pariu că, după muncă, s-a dus la pub. Mai face asta uneori, dacă eu nu sunt acasă, iar Karen e pe baricade. Pe urmă a venit acasă şi a trecut pe vin.

— Azi, la serviciu, îmi răspunde până la urmă, am stat şi m-am gândit: oare chiar o să mai fac asta încă şaizeci şi opt de ani? Adică

să construiesc şi să vând birouri, să construiesc şi să vând birouri, să construiesc...

— Am înţeles.

— ...şi să vând birouri.

În sfârşit, Dan se uită la mine.

— Pentru totdeauna!

— Nu pentru totdeauna. Râd, încercând să destind atmosfera. Şi nu trebuie să munceşti până pe *patul de moarte.*

— Mie mi se pare că e pentru totdeauna. Suntem nemuritori, Sylvie, aşa suntem! Dan se uită la mine supărat. Şi ştii cum sunt nemuritorii?

— Eroici? îmi dau cu presupusul.

— Duşi cu capul. Aşa sunt.

Soţul meu întinde mâna peste masă, trage sticla cu vin spre el şi-şi mai toarnă un pahar.

OK, situaţia nu e deloc roz.

— Dan, treci printr-o criză a vârstei mijlocii? îl întreb înainte s-apuc să-mi pun lacăt la gură.

— Cum aş putea să trec printr-o criză a vârstei mijlocii? izbucneşte soţul meu. N-am ajuns la mijlocul vieţii! Nu sunt nici măcar pe-aproape! Sunt încă al dracului de tânăr!

— Păi, asta e *bine*! îi atrag atenţia. Înseamnă că mai avem foarte mult *timp.*

— Dar ce-o să *facem* cu el, Sylvie? Cu ce-o să umplem anii ăştia interminabili, de muncă abrutizantă, în care nu-ţi foloseşti nici mintea, nici sufletul? Unde-i *bucuria* din vieţile noastre?

Se uită prin bucătărie cu o privire întrebătoare, de parcă ar putea-o găsi într-un borcan cu eticheta „Bucurie", lângă „Turmeric".

— Ţi-am mai zis şi azi-dimineaţă! Trebuie să ne facem un plan. Să ne asumăm controlul asupra vieţilor noastre. *Vincit qui se vincit*, adaug

plină de mândrie. Înseamnă: învingător e cel care se învinge pe el însuşi.

(Am căutat dictonul mai devreme, la serviciu, când mi-a venit rândul la calculator şi am putut să intru pe Google.)

— Ei, şi cum ne învingem pe noi înşine?

— Nu ştiu!

Iau o gură de vin şi e aşa de bună, că mai iau una. Scot nişte farfurii din dulap, pun pe ele tocană de pui, scoasă din *slow cooker*, presar deasupra coriandru, iar Dan deschide sertarul cu tacâmuri.

— Ce să mai zicem de... mă rog, ştii tu!

Soţul meu trânteşte tacâmurile pe masă.

— Ce să ştiu?

— Ce ştii!

— Nu ştiu ce ştiu!

— Ce să mai zicem de *sex*!

Mi-o spune de parcă ar fi ceva evident.

Dumnezeule mare! Iar ne-am întors la sex? *Pe bune?*

De ce, cu Dan, mereu trebuie să ne întoarcem la sex? Adică, da, ştiu că sexul e important, dar în viaţă mai există şi alte lucruri importante, lucruri pe care el nu pare nici să le *vadă*, nici să le *aprecieze*. De pildă, şnururile de prins draperiile. Sau emisiunea *The Great British Bake-Off*.

— Cum adică, „ce să mai zicem de sex"?

— Adică...

Dan nu-şi termină fraza.

— Adică?

— Adică o să facem sex cu aceeaşi persoană o veşnicie! O eternitate! Un milion de ani!

Tăcere. Pun farfuriile pe masă, apoi mă opresc, fiindcă gândurile mi se învălmăşesc incomod. Aşa vede el lucrurile? I se pare c-o să avem un

mariaj de-un milion de ani? Îmi amintesc şi ce mi-a zis Tilda: *„Până când moartea ne va despărţi* nu ţi se pare un proiect mult prea ambiţios? Nu ţi se pare un pariu mult prea riscant?".

Mă uit la Dan, bărbatul pe care am pariat. La momentul ăla mi s-a părut că merită. Acum însă se poartă de parcă să facă sex cu mine pentru totdeauna e un soi de pedeapsă. Simt cum rata de risc creşte.

— Presupun că am putea să ne luăm câte un an sabatic sau ceva de genul ăsta, îi răspund, deşi habar n-am ce vreau să spun.

Dan ridică ochii şi mă priveşte.

— Un an sabatic?

— Un an sabatic de la relaţia noastră. O perioadă în care să ne despărţim. Să fim cu alţi oameni. Mă rog, ar putea fi una dintre decadele de care am vorbit. Ridic din umeri, încercând să par relaxată. Adică, e şi asta o idee.

Par mult mai curajoasă decât sunt în realitate. Nu *vreau* ca Dan să facă sex cu alte femei vreme de un deceniu. Nu vreau să fie cu nimeni altcineva în afară de mine. Dar nici nu vreau să se simtă ca la închisoare, executând o condamnare pe viaţă.

Dan se uită la mine de parcă nu i-ar veni să creadă ce aude.

— Deci, tu propui să vorbim în italiană zece ani, să ne-o tragem cu alţi oameni zece ani şi apoi – ce urma după asta? Să trăim zece ani în America de Sud?

— Păi, nu ştiu! îi strig pe un ton defensiv. Încerc doar să te-ajut!

— Tu *îţi doreşti* o perioadă sabatică? Dan mă priveşte cu atenţie. Încerci să-mi spui ceva?

— Nu! exclam în culmea frustrării. Vreau doar să fii fericit! Credeam că *eşti* fericit! Dar acum vrei să pleci...

— Nu vreau să plec! spune el cu aprindere. *Tu* vrei să plec! Vrei să plec *chiar acum*?

— Nu vreau să pleci! strig cu vocea gâtuită.

Cum a deraiat discuţia în halul ăsta? Îmi termin vinul din pahar şi întind mâna după sticlă, reluând replicile noastre în minte. OK, poate că m-am grăbit şi am tras nişte concluzii pripite. Dar poate că şi el a făcut la fel.

O vreme mâncăm în tăcere, iar eu mai iau câteva guri de vin, sperând ca alcoolul să-mi limpezească gândurile. Datorită băuturii mă inundă o senzaţie de căldură şi, încet-încet, devin mai calmă. Deşi prin „calmă" vreau să spun, de fapt, „beată". Cele două pahare de Prosecco pe care le-am băut după conferinţă m-au cam ajuns din urmă, totuşi termin şi al doilea pahar cu vin. Pentru că vinul ăsta e esenţial. E *un remediu*.

— Eu nu-mi doresc decât o căsnicie lungă şi fericită, spun în cele din urmă, vorbind puţin împleticit. Vreau să nu ne plictisim, să nu ne simţim ca la închisoare, scrijelind semne pe ziduri ca să ţinem socoteala zilelor, adaug pe un ton sfidător. Cât priveşte sexul, va trebui ca, pur şi simplu... Ridic din umeri, pentru că nu ştiu ce să spun. Adică pot oricând să-mi cumpăr nişte desuuri noi...

— Îmi pare rău, clatină Dan din cap. N-am vrut să... Sexul cu tine e foarte plăcut, doar ştii asta.

Foarte plăcut?

Aş fi preferat *spectaculos*, *absolut fantastic*, dar hai să nu intrăm acum în amănunte.

— E OK. Suntem niște oameni inventivi, nu-i așa? Putem să fim fericiți, nu-i așa?

— Sigur că putem să fim fericiți. O, *Doamne*, Sylvie! Adevărul e că te iubesc așa de mult, le iubesc și pe fete așa de mult...

Se pare că Dan a sărit direct din faza de beat-bătăios în faza de beat-sentimental. (Am un cuvânt și pentru chestia asta: *miorlănit.*)

— În ziua în care s-au născut gemenele, viața mea... pur și simplu... Ochii lui Dan se uită în jur căutând cuvântul potrivit. S-a lărgit. Inima mea *s-a lărgit*. N-am știut că pot să iubesc pe cineva atât de mult. Ții minte cât de mici erau fetele? În pătuțurile lor de plastic?

Tăcere. Știu că amândoi ne amintim acele prime douăzeci și patru de ore înfricoșătoare, când Tessa a avut nevoie de ajutor ca să respire. Parcă au trecut un milion de ani de-atunci. Acum Tessa e o fetiță robustă și sănătoasă. Totuși.

— Știu. Brusc, ochii mi se umplu de lacrimi alcoolizate. Știu.

— Ții minte șosetele alea liliputane pe care le purtau? Dan mai ia o gură de vin. Vrei să-ți spun un secret? Mi-e dor de șosețelele alea!

— Dar le mai am încă! Mă ridic în grabă de la masă, aproape împiedicându-mă în scaun. Zilele trecute făceam ordine prin haine și am pus deoparte o grămadă de hăinuțe de bebeluș, pentru... nu știu. Poate că fetele o să aibă și ele copii într-o zi...

Mă duc în hol, deschid dulapul de sub scară și târăsc până în bucătărie un sac de gunoi din plastic, plin cu haine de bebeluș. Dan a mai deschis o sticlă cu vin și împinge spre mine un pahar plin, în vreme ce eu scot din sac un

teanc de salopete de noapte. Miros a detergent Fairy – un parfum atât de specific copiilor, încât îmi merge imediat la inimă. Pe-atunci, copiii erau toată lumea noastră, dar acum epoca aia a trecut.

— O, Doamne! exclamă Dan uitându-se fascinat la salopete. Sunt așa de *mititele*!

— Știu. Iau o gură generoasă de vin. Uite-o pe aia cu rățuște.

Asta era salopeta mea preferată, datorită modelului cu rățuște galbene. Uneori spuneam despre fetițe că sunt rățuștele noastre. Ziceam că le punem la culcare în cuibare. E ciudat ce lucruri îți amintești uneori.

— Ții minte ursulețul ăla care cânta un cântecel de leagăn? Dan își flutură paharul cu vin prin aer. Cum suna?

— La-la-la...

Încerc să-mi amintesc melodia, dar nu reușesc. Fir-ar al naibii! Și în perioada aia o aveam înșurubată în creiere.

— O avem într-o înregistrare video.

Dan își deschide laptopul și, după o clipă, intră într-un folder video intitulat *Fetele: primul an*. Din senin, mă uit la o filmare cu Dan din urmă cu cinci ani și sunt atât de tulburată, că nici nu mai pot să vorbesc.

Pe ecran, Dan stă pe canapea, ținând-o pe pieptul gol pe Anna, care nu avea decât o săptămână. Pare atât de slăbănoagă agitându-și piciorușele ca o broscuță, cum fac toți bebelușii născuți de curând. Atât de vulnerabilă. Ți se spune: „O să uiți cât erau de mici", iar tu nu crezi, însă apoi, după o vreme, chiar așa se întâmplă. Iar Dan e atât de tandru, atât de protector. Atât de mândru. Atât de patern.

Mă uit la el şi îi văd chipul extraordinar de emoţionat.

— *Asta e*, şopteşte, ca şi când ar fi pe punctul să izbucnească în plâns. Ăsta e sensul vieţii. Uite-l aici, în faţa noastră! Împunge ecranul cu degetul. Uite-l!

— Uite-l! spun şi eu şi-mi şterg lacrimile.

— Uite-l, repetă Dan, cu ochii încă la mica Anna.

— Ai dreptate, adaug dând energic din cap. Eşti atât, atât, atât, atât, atât, atât de... Brusc, mintea mi s-a golit. Exact! *Exact!*

— Adică, în fond, ce altceva contează? Dan face gesturi largi cu mâna în care ţine paharul cu vin. Nimic.

— Nimic, îi ţin isonul, prinzându-mă cu mâinile de scaun ca să opresc lumea să se învârtă cu mine. Mă simt doar un *picuţ*...

Să zicem că, în clipa asta, mi se pare că am în faţă două exemplare din Dan.

— *Nimic*, pare soţul meu hotărât să-şi puncteze descoperirea. Absolut nimic pe lume. Nimic.

Încuviinţez din cap.

— Nimic.

— Ştii ceva? Ar trebui să facem *mai mulţi*.

Dan arată spre ecranul laptopului, plin de convingere.

— *Da*, îi răspund din toată inima, înainte să-mi dau seama că habar nu am despre ce vorbeşte. Mai mulţi ce?

— *Aşa* putem să ne găsim rostul vieţii. *Aşa* putem să ne umplem anii interminabili, fără sfârşit. Soţul meu e din ce în ce mai animat. Ar trebui să mai facem copii. *Mulţi*, Sylvie. Adică... Se uită împrejur. Încă *zece*.

Mă holbez la el, amuțită. Mai mulți copii.

Simt că iar mi se umplu ochii cu lacrimi. O, Doamne, are dreptate, *ăsta* e răspunsul la toate!

Prin ceața beției, văd cu ochii minții un șir de zece bebeluși adorabili, așezați în pătuțuri de lemn identice. *Fireşte!* Trebuie să facem mai mulți copii. De ce nu ne-am gândit la asta mai devreme? Eu o să fiu Mama Pământ. O să-i duc în excursii cu bicicletele, îmbrăcați în haine la fel, și împreună o să cântăm din toți rărunchii.

Un glăscior dinăuntrul meu pare să protesteze în legătură cu ceva, însă nu-l aud ca lumea. Și nici nu vreau. Vreau picioruşe și căpșoare pufoase. Vreau copilași care să mă strige „mama" și care să mă iubească *pe mine* cel mai mult.

Să fiu iubită încă de zece ori.

Într-un gest impulsiv, întind mâna după salopeta cu rățuște, o ridic și amândoi ne uităm la ea câteva clipe. Știu că și eu, și Dan ne închipuim un copil nou-nouț agitându-se în ea. Apoi îi dau drumul la loc pe masă.

— Hai s-o facem, îi propun pe nerăsuflate. Aici și acum.

Mă aplec peste masă ca să-l sărut, dar din greșeală alunec de pe scaun și aterizez pe podea. Rahat! *Auuu!*

— Aici și acum.

Nerăbdător, Dan se întinde și el pe podea și începe să-mi scoată hainele.

Ceea ce nu e *prea* confortabil, fiindcă podeaua e acoperită cu gresie. Dar nu-mi pasă! Pentru că noi începem o viață nouă! Începem un capitol nou! Avem un scop, un țel, un bebeluș drăgălaș într-un coșuleț împletit din răchită... Dintr-odată, totul se vede în roz.

4

O, DOAMNE, CE-AM FĂCUT?

Oare sunt gravidă?

Sunt gravidă?

A doua zi dimineaţă, stau întinsă în pat. Iar capul îmi bubuie. Şi-mi vine să vomit. Plus că sunt speriată de moarte. Mă simt gravidă? O, Doamne, *mă simt* gravidă?

Nu-mi vine să cred în ce situaţie m-am trezit. Mă simt ca într-un filmuleţ menit să-i avertizeze pe adolescenţi în legătură cu sarcina accidentală. Noi, azi-noapte, n-am folosit *nici un fel* de protecţie.

Sau am folosit?

Nu. Nu. Sigur nu.

Cu grijă, îmi las o mână să alunece în jos şi-mi pipăi abdomenul. Nu s-a schimbat. Dar asta nu înseamnă nimic. E posibil ca, înăuntrul meu, miracolul concepţiei umane să se fi întâmplat deja. Sau să se întâmple chiar acum, în clipa asta, când Dan doarme fericit, strângând în braţe perna, de parcă viaţa noastră n-ar fi iremediabil distrusă.

Nu, nu distrusă.

Ba da, *distrusă*. Din atât de multe puncte de vedere.

Greţuri matinale. Dureri de spate. Lipsă de somn. Îngrăşare. Jeanşii ăia odioşi de gravidă, cu inserţii elastice. Lipsă de bani. Lipsă de somn.

Ştiu: am o fixaţie cu somnul. Asta pentru că privarea de somn e o formă de tortură. *Nu pot* să mai trec încă o dată prin faza cu nopţi nedormite. Plus că mai e şi diferenţa de vârstă de şase ani. Deci, ar trebui să facem încă un copil, al patrulea, ca să aibă cu cine să se joace al treilea? Dar patru copii? *Patru copii?* Ce fel de maşină ne-ar trebui atunci? Un soi de microbuz monstruos. Şi cum o să parcăm un microbuz pe străduţa noastră? Coşmar!

Ar trebui să renunţ la serviciu ca să am grijă de copii? Dar *nu vreau* să renunţ la serviciu. Programul meu e perfect şi toată lumea e fericită...

Un gând nou şi înfiorător mă face să icnesc. Dacă mai avem un copil şi pe urmă încercăm să-l facem şi pe al patrulea... şi atunci *ne alegem cu tripleţi*? Se mai întâmplă. Genul ăsta de lucruri se întâmplă. De pildă, cuplul ăla din Stoke Newington pe care l-a cunoscut Tilda. A făcut trei copii unul după altul, iar apoi... bum! Tripleţi! Aş muri. M-aş prăbuşi efectiv. O, Doamne, de ce nu ne-am gândit mai bine? Şase copii? *Şase?* Unde i-am *îndesa* în casă?

Am început să respir precipitat. Am trecut de la a fi mama a două fetiţe şi o femeie care reuşeşte onorabil să-şi îngrijească familia la a fi mama copleşită de griji a şase copii, o femeie cu părul nepieptănat, prins cu un elastic, cu picioarele distruse de sarcină încălţate cu şlapi şi cu o expresie de resemnată epuizare...

Staţi! Trebuie să mă duc la baie.

Mă dau jos din pat cu grijă, mă duc în vârful picioarelor până la baie, ca să nu-l trezesc

pe Dan, şi imediat îmi dau seama: nu sunt gravidă. Nu sunt deloc gravidă.

Ceea ce – o, *Doamne*! – e o imensă uşurare. Mă prăbuşesc pe WC şi-mi îngădui să mă cocoşez, cu capul în mâini. Mă simt de parcă m-aş fi oprit, frânând brusc, chiar înainte să alunec peste buza prăpastiei. Mă simt fericită aşa cum suntem acum. În patru. E perfect.

Dar ce-o să zică Dan? Cum rămâne cu salopeta cu răţuşte şi cu şoseţelele alea drăgălaşe şi cu *„Aşa* putem să ne găsim rostul vieţii"? Dacă el *vrea* şase copii, doar că nu mi-a mai spus asta până acum?

O vreme stau pe WC, gândindu-mă cum să-i zic nu doar că nu facem copilul ăsta, ci şi că n-o să mai facem nici un alt copil.

— Sylvie? mă strigă Dan din dormitor. Eşti bine?

— A, bună! Te-ai trezit! Vocea îmi e piţigăiată şi puţin gâtuită. Sunt doar... ăăă...

Mă întorc în dormitor, evitând privirea lui Dan.

— Deci... nu sunt gravidă, îi declar podelei.

— A! exclamă soţul meu şi-şi drege glasul. Da! Păi, asta e...

Nu-şi termină propoziţia şi face o pauză apăsătoare. Eu nici nu mai respir. Mă simt de parc-aş fi într-un episod din *Deal or No Deal*[1]. Oare cum are de gând să termine propoziţia?

— Asta e... păcat, zice în sfârşit.

Eu scot un sunet ce ar putea fi interpretat ca încuviinţare, deşi, de fapt, e exact opusul ei. A început să mă doară puţin stomacul. Oare ăsta

1. Emisiune televizată difuzată de Channel 4 între anii 2005-2016, în care concurenţii trebuie să încheie, bazându-se pe intuiţie şi noroc, diverse afaceri pentru a câştiga.

va fi lucrul care o să ne distrugă căsnicia? Ceva mai grav chiar şi decât canapeaua din catifea verde? (O întreagă odisee. Până la urmă, am ales soluţia de compromis: griul. Dar verdele ar fi arătat *mult* mai bine.)

— Putem să mai încercăm luna viitoare, adaugă, după o vreme, soţul meu.

— Da.

Înghit cu noduri şi mă gândesc: rahat, rahat, rahat, chiar vrea şase copii...

— Probabil c-ar trebui să iei nişte... cum îi zice... acid folic, mă sfătuieşte el.

Nu. Lucrurile merg prea repede. Dă-o dracului! Acid folic? Dacă tot ies, atunci să cumpăr şi nişte scutece?

— Bun! Mă uit la comodă. Adică, da. Aş putea să iau nişte acid folic.

Va trebui să-i spun. E ca atunci când sari într-o piscină. Tragi adânc aer în piept şi te arunci.

— Dan, îmi pare rău, dar eu, pur şi simplu, nu mai *vreau* alţi copii, îl anunţ dintr-o suflare. Ştiu că ne-au apucat sentimentalismele din cauza şoseţelelor, dar până la urmă nu-s decât nişte şoseţele, în vreme ce un copil înseamnă un angajament uriaş, care-ţi schimbă complet viaţa, iar eu abia mi-am pus ordine în viaţă, şi probabil că ar trebui să mai facem şi al patrulea copil, ceea ce ar putea să însemne şase, iar noi nu avem loc în viaţa noastră pentru şase copii! Sau avem?

Pe măsură ce îmi pierd avântul, îmi dau seama că Dan vorbeşte şi el, la fel de precipitat, peste mine, ca şi când şi el ar fi sărit într-o piscină.

— ...uită-te la banii pe care-i avem, îmi spune el. Ce ne facem cu taxele de facultate? Şi cu dormitorul în plus? Şi cu maşina?

Stai puţin!

— Ce vrei să zici? îl întreb, nedumerită.

— Îmi pare rău, Sylvie. Dan se uită la mine încordat. Ştiu că aseară ne-am lăsat duşi de val. Şi poate că tu îţi doreşti o familie mai mare, lucru despre care va trebui să mai discutăm, iar eu o să-ţi respect opiniile întotdeauna, însă eu zic...

— Nu vreau o familie mai mare! îl întrerup eu. Tu eşti cel care-şi doreşte şase copii!

— Şase? se holbează Dan la mine. Eşti nebună? Ne-am tras-o o dată fără protecţie! De unde ai scos „şase copii"?

Pe bune? Chiar nu-şi dă seama? E absolut evident!

— Mai facem unul, pe urmă încercăm să-l facem şi pe-al patrulea, ca ăsta să aibă un prieten, şi ne trezim cu tripleţi, îi explic. Se întâmplă. Cum a păţit cuplul ăla din Stoke Newington, îi amintesc.

Auzind cuvântul „tripleţi", Dan face o mutră îngrozită. Ochii ni se întâlnesc, iar în privirea lui citesc adevărul: soţul meu nu-şi doreşte tripleţi. Nu-şi doreşte un microbuz de familie. Nu-şi doreşte nimic din toate astea.

— Cred că încă un copil ar fi o diversiune, spune în sfârşit. Nu ăsta e răspunsul. La nimic.

— Cred că aseară amândoi am fost cam beţi, recunosc muşcându-mi buza. N-ar trebui să avem controlul asupra sistemelor noastre reproducătoare.

Mă gândesc la salopeta micuţă cu răţuşte. Aseară m-am simţit atât de pregătită pentru un nou copil. Mi-am dorit cu disperare să văd un copil nou-nouţ îmbrăcat în salopeta aia. Acum însă nu-mi doresc decât s-o împăturesc şi s-o

pun deoparte. Cum de-am putut să mă răzgândesc atât de rapid?

— Şi cu salopeta cu răţuşte cum rămâne? insist doar ca să mă asigur că soţul meu nu-mi ascunde vreo dorinţă profundă, adânc îngropată, pe care să mi-o dezvăluie cândva, mai târziu, într-un torent de resentimente, pe care să mi-o dezvăluie când e prea târziu, când suntem deja doi bătrâni ofiliţi stând pe malul unui lac din Italia şi întrebându-se când şi-au ratat vieţile.

(Tocmai am discutat despre unul dintre romanele Anitei Brookner la clubul de lectură.)

— E o salopetă, îmi răspunde Dan ridicând din umeri. Nimic mai mult.

— Şi cum rămâne cu următorii şaizeci şi opt de ani? îi amintesc. Cum rămâne cu zecile de ani goi şi nesfârşiţi care ne aşteaptă?

Tăcere – apoi Dan ridică ochii spre mine, zâmbindu-mi strâmb.

— Păi, cum a zis şi doctoru'... Putem oricând să ne cumpărăm nişte seturi de DVD-uri cu filme.

Seturi de DVD-uri. Cred că putem să găsim nişte soluţii mai bune decât nenorocitele alea de *seturi de DVD-uri cu filme*.

Seara, când aproape să ajung la Bell pentru concurs, mă simt plină de energie. Adrenalina îmi aleargă prin vene. Mai am puţin şi scot flăcări pe nări. O stare care, la drept vorbind, e determinată de o mulţime de lucruri, nu doar de gestionarea mariajului meu infinit (ba poate chiar mai lung) cu Dan.

În principal, ce m-a adus în starea asta de agitaţie s-a petrecut la serviciu. Nu ştiu *ce* s-a întâmplat la Willoughby House. Nu, retractez, ştiu exact ce s-a întâmplat: nepotul malefic s-a

întâmplat. De fapt, ce vreau să spun e că nu știu *ce* i-a zis individul doamnei Kendrick, fiindcă patroana noastră s-a schimbat peste noapte. Și nu în bine.

Până acum, doamna Kendrick a fost purtătoarea de stindard. A fost măsura fixă a ceea ce e Corect, în opinia ei. Pur și simplu știa ce e corect și ce nu e. Avea Sistemul ei, de care nu se îndoia niciodată, iar noi îl respectam.

Acum însă standardul doamnei Kendrick a început să se clatine. Patroana noastră pare speriată și nervoasă. Nu mai e sigură de propriile ei principii. În dimineața asta, vreo jumătate de oră s-a plimbat prin birou, ca și când l-ar fi văzut pentru prima dată. A luat Cutia și s-a uitat la ea, ca și când, brusc, n-ar mai fi fost mulțumită s-o găsească acolo. A dat la reciclat câteva exemplare vechi din *Country Life*. (Le-a recuperat mai târziu, am zărit-o.) Câteva clipe s-a uitat cu melancolie la fax. După care i-a întors spatele, s-a apropiat de calculator și a zis pe un ton plin de speranță:

— Calculatorul e foarte *asemănător* cu un fax, nu-i așa, Sylvie?

Am asigurat-o că da, din multe puncte de vedere, calculatorul e ca un fax – în sensul că reprezintă un instrument extraordinar de comunicare cu oamenii. Asta a fost însă o greșeală uriașă, fiindcă doamna Kendrick s-a așezat pe un scaun și m-a anunțat:

— Cred c-o să trimit niște e-mailuri.

Totul cu un aer de mare curaj.

După care și-a trecut degetul peste monitor, de parcă ar fi fost vorba de un iPad.

Așa că m-am întrerupt din ce făceam și m-am dus s-o ajut. După câteva minute, doamna Kendrick mi-a spus iritată:

— Sylvie, dragă, ce-mi spui n-are nici o *logică*!

Clarissa ni s-a alăturat şi ea.

O, Doamne! Până la urmă – după multă frustrare şi uluire de ambele părţi – s-a dovedit că doamna Kendrick crezuse că linia unde se trece subiectul e e-mailul în sine. Am fost nevoită să-i explic că trebuie să deschizi fiecare e-mail şi să-i citeşti conţinutul. La care patroana m-a privit uimită şi a exclamat:

— A, *înţeleg*!

Apoi, după ce am închis fiecare e-mail, a icnit şocată şi m-a întrebat:

— Unde s-a dus?

A făcut aşa de vreo douăzeci de ori.

Deja începuse să se cam enerveze, aşa că i-am pregătit o ceaşcă cu ceai şi i-am arătat o scrisoare laudativă pe care o primiserăm de un sponsor. (Una scrisă cu stiloul pe hârtie.) *Asta* a făcut-o fericită. Ştiu că, probabil, nepotul ei i-a zis „Intră în rândul lumii, mătuşă Margaret, trebuie să începi să foloseşti e-mailurile", dar replica mea ar fi: „Pentru numele lui Dumnezeu, las-o să le trimită prietenelor faxuri! Care e problema?".

Se pare că tipul o să vină din nou la Willoughby House, ca să „evalueze situaţia". Ei bine, „evaluarea" e un joc la care pot să participe şi doi oameni! Iar dacă eu o să consider, după o scurtă „evaluare", că tipul o scoate din minţi pe mătuşă-sa fără nici un rost, atunci, credeţi-mă, o să am grijă să-i comunic asta.

(Probabil printr-un e-mail drăguţ şi politicos, pe care o să i-l trimit după ce pleacă. La drept vorbind, nu strălucesc la confruntări directe.)

Îmi netezesc părul cu mişcări rapide, apoi intru în pub. Am hotărât deja că treaba cu concursul a fost o idee foarte proastă, dar acum nu prea mai am ce să fac.

Spaţiul a fost rearanjat pentru seara respectivă: a fost atârnat un banner sclipicios pe care scrie „CONCURS DEDICAT CĂMINULUI ROYAL TRINITY", iar în colţ a fost montată o mică scenă cu un sistem de amplificare. Mai multe grupuri de oameni stau la mese, cu pahare cu vin sau cu bere în faţă, şi studiază nişte hârtii. Îi văd pe Simon şi Olivia împreună cu Tilda şi Toby. Mă îndrept spre masa lor şi ne pupăm pe obraji.

— Vine şi Dan imediat, îi anunţ trăgându-mi un scaun. O aşteaptă pe bonă.

Punând laolaltă bona, biletele şi băutura, seara asta se dovedeşte destul de costisitoare, mai ales că amândoi o privim cu groază. Când să plec de-acasă, Dan chiar mi-a zis: „De ce naiba n-am făcut o donaţie de cincizeci de lire? Acum stăteam frumos acasă şi ne uitam la *Vicepreşedinta*".

Dar celorlalţi nu le spun nimic. Încerc să rămân optimistă.

— O să fie distractiv, nu? adaug veselă.

— Absolut, îmi răspunde Olivia instantaneu. Nu poţi să iei chestiile astea prea în serios. Am venit doar ca să ne distrăm.

Nu-i cunosc prea bine pe Simon şi pe Olivia. Sunt cam de aceeaşi vârstă cu Tilda, iar copiii lor sunt la facultate. Simon e prietenos şi plin de voioşie, are păr creţ şi ochelari, Olivia, în schimb, e destul de agitată şi de hotărâtă. Mereu strânge din pumni, de i se albesc încheieturile degetelor. Şi are obiceiul derutant de-a întoarce privirea în toiul discuţiei, aplecându-şi fruntea brusc, de parcă ai fi pe punctul s-o loveşti peste faţă.

Despre Simon şi Olivia se bârfeşte că au fost cât pe ce să divorţeze anul trecut, fiindcă el avea o aventură cu secretara lui, dar că Olivia

l-ar fi obligat să meargă în Cotswolds pentru o săptămână, la un psiholog specializat în terapia de cuplu, şi că acolo ar fi trebuit să aprindă lumânări şi „să mătură infidelitatea" lui cu o mătură specială, mistică, făcută din nuiele. Toate astea le-am aflat de la Toby, care le-a aflat de la fata *au pair* a vecinului.

Asta deşi, firește, eu nu plec urechea la bârfe. Şi nici nu mi-i închipui pe Simon şi pe Olivia, de fiecare dată când îi văd, măturând infidelitatea lui cu o mătură din nuiele. (Credeţi-mă că, dacă ar fi vorba de infidelitatea lui Dan, aş face mult mai mult decât s-o mătur cu o legătură de nuiele. Probabil c-aş zdrobi-o cu un baros.)

— Care e domeniul tău, Sylvie? mă întreabă Tilda când mă aşez pe scaun. Eu m-am axat pe capitale.

— Nu! exclam. Capitalele sunt domeniul *meu*.

— Capitala Letoniei, mă chestionează Tilda întinzându-mi un pahar cu vin.

Creierul începe să-mi ruleze posibilităţile, cu o scânteie firavă de optimism. Ştiu răspunsul? Letonia. Letonia. Budapesta? Nu, aia e capitala Pragăi. Adică, a *Ungariei*.

— Bine, poţi să rămâi tu cu capitalele, spun plină de generozitate. Eu o să mă concentrez pe istoria artei.

— Foarte bine. Simon ştie totul despre fotbal.

— Anul trecut am fi câştigat, dacă ne-am fi folosit jokerul în runda despre fotbal, se bagă în vorbă din senin Olivia. Dar Simon *a insistat* să-l folosim prea devreme.

Se uită la soţul ei cu răceală, iar eu schimb o privire cu Tilda. E limpede că Olivia *nu* a venit aici doar ca să se distreze.

— Echipa noastră se numeşte Cuceritorii Canville, îmi explică Tilda. Fiindcă locuim pe Canville Road.

— Foarte bine.

Iau o gură de vin, pregătindu-mă s-o distrez pe Tilda cu povestea peripeţiilor mele de la serviciu, când Olivia se apleacă peste masă.

— Sylvie, uită-te la monumentele astea celebre.

Şi împinge spre mine o coală de hârtie pe care sunt vreo douăzeci de fotografii granulate, trase la xerox.

— Poţi să numeşti vreunul? Asta e prima rundă.

Mă zgâiesc încruntată la coala de hârtie. Reproducerile sunt atât de proaste, că nici nu-mi dau seama ce e în fiecare poză, darămite să mai...

— Turnul Eiffel! exclam brusc, recunoscând monumentul.

— Toată lumea a văzut Turnul Eiffel, vine replica nemulţumită a Oliviei. Uite, deja l-am scris. *Turnul Eiffel*. Dar altele nu recunoşti?

— Păi... Mă uit iar pe hârtie, trecând peste Stonehenge şi Ayers Rock, care au fost deja identificate. Aia nu e clădirea Chrysler?

— Nu, mi-o taie scurt Olivia. Seamănă puţin cu clădirea Chrysler, dar nu e.

— OK, răspund smerită.

Deja mă simt puţin isterizată. Nu ştiu nimic şi nici Tilda nu ştie nimic, iar Olivia seamănă din ce în ce mai mult cu o directoare de şcoală cu gura făcută pungă de nemulţumire. Dintr-odată, Olivia se îndreaptă de spate şi-i dă un cot lui Simon.

— *Ăştia* cine sunt?

În pub a intrat un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în tricouri polo mov identice, care se aşază la

o masă. Jumătate dintre ei au bărbi, majoritatea poartă ochelari şi toţi par înfricoşător de inteligenţi.

— Ce-ar fi să nu mai participăm la concurs? îi propun Tildei, glumind doar pe jumătate. Să rămânem doar pe post de spectatori?

— Bine aţi venit, bine aţi venit, bine aţi venit!

Un tip mustăcios între două vârste urcă pe mica scenă şi ia microfonul.

— Numele meu e Dave şi voi conduce concursul din această seară. N-am mai făcut asta niciodată. Am acceptat rolul fiindcă Nigel e bolnav, deci fiţi îngăduitori cu mine...

Omul râde gâtuit, apoi îşi drege vocea.

— Aşa, haideţi să jucăm cinstit, haideţi să ne distrăm... vă rog să vă *închideţi* telefoanele... Aruncă împrejur o privire severă. Nu căutaţi nimic pe Google. Nu daţi sms-uri prietenilor. *Verboten!*[1]

— Toby! Tilda îi dă un cot lui fiu-său. Închide-l!

Toby clipeşte scurt şi bagă telefonul în buzunar. Văd că şi-a aranjat barba de hipster. Minunat! Acum nu mai trebuie decât să scape de milionul de brăţări de piele absolut hidoase.

— Hei, ăsta-i Parcul Naţional Iguazú! exclamă el brusc, arătând spre una dintre imaginile granulate. Am fost acolo.

— Şşşş! îl ceartă Olivia, lividă. Fii discret! Nu urla să te-audă toată lumea!

De la masă alăturată, cineva zice:

— Scrie „Parcul Naţional Iguazú".

Iar Olivia explodează de furie:

---

1. Interzis! (germ.)

— Poftim! îi strigă lui Toby. Te-au auzit! Dacă ştii vreun răspuns, scrie-l pe hârtie! Bate enervată cu degetul în foaia de pe masă. *Scrie-l!*

— Mă duc să iau nişte chipsuri, anunţă Toby, fără s-o bage în seamă pe Olivia.

Când băiatul se ridică de la masă, îi arunc Tildei un zâmbet complice, însă ea nu mi-l întoarce.

— Băiatul *ăsta*, spune ea, apăsându-şi obrajii cu palmele şi apoi pufnind zgomotos. Ce-o să mă fac cu el? Nici nu ghiceşti ce ispravă a mai făcut. N-ai cum!

— Ce-a mai făcut?

— Aruncă toate cutiile goale de pizza în debaraua cu lenjerie. Îţi vine să crezi? În debaraua unde ţin cearşafurile curate!

Tilda e atât de roşie la faţă şi de indignată, că-mi vine să râd, totuşi reuşesc să mă abţin.

— Asta nu e bine, îi răspund.

— Exact! exclamă ea ambalându-se. Nu e bine! De fiecare dată când deschideam debaraua, îmi mirosea a verdeţuri. De pildă, a oregano. M-am gândit că trebuie să fie de la balsamul ăla nou de rufe. Dar azi, când am deschis din nou debaraua, înăuntru mirosea a rânced, de fapt, puţea aşa de urât, c-am început să scotocesc prin ea şi... ce-am găsit?

— Cutii de pizza? îmi dau eu cu presupusul.

— Exact! Cutii de pizza!

Tilda îl ţintuieşte cu o privire plină de reproş pe Toby, care se aşază la loc pe scaun şi trânteşte pe masă trei pungi cu chipsuri.

— Le aruncă în debara fiindcă nu vrea să se obosească să coboare la parter şi să le arunce la gunoi.

— Nu le arunc, răspunde Toby laconic. Mamă, ţi-am explicat. Am un sistem. Voiam să le duc la centrul de reciclare.

— Ba nu voiai deloc să le duci la centrul de reciclare!

— Ba sigur că asta voiam să fac, replică Toby cu o privire plină de ură. Doar că n-am apucat *încă*.

— Ei, chiar dacă ai avea un sistem, tot nu poţi să-ţi îndeşi cutii de pizza în debaraua cu lenjerie! Vocea Tildei s-a piţigăiat din cauza nervilor. Auzi, în *debaraua cu lenjerie!*

— Să trecem deci la runda Spaţiu şi Timp, răsună în microfon glasul vesel al lui Dave. Şi prima întrebare este: cine a fost al treilea om care a ajuns pe Lună? Repet: cine a fost *al treilea* om care a ajuns pe Lună?

Toată lumea din pub începe să se foiască şi să bolborosească.

— Ştie cineva? ne întreabă Olivia pe toţi cei de la masă.

— *Al treilea* om care a ajuns pe Lună?

Mă strâmb către Tilda.

— N-a fost Neil Armstrong. Tilda numără candidaţii pe degete. Nici Buzz Aldrin.

Ne uităm unii la alţii cu priviri goale. Aud vreo douăzeci de oameni din pub şoptind:

— *N-a fost* Neil Armstrong...

— Ştim că ei n-au fost! îi sare ţandăra Oliviei. Cine *a fost*? Toby, tu te pricepi la matematică şi la ştiinţe. Ştii cine a fost?

— Aselenizările au fost trucate, deci întrebarea e invalidă, îi răspunde pe nerăsuflate Toby, iar Tilda chiţăie exasperată.

— *N-au* fost trucate. Olivia, ignoră-l!

— Sigur, poţi să negi realitatea, dacă aşa vrei, replică băiatul ridicând din umeri. Trăieşte în continuare în universul tău fals. Crede în minciuni.

— De ce eşti convins că au fost trucate? îl întreb curioasă, iar Tilda clatină din cap spre mine.

— Nu-l provoca, mă avertizează ea. Are câte o teorie conspiraţionistă în legătură cu orice. Cu balsamul de buze, cu Paul McCartney...

— Cu *balsamul de buze*? repet holbându-mă la ea.

— Balsamul de buze *îţi crapă* buzele, mă lămureşte Toby pe un ton neutru. Şi dă dependenţă. E conceput astfel încât să te oblige să-l cumperi iar şi iar. Tu foloseşti balsam de buze, Sylvie? În cazul ăsta, eşti o marionetă în mâinile celor din marile companii farmaceutice.

Băiatul ridică încă o dată din umeri, iar eu îl privesc puţin speriată. Întotdeauna am balsam de buze în geantă.

— Şi Paul McCartney? nu mă pot abţine să-l întreb.

— A murit în 1966, îmi răspunde scurt Toby. A fost înlocuit cu o sosie. Dacă ştii să le cauţi, în melodiile Beatleşilor sunt peste tot indicii cu privire la moartea lui.

— Vezi? zice Tilda. Vezi cu ce trebuie să trăiesc? Cutii de pizza, teorii conspiraţioniste, toate racordurile din casă au fost refăcute...

— N-au fost refăcute, o corectează răbdător Toby, au fost re*conectate*.

— Întrebarea cu numărul doi! anunţă Dave în microfon. Harrison Ford l-a interpretat pe Han Solo în *Războiul Stelelor*. Dar ce personaj a jucat în filmul *Martorul*, din 1985?

— Era tipul ăla amish! sare Simon, care a revenit la viaţă şi acum se bate gânditor cu pixul peste degete. Sau... staţi. Nu el era amish, fata era amish.

— O, Doamne! geme Olivia. Filmul ăla e o vechitură. Şi-l mai aduce aminte cineva? Se întoarce spre Toby. E dinainte să te naşti tu. E despre... despre ce e? Se încruntă încercând să-şi amintească subiectul. Programul de protecţie a martorilor. Sau ceva de genul ăsta.

— „Programul de protecţie a martorilor", repetă sardonic băiatul, mimând cu degetele ghilimelele.

— Toby, *nu* începe cu programul de protecţie a martorilor, îl avertizează Tilda. *Nu* începe!

— Ce-i cu el? zic eu mânată de curiozitate. Nu-mi spune că ai o teorie şi despre programul de protecţie a martorilor.

— Ştie cineva răspunsul la întrebare? insistă Olivia supărată, dar nimeni n-o bagă în seamă.

— Vrei să ştii? mă întreabă Toby.

— Da! Spune-mi!

— Dacă vreodată ţi se propune să intri în programul de protecţie a martorilor, fugi mâncând pământul, îmi explică Toby fără să clipească. Fiindcă o să se descotorosească de tine.

— Cum adică? Cine o să facă asta?

— Guvernul îi omoară pe toţi cei care intră în programul de protecţie a martorilor, mă lămureşte el ridicând din umeri. E logic, din punct de vedere economic.

— *Îi omoară?*

— Niciodată nu şi-ar putea permite să „protejeze" un număr aşa de mare de oameni, continuă el mimând din nou ghilimelele. E un mit. O poveste de adormit copiii. În schimb, scapă de toţi.

— Dar nu pot „să scape" de oameni! Familiile lor i-ar... Mă opresc la jumătatea propoziţiei. A...

— Înţelegi? insistă el ridicând din sprâncene cu subînţeles. Oricum ai da-o, oamenii ăia dispar pentru totdeauna. Şi cine poate să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu ei?

— O prostie cât casa! exclamă Tilda. Toby, stai prea mult pe internet! Mă duc la toaletă.

Când ea îşi împinge scaunul în spate ca să se ridice, îmi împreunez braţele pe piept şi-l ţintuiesc cu privirea pe fiul ei.

— Nu crezi sincer toate prostiile astea, nu-i aşa? Doar vrei s-o enervezi pe maică-ta.

— Poate că da, îmi face el cu ochiul. Sau poate că nu. Doar pentru că eşti paranoic nu înseamnă că nu există o conspiraţie împotriva ta. Hei, fetelor tale le plac origami?

Trage o bucată de hârtie spre el şi începe s-o împăturească rapid.

O clipă mai târziu, Toby a creat o pasăre, iar eu am rămas cu gura căscată.

— Fantastic!

— Dă-i-o Annei. Uite ceva şi pentru Tessa. Acum meştereşte o pisicuţă cu urechi ascuţite. Spune-le că sunt de la Tobes.

Brusc, băiatul îmi zâmbeşte larg, iar eu sunt inundată de un val de afecţiune pentru el. Îl cunosc pe Toby de când era un adolescent în uniformă şi, în fiecare dimineaţă, căra cu el la şcoală un trombon.

— Harrison Ford! bate Olivia cu pumnul în masă ca să ne atragă atenţia. Concentraţi-vă! Ce personaj a jucat?

— A, uite c-a venit Dan!

Mă ridic, disperată să scap.

— Mă duc doar să... ăăă... Mă întorc într-o secundă!

Clar! N-o să mai merg niciodată la un concurs de cultură generală organizat în vreun pub. Sunt nişte creaţii pur malefice, născocite direct de Satana. *Asta da* teorie a conspiraţiei!

S-au scurs aproape două ore. Am mai trecut prin încă vreo sută de runde (aşa mi se pare), iar acum am ajuns, în sfârşit, la răspunsuri. Toată lumea e obosită şi plictisită. Dar lucrurile s-au împotmolit, fiindcă a izbucnit o ceartă. Întrebarea a fost: cum se scrie „Rahmaninov"? Iar o rusoaică de la altă masă a scris numele cu litere chirilice. Acum Dave încearcă să aplaneze disputa dintre ea şi echipa în tricouri polo mov, care susţine că: dacă nimeni din pub nu ştie alfabetul chirilic, cum putem să verificăm dacă a scris numele corect sau nu?

Pentru numele lui Dumnezeu: *ce contează*?! Daţi-i rusoaicei punctul. Daţi-i zece puncte. Nu contează. Numai haideţi să trecem mai departe.

Nu doar căsnicia mea şi a lui Dan o să dureze o veşnicie, ci şi concursul ăsta. O să rămânem blocaţi la masa asta o eternitate, bând un Chardonnay înfiorător de prost şi chinuindu-ne să ne amintim cine a câştigat Wimbledonul în 2008, până când o să ne albească părul şi-o să ne smochinim ca domnişoara Havisham.

— Apropo, Sylvie, am văzut un articol despre tatăl tău în ziarul local, îmi şopteşte Simon. Despre realizările lui în materie de strângere de fonduri. Îmi închipui că eşti foarte mândră!

— Sunt, îi răspund, zâmbindu-i recunoscătoare. Sunt foarte mândră!

Tata a dedicat mult timp strângerii de fonduri pentru lupta împotriva cancerului hepatic. A fost o chestie foarte importantă pentru el. Şi cum

tata era un maestru al relaţiilor sociale, s-a descurcat de minune şi în privinţa asta. A inaugurat un bal anual, ţinut la The Dorchester[1], şi a reuşit să convingă o mulţime de celebrităţi să i se alăture, ba chiar şi câţiva membri mai puţin însemnaţi ai familiei regale.

— Au scris că o să dea numele lui unui laborator de radiologie de la New London Hospital. Aşa e?

Încuviinţez din cap.

— Da. E fantastic! Organizează o mare ceremonie de inaugurare, peste două săptămâni. Sinead Brook o să dezvelească placa comemorativă, ştii, tipa de la ştiri. E o mare onoare. Şi eu o să ţin un discurs.

Îmi dau seama că trebuie să-l termin de scris. Tot vorbesc, sigură pe mine, despre discursul ăsta, dar tot ce am scris din el până acum este „Doamnă primar, doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la acest eveniment extrem de special".

— Ei, mi se pare că *tatăl tău* a fost un om fantastic, spune Simon. Să strângă atâţia bani, să mobilizeze atâta lume, an de an...

— A urcat şi pe Everest. De două ori, adaug dând din cap cu entuziasm. Şi a participat la cursa de navigaţie Fastnet. Aşa a adunat o mulţime de bani.

Simon ridică din sprâncene a uimire.

— Uau! Impresionant!

— Prietenul lui cel mai bun din şcoală a murit de cancer hepatic, îi explic cu simplitate. Întotdeauna şi-a dorit să ajute cumva oamenii care suferă de boala asta. Nimeni din compania

1. Hotel de lux din Londra.

lui nu avea voie să strângă fonduri pentru altă cauză!

Râd de parcă aş glumi, deşi nu e o glumă. Tati putea să fie destul de... care-i cuvântul? Intransigent. Ca atunci când, la treisprezece ani, i-am spus că aş vrea să mă tund. S-a supărat numai că am putut să sugerez aşa ceva. Îmi tot repeta: „Sylvie, părul e trăsătura ta cea mai frumoasă, cea mai frumoasă!". Şi avea dreptate. Probabil că aş fi regretat dacă m-aş fi tuns.

Instinctiv, îmi trec degetele prin părul lung, blond şi ondulat. Acum n-aş putea pentru nimic în lume să-l mai tund. M-aş simţi de parcă l-aş trăda pe tata.

— Probabil că ţi-e dor de el, spune Simon.

— Da, mi-e foarte dor de el.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, dar reuşesc să-mi păstrez zâmbetul pe buze. Iau o gură de vin – apoi nu mă pot abţine să arunc o privire spre Dan. Aşa cum mă aşteptam, e aricios. Strânge din dinţi, iar fruntea îi e încruntată. Îmi dau seama că aşteaptă ca discuţia despre tata să se încheie, aşa cum aştepţi ca norul care acoperă cerul să treacă.

Pentru numele lui Dumnezeu, chiar atât de nesigur pe el e? Gândul ăsta îmi încolţeşte în minte înainte s-apuc să-l opresc. Ceea ce ştiu că e nedrept. Tata a fost întotdeauna un tip atât de impunător. Atât de impresionant. Probabil că e greu să-i fii ginere şi să tot auzi oamenii extaziindu-se în legătură cu el, în vreme ce tu eşti doar...

Nu! Încetează! N-am vrut să spun *doar*. Dan nu e *doar* nimic.

Însă prin comparaţie cu tati...

OK, hai să fim cinstiţi până la capăt. Aici, în mintea mea, unde nimeni altcineva nu are

cum să mă audă, pot s-o spun: pentru lumea exterioară, Dan nu e din aceeaşi ligă cu tata. Nu are nici strălucirea, nici banii, nici statura, nici realizările caritabile ale tatălui meu.

Şi nici nu *vreau* ca Dan să fie din aceeaşi ligă cu tata. Îl iubesc exact aşa cum e. Sincer. Dar n-ar putea şi el, măcar o dată, să admită că, într-adevăr, tata a avut nişte calităţi extraordinare – şi să-şi dea seama că asta nu-l ameninţă pe el în nici un fel?

De fiecare dată, Dan reacţionează ca la semnal. Iar acum, că subiectul a fost închis, ştiu că o să se relaxeze, o să se lase pe spătarul scaunului, o să-şi întindă braţele şi o să scoată sunetul ăla pe jumătate căscat, pe jumătate scâncet...

Mă uit, parcă nevenindu-mi să cred, cum Dan face exact ce-am spus. Apoi soarbe o gură de vin, exact aşa cum ştiam c-o să facă. Apoi întinde mâna şi ia o alună, exact aşa cum ştiam c-o să facă.

Mai devreme şi-a comandat un hamburger de miel, exact aşa cum ştiam c-o să facă. A cerut să nu i se pună maioneză, exact aşa cum ştiam c-o să facă, şi a glumit cu barmanul, zicând „E miel autentic *londonez*?", exact aşa cum ştiam c-o să facă.

OK, am început să mă sperii singură. Poate că nu ştiu care e capitala Letoniei sau câte picioare are un fathom[1], dar ştiu totul despre Dan.

Ştiu ce gândeşte, de ce-i pasă şi care-i sunt obiceiurile. Ştiu până şi ce-o să facă în continuare, aici, în pub. O să-l întrebe pe Toby cum îi merge afacerea – lucru pe care-l face de fiecare dată

1. Unitate de măsură pentru lungime folosită la măsurarea adâncimilor şi egală cu 1,852 m; stânjen.

când se întâlneşte cu băiatul Tildei. Ştiu, ştiu, ştiu...

— Deci, Toby, spune Dan pe un ton amabil. Cum îţi merge afacerea?

Aaaahhhh! O, Doamne! Sunt atotştiutoare.

În capul meu se întâmplă ceva ciudat. Nu ştiu dacă de vină e Chardonnay-ul sau concursul ăsta chinuitor sau ziua agitată pe care am avut-o... dar încep să pierd controlul asupra realităţii. E ca şi cum rumoarea din pub s-ar îndepărta. E ca şi cum luminile s-ar estompa. Mă uit la Dan de parcă aş avea o viziune îngustă, o revelaţie mistică, o epifanie.

Ştim prea multe.

Asta e problema. Ăsta e punctul nevralgic. Ştiu totul despre soţul meu. Totul! Îi citesc gândurile. Îi prevăd toate gesturile. Pot să-i comand mâncare. Avem discuţii stenografice şi niciodată Dan nu trebuie să mă întrebe „Ce vrei să spui?". Pentru că ştie deja.

Eu şi Dan trăim într-un soi de Ziua Cârtiţei maritală. *Nu-i de mirare* că ne temem să dăm piept cu nesfârşitul şi monotonul nostru viitor împreună. Cine îşi doreşte să trăiască şaizeci şi opt de ani împreună cu cineva care-şi pune mereu pantofii în acelaşi loc, seară de seară de seară?

(De fapt, nu ştiu ce altceva ar putea să facă soţul meu cu pantofii. În nici un caz nu vreau să mi-i lase împrăştiaţi prin toată casa. Deci poate că nu e cel mai bun exemplu. Dar, oricum, ideea rămâne valabilă.)

Iau un gât de Chardonnay, în vreme ce gândurile mi se precipită spre concluzie. Fiindcă, de fapt, problema e destul de simplă. Avem nevoie de surprize. De asta avem nevoie. De surprize. Trebuie să ne scoatem din rutină, să ne distrăm,

să ne provocăm unul pe celălalt cu o multitudine de mici surprize. Şi-atunci următorii şaizeci şi opt de ani vor trece cât ai clipi. Da. Asta e!

Mă uit spre Dan, care pălăvrăgeşte cu Toby, fără să aibă habar la ce mă gândesc. Mi se pare cam frământat de griji. Mi se pare obosit. Are nevoie de ceva care să-i stârnească interesul, care să-l facă să zâmbească sau chiar să râdă. Are nevoie de ceva ieşit din comun. De ceva distractiv. Sau romantic.

Hmm. De ce anume?

E prea târziu să mai aranjez să fie vizitat de-o stripteuză care să-i transmită un mesaj din partea mea (chestie pe care, oricum, ar detesta-o). Totuşi nu pot să fac nimic? Chiar acum? Ceva care să ne scoată din starea asta proastă? Mai iau o gură de Chardonnay şi-apoi răspunsul îmi vine în minte fulgerător. O, Doamne, e genial! Simplu, dar genial, aşa cum sunt toate planurile bune.

Iau o foaie de hârtie şi încep să compun o poezioară de dragoste.

Se poate să fii surprins.
Dar n-ai de ce.
Te doresc şi te voi dori mereu.
Hai să găsim o clipă.
Să fim doar noi.
Să fim doar noi doi.
Să fim doar

Mă opresc şi studiez foaia de hârtie. Am început să-mi pierd avântul. Niciodată nu m-am prea priceput la poezii. Cum aş putea s-o închei?

Să fim doar noi înşine scriu în sfârşit. Pentru siguranţă, desenez şi o inimioară şi nişte

sărutări. Apoi împăturesc hârtia într-un dreptunghi mititel.

Pe care acum trebuie să-l livrez. Aştept până când Dan se uită în altă parte şi-i strecor hârtia în buzunarul hainei, care atârnă pe spătarul scaunului. O s-o găsească mai târziu, o să se întrebe ce e, o s-o despăturească încet şi, întâi, n-o să înţeleagă despre ce-i vorba, dar apoi o să se înveselească.

Mă rog, poate c-o să se înveselească.

Mă rog, poate că s-ar înveseli mai mult dac-aş fi mai talentată la poezie, dar ce dacă? Intenţia contează, nu-i aşa?

— Ia o caramelă, spune Toby întinzându-mi o punguţă. Eu le-am făcut. Sunt grozave.

— Mulţumesc.

Îi zâmbesc, apoi iau o caramelă şi o bag în gură. După câteva clipe îmi regret gestul. Dinţii mi s-au încleştat. Nu pot să mestec. Nu pot să vorbesc. Îmi simt întreaga faţă imobilizată. Ce naiba *e* chestia asta?

— A, sunt destul de lipicioase, mă informează Toby văzându-mi reacţia. Se numesc „cleşti de maxilar".

Îi arunc o privire înveninată, care ar trebui să se traducă prin: „Mulţumesc că *nu* mi-ai spus asta înainte".

— Toby! strigă Tilda supărată. Trebuie să-i *avertizezi* pe oameni înainte să le dai drăciile alea. Nu te speria, adaugă privindu-mă. În vreo zece minute se topeşte.

Zece minute?

— Gata, oameni buni! spune Dave, maestrul de ceremonii, bătând cu degetul în microfon ca să atragă atenţia tuturor.

I-a cam pierit veselia de-a lungul serii; de fapt, pare disperat s-o încheie cât mai repede.

— Trecând mai departe, următoarea întrebare a fost: câţi actori au interpretat personajul Doctor Who? Iar răspunsul este: treisprezece.

— Ba nu, strigă prompt un tip grăsuţ, în tricou polo mov. Răspunsul e patruzeci şi patru.

Dave se uită la el cu o expresie neîncrezătoare.

— Nu se poate, spune el. Sunt prea mulţi.

— Personajul Doctor Who nu a apărut doar în serialul BBC, îi răspunde îngâmfat tipul în tricou polo mov.

— Răspunsul e paisprezece, sare o fată de la o masă alăturată. A mai fost încă un doctor. The War Doctor. John Hurt.

— Mă rog, spune Dave cu o mină confuză. Nu asta scrie pe lista mea cu răspunsuri...

— Răspunsul corect nu e nici unul dintre cele care s-au dat, declară Toby cu voce tare. Asta e o întrebare-capcană. „Doctor Who" nu e numele personajului. Numele personajului e „The Doctor". *Boom kanani*[1], adaugă el, mulţumit de sine. Uraaa! Aţi luat ţeapă toţi ăia care-aţi scris un număr.

— E o neînţelegere care apare adesea, replică tipul cu tricou polo mov, aruncându-i lui Toby o privire ameninţătoare. Răspunsul e patruzeci şi patru, cum am mai spus. Vrei lista completă?

— A scris cineva treisprezece? insistă Dave, dar nimeni nu-l bagă în seamă.

— De fapt, voi cine mama naibii sunteţi? se răţoieşte un bărbat în cămaşă înflorată, care s-a făcut foarte roşu la faţă şi-şi agită bătăios

1. Expresie folosită în Hawaii pentru a indica triumful într-o anumită situaţie.

unul din braţe spre echipa cu tricouri polo mov. Ăsta se presupune că e un concurs de cultură generală local şi între prieteni, iar voi daţi buzna aici, cu nenorocitele voastre de tricouri la fel şi vreţi să faceţi scandal...

— A, nu vă plac străinii, aşa-i? se încruntă tipul în tricou polo mov. Ei, scuze de deranj, *Adolf*!

— Cum mi-ai zis?

Bărbatul cu cămaşă înflorată îşi împinge scaunul în spate cu putere şi se ridică respirând greu.

— M-ai auzit.

Tipul în tricou polo mov se ridică şi el şi face un pas ameninţător spre bărbatul cu cămaşă înflorată.

— Nu pot să suport aşa ceva, anunţă Olivia. Ies să fumez o ţigară. Ia haina lui Dan şi şi-o pune pe umeri – apoi se uită la haina lui Simon, care e aproape identică, şi, din nou, la cea cu care s-a îmbrăcat. Stai puţin! Simon, asta e haina ta?

— Eşti îmbrăcată cu haina lui Simon, îi răspunde Dan relaxat. Am făcut schimb de scaune. El preferă spătarul mai jos.

Trec cinci secunde până realizez semnificaţia acestei informaţii.

Haina lui Simon? Aia e haina lui Simon? Am strecurat o poezie de dragoste în haina *lui Simon*?

— Ai o brichetă?

Olivia bagă mâna în buzunar şi scoate dreptunghiul meu de hârtie.

— Ce-i asta? întreabă ea despăturind hârtia.

Când vede inimioara desenată, se albeşte la faţă.

Nu. Nuuuuu! Trebuie să-i explic. Încerc să-mi descleştez fălcile ca să vorbesc, dar caramela

aia cretină e prea încleiată. Nu reușesc să deschid gura. Flutur disperată din brațe către Olivia, însă ea stă și se holbează la poezioara mea cu o mutră profund scârbită.

— *Iarăși*, Simon? spune în cele din urmă.

— Cum adică iarăși? întreabă nelămurit Simon, care urmărește schimbul de insulte dintre tipul cu tricou polo mov și bărbatul cu cămașă înflorată.

— Mi-ai promis! Tonul Oliviei e atât de usturător, încât sunt îngrozită. Mi-ai promis, Simon, mi-ai promis că n-o să se mai întâmple niciodată!

Olivia îi flutură poezia pe sub nas și, în clipa în care soțul ei o citește, se albește și el la față.

Încerc să le smulg poezia și să le atrag atenția, însă Olivia nici măcar nu mă observă. Ochii îi scapără de furie și e de-a dreptul înfricoșătoare.

— N-am mai văzut chestia asta niciodată până acum! se bâlbâie Simon. Olivia, trebuie să mă crezi! Habar n-am ce... cine...

— Cred că știm cu toții cine, i-o retează furioasă Olivia. E evident, după porcăria asta analfabetă, că e vorba de fosta ta „prietenă". *Te doresc și te voi dori mereu*, declamă în continuare Olivia, pe un ton siropos. *Hai să găsim o clipă. Să fim doar noi.* De unde-a copiat rândurile astea? De pe o felicitare Hallmark?

Olivia e atât de disprețuitoare, că-mi iau foc obrajii. În sfârșit, cu o ultimă sforțare, îmi descleștez dinții și-i smulg hârtia din mână.

— Poezia e a mea! spun, încercând să par veselă și nonșalantă. Am scris-o pentru Dan. Dar am greșit haina. Deci. Era... e a noastră. A mea. Nu a lui Simon. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu... nimic. Deci. Asta e.

Când mă opresc din bolborosit, îmi dau seama că toată lumea de la masă mă privește uluită.

Expresia de groază de pe chipul Oliviei e atât de comică, încât aș râde dacă nu m-aș simți așa de jenată.

— Ăăă, deci, poftim, Dan, adaug cu stângăcie și-i dau soțului meu hârtia. Poți s-o citești acum... sau mai târziu... E scurtă, îl avertizez, ca nu cumva să se aștepte la șase strofe și niște metafore despre război sau ceva de genul ăsta.

Sinceră să fiu, Dan nu pare *foarte* încântat să primească o poezie de dragoste. Îi aruncă o privire, își drege glasul și îndeasă hârtia în buzunar, fără s-o citească.

— N-am vrut... Pumnii Oliviei sunt mai strânși ca niciodată. Sylvie, îmi pare așa de rău! N-am vrut să te jignesc.

— E-n regulă, stai liniștită...

— Ești o rușine pentru concursurile astea! ne face pe toți să tresărim vocea bărbatului cu cămașă înflorată. Tot timpul ai stat cu telefonul sub masă!

— Ba n-am stat deloc! urlă tipul cu tricou polo mov. Asta-i o calomnie murdară!

Împinge furios o masă spre bărbatul cu cămașă înflorată, astfel că toate paharele de pe ea se clatină și zăngănesc.

— Bătaie! Bătaie! Bătaie! strigă vesel Toby.

— *Taci* din gură, Toby! se răstește Tilda la el.

— Deci! spune disperat Dave în microfon, încercând să acopere hărmălaia. Să continuăm. Următoarea întrebare a fost: care englez a câștigat o medalie de aur pentru patinaj la...

Dave amuțește când bărbatul cu cămașă înflorată se repede spre echipa cu tricouri polo mov. Unul dintre tipi îl plachează, de parcă ar juca rugby, în timp ce restul îi strigă încurajări. În

tot pubul, oamenii scot exclamații și icnete de uimire. Rusoaica zbiară de parcă ar fi fost înjunghiată.

— Oameni buni! imploră Dave. Oameni buni, calmați-vă! Vă rog!

Dumnezeule, s-au luat la bătaie! Au început să-și care efectiv pumni. N-am mai *văzut* niciodată o bătaie într-un pub.

— Sylvie, îmi spune Dan la ureche. Mergem?

— Da, îi răspund pe nerăsuflate. *Da!*

Pe drumul spre casă, Dan scoate din buzunar poezia mea de dragoste. O citește. Întoarce hârtia, de parcă s-ar aștepta și la alte versuri. Apoi o mai citește o dată și o bagă la loc în buzunar. Pare mișcat. Și un pic nedumerit. Bine, pare ceva mai mult nedumerit decât mișcat.

— Dan, ascultă, mă grăbesc să-i spun. Am o explicație complicată să-ți dau.

Soțul meu mă privește întrebător.

— În legătură cu poezia?

— Da! Normal că în legătură cu poezia!

La ce naiba crede că mă refer, la combustia termică?

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicație. Am înțeles-o. E drăguță, adaugă el după o clipă de gândire. Îți mulțumesc.

— Nu vreau să-ți explic poezia în sine, replic puțin enervată.

Mă refer la conceptul de poezie. La *realitatea* de dincolo de poezie. Totul e parte din ideea asta nouă și extraordinară care tocmai mi-a venit și care o să ne rezolve problemele.

— Aha, spune Dan dând din cap.

Apoi scoate poezia din buzunar și, încruntându-se puțin, se mai uită o dată peste ea, la lumina unui felinar.

— Trebuia să mai existe şi o a doua strofă?

— Nu, îi răspund pe un ton defensiv. E o poezie scurtă.

— Aha.

— Şi e doar începutul. Dan, uite care-i ideea mea! Trebuie să ne *surprindem* unul pe celălalt. Poate să fie chestia noastră comună. Putem să-i zicem... Mă gândesc o clipă. „Proiectul Surprinde-mă".

Spre mulţumirea mea, Dan chiar arată surprins. Ha! Deci proiectul a demarat! Am sperat să prindă imediat ideea, dar mi se pare puţin nesigur.

— Aşa deci..., spune el. De ce?

— Ca să ne treacă mai uşor deceniile alea plictisitoare şi nesfârşite, normal! Închipuie-ţi că mariajul nostru e un film epic. Ei, la un film, nimeni nu se plictiseşte niciodată, aşa-i? De ce? Pentru că, la fiecare pas, apar tot felul de surprize.

— La *Avatar* am adormit, vine replica promptă a lui Dan.

— Mă refer la un film incitant, îl lămuresc. Şi, oricum, ai adormit doar pe la mijlocul filmului. Şi erai obosit.

Am ajuns deja în faţa casei, iar Dan dă să scoată cheia. Apoi, uitându-se peste umărul meu, expresia de pe chip i se schimbă într-una de groază.

— O, Doamne! O, Doamne! Ce-i *aia*? Sylvie, nu te uita, e *înfiorător*...

— Ce-i? mă răsucesc pe călcâie, cu inima bătându-mi nebuneşte de frică. Ce s-a întâmplat?

— Surpriză! exclamă Dan şi deschide uşa.

— Nu la genul *ăsta* de surprize m-am referit! mă răţoiesc la el. Nu la genul *ăsta*!

Zău aşa! Soţul meu n-a priceput *nimic*. Eu mă gândeam la surprize frumoase, nu la nişte farse cretine.

Pe bona la care am apelat în seara asta o cheamă Beth şi n-am mai folosit-o niciodată. Când intrăm în bucătărie, fata ne zâmbeşte veselă, dar mie nu-mi vine să-i răspund la fel. Toată casa e plină cu jucării. Aici a avut loc un carnaj al jucăriilor.

Nu suntem noi cea mai ordonată familie din lume, totuşi îmi place să văd măcar *o parte* din podele.

— Ăăă... bună, Beth, îngaim eu. Totul a fost în regulă?

— Da, splendid! Bona deja îşi trage haina pe ea. Fetele voastre sunt foarte drăguţe. N-au vrut să se culce, aşa că le-am lăsat să se joace puţin. Ne-am distrat!

— Aha, izbutesc să spun... am înţeles.

Peste tot sunt piese de Lego. Şi rochiţe de păpuşi. Şi piese de mobilier Sylvanian Families.

— Pe curând, ne salută voioasă Beth, luând banii pe care i-i întinde Dan. Mulţumesc!

— Da. Ăăă... pe curând...

Abia am închis gura, că uşa s-a şi trântit în urma ei.

— Uau! exclam uitându-mă în jur.

— Hai să le lăsăm, îmi propune Dan. Ne trezim mâine mai dimineaţă şi le punem şi pe fete să ne ajute...

— Nu, refuz eu clătinând din cap. Dimineaţa e agitaţie prea mare. Prefer să pun la loc acum măcar o parte din jucării.

Mă las în genunchi şi încep să strâng o masă şi nişte scaune Sylvanian. Le aşez împreună şi adaug şi cutiile minuscule cu fulgi de cereale.

După o clipă, Dan oftează şi se apucă şi el să adune piese de Lego. Are aerul resemnat al condamnatului care-şi începe ziua în lanţuri.

— Câte ore din viaţă...

— Încetează! i-o retez.

Aşez trei cratiţe micuţe pe un aragaz micuţ şi le mângâi uşor. Îmi plac mult jucăriile Sylvanian Families. Apoi mă las pe călcâie.

— Vorbesc serios, îi spun soţului meu. Hai să aranjăm amândoi mici surprize pentru celălalt. Ca să ţinem aprinsă scânteia căsniciei. Îl aştept să pună cutia de Lego înapoi în dulap. Ce părere ai? Eşti de acord?

— Cu ce să fiu de acord, mai exact? răspunde el uitându-se la mine cu cea mai încruntită expresie. Încă nu pricep ce se presupune c-ar trebui să fac.

— Tocmai asta e! Nu există nici un „se presupune"! Doar... foloseşte-ţi imaginaţia. Joacă-te. Amuză-te!

Mă apropii de soţul meu, îmi petrec braţele pe după gâtul lui şi-i zâmbesc cu afecţiune.

— Surprinde-mă!

5

De fapt, sunt chiar foarte încântată.

Dan mi-a spus că nu poate să se lanseze direct într-un program cu surprize pentru mine, că trebuie să se gândească mai întâi. Aşa că am avut o săptămână să ne pregătim. A fost cam ca înainte de Crăciun. Ştiu că soţul meu pune ceva la cale, fiindcă a stat mult pe Google. Între timp, şi eu m-am ocupat îndeaproape de proiect. Chiar îndeaproape! Am înfiinţat un carneţel special pentru *Proiectul Surprinde-mă*. Dan nici n-o să-şi dea seama ce l-a lovit!

Mă uit cu satisfacţie la pagina pe care scrie *Surprinde-mă: Masterplan*, când încep să aud pe scări paşii doamnei Kendrick. Închid repede carneţelul, mă întorc la calculator şi încep să scriu legendele fotografiilor din broşura Evantaie Fabuloase. Broşura o să fie tipărită pe hârtie alb-unt, iar apoi toate etichetele le vom scrie noi, de mână, cu cerneală albastru-închis. (Doamnei Kendrick nu-i plac deloc pixurile.)

Evantai de secol XIX, pictat de un artist parizian (necunoscut).

— Bună dimineaţa, doamnă Kendrick.

Ridic ochii din calculator şi îi zâmbesc.

— Bună dimineaţa, Sylvie.

Doamna Kendrick e îmbrăcată într-un costum bleu-deschis, „împodobit" cu obişnuita ei broşă cu camee şi cu obişnuita ei expresie încruntat-îngrijorată. Expresia asta a devenit obişnuită de la apariţia nepotului malefic. Se pare că tipul locuieşte momentan la doamna Kendrick, fapt pentru care şi pare atât de amărâtă. Îmi închipui că, în fiecare dimineaţă la micul dejun, îi ţine predici despre metodele de lucru moderne. Doamna Kendrick mătură încăperea cu o privire neliniştită, cum face de obicei, de parc-ar spune „ceva e în neregulă aici, dar nu-mi dau seama ce". Pe urmă se întoarce spre mine.

— Sylvie, îmi spune. Tu ai auzit de „Ziua Selfie-urilor la Muzeu"?

Rosteşte cuvintele cu grijă, ca şi când ar fi într-o limbă străină.

— Da, îi răspund nesigură. Am auzit. De ce?

— A, a pomenit-o Robert. E de părere că ar trebui să participăm şi noi.

— Mă rog, comentez eu ridicând din umeri. Am putea să participăm. Dar nu ştiu dacă sponsorii noştri ar fi prea încântaţi de idee. Dumneavoastră ce credeţi? Mi se pare că genul ăsta de eveniment se adresează unui anumit grup demografic. Şi, sinceră să fiu, cred că să-şi facă selfie-uri le-ar displăcea unora dintre sponsorii noştri.

— A! exclamă doamna Kendrick dând din cap. Exact. Exact. Ai dreptate. Apoi tace, părând şi mai îngrijorată. Sylvie, pot să te întreb... Patroana îşi coboară vocea până la nivelul unei şoapte. Ce *e* acela un „selfie"? Aud cuvântul ăsta peste tot, dar n-am reuşit să... şi *n-am putut* să-l întreb pe Robert ce înseamnă...

O, Doamne! Îmi vine să râd gândindu-mă la biata doamnă Kendrick, obligată să poarte o

conversație îndelungată despre „Ziua Selfie-urilor", fără să aibă habar ce-i ăla un „selfie".

— Selfie-ul e o fotografie, îi explic cu blândețe. O fotografie cu tine undeva. Ți-o faci singur, cu telefonul.

Știu că explicația mea n-o lămurește prea tare pe doamna Kendrick. În lumea ei, telefonul e ceva care stă pe o măsuță și are un fir răsucit. Patroana iese din birou, probabil ca să se ducă și să se uite cu tristețe la biscuiții cei mai ieftini de la Tesco, pe care îi oferim acum ca tratație, iar eu mă pun iar pe scris legendele fotografiilor.

Evantai din pene.

Tastând literele, mă simt puțin tulburată. Evident, continui să-l detest pe Robert pentru că ne-a dat universul peste cap și a înspăimântat-o pe mătușa lui. Dar, pe de altă parte, privind lucrurile optimist, sugestia lui de-a organiza „Ziua Selfie-urilor la Muzeu" poate să însemne că nu are de gând să transforme Willoughby House în apartamente de lux, nu-i așa? Poate că vrea sincer să ne ajute?

Oare *ar trebui* să organizăm o zi a selfie-urilor?

Încerc să mi-i imaginez pe oricare dintre sponsorii noștri făcându-și un selfie – și nu reușesc. Înțeleg ce vrea să facă Robert, chiar înțeleg, dar oare el n-a prins deloc pulsul fundației noastre? Nu s-a *uitat* la oamenii care vin aici?

Totuși scriu pe un post-it „Ziua Selfie-urilor la Muzeu?" și oftez. Asta e genul de idee progresistă care m-ar fi încântat grozav când am venit la Willoughby House. La angajare, chiar am scris un întreg proiect de Strategie Digitală – în timpul meu liber. Aseară l-am scos la lumină

de unde-l îngropasem să văd dacă într-adevăr conţine ceva util. Când l-am citit însă, m-am îngrozit. Mi s-a părut atât de *perimat*. Făceam referire acolo la website-uri care nici nu mai există.

Evident, la momentul ăla, doamna Kendrick a răspuns la ideea mea cu obişnuita şi încântătoarea ei replică „Nu prea cred, draga mea". Aşa că nici una dintre propunerile mele nu a fost folosită. Willoughby House a continuat să funcţioneze în stilul ei neobişnuit şi minunat. Şi ne-a fost bine. Am fost fericite. Chiar avem nevoie de vreo schimbare? Oare chiar nu e loc pe lumea asta pentru un muzeu care *să nu fie* la fel ca toate celelalte?

Oftând iar, consult notele pe care unul dintre experţii preferaţi de doamna Kendrick le-a alcătuit pentru noi – dar despre evantaiul ăsta n-a mai scris nimic altceva. Extraordinar! Chiar să nu mai ai nimic de spus despre el? Nu pot să scriu doar *Evantai din pene.* Sună lamentabil. Sunt convinsă că cei de la V & A n-ar scrie doar *Evantai din pene.*

Mă uit la fotografia evantaiului, care e mare şi de-a dreptul flamboaiant, şi adaug *probabil întrebuinţat de o curtezană.*

Ceea ce-mi închipui că e adevărat. Apoi telefonul începe să-mi vibreze, iar pe ecran îmi apare numele *Tilda.*

— Bună! Sprijin telefonul cu umărul de ureche şi continui să tastez. Ce faci?

— Am o întrebare ipotetică pentru tine, spune Tilda fără nici un preambul. Dacă Dan ţi-a cumpărat ceva de îmbrăcat ca surpriză şi ţie nu-ţi place?

Instantaneu, creierul a început să-mi funcţioneze cu viteza luminii. Dan mi-a cumpărat ceva!

Şi Tilda ştie. Cum de ştie? Poate că Dan i-a cerut sfatul. Ce e în neregulă? Ce poate să fie în neregulă?

Despre ce *fel* de articol de îmbrăcăminte e vorba?

Nu. Nu vreau să ştiu. Darul soţului meu trebuie să fie o surpriză. Nu vreau să i-o stric.

Şi, oricum, nu sunt genul care să caute nod în papură când e vorba de cadouri doar pentru lucrul respectiv nu e „perfect", orice-ar fi. Nu sunt o tipă rea şi obsedată de control. Mă încântă ideea că Dan s-a dus să-mi cumpere ceva şi sunt convinsă că e minunat, orice-ar fi.

— Aş aprecia, indiferent despre ce e vorba, îi răspund Tildei cu emfază. I-aş fi foarte recunoscătoare că mi-a cumpărat ceva şi i-aş aprecia efortul şi intenţia. Fiindcă asta e semnificaţia cadourilor. Nu-i vorba despre obiectele în sine, ce contează sunt *emoţiile* din spatele lor.

Termin de scris fraza cu un gest amplu, simţindu-mă plină de nobleţe pentru că nu sunt o tipă materialistă.

— OK, zice Tilda, deşi nu pare foarte convinsă. Ai dreptate. Dar dacă e foarte scump şi de-a dreptul hidos?

Degetele mi se opresc din tastat la mijlocul cuvântului *brodat*.

— Cât de scump? o întreb până la urmă. Şi cum adică „de-a dreptul hidos"?

— Păi, nu vreau să-ţi dezvălui nimic, îmi răspunde Tilda cu prudenţă. Trebuie să fie o surpriză.

— Dezvăluie-mi doar puţin, îi sugerez, coborând instinctiv vocea. N-o să mă dau de gol.

— OK, se învoieşte Tilda, coborând şi ea vocea. Dacă e din caşmir, dar într-o culoare foarte bizară?

Din nou, creierul meu procesează informaţia cu viteza luminii.

Caşmir! Dan mi-a cumpărat ceva din caşmir! O, Doamne – ce culoare o fi? Tilda e o tipă destul de aventuroasă în privinţa culorilor, deci dacă *ea* crede că e o culoare nasoală...

— De unde ştii ce culoare e? nu mă pot abţine s-o întreb.

— Dan m-a rugat să primesc eu pachetul când e livrat, iar cutia e puţin desfăcută, aşa că am tras cu ochiul înăuntru, sub hârtia în care e ambalat, şi... Prietena mea oftează zgomotos. Nu ştiu sigur... dar nu cred c-o să-ţi placă.

— Ce culoare e?

Tilda oftează din nou.

— E o nuanţă bizară de albastru-petrol. Ceva oribil. Să-ţi trimit linkul?

— Da!

Aştept cu nerăbdare să primesc e-mailul Tildei, dau click pe link şi clipesc oripilată.

— O, *Doamne*!

— Da, ştiu, se aude vocea prietenei mele. E oribil!

— Cum naiba au obţinut culoarea asta?

— N-am idee!

Puloverul în sine e destul de drăguţ, deşi cam fără formă.

Dar *albastrul* ăsta... Pe site au îmbrăcat cu el o asiatică superbă, care are şi un ruj asortat, tot albastru, şi nici măcar ei nu-i stă prea bine. Dar mie? Cu pielea mea albă şi cu părul meu blond? Îmbrăcată cu puloverul *ăsta*?

— Au insistat până l-au convins pe Dan să-l cumpere, îşi dă cu părerea Tilda. Sunt convinsă de asta. Mi-a zis că tipa cu care a vorbit la telefon a fost „foarte săritoare". Săritoare pe naiba!

Aveau o grămadă de pulovere albastre de vândut şi uite-l pe Dan, mielul neprihănit, cu cardul de credit şi fără nici o cunoştinţă în materie de...

— Ce mă fac, Tilda? Vocea mi s-a piţigăiat din cauza stării uşoare de panică ce m-a cuprins. Ce mă fac?

Nu mă mai simt *chiar atât* de plină de noblețe ca înainte. Da, ştiu că intenţia contează şi aşa mai departe... dar nu vreau să ţin în dulap un pulover scump, din caşmir albastru-petrol, şi să-mi fac reproşuri de fiecare dată când nu-l port. Sau să fiu obligată să mă îmbrac cu el de fiecare dată când ies în oraş la cină.

Sau să mă prefac că-mi place şi, după aceea, Dan să-mi cumpere, de Crăciun, şi un fular şi o pereche de mănuşi asortate, iar eu să fiu obligată să spun că îmi plac, şi apoi el să-mi cumpere un palton şi să-mi spună „E culoarea care-ţi place ţie, iubito...".

— Îl schimbi? sugerează Tilda.

— Da, dar... Mă înfior. Nu pot să zic „Dan, iubitule, e fantastic, e perfect, dar acum mă duc să-l schimb".

— Să-i spun eu ceva lui Dan?

— *Vrei?*

Mă prăbuşesc uşurată.

— O să-i zic că am văzut puţin din el, că ştiu firma şi că au lucruri care ţi s-ar potrivi mult mai bine. Aşa, ca o sugestie amicală.

— Tilda, eşti minunată!

— Deci ce să-i sugerez în loc?

— Aaaah! Nu ştiu. Nu m-am mai uitat niciodată pe site-ul ăsta până acum.

De fapt, sunt foarte impresionată că Dan a ales firma asta. Nu-i o firmă care oferă articole

din cașmir de mâna a doua, la preț redus, e o firmă scoțiană șic, de mare clasă.

Mă uit pe câteva pagini și, brusc, dau peste un cardigan botezat Nancy. E splendid! E lung, mă avantajează și are și curea. Ar arăta minunat peste o pereche de jeanși.

— Hei, uită-te la cardiganul Nancy, îi spun încântată prietenei mele.

— OK, stai să dau clic... Tăcere, apoi Tilda exclamă: O, e perfect! Îi zic lui Dan să ți-l comande pe ăsta în loc. *Nu* în nuanța aia oribilă de albastru. Ce culoare îți place?

Derulez în jos, la variantele de culoare, simțindu-mă ca un copil într-un magazin cu dulciuri. Să-ți alegi singur cadoul-surpriză e *amuzant*.

— Spumă de mare, răspund în cele din urmă.

— E splendidă! Măsura?

— Ah! Mă uit pe site nedumerită. Poate 38. Sau 40. Puloverul ce măsură e?

— E 38, îmi raportează Tilda. Dar pare cam mic. Uite cum facem: îi zic lui Dan să comande ambele măsuri ca să mă lămuresc. Pe cea care nu-i bună poate s-o trimită înapoi. Adică, dacă tot e să facă o treabă, atunci s-o facă bine.

— Tilda, îți mulțumesc!

— A, n-ai pentru ce! E distractiv: primesc pachete secrete și... Ezită o secundă, apoi adaugă: E foarte frumos din partea lui Dan să-ți comande așa, din senin, cu pulover din cașmir! E pentru vreo ocazie deosebită?

— Păăăiii...

Nu știu cum să-i răspund. N-am mai spus nimănui despre proiectul nostru secret. Dar poate că o să-i spun Tildei.

— Oarecum, îi răspund în cele din urmă. Îți zic când ne vedem.

Nu mă aştept să mai primesc vreun telefon de la Tilda azi, dar două ore mai târziu, în timp ce scriu un buletin informativ, mă sună din nou.

— Au sosit!

— Cine? o întreb nedumerită.

— Cardiganele! Dan a schimbat comanda, ăia le-au trimis cu un curier pe bicicletă şi au luat înapoi puloverul albastru. Serviciul de curierat e excelent, trebuie să recunosc.

— Uau! Ei, cum ţi se par?

— Sunt splendide, îmi răspunde Tilda încântată. Singura problemă e măsura! Nu-mi dau seama care ţi-ar fi bună. Aşa că mă întrebam: de ce nu treci tu repede pe-aici să le probezi?

Să le probez? Mă holbez la telefon, fiindcă nu ştiu ce să fac. Să-mi aleg singură cadoul-surpriză a fost una. Dar să-l şi probez... oare nu merg prea departe?

— N-ar trebui să mai păstrez o urmă de mister?

— Mister? spune Tilda batjocoritor. Dar nu e nici un mister aici! Le probezi, îl alegi pe ăla care-ţi vine cel mai bine şi cu asta, basta. Altfel, cu siguranţă o să aleg măsura greşită şi-atunci să vezi dandana!

Totul sună atât de logic, că m-a convins.

— OK, spun uitându-mă la ceas. Oricum e ora prânzului. Vin!

Când ajung acasă la Tilda, aud nişte bufnituri de la etaj. Prietena mea îmi deschide uşa, mă îmbrăţişează, apoi strigă peste umăr:

— Ce *faci*?

După o clipă, Toby apare în capul scărilor. E îmbrăcat cu un tricou alb vechi şi o pereche de jeanşi negri, iar în mână ţine un ciocan.

— Bună, Sylvie! Ce mai faci? spune el politicos. Apoi se întoarce spre Tilda, înainte s-apuc să-i răspund. Cum adică? Ce vrei să spui cu „ce fac"? Știi ce fac. Am discutat despre asta.

O văd pe Tilda cum inspiră și expiră lent.

— Adică, îi răspunde ea, de ce faci atâta zgomot?

— Instalez niște *boxe*, replică băiatul, ca și când ar fi o chestie evidentă.

— Și de ce durează atât?

— Mamă, tu ai instalat vreodată o boxă? Toby e iritat. Nu. Deci. Atât durează. Și faci cât zgomot e nevoie. Pa, Sylvie! Mă bucur că te-am văzut, adaugă pe tonul Toby-politicos, iar eu nu mă pot abține să zâmbesc.

Apoi se întoarce și urcă scările, în vreme ce Tilda se uită încruntată după el.

— Să nu strici pereții! îi strigă. Asta-i tot ce te rog. Să nu strici pereții.

— N-o să stric pereții, îi strigă Toby la rândul lui, pe un ton extrem de ofensat. De ce să stric pereții?

Se aude ușa închizându-se, iar Tilda își cuprinde capul în mâini.

— O, Doamne, Sylvie! Habar n-are ce face. A luat nu știu de unde un set de scule și...

— Lasă, nu-ți face griji, încerc eu s-o liniștesc. Sunt convinsă c-o să se descurce.

— Da, îngaimă Tilda, fără să pară prea convinsă. Da, poate. Ei bine! Se uită cu atenție la mine, ca și când m-ar vedea pentru prima dată. Cardiganele!

— Cardiganele! repet fericită.

O urmez pe Tilda în biroul ei, care e văruit în galben, plin cu cărți și are ferestre franțuzești

ce dau spre grădină. Ea întinde mâna sub birou și scoate o cutie lungă și plată, cu design luxos.

— Sunt perfecte, mă asigură în timp ce ridic capacul. Singura problemă e măsura.

Scot cardiganele din cutie și oftez de plăcere. Culoarea e superbă, iar cașmirul e supermoale. Cum a *putut* Dan să aleagă culoarea aia odioasă...

Mă rog! Nu asta e ideea.

De la etaj se aude un huruit puternic de bormașină, iar Tilda tresare speriată.

— Ce face? întreabă ea privind în sus disperată.

— Totul o să fie bine! o asigur eu. Probabil că montează niște suporturi sau ceva de genul ăsta.

Probez cardiganul măsura 38, apoi pe cel măsura 40, apoi din nou pe cel măsura 38, admirându-mă în oglinda mare a Tildei.

— Splendid! exclamă prietena mea, uitându-se la mine curioasă. Dar tot nu mi-ai zis pentru ce e cadoul. Nu e ziua ta, nici Crăciunul, cred că nici aniversarea căsătoriei, așa-i?

— Ah!

Mă opresc din admirat. Presupun că nu mă deranjează să-i spun Tildei ce s-a întâmplat, deși e o chestie foarte personală.

— Păi, adevărul e că eu și Dan am hotărât să ne facem mici surprize unul altuia.

— Pe bune? Curiozitatea Tildei nu s-a domolit. De ce?

Nu vreau să-i dezvălui întreaga poveste, cu cei șaizeci și opt de ani de căsnicie care ne mai așteaptă. Cred că ar suna puțin cam ciudat.

— Fiindcă... de ce nu? încerc eu să evit un răspuns clar. Ca să păstrăm aprinsă scânteia

mariajului. Ca să-l condimentăm puţin. Fiindcă e amuzant să faci surprize.

— *Amuzant?* Tilda pare oripilată. Surprizele nu sunt amuzante.

— Ba sunt!

Nu mă pot abţine să râd văzându-i expresia.

— Înţeleg chestia cu „să păstrăm aprinsă scânteia mariajului". Chiar o înţeleg. Dar chestia cu surprizele, nu, replică ea, clătinând din cap ca să-şi sublinieze ideea. Surprizele au prostul obicei să iasă nasol.

— Nu-i adevărat! o contrazic eu supărată. Toată lumea adoră surprizele.

— Viaţa îţi rezervă destule lovituri. De ce să mai adaugi altele? Treaba asta n-o să se termine bine, spune Tilda pe un ton sumbru, iar eu mă simt deranjată.

— Cum să nu se termine bine? Ascultă, doar pentru că se întâmplă ca ţie să nu-ţi placă surprizele...

— Ai dreptate, mă întrerupe prietena mea dând din cap. Nu-mi plac surprizele. Din experienţa mea, pui la cale o surpriză şi te trezeşti cu alta total diferită. Când am împlinit douăzeci şi opt de ani, prietenul meu – Luca îl chema, era italian – mi-a organizat o petrecere-surpriză. Dar *marea* surpriză a fost că, până la final, a ajuns să se pupe cu vară-mea.

— O, şoptesc eu.

— Când toată lumea îmi cânta „La mulţi ani!".

— O, Doamne!

— N-au rămas împreună sau ceva de genul ăsta. Poate şi-au tras-o de câteva ori.

— Aha, mă strâmb eu compătimitor. Asta chiar...

— Şi până atunci fuseserăm fericiţi împreună, continuă Tilda neabătută. Fuseserăm împreună trei ani, trei ani minunaţi. Dacă nu mi-ar fi organizat petrecerea aia surpriză, poate că m-aş fi măritat cu Luca, nu cu Adam, şi viaţa mea nu ar fi fost dezastrul care s-a dovedit a fi. Luca s-a mutat înapoi în Italia, după cum am aflat. L-am căutat pe Facebook. În *Toscana*, Sylvie! Cred că trebuie să păstrezi măsura 38, adaugă ea fără nici o pauză. Îţi vine mult mai bine la umeri.

— OK.

Încerc să diger dintr-odată tot ce mi-a povestit. Tilda se pricepe de minune să facă mai multe lucruri în acelaşi timp, dar uneori discursul ei se ramifică puţin *cam mult*.

— Dacă nu te-ai fi măritat cu Adam, nu i-ai fi avut pe Gabriella şi pe Toby, îi atrag atenţia.

Mă pregătesc să dezvolt subiectul, când de pe scări se aude un tropăit bubuitor. Uşa biroului zboară de perete, iar Toby o ţintuieşte pe maică-sa cu o privire acuzatoare. Are în păr o bucată de tencuială, barba îi e pudrată cu praf, iar în mână ţine bormaşina.

— Pereţii ăştia sunt de rahat, spune el plin de năduf. Au fost făcuţi de mântuială. Cât ai dat pe casa asta?

— Ce-ai făcut? îl chestionează Tilda.

Toby o priveşte furios, ignorându-i întrebarea.

— Sunt subţiri ca naiba. Pereţii ar trebui să fie solizi. Nu să se fărâme în bucăţi.

— Să se fărâme în bucăţi? Ce-ai făcut?

— Nu e vina mea, da? exclamă băiatul, încruntându-se defensiv. Dacă ar fi fost o casă mai bine construită...

Arată cu bormaşina spre tocul uşii şi, din greşeală, apasă pe butonul de pornire, iar sfredelul se înfige în lemn şi începe să-l găurească.

— Toby! ţipă Tilda acoperind zgomotul bormaşinii. Termină! Opreşte-o!

Toby opreşte repede bormaşina şi scoate sfredelul din gaura pe care a făcut-o între timp în tocul uşii.

— Nu ştiu cum a pornit, spune el uitându-se liniştit la bormaşină. N-ar fi trebuit să pornească.

— *Ce ai făcut?* îl chestionează maică-sa pentru a treia oară şi, de data asta, vocea Tildei e cât se poate de dură.

— Am făcut o gaură... mică, îi răspunde băiatul. Se uită la Tilda şi înghite în sec, părând brusc ceva mai puţin sigur pe sine. Cred că reuşesc s-o astup. O s-o astup. Sigur. Pa, Sylvie, adaugă el şi se retrage grăbit.

— Pa! strig după el, abţinându-mă cu greu să râd.

Ştiu că nu trebuie să fac asta, dar expresia Tildei e de-a dreptul comică.

— *Cât* de diferită ar fi putut să fie viaţa mea, spune ea părând să-i vorbească peretelui. Acum puteam să fiu în Toscana. Să-mi prepar singură uleiul de măsline.

— Hei, vine Dan pe alee, strigă Toby de la etaj. Să-i deschid?

Tot trupul mi se cutremură din cauza şocului. Dan? Dan? *Aici?*

Eu şi Tilda ne uităm una la cealaltă disperate. Apoi ea îi strigă băiatului, cu vocea puţin gâtuită:

— Nu, lasă, Tobes!

După care şuieră către mine:

— Sus! Fugi sus! Scap eu de el.

Urc scările în goană. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Sper din tot sufletul ca Dan să

nu mă recunoască prin geamul vălurit al uşii de la intrare, şi nici să nu ridice ochii spre supralumină. Ce *caută* aici?

— Bună, Dan!

Din punctul de observaţie din capul scărilor o văd pe Tilda întâmpinându-l pe soţul meu la parter.

— Ce surpriză!

— Mă duc în Clapham să văd un spaţiu, îi explică Dan, aşa că m-am gândit să iau acum pachetul, cât Sylvie nu-i acasă.

— Bună idee! spune Tilda cu însufleţire. Foarte bună idee. Pachetul e aici, la mine în birou. Vino...

Inima începe să-mi bată mai rar. OK. Nu are sens să mă panichez.

Dan o să ia cutia, o să plece şi n-o să ştie că am fost aici. De fapt, e chiar amuzant cum ne ascundem unul de celălalt.

Tilda îl conduce pe soţul meu în birou, iar eu cobor câteva trepte în vârful picioarelor, ca să aud ce vorbesc.

— ...foarte frumos, spune Dan, deşi abia reuşesc să-i desluşesc cuvintele. Ai dreptate. Ăla albastru era puţin cam... prea albastru. Deci care măsură zici s-o păstrez?

— Cu siguranţă, măsura 38, îi răspunde Tilda. Ştiu că asta o să-i vină mai bine.

— Grozav! Urmează o scurtă pauză, apoi Dan adaugă, puţin nedumerit: Ăăăă... unde *e* măsura 38?

Rahat! Rahat! Rahat!

Mă uit în jos şi-mi dau seama de dezastru. Cardiganul măsura 38 *e pe mine.*

— A! exclamă Tilda, disperată. A, sigur! L-am dus la etaj să... să-l întreb şi pe Toby ce părere are. Îl aduc imediat. Stai aici, adaugă ea cu voce piţigăiată.

Se repede în hol și flutură din brațe spre mine, într-un gest de deznădejde mută. Eu îmi deschei cardiganul cu degetele tremurătoare poticnindu-se în butoniere și, în sfârșit, i-l arunc Tildei.

— Fugi! îmi zice ea mimând cuvântul cu buzele.

În timp ce eu urc scările și mă retrag pe palier, Dan iese în hol, ținând cutia în brațe. Simt că mi se strânge stomacul. Era cât pe ce să mă vadă.

— Poftim, spune Tilda și-i întinde cardiganul cu un zâmbet strâmb.

— E cald.

Dan pare și mai nedumerit – pe bună dreptate.

— A stat în soare, îl lămurește Tilda pe nerăsuflate. E un cadou așa de frumos! Știu că lui Sylvie o să-i placă la nebunie. Dar acum chiar trebuie să mă întorc la treabă.

Simt o mișcare în spatele meu și, când mă întorc, îl văd pe Toby ieșind pe o ușă, acoperit cu un strat gros de praf de tencuială.

— Ah! exclamă el surprins. Bu...

Înainte să apuce să-mi rostească numele, îi pun palma peste gură, ca un tâlhar.

— Nu! îi șoptesc la ureche cu o asemenea ferocitate, că Toby clipește speriat.

Se zbate puțin, dar eu nu-mi retrag mâna. Nu până când trece pericolul.

— Bine, spune Dan jos, în hol. Păi, mulțumesc încă o dată, Tilda. Apreciez sincer ajutorul tău.

— Cu plăcere. Apoi prietena mea îi aruncă o privire întrebătoare. E pentru vreo ocazie specială? Sau e doar așa, o surpriză?

— E doar așa, o surpriză, îi răspunde Dan zâmbind. Pur și simplu, așa mi-a venit.

— O idee excelentă! Nimic nu-i mai grozav decât o mică surpriză, spune Tilda aruncând o privire sardonică în sus, spre mine. Pe curând, Dan!

Îl sărută scurt pe ambii obraji, apoi uşa se închide în spatele soţului meu şi, în sfârşit, eu îl eliberez pe Toby.

— Auuu! exclamă băiatul, aruncându-mi o privire rănită în timp ce îşi masează gura cu degetele. Auuu!

— Îmi pare rău, îi spun, deşi nu sunt prea sinceră. Dar nu puteam risca să mă dai de gol.

— *Ce* faceţi aici? se interesează el.

— Doar... ceva, îi răspund începând să cobor scările. E vorba de un cadou-surpriză. Nu-i spune lui Dan că m-ai văzut. Încerc să zăresc ceva prin supralumină. Ce face? A plecat? Tu vezi?

— A plecat cu maşina, îmi raportează Tilda, care trage cu ochiul prin fanta cutiei de scrisori.

Pe urmă se ridică şi pufneşte exagerat. *Ce* dandana! Vezi? Tot ce faceţi este să vă creaţi probleme.

— Ba nu! replic pe un ton sfidător. E amuzant!

Tilda îşi dă ochii peste cap.

— Şi tu ce surpriză îi faci lui Dan? Îi cumperi nişte şosete din caşmir?

— A, eu îi pregătesc o mulţime de surprize!

Revăd în minte toate planurile pe care mi le-am făcut pentru mâine, apoi zâmbesc mulţumită. O mulţime de surprize!

6

Campania mea de surprize debutează la prima oră şi, din fericire, ceasul biologic e de partea mea, fiindcă mă trezesc înaintea lui Dan. Le aud pe fete sporovăind liniştite în camera lor, deci ar trebui să mai avem vreo jumătate de oră înainte ca gemenele să înceapă să ţipe şi să arunce una în cealaltă cu ursuleţii de pluş.

Mă furişez la parter şi aştept lângă uşa de la intrare până îl văd pe tipul de la Room Service London parcându-şi motocicleta în faţa casei.

— Salut, îi şoptesc făcându-i cu mâna. Aici! Mulţumesc!

Sunt foarte mulţumită de mine. Oricine poate să pregătească micul dejun în casă. Oricine poate să aşeze pe o tavă nişte croasanţi sau nişte ouă cu câteva bucăţele de bacon alături. Dar eu am dus lucrurile mai departe. I-am pregătit lui Dan o surpriză: un mic dejun internaţional care o să-l dea pe spate!

Mă rog, „pregătit" probabil că nu-i cuvântul potrivit. I-am „comandat" e varianta reală. Am folosit un website unde dai clic pe ce vrei, ca şi când ai avea un meniu de room service, iar ei îţi livrează mâncarea în două cutii termoizolante (una pentru alimente calde, alta pentru alimente reci), împreună cu o tavă argintie.

(Plăteşti o sumă, ca garanţie, pentru tavă – se pare că mulţi păstrează tăvile.)

— Ş-şş-şş! îi strig încet tipului care a venit să-mi livreze mâncarea şi care tropăie acum pe alee, cu casca de motociclist încă pe cap.

Individul ţine în braţe două cutii pe care scrie „Room Service London", peste ceva care probabil că e tava ambalată.

— E o surpriză!

— Bine, răspunde impasibil curierul, punând jos cutiile şi întinzându-mi aparatul să semnez. Aducem de multe ori surprize.

— Da?

— Da, multe soţii din sud-vestul Londrei comandă chestii pentru soţii lor. E aniversarea de patruzeci de ani, aşa-i?

— Nu!

Mă uit la el supărată. În primul rând: credeam că sunt unică, nu doar o altă „nevastă din sud-vestul Londrei". În al doilea rând: aniversarea de patruzeci de ani? Cum adică? De ce ar trebui să fiu măritată cu un tip de patruzeci de ani? N-am decât treizeci şi doi şi arăt mult mai tânără. Mult, *mult* mai tânără. Mai ales ţinând cont că am născut gemeni şi-aşa mai departe.

Să-i zic „De fapt, surpriza e pentru iubitul meu, care are douăzeci de ani"?

Nu. Fiindcă sunt o femeie matură, în toată firea, şi nu-mi pasă ce cred despre mine curierii. (În plus, Dan ar putea să apară la uşă în orice clipă, îmbrăcat doar în halat.)

— E o comandă mare, comentează tipul arătând din cap spre cutii. Toate astea sunt preferatele lui?

— Nu, aproape că mă răstesc la el. E un mic dejun internaţional personalizat şi e o surpriză.

Ha! *Acum* nu mai sunt chiar aşa un clişeu din sud-vestul Londrei, nu?

Curierul porneşte spre motocicletă, iar eu îmi car cutiile în bucătărie. Sfâşii ambalajul tăvii – care e frumoasă, într-o nuanţă de argintiu stins, şi are gravat pe ea acronimul „RSL" – şi încep să aşez mâncarea. Totul vine pe farfurii din porţelan alb, simplu (trebuie să dai nişte bani, ca garanţie, şi pentru ele), împreună cu tacâmuri şi cu şervete. Arată fantastic şi singura mea problemă, una *micuţă*, e că nu ştiu să deosebesc mâncărurile.

Nu contează! Îndes meniul printat în buzunarul halatului, hotărând că putem să ne lămurim ce avem în faţă când începem să mâncăm. Important e să duc tava sus cât chestiile fierbinţi sunt încă fierbinţi. Mă cam căznesc să urc cu ea pe scări fără s-o răstorn, dar până la urmă izbutesc şi împing uşa dormitorului.

— Surpriză!

Capul lui Dan se răsuceşte în perna în care fusese îngropat. Mă vede cu tava în braţe şi faţa i se luminează.

— Nu se poate!

Dau din cap fericită.

— Micul dejun! Un mic dejun-surpriză!

Mă îndrept spre el şi dau drumul tăvii pe pat cu ceva mai multă forţă decât am vrut – nu mai puteam s-o ţin, aşa de grea se făcuse.

— Ia te uită! Dan se zvârcoleşte să se ridice în fund fără să dărâme tava, apoi o studiază în detaliu, frecându-se la ochii încă împăienjeniţi de somn. Ce răsfăţ!

— E un mic dejun-*surpriză*, repet, accentuând cuvântul *surpriză*, fiindcă consider că lucrul ăsta trebuie să fie clar.

— Uau!

Văd cum ochii lui Dan se plimbă peste farfurii şi se opresc la un pahar plin cu suc roz.

— Deci ăsta e...

— Suc de rodie, îi explic, mulţumită de mine. E cel mai la modă acum. S-a terminat cu sucul de portocale.

Dan soarbe din pahar şi instantaneu gura i se face pungă.

— Excelent! îmi spune. E foarte... ăăă... răcoritor.

Răcoritor în sensul bun al cuvântului?

— Dă-mi şi mie să gust, zic şi-i iau paharul.

Numai sorbind din el şi-mi simt papilele gustative zbârcindu-se. Ce *acru* e! Are un gust cu care trebuie să te obişnuieşti.

Dar sunt convinsă că putem să ne obişnuim cu el foarte repede.

— Deci ce-i cu *toate* astea? Dan continuă să se zgâiască la farfuriile albe. Există şi o temă?

— E un mic dejun *fusion*, îi răspund mândră. Unul internaţional. Am ales chiar eu toate felurile de mâncare. Unele europene, altele americane, altele asiatice... Scot meniul din buzunar. Ai peşte marinat, o specialitate cu carne nemţească...

— Asta-i cafea?

Soţul meu întinde mâna spre ceaşcă.

— Nu! mă pufneşte pe mine râsul. Cafeaua n-ar fi fost o *surpriză*, nu? Ăsta-i ceai de anghinare şi păpădie. O chestie sud-americană.

Dan îşi retrage mâna de lângă ceaşcă şi apucă în schimb lingura.

— Şi aici... Sapă cu lingura prin chestia aia care arată ca un terci. Nu-i muesli Bircher, aşa-i?

— Nu. Consult din nou meniul. Ăla e *congee*. Un terci din orez chinezesc.

Nu arată *chiar atât de atrăgător* pe cât m-am aşteptat. Mai ales din cauza oului gelatinos care pluteşte deasupra – să fiu sinceră, îmi întoarce stomacul pe dos. Dar se pare că asta mănâncă toţi chinezii în fiecare dimineaţă. Şi un miliard de oameni nu pot să greşească, nu-i aşa?

— OK, spune rar Dan şi se orientează spre altă farfurie. Şi-aici?

— Cred că s-ar putea să fie supa indiană de linte. Mă uit iar pe meniu. Dacă nu cumva e mămăliga cu brânză.

Privind mai atent tava cu mâncare, îmi dau seama, pentru prima dată, că am comandat prea multe feluri care sunt, de fapt, boluri cu diverse chestii cleioase. Dar de unde era să ştiu? De ce website-ul nu are şi un algoritm pentru „chestii cleioase"? Ar trebui să existe şi un pop-up box, foarte util, în care să scrie: *Chiar ai vrut să comanzi atâtea chestii cleioase?* Aş putea să le sugerez, într-un e-mail, să se ocupe de treaba asta.

— Încă n-ai mâncat nimic! exclam întinzându-i soţului meu o biluţă asemănătoare cu o găluşcă. Ăsta-i un *idli*. O mâncare indiană. Cu aluat fermentat.

— Aha! Dan se uită la *idli*, apoi îl lasă jos. Uau! Totul e aşa de...

— Aşa de diferit, nu? sar eu entuziasmată. Nu e ceva la care te aşteptai.

— Absolut, încuviinţează Dan cu convingere. Nu e deloc ceva la care mă aşteptam.

— Păi, ia şi mănâncă! îl îndemn desfăcând larg braţele. Totul e pentru tine!

— O să mănânc, o să mănânc! Soţul meu dă din cap de mai multe ori, aproape ca şi când ar vrea să se convingă singur. Doar că mi-e greu

să mă hotărăsc de unde să încep. Totul arată atât de... Se întrerupe. Asta ce-i? mă întreabă împungând specialitatea cu carne nemţească.

— *Leberkäse*, îi citesc din meniu. Care se traduce prin „brânză de ficat".

Dan scoate un sunet ca şi cum ar înghiţi în sec, iar eu îi zâmbesc vesel şi încurajator, deşi regret puţin c-am zis cu voce tare „brânză de ficat". Nu e chiar primul lucru pe care vrei să-l auzi dimineaţa la prima oră, nu-i aşa?

— Uite, îi dau înainte. Îţi place pâinea de secară. De ce nu începi cu asta?

Împing spre el farfuria cu felul de mâncare scandinav. Peşte marinat cu pâine de secară şi smântână. Dan îşi umple furculiţa, iar eu îl privesc nerăbdătoare cum ia o înghiţitură.

— O, Doamne! strigă el şi-şi duce mâna la gură. Nu pot să...

Spre groaza mea, văd că dă să vomite.

— O să...

— Uite! Panicată, îi întind un şervet. Scuipă în ăsta!

— Îmi pare rău, Sylvie.

Ştergându-se la gură, soţul meu încă se cutremură. S-a albit la faţă şi văd că pe frunte i-a apărut o picătură de sudoare.

— Chiar n-am putut să-l înghit. Are gust de putred, de alterat... *ce* e asta?

— Ia nişte brânză de ficat ca să schimbi gustul, îi propun întinzându-i disperată farfuria.

Însă Dan pare din nou pe punctul să vomite.

— Poate mai încolo, îmi răspunde uitându-se un picuţ îngrozit pe tavă. Ai şi ceva... mă rog, normal?

— Ăăă... ăăă...

Consult deznădăjduită meniul. Știu sigur c-am comandat și niște căpșuni. Unde naiba sunt?

Apoi observ o căsuță în partea de jos a meniului: *Vă rugăm să acceptați scuzele noastre. Platoul cu căpșuni nu e disponibil, așa că l-am înlocuit cu un platou egiptean de* ful medames.

Ful medames? Nu vreau o nenorocită de mâncare egipteană de bob! Mă uit la tavă și simt cum mă cuprinde disperarea. Tot meniul e odios. E cleios și bizar. Trebuia să cumpăr niște croasanți. Trebuia să fac niște clătite.

— Îmi pare rău, șoptesc amărâtă. Dan, îmi pare așa de rău. E un mic dejun oribil. Nu-l mânca.

— Nu-i oribil! sare imediat soțul meu.

— Ba e.

— E doar... Dan face o pauză, căutând cuvântul potrivit. Provocator. Dacă nu ești obișnuit cu genul ăsta de mâncare. I-a revenit culoarea în obraji și acum mă îmbrățișează consolator. Intenția ta a fost minunată. Ia de pe farfurie un *idli* și începe să rontăie din el. Știi ceva? Chestia asta e chiar bună. Ia și o gură din ceaiul de anghinare și se strâmbă. În schimb, ăsta e infect.

Face o față atât de comică, încât nu pot să mă abțin să izbucnesc în râs.

— Vrei să-ți fac o cafea?

— Mi-ar plăcea la nebunie o cafea! zice Dan strângându-mă din nou cu putere la piept. Și-ți mulțumesc. Sincer.

Nu-mi trebuie decât cinci minute să fac o cafea și să ung două felii de pâine cu marmeladă. Când mă întorc la etaj, le găsesc pe Tessa și pe Anna în pat cu Dan. Tava cu mâncare a fost

mutată discret în colţul cel mai îndepărtat al camerei, unde nimeni nu e nevoit să se uite la ea.

— Cafea! exclamă soţul meu, ca un om de pe o insulă pustie care vede un vapor. Şi pâine prăjită!

— Surpriză! îi răspund legănând farfuria cu pâine spre el.

— Ei, şi eu am o surpriză *pentru tine*, mă anunţă Dan zâmbind.

— E o cutie, sare Tessa. Noi am văzut-o. E o cutie cu panglici pe ea. E sub pat.

— Nu trebuia să-i spui lui mami! o ceartă Anna supărată. Tati! Tessa i-a zis lui mami!

Tessa se înroşeşte de furie. N-are decât cinci ani, dar e plină de temperament. Niciodată nu dă explicaţii, nu-şi cere scuze şi nu se dă bătută, decât sub presiuni majore. Pe când Anna, biata de ea, se prăbuşeşte la o simplă privire.

— Păi, mami ştia deja, spune Tessa cu îndrăzneală. Mami *ştia* ce e în cutie. Nu-i aşa, mami?

Inima îmi stă în loc o secundă, până îmi dau seama că aşa e Tessa: inventează pe loc o apărare plauzibilă. (*Cum* o să ne descurcăm cu ea când o să aibă cincisprezece ani? Dumnezeule mare! Mai bine nu mă gândesc la asta deocamdată.)

— Ce să ştiu? Până şi mie îmi sună teribil de fals. O, Doamne, o cutie! Ce-ar putea să fie *în ea*?

Din fericire, Dan s-a aplecat să caute sub pat şi nu poate să-mi vadă faţa de actriţă de mâna a doua care nu se ridică la înălţimea rolului. Scoate cutia, iar eu desfac ambalajul, încercând să-mi controlez reacţiile şi să par sinceră, fiindcă sunt conştientă că Tessa mă

urmărește cu ochi de vultur. Nu știu cum, dar ochișorii pătrunzători ai copilelor mele sunt mult mai tulburători decât ochii încrezători ai lui Dan.

— O, DOAMNE! exclam. Uau! *Caşmir?* E un... cardigan? E... O, Doamne! Și culoarea e perfectă, și *cureaua...*

Prea mult?

Nu, nu e prea mult. Soțul meu radiază de fericire – și cu cât scot mai multe exclamații, cu atât mai fericit pare. E așa de ușor de dus de nas. Mă simt cuprinsă de un val de afecțiune când îl văd cum stă cu pâinea prăjită în mână, fără să aibă habar că mint de-ngheață apele.

Sincer, nu cred că invers ar merge. Dan e transparent. E inocent. Dacă m-ar minți, mi-aș da seama. Pur și simplu, aș *ști.*

— Tilda m-a ajutat să-l aleg, îmi mărturisește el cu modestie.

— Fugi de-aici! exclam eu. Tilda? V-ați coalizat pentru chestia asta? Mă uimești, spun și-l împung ușor în braț.

Prea mult?

Nu, nu e prea mult. Dan pare și mai încântat.

— Chiar îți place?

— Îl ador! Ce surpriză *fantastică*!

Îl sărut cu pasiune, simțindu-mă mulțumită de mine. Am reușit! Planul funcționează! Am început să ne condimentăm mariajul. Bine, micul dejun a fost oarecum un rateu, dar altfel, punct ochit, punct lovit. Aș putea *foarte ușor* să mai fac față la încă șaizeci și opt de ani de căsnicie dacă Dan mi-ar face cadou un cardigan din caşmir în fiecare zi.

Nu, stai, rectific: clar, n-am vrut să spun asta literal. Dan nu poate face cadou un

cardigan din caşmir în fiecare zi. Ce idee absurdă! (Deşi – poate unul la fiecare şase luni? Aşa ar fi bine. Adică, ideea asta ar trebui introdusă în ecuaţie.) De fapt, am vrut să spun că aş putea să fac faţă la încă şaizeci şi opt de ani de căsnicie dacă fiecare zi ar începe cum a început cea de azi. Plină de fericire şi armonie între noi doi.

Deci. Mă rog, nu ştiu cu ce ne ajută asta, dar simt că „am început să găsesc rezolvări pentru problemele noastre", ceea ce trebuie să fie un lucru bun, nu-i aşa?

— Deci. Dan îşi termină cafeaua şi lasă ceaşca jos cu un gest energic. Trebuie s-o iau din loc. Am de făcut un comision misterios.

Se uită la mine cu o privire sclipitoare, iar eu îi zâmbesc veselă.

— Ei, şi eu am o sarcină misterioasă de îndeplinit. Te întorci până la prânz? întreb în treacăt. M-am gândit să mâncăm nişte paste cu sos pesto, nimic ieşit din comun...

Ha! Ha! *În nici un caz.*

Dan încuviinţează din cap.

— Da, sigur. Mă întorc până la prânz.

— Grozav! Îmi îndrept atenţia spre Tessa şi Anna. Aşa! Cine vrea micul dejun?

Sâmbăta dimineaţa rezolv treburile casnice plicticoase, cât timp Tessa şi Anna îşi fac de lucru cu toate jucăriile de care n-au vreme în cursul săptămânii. Apoi luăm prânzul devreme şi, la 2 p.m., le duc la ora de balet.

Dar nu şi azi!

În secunda în care Dan a ieşit din casă, mă pun în mişcare. Mi-am propus de-o veşnicie să

schimb perdelele din bucătărie, iar ăsta e pretextul perfect. Am cumpărat și o față de masă asortată, niște sfeșnice noi și o lampă. Transform bucătăria cu totul, ca în emisiunile alea cu case la care mă uit stând în pat, când Dan e la parter și urmărește meciurile de rugby. Noua noastră bucătărie o să aibă un aer proaspăt, o să fie luminoasă, iar lui Dan o să-i placă la nebunie.

Când termin în sfârșit, m-am încins și transpir de nu mai pot. Mi-a luat ceva mai mult decât m-am așteptat și a trebuit să le las pe fete să se uite la CBeebies, însă bucătăria arată fantastic. Perdelele de la John Lewis au un imprimeu deosebit, iar sfeșnicele de cauciuc neon adaugă o pată de culoare. (Am învățat asta din emisiunile de la televizor. Cheia o reprezintă „petele de culoare".)

La sosirea lui Karen, bona noastră, mă sprijin cu nonșalanță de blatul din bucătărie și-i aștept exclamația admirativă. Karen e pasionată de design și de chestiile de genul ăsta. Mereu are adidași sau ojă de unghii în culori interesante și citește, după mine, revista *Livingetc.* E pe jumătate scoțiană și pe jumătate guyaneză și are un păr negru, des și cârlionțat, pe care Anna adoră să-l prindă cu clame. Cum m-am așteptat, Karen observă imediat schimbările.

— Fabulos!

Se uită de jur împrejur, notând toate detaliile.

— Ador perdelele! Sunt fabuloase!

Chestia lui Karen e că adoptă întruna câte un cuvânt nou, pe care-l folosește vreo săptămână, iar apoi îl abandonează și trece la altul. Săptămâna trecută s-a fixat pe „mediocru", săptămâna asta e obsedată de „fabulos".

— Ce sfeşnice fabuloase! exclamă ea luând unul în mână. Sunt de la Habitat? Le-am văzut la ei chiar săptămâna trecută.

— Mi se pare că adaugă o pată de culoare, spun cu nonşalanţă.

— Fabulos! mă aprobă Karen dând din cap, apoi pune sfeşnicul la loc. Deci, *ce* se întâmplă azi?

Fata pare cam nedumerită şi nu pot s-o condamn. De obicei, n-o chemăm sâmbăta şi nici nu-i trimit sms-uri care încep cu *Să nu-i spui lui Dan că ţi-am dat sms!!*

— Vreau să-i fac o surpriză lui Dan, îi explic. Vreau să-l scot în oraş, într-un loc special.

— Aha! Karen deschide gura ca şi când ar vrea să spună ceva, apoi o închide la loc. Aha! Fabulos!

— Aşa că poţi să le dai tu fetelor să mănânce la prânz, să le duci la balet şi după aceea puţin prin parc? Noi o să ne întoarcem pe la 4.

— OK, răspunde Karen tărăgănat.

Din nou, parcă ar vrea să spună ceva, dar n-ar şti de unde să înceapă. Sper că nu vrea să-mi ceară să-i schimb programul sau ceva de genul ăsta! Chiar n-am timp.

— Oricum, continui repede, trebuie să mă duc să mă pregătesc. Mulţumesc, Karen!

Fac un duş scurt, după care îmi pun o pereche de pantaloni capri şi cardiganul cel nou. Imediat, un taxi parchează în faţa casei, iar pe mine mă cuprinde frenezia. Dan o să fie atât de surprins! De fapt, mi se pare chiar că îl aud: s-a întors. Deci trebuie să mă grăbesc.

Nu-mi ia decât patru minute să mă machiez şi încă un minut să-mi prind părul în coc. Dau

fuga la parter, dar mă opresc la jumătatea scării şi trag cu ochiul pe fereastră. Spre uimirea mea, lângă primul taxi a mai parcat încă unul.

Două taxiuri?

O, Doamne! Să nu-mi zici...

În timp ce mă holbez la taxiuri, Dan iese din living. E îmbrăcat elegant, cu o cămaşă albastră şi un sacou de in, iar ochii îi lucesc veseli.

— Arăţi minunat! îmi spune. Ceea ce e foarte bine, fiindcă... tam-tam... nu mâncăm paste acasă!

— Dan, ai pus ceva la cale? Pentru că şi eu am pus ceva la cale.

— Cum adică? mă întreabă soţul meu, nedumerit.

— Uită-te afară, îi spun coborând şi restul treptelor.

Dan deschide uşa de la intrare şi-l văd cum clipeşte când dă cu ochii de cele două maşini. Cred că ambele au venit de la Asis Taxis, firma la care apelăm de obicei.

— Ce *naiba*?

— Pe unul l-am chemat eu. Nu-mi spune că pe celălalt l-ai chemat tu. Amândoi am pregătit câte-o surpriză?

— Dar... Dan continuă să se holbeze la maşini, cu o expresie complet încruntită. Am zis să ieşim împreună la prânz, îmi explică în cele din urmă.

— Ba nu, eu am pus la cale să ieşim împreună la prânz, replic aproape supărată. Voiam să-ţi fac o surpriză. Am comandat taxiul, am chemat-o pe Karen...

— Şi eu am chemat-o pe Karen! se înfierbântă Dan. I-am zis să vină de câteva zile.

— Amândoi m-aţi chemat, se aude din spate vocea lui Karen, aşa că şi eu, şi Dan ne răsucim către ea.

Fata ne priveşte un pic speriată.

— Amândoi mi-aţi trimis sms-uri în care m-aţi întrebat dacă pot să vin sâmbătă şi mi-aţi zis „să păstrez secretul". N-am ştiut ce se întâmplă. Aşa că m-am gândit să vin încoace şi... să văd despre ce-i vorba.

— Aha! fac eu. Mi se pare corect.

Trebuia să ne gândim că o să se întâmple asta. Trebuia să ne facem un plan. Doar că atunci, pentru nici unul din noi, n-ar mai fi fost o surpriză.

— Păi, evident, nu putem să ieşim în ambele locuri... Dan se întoarce brusc spre mine. Tu ce surpriză mi-ai pregătit?

— Nu-ţi spun! E o *surpriză*!

— Păi, nici eu nu-ţi spun ce ţi-am pregătit, se încăpăţânează soţul meu. Aş strica surpriza.

— Foarte bine, spun, la fel de hotărâtă să nu cedez.

— Şi-atunci ce facem? Dăm cu banu'?

— Eu nu dau cu banu'! Zic că mai bine mergem pe surpriza mea. E foarte bună. Pe-a ta putem s-o lăsăm pentru altă zi.

— Ba nu putem! sare Dan ofensat. De ce presupui că ideea ta e mai bună decât a mea?

„Am luat bilete la evenimentul de prânz al lui Tim Wender din cadrul Festivalului de Comedie Barbican, eveniment la care biletele s-au epuizat de mult" îmi vine să-i spun. „Actorul nostru de comedie preferat *şi* masa de prânz în acelaşi timp? Crezi că poţi să te pui cu asta?"

Însă, evident, sunt o femeie educată, aşa că tac din gură. Doar schiţez un zâmbet, ridic din umeri şi-i răspund:

— Ideea mea e destul de bună.

— Ei, *şi-a mea e la fel*, se oţărăşte Dan.

— Lăsaţi-mă pe mine să hotărăsc, ne propune brusc Karen. Voi îmi spuneţi ce-aţi pus la cale, iar eu decid unde ar trebui să vă duceţi.

Cum? Ce idee cretină!

— O idee excelentă! sare Dan. Îţi spun eu primul.

Ceva din purtarea lui exuberantă mă face să mă întreb pentru prima dată: ce a pus Dan la cale?

— Să mergem în living, adaugă el. O să-ţi prezint ideea mea acolo, ca Sylvie să nu audă. Să nu tragi cu urechea la uşă! mă avertizează.

Să-i *prezinte* ideea lui? Unde naiba suntem: la *Dragons' Den*[1]?

Când Dan dispare în living cu Karen, îi arunc o privire neîncrezătoare. Apoi pornesc amărâtă spre bucătărie, unde fetele mănâncă paste cu sos pesto, evitând cu mare grijă morcovii tăiaţi beţişoare.

— Ce înseamnă „virgin"? mă întreabă Tessa din senin.

Casc ochii la ea.

— Virgin?

— Virgin. Ea ridică privirea spre mine. Nu ştiu ce înseamnă.

— O, Doamne! Da... Înghit cu noduri, scormonindu-mi mintea. Păi, înseamnă... e un om care încă... ăăă...

Mă opresc din vorbit şi întind mâna după un beţişor din morcov, ca să trag de timp.

---

1. Emisiune televizată britanică, lansată în 2005, în care câtorva antreprenori li se oferă ocazia să-şi prezinte ideile în faţa unui juriu format din investitori bogaţi pentru a obţine finanţare.

— Nu poate să fie un om, obiectează Tessa. Cum să-ncapă?

— Ar fi prea mare, îi ţine isonul Anna. Îşi măsoară propria lăţime cu mâinile, apoi îşi strânge cu putere palmele. Vezi? Se uită la mine de parcă ideea pe care vrea s-o exprime e evidentă. Prea mare.

„Să-ncapă?" „Prea mare?" Derulez în minte, stânjenită, diverse variante de interpretare ale acestor remarci. Oricum, de ce vorbeşte Tessa despre virgini?

— Tessa, încep cu prudenţă. Au vorbit copiii, la joacă, despre... lucruri de oameni mari?

Oare trebuie să avem discuţia asta chiar aici şi chiar acum? Şi, de fapt, în *ce* constă discuţia? O, Doamne! Ştiu că trebuie să încep devreme să le vorbeşti copiilor despre lucrurile astea, şi chiar am de gând să le spun totul fetelor, dar nu sunt în stare să rostesc cuvântul „prezervativ" de faţă cu ele, pur şi simplu nu sunt, au abia cinci ani...

— Cred că înseamnă tomată, îşi dă cu presupusul Anna.

— Nu înseamnă tomată, o contrazice Tessa pe un ton usturător. E verde. *Verde*.

Brusc, îmi dau seama la ce se uită amândouă. Pe masă e sticla cu ulei de măsline extravirgin.

— A, asta era! exclam cu vocea aproape tremurând de uşurare. Ulei extravirgin! Asta înseamnă... foarte proaspăt. Din măsline bune şi proaspete. Mmm! Delicios! Mâncaţi, fetelor!

Când o să vină vremea, îmi promit, o să fiu sinceră cu ele. O să fiu directă. O să rostesc chiar şi cuvântul „prezervativ". Dar nu azi.

— Gata!

Dan intră în bucătărie cu paşi mari, exact ca un concurent care a participat la *Dragons' Den* şi a câştigat o investiţie de un milion de lire.

— E rândul tău.

Mă îndrept spre living, unde o găsesc pe Karen aşezată în mijlocul camerei, pe un scaun cu spătar înalt, ţinând în mână un blocnotes şi un pix.

— Bună, Sylvie, îmi spune ea pe un ton formal, dar amabil. Şi bine ai venit. Poţi să începi oricând eşti pregătită.

Simt deja că mă enervez. Bine am venit în propriul meu living? Şi ce scrie Karen în blocnotesul ăla? Nici măcar n-am început să vorbesc.

— Oricând eşti pregătită, repetă bona, iar eu îmi adun repede gândurile.

— Bine, încep. Păi, plănuiesc să-i ofer lui Dan o tratație fantastică, o experienţă unică în viaţă. O să-l vedem pe actorul nostru de comedie preferat, pe Tim Wender, într-o reprezentaţie specială de prânz în cadrul Festivalului de Comedie Barbican. Masa de prânz şi vinul sunt incluse în preţ.

Îmi dau seama că vorbesc exact ca prezentatorul unui concurs de la o emisiune TV diurnă. Mai urmează să promit şi că Dan o să primească cinci sute de lire, bani pe care să-i cheltuiască în exclusivistul West End londonez.

— Foarte drăguţ, comentează Karen pe acelaşi ton amabil, dar ambiguu. Asta-i tot?

Asta-i tot? Îmi vine să-i zic: „Ştii câte sfori a trebuit să trag ca să obţin două bilete?", dar probabil că asta n-ar fi deloc în avantajul meu. (Şi, de fapt, Clarissa a fost cea care a tras sforile, fiindcă ea a lucrat înainte la Barbican.)

— Da, asta-i tot, îi răspund.

— Bine. O să vă comunic hotărârea mea în cel mai scurt timp.

Karen îmi zâmbeşte, semn că întrevederea a luat sfârşit, iar eu ies în hol, enervată peste măsură. Ce se întâmplă e ridicol.

Dan iese şi el din bucătărie, ronţăind un morcov.

— Cum a mers?

Ridic din umeri:

— Bine.

— Excelent!

Îmi zâmbeşte iar, cu aceeaşi exuberanţă de mai devreme, şi tocmai atunci uşa se deschide. Karen iese din living şi ne priveşte, întâi pe mine, apoi pe Dan, cu o expresie serioasă.

— Am ajuns la o hotărâre.

Face o pauză cu efect dramatic, la fel ca un jurat de la televizor.

— Azi... veţi duce la îndeplinire planul lui Dan. Îmi pare rău, Sylvie, adaugă uitându-se la mine, dar planul lui Dan a avut ceva în plus faţă de al tău.

Planul lui Dan a avut ceva în plus?

Planul *lui Dan* a avut ceva în plus?

Nu-mi vine să cred. De fapt, chiar nu cred. Planul *meu* are ceva în plus. Însă, la fel ca un concurent de la televizor, izbutesc să-mi ascund sentimentele reale în spatele unui zâmbet vesel.

— Bravo! îi spun lui Dan şi-l sărut. Sunt convinsă că meriţi alegerea lui Karen.

— Îmi doresc să fi putut câştiga *amândoi*, îmi răspunde el cu generozitate.

— Te-ai descurcat foarte bine, Sylvie, spune Karen binevoitoare. Însă Dan a acordat mai multă atenţie detaliilor.

— Firește! Zâmbetul îmi devine și mai larg. Ei, abia aștept să-i văd planul în desfășurare!

Nu vreau să pun presiune pe soțul meu, dar adevărul e că am ridicat ștacheta destuuuuuul de sus.

— Sylvie m-a surprins în dimineața asta cu micul dejun, îi explică Dan lui Karen. Deci e cât se poate de logic ca eu s-o surprind cu prânzul.

— Hei, n-ai zis nimic de cealaltă surpriză a mea, spun dându-mi seama dintr-odată.

Soțul meu tocmai a fost în bucătărie. A văzut transformarea. De ce n-a zis nimic?

— Ce altă surpriză?

— Bucătăria...? îi răspund, însă Dan continuă să pară nedumerit. Bucătăria! îmi sare mușchiul. Bucătăria!

— Iartă-mă! Trebuia să găsesc ceva în bucătărie?

Dan pare uimit.

Oftez adânc.

— Perdelele? zic calmă.

Văd cum în ochi i se ivește panica.

— Sigur, îmi răspunde el grăbit. Perdelele. Tocmai voiam să-ți spun de ele.

— Și ce altceva? îl chestionez prinzându-l cu putere de braț, ca să nu se poată mișca din loc. Spune-mi ce-am mai făcut în bucătărie.

Dan înghite cu noduri.

— Ăăă... ai făcut ceva... la dulapuri?

— Nu.

— La masă... ăăă... fața de masă?

— Ai mers pe ghicite, zic încruntându-mă la el. N-ai remarcat nimic, așa-i?

— Lasă-mă să mă mai uit o dată, mă imploră el. Am fost distras de chestia cu prânzul.

— Bine.

Îl urmez în bucătărie, a cărei transformare, trebuie să recunosc, mi-a reuşit de minune. *Cum* de soţul meu n-a observat nimic?

— Uau! exclamă Dan, aşa cum mă aşteptam. Perdelele astea sunt grozave! Şi faţa de masă...

— Şi ce altceva? îl presez întruna. Ce mai e schimbat?

— Ăăă... Ochii lui Dan aleargă disperaţi de colo-colo. Asta! zice el punând mâna pe o carte de bucate a Nigellei, care zace pe masă. Asta e nouă!

Tessa izbucneşte în râs.

— Cartea aia nu e nouă, tati!

— Sfeşnicele, îl lămuresc. *Sfeşnicele!*

— Sigur! Dan se uită concentrat la ele şi-mi dau seama că se căzneşte să găsească ceva de spus. Absolut! Ar fi trebuit... Nuanţele sunt aşa de vii!

— Sunt o pată de culoare, îi explic.

— Clar, îmi dă el dreptate şovăitor, ca şi cum n-ar şti ce înseamnă „o pată de culoare", dar i-ar fi frică să întrebe.

— Mă rog! Pur şi simplu m-am gândit să înveselesc puţin locul. Şi-am crezut că o să-ţi placă..., zic luându-mi o voce de martiră.

— Îmi place la nebunie! Îmi place foarte mult, repetă Dan ca să-şi sublinieze entuziasmul. Şi-acum, doamna mea... Îmi face o mică plecăciune. Trăsura te aşteaptă.

Din fericire, bărbatul de la Festivalul de Comedie Barbican cu care am vorbit la telefon a fost foarte înţelegător şi avea alt cuplu în aşteptare, doi oameni încântaţi să obţină biletele la evenimentul cu Tim Wender. (Normal că erau încântaţi!) Al doilea taximetrist n-a fost la fel de încântat

să-i fie anulată cursa, dar, fiindcă apelăm foarte des la firma lor, n-am fost taxaţi.

Partea bună-i că entuziasmul lui Dan e molipsitor, aşa că – mergând cu taxiul pe care l-a comandat *el* – încep să mă simt şi eu nerăbdătoare. Sunt convinsă că mi-a pregătit o surpriză de proporţii.

Deşi, în mod straniu, nu ne îndreptăm spre centrul oraşului, cum m-aş fi aşteptat. Mergem către o parte necunoscută a cartierului Clapham. Ce se întâmplă aici?

Maşina opreşte în faţa unui restaurant micuţ de pe o stradă laterală. Se numeşte Munch, iar eu îl privesc bănuitoare. Munch? Trebuia să aud de el? E oare unul dintre restaurantele alea micuţe, dar fantastice, unde stai pe o băncuţă incomodă, însă mâncarea e de milioane?

— Deci. Dan se întoarce spre mine cu faţa strălucind de speranţă. Voiai să fii surprinsă, nu-i aşa?

— Da, îi răspund, râzând de mutra lui. Da!

Gata, de-acum sunt chiar nerăbdătoare. Ce se întâmplă? Care-i treaba?

Şoferul deschide portiera, iar Dan îmi face semn să cobor. În timp ce el plăteşte cursa, eu studiez tabla de pe trotuar, pe care e scris meniul, şi-mi dau seama că e un restaurant vegan. Interesant. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Asta dacă nu cumva...

— O, Doamne!

Brusc, mă întorc alarmată spre Dan.

— Vrei să devii vegan? *Asta* e surpriza ta? Adică, sigur, dacă da, e grozav! adaug repede. Bravo ţie!

Soţul meu izbucneşte în râs.

— Nu, nu vreau să devin vegan.

— A, aha! Atunci... pur și simplu ai vrut să mănânci sănătos?

— Nu, nu-i vorba nici de asta.

Dan mă conduce spre intrare, iar eu deschid ușa. Văd imediat că interiorul e rustic și necizelat. Decorat cu multă teracotă. Lustrele au ventilatoare cu palete de lemn. E și o jardinieră „Culege-ți singur ceaiul de mentă". (De fapt, asta e o idee amuzantă. Poate o împrumut și eu pentru când dăm vreo petrecere.)

— Uau! exclam. E...

— A, nu, nu asta-i surpriza, mă întrerupe Dan, aproape plesnind de mândrie. Aia e surpriza!

Arată cu mâna spre masa din colțul cel mai îndepărtat, iar eu îmi îndrept privirea într-acolo. La masă stă o fată. Una cu păr șaten lung și cu niște picioare foarte subțiri vârâte într-o pereche de jeanși negri. Cine e? O cunosc? *Mi se pare* c-o recunosc...

O, Doamne, sigur că da! E fata aia din facultate. A studiat... chimia? Biochimia? Oare cum o cheamă?

Brusc, îmi dau seama că Dan așteaptă o reacție din partea mea. Și nu o reacție banală.

— Incredibil! reușesc să îngaim, adunându-mi toate rezervele de energie. Dan! Nu se poate!

— Ba da! se umflă el în pene, de parcă mi-ar fi împlinit dintr-odată toate visurile.

Îmi frământ disperată mintea. Ce *mama naibii* se întâmplă aici? De ce la masa noastră stă o tipă oarecare din facultate? Și cum să-i aflu numele?

— Deci! zic în clipa în care îi dăm hainele unei fete cu vreo șaisprezece cercei în urechea dreaptă. Fantastic! Cum ai... ce...?

— De câte ori mi-ai spus c-ai fi vrut să ţii legătura cu Claire?

Soţul meu s-a îmbujorat de încântare.

— Aşa că ştii ce m-am gândit? M-am gândit: hai să-i fac plăcerea!

Claire. Pe tipă o cheamă Claire. Da, sigur. Dar e o nebunie! Nu m-am mai gândit la Claire de când am terminat facultatea. Ce naiba...

O, Doamne, *Claire*!

Dan se referă la Claire de la cursul de artă.

Nu ştiu cum, dar reuşesc să-mi păstrez zâmbetul pe buze când chelneriţa ne conduce la masa din colţ. A fost o fată pe nume Claire pe care am cunoscut-o cu ani în urmă, la un curs de artă. Era o tipă minunată, cu un simţ al umorului extraordinar. Am ieşit de vreo câteva ori să mâncăm împreună, după care prietenia noastră s-a fâsâit. Eu *la ea* mă referisem.

Nu la Claire de aici.

Fir-ar să fie, *fir-ar să fie*...

Când ajungem la masă, faţa îmi înţepeneşte. *Ce mă fac?*

— Ne întâlnim în sfârşit! o salută Dan pe Claire ca pe o veche prietenă. Mulţumesc mult că ai acceptat să iei parte la planul meu misterios...

— Nici o problemă, îi răspunde ea pe un ton plat. Claire a avut întotdeauna ceva plat în purtări. Bună, Sylvie. Îşi împinge scaunul în spate şi se ridică. E mai înaltă decât mine şi complet nemachiată. A trecut mult timp.

Mă uit la Dan. Ne priveşte pe amândouă cu tandreţe, de parcă s-ar aştepta să ne vadă căzând una în braţele celeilalte, ca într-un filmuleţ de pe YouTube în care leul crescut de mic de oameni îşi reîntâlneşte stăpânii.

— Claire! exclam pe tonul cel mai emoţionat pe care izbutesc să-l scot din mine. Asta e... A trecut prea mult timp! Îi îmbrăţişez trupul osos, care opune rezistenţă. Eu... Eşti aici! Nu ştiu ce să spun!

— Păi... Claire ridică din umeri. Am terminat facultatea de mult.

— Ar trebui să avem pe masă o sticlă cu şampanie, se agită Dan. Mă duc să rezolv problema... Claire a ales restaurantul, îmi spune el. Nu e grozav?

— Fabulos! îi răspund şi mă aşez pe un scaun de lemn vopsit, care e groaznic de incomod.

— Ce surpriză, comentează Claire impasibilă.

— Da! Ce s-a întâmplat, mai exact? o întreb, încercând să par relaxată. Cum aţi aranjat toată chestia asta?

— Soţul tău mi-a trimis un mesaj pe Facebook şi mi-a zis că-ţi doreşti foarte mult să te vezi cu mine. Claire mă ţintuieşte cu privirea. Mi-a spus că i-ai tot repetat că-i păcat că am pierdut legătura.

— Aha!

Continui să zâmbesc, dar în minte îmi analizez frenetic opţiunile. Să-i spun lui Claire adevărul, să râdem puţin pe tema asta şi s-o rog să păstreze secretul faţă de Dan? Nu. Nu e genul. Îmi dau seama că s-ar da de gol faţă de soţul meu cât ai clipi, iar Dan ar fi distrus.

Trebuie să-mi joc rolul mai departe.

Nu prea ştiu cum.

— Sinceră să fiu, mi s-a părut cam ciudat, continuă Claire. Să am veşti de la tine.

— Ei, ştii cum se întâmplă! îi răspund, excesiv de veselă. Ajungi la o vârstă, priveşti în urmă şi te gândeşti... *ce*-o mai fi făcând Claire şi... gaşca?

— Gașca? se încruntă fosta mea colegă, nepricepând la cine mă refer.

— Ei, știi! Toată lumea! Toți colegii noștri! Ca... ăăă...

Nu-mi amintesc numele nici unui coleg dintre cei pe care se poate să-i fi cunoscut și Claire. Ne învârteam în cercuri diferite. Da, mergeam la aceleași cursuri – și, o dată, n-am jucat împreună într-un meci de netball, când am fost și eu cooptată în echipă? Poate de-asta a încurcat Dan borcanele. Poate a văzut vreo fotografie veche online. Însă meciul ăla a fost singurul moment în care ne-am intersectat. *Fir-ar să fie!* N-am fost *prietene*!

— Eu țin legătura cu Husky, spune Claire.

— Husky! țip încântată. Ce mai face...

El? Ea? Cine mama naibii e Husky? Ar trebui să mă uit mai cu atenție pe Facebook. Dar, sincer, de când au apărut gemenele, n-am mai avut timp să verific non-stop ce fac toți cei 768 de „prieteni" virtuali. Abia dacă țin pasul cu prietenii reali.

— Eu țin legătura cu Sam... cu Phoebe... cu Freya... cu toți cei de la istoria artei! De fapt, Phoebe tocmai s-a măritat.

— Aha, spune Claire cu o lipsă de interes care-mi retează aripile. Eu niciodată nu m-am înțeles bine cu ei.

O, Doamne! E dureros! Unde naiba-i sticla aia cu șampanie?

— Tu și soțul tău nu *vindeți* ceva, nu? mă întreabă Claire, privindu-mă dintr-odată.

— Nu!

— Și nici nu încercați să mă convertiți? Sunteți mormoni?

— Nu.

Pe de-o parte, îmi vine să plâng, pe de altă parte, îmi vine să izbucnesc într-un hohot de râs isteric. *Am avut bilete la Tim Wender...*

— Ia uite, vine Dan cu sticla de şampanie! Hai să bem un pahar!

E un supliciu. Mâncarea (în mare parte cu fasole) e uscată şi fără gust. Vinul Cava e acidulat. Conversaţia e alcătuită din fraze puţine şi chinuite – ca şi când ai săpa după morcovi într-un pământ tare ca piatra. Claire nu prea oferă informaţii. Adică, ne îngreunează *foarte mult* situaţia. Cum naiba reuşeşte să motiveze o echipă de cercetare de la GlaxoSmithKline? Singura parte bună a experienţei e că mi-a dat cheful să-i sun pe toţi prietenii mei *reali* şi, plină de recunoştinţă, să vorbesc cu ei.

În sfârşit, ne urcăm în taxiul comandat de Dan ca să ne ducă acasă şi-i facem cu mâna lui Claire. (Ne-am oferit s-o ducem şi pe ea, dar ne-a refuzat – slavă *Domnului*!) Soţul meu se lasă pe spătarul banchetei, satisfăcut.

— A fost fantastic, îi spun repede. Pur şi simplu fantastic!

Dan zâmbeşte larg.

— Ţi-a plăcut, nu?

— M-ai dat pe spate, îi răspund cu sinceritate. Cât te-ai zbătut... sunt extrem de mişcată. Mă aplec spre el să-l sărut. Sunt copleşită.

Şi chiar sunt. Să-mi aranjeze reuniunea cu o fostă colegă a fost cel mai minunat lucru la care putea să se gândească. N-ar fi putut să aleagă ceva mai grozav. (Atât doar că aş fi preferat ca reuniunea să fi fost cu cineva pe care să-l plac într-adevăr.)

— Nu e așa cum mi-am închipuit, comentează Dan curios. Și-n facultate era la fel de obsedată de mâncarea vegană?

— Păi... Habar n-am. Poate nu *chiar atât* de obsedată.

— Și părerile ei despre compost, continuă soțul meu făcând ochii mari. E foarte vehementă, nu-i așa?

Dan a făcut doar o remarcă amuzată și a trebuit să suporte o întreagă tiradă, absolut lipsită de umor, pe care a primit-o extrem de bine. Totul pentru mine. Îl *vedeam* cum se uită la Claire și se gândește: „De ce naiba o fi vrut Sylvie să reia legătura cu femeia asta?".

Îmi înăbuș hohotul de râs pe care-l simt urcându-mi în gâtlej.

Într-o zi o să-i spun adevărul. De pildă, peste vreun an. (Sau poate peste cinci.)

— În orice caz, continuă Dan când taxiul ia o curbă. Mai am o ultimă surpriză pentru tine.

— Și eu mai am una pentru tine, îi răspund punându-i palma pe genunchi. A mea e o surpriză *sexy*. Și a ta e la fel?

— E destul de sexy.

Dan se uită spre mine și-i văd în ochi sclipirea de dorință, iar apoi ne sărutăm în toată regula, cu pasiune, așa cum ne sărutam mereu în taxiuri înainte – adică înainte ca „bancheta din spate" să însemne „două scaune pentru copii și un pachet cu șervețele umede, pentru orice eventualitate".

Surpriza mea e un ulei de masaj pișcător. Ar trebui să fie „superstimulant" – nu că azi Dan ar părea să aibă nevoie de vreo stimulare în plus. Mă întreb însă care e surpriza lui. Poate un set de lenjerie intimă? De la Agent Provocateur?

— Abia aştept, şoptesc cu buzele lipite de gâtul lui şi, pe tot drumul care ne-a mai rămas până acasă, stau cuibărită lângă el.

Când intrăm pe uşă, fetele dau fuga să ne întâmpine, ţipând ceva în legătură cu un spectacol de balet. Karen apare în urma lor, cu ochii strălucind curioşi.

— Cum a fost? A fost fabulos? ne întreabă. Apoi, întorcându-se spre mine: Acum înţelegi de ce am ales surpriza lui Dan. O reuniune! Adică, o *reuniune*!

— Da! încerc să răspund pe acelaşi ton entuziast. M-a... dat pe spate!

Telefonul lui Dan piuie, semn că a primit un sms, iar privirea i se luminează.

— Deja! exclamă el, apoi ridică ochii. Karen, poţi să pleci. Mulţumim foarte mult că ne-ai ajutat.

— N-aveţi pentru ce! îi răspunde bona. Cu plăcere!

Observ că, brusc, soţul meu s-a animat. E de-a dreptul emoţionat. În timp ce Karen îşi ia la revedere de la noi şi închide uşa în urma ei, Dan începe să tasteze un mesaj pe telefon. Are legătură cu surpriza sexy?

— Deci? Ne facem un plan pentru restul zilei? îl întreb. Sau...?

— Într-o clipă, îmi răspunde el, de parcă abia m-ar fi auzit. Într-o clipă.

Atmosfera a devenit ciudat de tensionată. Gura lui Dan se tot lăţeşte într-un zâmbet. Soţul meu se uită întruna la telefon şi se plimbă până la uşa de la intrare şi înapoi. Pare atât de agitat, încât mă simt şi eu cuprinsă de emoţie. Ce *naiba* poate să fie surpriza asta sexy a lui? Dacă e de proporţii atât de mari, n-ar fi trebuit să ne cazăm la un hotel în noaptea asta?

Soneria de la intrare începe să ţârâie brusc şi amândoi tresărim.

— Ce-i asta? întreb.

— O livrare. Gura lui Dan continuă să se lăţească a zâmbet. O livrare foarte specială.

Deschide uşa şi un curier în hanorac negru îl salută scurt din cap.

— Bună! Eşti Dan Winter, da?

— Da! îi răspunde soţul meu. Sunt gata.

— Atunci o scoatem din dubiţă. O să fie în regulă? În ce priveşte spaţiul, vreau să spun?

Curierul face un pas în casă şi se uită în jur.

Dan încuviinţează din cap.

— Cred că da. Ar trebui s-o puteţi băga prin hol.

Eu stau şi mă uit la ei cu gura căscată de uimire. Ce să bage prin hol? Nu-i vorba de un set de lenjerie de la Agent Provocateur, aşa-i? E ceva pentru care e nevoie de doi bărbaţi ca să-l scoată din dubiţă.

O, Doamne, sper că nu e vreun... *echipament*, nu? Oare să le evacuez repede pe fete înainte s-apuce să vadă ceva care-ar putea să le sperie pe viaţă?

— Sylvie, poţi să le duci pe fete sus? mă roagă Dan pe un ton impenetrabil, iar mie mi se opreşte inima în loc. Doar până când îţi zic eu.

— OK! îi răspund cu vocea cam gâtuită.

Ce *a făcut* Dan?

Le duc pe gemene în camera lor şi, cu glas crispat, le citesc o poveste cu *Winnie de pluş*. Între timp mă gândesc însă: scaun erotic? Canapea erotică?... O, Doamne, ce mai e erotic? Vreun leagăn sexy? (Nu, Dan *n-ar fi putut* să comande aşa ceva. Grinzile casei noastre n-ar susţine aşa ceva.)

Sunt disperată să intru pe telefon și să caut pe Google *instrument sexual de mari dimensiuni care trebuie livrat cu dubița*, dar fetele mi l-ar lua imediat. (Asta e problema când copiii învață să citească.) Așa că sunt nevoită să stau neclintită, să vorbesc despre Elefampi și să mă adâncesc în starea de panică indusă de presupuneri și închipuiri... până când, în sfârșit, aud ușa de la intrare trântindu-se și pașii lui Dan urcând scara.

— Hai jos, spune soțul meu băgând capul pe ușă. Fața îi radiază. Am o mare surpriză pentru tine.

— O surpriză! strigă Tessa fericită, iar eu întorc ochii spre ea îngrijorată.

— Dan, să coboare și fetele...? Mă uit la el cu subînțeles. E *potrivit*?

— Sigur că da! Fetelor, duceți-vă în bucătărie. N-o să vă vină să credeți!

În bucătărie? OK, chiar că nu pricep nimic.

— Dan, îi spun în timp ce coborâm la parter, fetele alergând în fața noastră. Nu înțeleg. Asta e surpriza ta sexy?

— Absolut! încuviințează el din cap peste măsură de încântat. Dar nu e doar sexy... e și frumoasă. E foarte frumoasă.

Frumoasă. *La feminin?*

— Aaaa! Un șarpe! Tessa iese glonț din bucătărie și-mi cuprinde picioarele cu brațele. În bucătărie e un șarpe!

— Cum?

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, alerg în bucătărie, mă uit în jur și imediat sar în sus de doi metri. O, Doamne! O, Doamne!

De-a lungul unuia dintre pereți, acolo unde țineam cutia cu jucării, e un terariu de sticlă.

Iar înăuntru stă un şarpe. E portocaliu cu maro, are un ochi negru, şerpesc, iar eu cred c-o să vomit.

— Ce... ce..., încerc să articulez. Dar mi-e imposibil să rostesc cuvintele. Ce...

— Surpriză! Dan a venit după mine. Nu-i superbă? E un şarpe de porumb. A fost născută şi crescută în captivitate, deci nu trebuie să-ţi faci griji c-o să se enerveze şi-o să atace.

Nu de asta îmi fac eu griji.

— Dan. În sfârşit mi-am regăsit vocea şi-l înşfac de reverele sacoului. Nu putem să băgăm în casă un şarpe.

— Păi, l-am băgat deja, mă corectează el. Cum s-o botezăm, fetelor?

— Snakey, propune Tessa.

— Nu! Aproape c-am început să hiperventilez. Nu vreau un şarpe! Nu în casă! Dan, nu accept aşa ceva!

În sfârşit, soţul meu se uită la mine cu atenţie. Ridică din sprâncene cu o expresie nevinovată. Ca şi când *eu* aş fi nerezonabilă.

— Care-i problema?

— Mi-ai zis c-ai luat ceva *sexy*! îi şuier furioasă. *Sexy*, Dan!

— Dar şerpoaica asta e sexy! Exotică... sinuoasă... Trebuie să fii de acord cu mine.

— Nu! mă cutremur eu. Nici nu pot să mă uit la ea. Apoi mă corectez rapid. Nici nu pot să mă uit la jivina *asta*!

— Putem să ne luăm un câine? ciripeşte Anna, care are multă intuiţie şi ne-a urmărit schimbul de replici. În locul şarpelui?

— Nu! ţipă Tessa. Trebuie să păstrăm şarpele nostru minunat...

Încearcă să îmbrăţişeze terariul de sticlă şi şarpele se descolăceşte.

O, Doamne! Sunt nevoită să-mi mut privirea. Cum a putut soţul meu să-şi închipuie că un şarpe ar fi o surpriză sexy? *Cum?*

Până la ora la care fetele trebuie să meargă la somn, am ajuns la un compromis. O să-i dăm o şansă şarpelui. Totuşi, eu nu sunt obligată să-l hrănesc, să pun mâna pe el sau să mă uit la el. N-o să mă ating vreodată nici măcar de sertarul din congelator unde e mâncarea lui. (Mănâncă şoareci, *şoareci adevăraţi*.) Şi nici n-o să-i spun Dora – aşa l-au botezat gemenele. Noi n-o avem în casă pe Dora, noi avem în casă Şarpele.

E ora 8 p.m. şi stăm pe patul din camera noastră, epuizaţi de negocieri. Fetele sunt în paturile lor şi, în sfârşit, au renunţat să se mai furişeze afară din dormitor ca să se asigure „că Dora e bine".

— Am crezut că o să-ţi placă, îmi spune Dan trist. Cred că, în cele din urmă, s-a lămurit cum stau lucrurile. Doar am vorbit să ne luăm un şarpe...

— Eu glumeam, îi spun obosită. Ţi-am mai explicat de-o sută de ori.

Nu m-am gândit nici o secundă că el putea să vorbească serios. Adică, totuşi, un *şarpe*?

Dan se reazemă de tăblia patului oftând, cu capul în mâini.

— Ei, oricum, ţi-am făcut o surpriză.

Se uită la mine zâmbind.

— Da. Nu mă pot abţine să-i întorc zâmbetul. Aşa e.

— Iar cardiganul oricum ţi-a plăcut.

— E splendid! îl asigur entuziasmată, vrând să compensez pentru treaba cu şarpele. Pe bune,

Dan, îl ador! Mângâi materialul puloverului. E aşa de catifelat!

— Culoarea îţi place?

— Îi *ador* culoarea, îi răspund dând din cap cu însufleţire. Îmi place *mult de tot*, mai mult decât alba...

Mă opresc în mijlocul cuvântului. *Rahat!*

— Ce-ai zis? mă întreabă Dan rar.

— Nimic! răspund cu un zâmbet radios. Deci vrei să ne uităm la televizor sau...

— Era să zici „albastru".

— Nu-i adevărat! spun, dar nu suficient de convingător.

Văd cum rotiţele creierului lui Dan încep să se învârtă. Soţul meu nu e prost deloc.

— Te-a sunat Tilda, se luminează el. *Normal* că te-a sunat! Voi două vorbiţi despre toate, adaugă trist. Cardiganul n-a fost deloc o surpriză, aşa-i? Probabil că... Nu-şi termină fraza, ca şi când i-ar fi încolţit în minte o nouă teorie. Am sentimentul teribil că s-ar putea să fie adevărul. De-asta era cald?

E explodit, mi-e limpede. Se uită la mine cu ochii mari, de parcă lumea s-ar nărui în jurul lui.

— Erai *acasă la Tilda*?

— Ascultă... Îmi scarpin puţin nasul. Uite ce e... îmi pare rău. Dar Tilda nu ştia ce mărime să aleagă şi-n felul ăsta nu mai trebuia să pierzi tu timpul... era mai logic aşa...

— Dar trebuia să fie o *surpriză*! aproape că ţipă Dan.

Şi are dreptate.

O vreme tăcem amândoi, cu ochii în tavan.

— Surpriza mea cu micul dejun n-a fost bună de nimic, îi spun morocănoasă. Şi nici măcar n-ai *observat* schimbările din bucătărie.

— Ba le-am observat! sare imediat Dan. Ăăă... sfeşnicele. Sunt grozave!

— Mulţumesc! îi răspund amuzată. Dar nu te mai preface. M-am înşelat crezând c-o să te bucure nişte schimbări tocmai în bucătărie!

Poate că m-am iluzionat singură... sau, dacă e să fiu sinceră faţă de mine, poate că doar am vrut un pretext ca să cumpăr câteva chestii noi pentru bucătărie.

— Păi..., face soţul meu, desfăcând larg braţele, semn că recunoştea.

Şi ştiu că amândoi gândim: la fel s-a întâmplat şi cu şarpele.

— Şi n-am ajuns nici la Tim Wender..., adaug eu supărată.

— Tim *Wender*? se răsuceşte Dan brusc spre mine. Cum adică?

O, Doamne! Din cauza poveştii cu şarpele, nici nu ştie de Wender.

— Am avut bilete! Aproape că plesnesc de frustrare. Era o reprezentaţie specială, la care luam şi masa! Trebuia să fie... Nu-mi închei fraza. N-are nici un sens să mai răsucesc cuţitul în rană. Nu contează! Putem merge altă dată să-l vedem.

Brusc, izbucnesc în râs. Ce fiasco!

— Poate că surprizele doar ne distrag atenţia, spune Dan. A fost o idee amuzantă, dar poate c-ar trebui să ne oprim aici.

— Nu! replic imediat. Nu vreau să renunţ atât de repede. Mai aşteaptă, Dan! O să-ţi pregătesc o surpriză extraordinară!

— Sylvie...

— Nu renunţ, repet încăpăţânată. Şi, între timp, mai am un as în mânecă.

Deschid sertarul noptierei mele, scot uleiul de masaj pişcător şi i-l arunc soţului meu.

— *Acum* mai vii de-acasă!

Îl văd cum citeşte eticheta şi ochii încep să-i strălucească. Mi-e clar c-am nimerit drept la ţintă. Drumul către inima lui Dan a trecut întotdeauna prin partea de sex. Aşa că...

Dar stai puţin! Stai aşa!

Clipesc pur şi simplu în clipa în care gândurile mi se cristalizează. De ce naiba mi-am mai bătut capul cu toate celelalte chestii? De ce naiba am crezut că Dan o să observe faţa de masă nouă sau că o să-i pese de micul dejun? Am fost o idioată! Sexul e răspunsul. Se şi spune: totul ţine de sex, proasto! *Aşa* putem să ne păstrăm căsnicia vie.

Deja au început să-mi răsară în minte tot felul de idei. O nouă strategie prinde contur. Am găsit surpriza perfectă pentru Dan. Planul perfect. Şi o să-i placă la nebunie, sunt absolut convinsă.

7

Nu trec *imediat* la planul cu sexul fiindcă 1. am căzut de acord să luăm o pauză de câteva zile de la surprize şi 2. înainte de asta, mai am câteva lucruri de rezolvat. De pildă, să le dau fetelor să mănânce micul dejun, să le împletesc părul, să pun vasele în maşina de spălat – totul evitând să mă uit la şarpe. Mi se pare că, dacă mă uit la şarpe, el câştigă.

O chestie iraţională, ştiu. Dar de ce e aşa de grozavă raţiunea? După mine, să fii raţional nu înseamnă neapărat să şi judeci corect. Aproape că-mi vine să-i împărtăşesc maxima asta lui Dan, dar el se uită încruntat la ziarul de duminică, aşa că nu-l deranjez.

Ştiu de ce soţul meu e încruntat. Fiindcă în dimineaţa asta ne vedem cu mama mea. Sinceră să fiu, m-am cam săturat de atitudinea asta a lui Dan. Face la fel ca şi cu tati. La început, Dan s-a înţeles bine cu mami, dar acum nici nu mai vrea s-audă de ea. De fiecare dată când urmează să ne vizităm, parcă îl învăluie un nor negru de tensiune. Când îl întreb „Ce-ai păţit?", se uită la mine încruntat şi-mi răspunde „Ce vrei să zici? N-am păţit nimic". Aşa că insist: „Ba ai păţit ceva, eşti îngrozitor de morocănos". Iar el mârâie: „Ţi se pare. Sunt *bine*". Întotdeauna

mă feresc de o ceartă de proporţii, mai ales în weekenduri – care sunt mereu preţioase –, aşa că o lăsăm baltă.

OK, chestia asta-i doar o problemă minusculă care ne ameninţă fericirea – dar dacă urmează să mai fim căsătoriţi încă un catralion de ani, chiar ar trebui s-o rezolvăm. Nu se poate ca Dan să tresară ca picat cu ceară de fiecare dată când îi zic „Hai să trecem pe la mama în weekendul ăsta!". Curând, fetele vor observa şi mă vor întreba „De ce tati n-o place pe buni?", iar atunci situaţia *chiar* c-o să degenereze.

— Dan, încep eu.

— Da?

Ridică ochii din ziar, încă încruntat, şi curajul mă părăseşte imediat. După cum am spus, nu sunt prea bună la confruntări. Nici măcar nu ştiu de unde vreau să încep.

Oricum, hotărăsc brusc, poate că ar fi mai bine să nu abordez subiectul ăsta direct. Poate că ar trebui să acţionez sub acoperire. Să construiesc o relaţie de încredere şi de afecţiune între mama şi Dan în mod subtil, fără ca vreunul din ei să-şi dea seama. Da. E un plan bun.

— Ar trebui să plecăm, spun cu voce tare şi ies din bucătărie, reuşind să nu mă uit la şarpe.

În schimb, îmi aţintesc privirea spre cel mai îndepărtat colţ al camerei.

În timp ce soţul meu conduce spre Chelsea, mă uit la drum, gândindu-mă la căsnicia mea şi la viaţă în general, la cât de nedrept e totul pe pământ. Dacă existau doi oameni cărora să le fie sortit să aibă o căsnicie lungă şi perfectă, atunci părinţii mei erau oamenii ăia. Ar fi putut să rămână căsătoriţi şi şase sute de ani fără nici o problemă. Tati o adora pe mami, iar mami

îl adora pe tati şi împreună făceau un cuplu fantastic pe ringul de dans sau pe iahtul lor, amândoi îmbrăcaţi în tricouri polo pastel, sau când veneau la şedinţele cu părinţii, sclipitori, veseli şi zâmbitori, fermecând pe toată lumea.

Mami e sclipitoare şi azi. Însă e genul de sclipire intensă, neliniştitoare, care poate să se stingă în orice clipă. Toată lumea spune că a făcut faţă „splendid" morţii lui tati. Şi cert e că i-a făcut faţă mai bine decât mine, Sylvie-care-a-luat-o-razna.

(Nu. Nu „mai bine". Nu-i o competiţie. Mami i-a făcut faţă altfel decât mine, atâta tot.)

Ea continuă să vorbească despre tati. De fapt, adoră să vorbească despre tati. Amândurora ne place să vorbim despre el. Dar discuţia trebuie să urmeze direcţia impusă de mami. Dacă abordezi cumva un subiect „greşit", mami trage aer în piept, ochii încep să-i lucească, clipeşte foarte des, se uită pe fereastră, iar tu te simţi groaznic. Problema e că subiectele „greşite" sunt aleatorii şi imprevizibile. O referire la batistele colorate ale lui tati, la superstiţiile lui ciudate când juca golf, la vacanţele petrecute de toţi trei în Spania: subiecte care par complet sigure şi inofensive... dar nu sunt. Fiecare dintre ele a generat o criză de clipit des şi de privit pe fereastră, iar eu m-am chinuit disperată să schimb cât mai repede subiectul.

Presupun că e vorba doar de o manifestare a suferinţei. Am decis că suferinţa e ca un copil nou-născut. Te surprinde şi te copleşeşte. Pune stăpânire cu totul pe mintea ta, cu lamentaţiile ei neîntrerupte. Te împiedică să dormi, să mănânci, să funcţionezi şi toată lumea îţi spune: „Ţine-te tare, o să-ţi fie mai uşor". Ce nu-ţi spune

nimeni însă este: „Peste doi ani, o să *crezi* că ți-e mai ușor, dar după aceea, din senin, o să auzi o melodie, când îți faci cumpărăturile în supermarket, și-o să începi să plângi în hohote".

Mami nu plânge în hohote – plânsul în hohote nu e stilul ei –, însă clipește des. Eu plâng în hohote uneori. Pe de altă parte, se întâmplă să treacă ore, ba chiar zile întregi fără să mă gândesc la tati. Și pe urmă firește că mă simt groaznic.

— De ce mergem la brunch? mă întreabă Dan când oprim la un semafor.

— Ca să mâncăm, îi răspund un pic cam prea tăios. Ca să fim o familie!

— Nu există nici un alt plan, unul ascuns? insistă el ridicând din sprâncene, iar eu încep să am niște îndoieli.

Nu *cred* să existe vreun plan ascuns. Aseară, când am vorbit cu mami la telefon, am întrebat-o de cel puțin trei ori: „E vorba doar de un brunch, da? Nimic... altceva?". Iar ea mi-a răspuns: „Normal, draga mea!". Și mi s-a părut chiar ofensată de întrebarea mea.

Totuși mami are antecedente. Știe asta, așa cum știu și eu, așa cum știe și Dan. Până și fetele știu.

— Iar a început, îmi spune Dan calm, pregătindu-se să parcheze în locul liber din fața blocului mamei.

— N-ai de unde *să știi*, replic eu.

Dar în clipa în care intrăm în apartamentul spațios, ochii îmi fug în toate părțile, căutând indicii, sperând să nu găsească nici un...

Și-atunci îl văd. Prin ușa dublă. Un gadget alb, ca de bucătărie, așezat pe măsuța de cafea

din bronz aurit. E mare şi strălucitor şi pare complet nelalocul lui stând pe cărţile vechi, răsfoite de nenumărate ori, despre pictorii impresionişti.

Fir-ar al naibii! Dan a avut dreptate.

Mă prefac, intenţionat, că n-am văzut nimic. Nu scot un cuvânt despre asta. O pup pe mami, Dan o pupă şi el, le dezbrăcăm şi le descălţăm pe fete, apoi mergem spre bucătărie, unde a fost aranjată masa. (În sfârşit am reuşit s-o fac pe mami să renunţe la ideea de-a ne servi masa în sufragerie când fetele sunt cu noi.) În clipa în care intru, trag adânc aer în piept. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-a pus mami la cale?

Ea, evident, face pe nevinovata.

— Ia nişte cruditǎţi, Sylvie! mă invită cu vocea ei veselă şi senină, care odinioară era sinceră – avea toate motivele să fie veselă –, iar acum pare cam falsă. Fetelor, vă plac morcovii, nu? Ia uitaţi-vă la ei! Nu-i aşa că sunt amuzanţi?

Pe blatul din bucătărie sunt patru platouri mari, toate pline cu legume tăiate în forme bizare. Bastonaşe din dovlecei cu marginile ondulate. Discuri din castraveţi cu marginile zimţate. Stele din morcovi. Inimioare din ridichi. (Trebuie să recunosc că sunt foarte drăguţe.) Şi, ca *pièce de résistance*, un ananas sculptat în formă de floare.

Privirea mi se întâlneşte cu a lui Dan. Ştim amândoi cum vor decurge lucrurile. Pe de o parte îmi doresc să fiu dură, brutală, să nu spun un cuvânt în legătură cu legumele alea tăiate în forme extraordinare. Dar nu pot. Trebuie să-i fac jocul mamei.

— Uau! exclam ca un copil cuminte. Sunt incredibile!

— Eu singură le-am pregătit pe toate, spune mama triumfătoare. Mi-a luat doar jumătate de oră!

— Jumătate de oră? repet eu, simţindu-mă ca prezentatorul secundar al unei emisiuni de teleshopping. Fantastic! Cum ai reuşit?

— *Păi*, îmi răspunde mami luminându-se la faţă, mi-am cumpărat o maşinărie absolut minunată. Fetelor, vreţi să vedeţi cum funcţionează noua maşinărie a lui buni?

— Da! strigă Tessa şi Anna, care sunt ridicol de uşor de atras în aventuri inedite.

Ştiu că, dacă le-aş spune „Vreţi să studiaţi FIZICĂ CUANTICĂ?" pe tonul potrivit, amândouă ar striga „DA!". Apoi s-ar certa în legătură cu care să fie prima la studiul fizicii cuantice. Apoi eu le-aş spune „Ştiţi ce e fizica cuantică?", iar Anna m-ar privi indiferentă şi Tessa mi-ar răspunde sfidătoare „E ca ursuleţul Paddington!", pentru că ea întotdeauna trebuie să dea un răspuns.

Când mami iese grăbită din bucătărie, Dan îmi aruncă o privire de rău augur.

— Orice-ar fi, nu cumpărăm nimic, îmi şopteşte.

— Bine, dar nu..., îi fac semn cu mâinile.

— Ce?

— Nu fi negativist!

— Nu sunt negativist! îmi replică soţul meu, minţind de-ngheaţă apele, pentru n-ar putea să *arate* mai negativist de-atât. Dar nici nu sunt dispus să mai cheltuiesc bani pe ideile mamei tale, care...

— Şşşşş! i-o retez eu.

— ...sunt de rahat, îşi termină Dan fraza. Aparatul ăla de făcut sos de mere...

— Știu, știu, îi răspund cutremurându-mă. A fost o greșeală. Am recunoscut doar.

Nu mă înțelegeți greșit: sunt la fel de interesată ca oricine altcineva de gadgeturile masive, în stil retro american. Dar nenorocitul ăla de „aparat tradițional pentru sos de mere" e *gigantic*. Iar noi nu mâncăm aproape niciodată sos de mere. Și nici nu-l folosim la „toate piureurile alea așa de utile", cum s-a exprimat mami în prezentarea promoțională. (Cât privește pliculețele cu „condiment lichid"... mai bine să nu luăm vorba.)

Fiecare încearcă să-și depășească suferința în felul lui. Pricep asta. Felul meu a fost să fac o cădere nervoasă. Felul lui mami este să clipească des. Iar celălalt fel al ei este să le vândă prietenilor și rudelor tot soiul de produse bizare.

Când mama a început să organizeze „petreceri cu bijuterii", am fost încântată. M-am gândit c-o să fie un hobby drăguț care o să-i distragă atenția de la suferință. Așa că i-am cântat în strună, am băut șampanie cu prietenele ei și am cumpărat un colier pe gât și o brățară. A urmat o a doua petrecere de genul ăsta la care n-am putut să ajung, dar se pare că a fost una reușită.

Apoi mami a organizat o „petrecere cu uleiuri esențiale", la care am cumpărat cadouri de Crăciun pentru toată familia lui Dan, așa că a fost în regulă. Petrecerea cu veselă spaniolă a fost și ea OK. Am cumpărat niște boluri pentru *tapas*[1] pe care nu știu dacă le-am folosit o dată.

Apoi a venit petrecerea Trendieware.

O, *Doamne*! Numai amintindu-mi-o și mă cutremur. Trendieware e o companie care produce

1. Gustări calde sau reci, specifice bucătăriei spaniole, cu legume, brânză sau fructe de mare.

obiecte de îmbrăcăminte din materiale elastice, cu imprimeuri „moderne şi vii" (înfiorătoare). Fiecare piesă poate fi purtată în vreo şaişpe feluri diferite. Tu trebuie să-ţi alegi personalitatea (eu am fost Primăvară Proaspătă Extrovertită), iar vânzătoarea (mami) încearcă să te convingă să arunci la gunoi toate hainele vechi şi să te îmbraci numai cu ţoale Trendieware.

A fost oribil. Pentru vârsta ei, mami e foarte slabă, deci normal că poate să poarte un tub elastic pe post de fustă. Dar prietenele ei? Ele ce să facă? Apartamentul era plin cu doamne trecute de şaizeci de ani care fie încercau, îmbufnate, să-şi tragă o bluză elastică roz intens peste sutienele enorme, fie se chinuiau să-şi dea seama cum se pune Jacheta Trei în Unu (ţi-ar fi trebuit un doctorat în mecanică), fie refuzau pur şi simplu să participe la întreaga nebunie. Eu am fost singura care a cumpărat ceva – Rochia Semnătură – pe care n-am îmbrăcat-o nici măcar într-un singur fel. Darămite în şaişpe!

Deloc surprinzător, după experienţa asta, multe dintre prietenele lui mami au lăsat-o baltă. La următoarea „petrecere cu bijuterii" n-am mai apărut decât vreo şase femei. La „petrecerea cu lumânări parfumate" n-am mai venit decât eu şi Lorna, care e cea mai veche şi mai loială prietenă a lui mami. Eu şi Lorna am discutat repede, când mami ieşise din cameră, hotărând că obsesia asta cu vânzările era o metodă inofensivă prin care mami îşi procesa suferinţa şi că avea să înceteze de la sine. Dar nu s-a întâmplat. Mama continuă să găsească tot felul de chestii pe care să le vândă. Şi singura destul de tâmpită ca să continue să le cumpere sunt eu. (Lorna a zis „nu mai am loc" în apartament – o mişcare foarte inteligentă din partea

ei. Eu, în schimb, dacă aş servi scuza asta, n-aş avea nici o şansă: mami ar veni la mine acasă, mi-ar arunca totul din dulapuri şi-ar face loc.)

Ştiu că trebuie să organizăm o intervenţie. Dan a sugerat asta, eu am fost de acord şi amândoi am stat de multe ori în pat, zicând categoric că „O să discutăm cu ea". De fapt, data trecută când am vizitat-o, chiar eram pregătită să fac asta. Dar s-a dovedit că mami avea o zi proastă. Clipea des şi foarte mult. Şi se uita des şi foarte mult pe fereastră. Arăta atât de jalnic şi părea atât de fragilă, încât nu mi-am dorit decât să-i înseninez viaţa... aşa că m-am trezit comandând un aparat de făcut sos de mere. (Situaţia ar fi putut să fie şi mai gravă. Aş fi putut să cumpăr feliatorul de şuncă, cu design retro, ediţie specială, care costa nouă sute de lire – *punctul central al oricărei bucătării, o piesă unică şi distinctivă!* Cred şi eu!)

— Deci! Mami se întoarce în bucătărie, cărând în braţe gadgetul alb pe care l-am zărit mai devreme. E roşie în obraji şi a căpătat privirea aia concentrată pe care o are întotdeauna înainte de o prezentare. Aţi putea să credeţi că ăsta e un robot de bucătărie obişnuit. Daţi-mi voie să vă asigur că aparatul ăsta, Creatorul de Legume, e ceva complet diferit.

— „Creatorul de Legume"? repetă Dan. Vrei să spui că maşinăria asta *creează* legume?

— Cu toţii ne săturăm de legume, îi dă mama înainte, ignorându-l. Dar închipuiţi-vă o modalitate complet nouă de-a le prezenta! Închipuiţi-vă cincizeci şi două de şabloane de tăiere complet diferite, toate reunite în acest aparat extrem de util, plus încă douăsprezece şabloane de tăiere absolut noi, care fac parte din Pachetul de Sezon şi pe care le primiţi gratuit, dacă vă hotărâţi să

comandaţi robotul chiar azi! Cu fiecare cuvânt, mami ridică tonul. Creatorul de Legume e distractiv, sănătos şi *atât* de simplu de folosit. Anna, Tessa, vreţi să-l încercaţi?

— Da! strigă Tessa în mod previzibil. Eu!

— Eu! miorlăie Anna. Eu!

Mami aşază gadgetul pe blatul de bucătărie, ia un morcov şi-l bagă în fanta robotului. Cu toţii privim amuţiţi cum morcovul se transformă în ursuleţi.

— Ursuleţi! ţipă gemenele. Ursuleţi din morcov!

Tipic. Trebuia să mă aştept la asta: mama încearcă să le atragă pe fete în tabăra ei. Dar o să fiu fermă.

— Cred că deja avem prea multe gadgeturi, spun cu tristeţe. Deşi e adevărat că ăsta arată bine.

— Un studiu a demonstrat că utilizarea unui Creator de Legume duce la o creştere a consumului de legume la copii cu treizeci la sută, spune mami veselă.

Rahat! Ce studiu? Totuşi nu vreau s-o provoc ca să nu înceapă să-mi toarne un şir interminabil de cifre inventate puse la dispoziţie de Laboratorul Autentic Creatorul de Legume, în care lucrează Oameni de Ştiinţă Autentici.

— Uite ce risipă face, îi atrag atenţia. Uite câte bucăţele de morcovi au rămas.

— Pune-le în supă, îmi răspunde mami pe nerăsuflate. Sunt foarte hrănitoare. Fetelor, vreţi să încercăm să facem steluţe din castraveţi?

Nu cumpăr robotul. Ştiu că sunt singurul ei client, dar tot nu-l cumpăr. Hotărâtă, întorc spatele aparatului şi caut să schimb subiectul de discuţie.

— Şi altceva ce-ai mai făcut, mami? Mă duc la micul ei avizier şi mă uit la biletele şi bileţelele prinse pe el. A, curs de zumba! Pare drăguţ!

— Toate bucăţelele rămase sunt colectate în acest recipient extrem de util...

Mami se încăpăţânează să-şi continue prezentarea.

— A, *Through the High Maze*[1]! exclam văzând un exemplar cartonat pe masă. Am avut-o la clubul de lectură. Ce impresie ţi-a făcut? Mie mi s-a părut puţin cam greoaie.

La drept vorbind, n-am citit decât vreo jumătate din *Through the High Maze*, deşi e una dintre cărţile alea pe care toată lumea le-a citit şi urmează să fie ecranizată. E scrisă de o tipă pe care-o cheamă Joss Burton, care şi-a învins tulburarea de alimentaţie pentru ca apoi să înfiinţeze o companie de parfumuri numită Maze (de unde şi titlul). Tipa arată splendid, are părul negru tuns scurt şi o meşă albă care e semnătura ei. Iar parfumurile sunt foarte bune, în special Amber and Rose. Acum susţine conferinţe în cadrul cărora îi învaţă pe oamenii de afaceri cum să aibă succes, deci presupun că e o sursă de inspiraţie, dar cred că şi de la prea multă inspiraţie ajungi să ţi se-aplece.

De fiecare dată când citesc despre oameni din ăştia care sunt o sursă de inspiraţie pentru toată lumea, încep prin a-i admira şi sfârşesc prin a-mi spune: O, Doamne, de ce n-am străbătut *eu* tot deşertul pe jos sau de ce n-am învins *eu* sărăcia debilitantă din copilărie? Sunt un om de rahat!

---

1. În traducere, *Prin labirintul înalt*.

Mami n-a muşcat momeala, totuşi s-a oprit din perorat despre robotul de bucătărie, aşa că continui repede discuţia.

— Te duci la teatru! exclam imediat, văzând biletele prinse pe avizier. *Dealer's Choice*. E piesa aia despre un cartofor, nu? Te duci cu Lorna? Aţi putea să luaţi şi masa în oraş înainte de asta.

Mami continuă să tacă mâlc, ceea ce mă surprinde – când mă întorc spre ea, clipesc şocată. Ce-am zis? Ce s-a întâmplat? Mâinile mamei par să fi încremenit în loc, iar pe faţă are o expresie ciudată, de parcă zâmbetul i s-ar fi pietrificat. În timp ce mă uit la ea, mama întoarce privirea spre fereastră şi începe să clipească foarte rapid.

Rahat! În mod clar, iar am rătăcit drumul şi-am abordat un subiect „greşit". Dar care? Teatrul? Piesa *Dealer's Choice*? Imposibil! Mă uit la Dan, cerându-i ajutorul, dar – spre uluirea mea – şi el pare să fi încremenit. Are fălcile încleştate, iar ochii îi sunt foarte alerţi. Se uită la mami. Apoi la mine.

Ce-i? Care-i problema? N-am citit nota informativă?

— Mă rog, spune mami şi-mi dau seama că face eforturi uriaşe să se adune. Gata cu asta! Cred că vă e foame. Fac doar puţină ordine...

Începe să ia lucrurile de pe blatul de bucătărie, fără discriminări: Creatorul de Legume, mai multe recipiente Tupperware (în care e clar că voia să-şi păstreze creaţiile vegetale) şi exemplarul din *Through the High Maze*. Le pune pe toate în debaraua micuţă, pe urmă se întoarce şi mai roşie în obraji decât înainte.

— Buck's Fizz? ne întreabă aproape şuierând. Dan, sunt convinsă că vrei un Buck's Fizz. Haideţi să ne mutăm în salon.

Sunt uluită. Nici măcar nu *încearcă* să-mi vândă tăietorul ăla de legume? Mi se pare că mama a fost complet deraiată de la planul ei inițial și nu reușesc să-mi dau seama de ce.

O urmez în salon, unde în barul Art Deco din lemn de nuc ne așteaptă frapiere cu șampanie și cu suc de portocale. (Tati era pasionat de cocktailuri. Când a împlinit șaizeci de ani, aproape toți invitații la petrecere i-au adus cadou un shaker. A fost chiar amuzant.)

Dan desface sticla de șampanie, iar mami pregătește cocktailurile Buck's Fizz, în timp ce fetele dau fuga la căsuța pentru păpuși de lângă fereastră. Totul pare normal – doar că nu e. S-a întâmplat ceva bizar.

Mami îi pune lui Dan o mulțime de întrebări despre munca lui – una după alta. Ca și cum ar încerca disperată să nu lase vreo pauză în conversație. Dă peste cap paharul cu Buck's Fizz, apoi își mai pregătește unul (eu și Dan abia am apucat să luăm o gură dintr-ale noastre), pe urmă se întoarce spre mine cu un zâmbet larg și-mi spune:

— Imediat mă duc să fac niște clătite.

— Fetelor, haideți să vă spălați pe mâini, le strig gemenelor.

Apoi le duc în baia lui mami, unde Tessa și Anna se ceartă, ca de obicei, care să se spele prima și împrăștie peste tot o groază de săpun Molton Brown. Părul Tessei s-a transformat într-o claie, așa că mă duc în bucătărie să iau peria din geantă. La întoarcere, arunc un ochi în salon și văd ceva care mă face să încetinesc pasul... apoi să mă opresc de-a binelea.

Mami și Dan stau foarte aproape și vorbesc în șoaptă. Nu pot să mă abțin – mă apropii tiptil, având grijă să nu mă vadă.

— ...dacă Sylvie află *acum*..., spune Dan.

Simt că mi se strânge stomacul. Mami şi soţul meu vorbesc despre mine.

Mami răspunde aşa de încet, că nu reuşesc s-aud ce spune – dar nici nu e nevoie. Ştiu despre ce-i vorba. *Acum* m-am prins. Dan mi-a pregătit încă o surpriză! Plănuiesc ceva împreună.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca soţul meu să creadă că trag cu urechea, aşa că mă grăbesc înapoi, în spaţiul sigur al băii. E o surpriză. Ce fel de surpriză? Brusc, mă luminez! Oare ideea e ca eu şi Dan să mergem să vedem piesa *Dealer's Choice*? Asta ar explica expresia încremenită a lui mami. Probabil că a prins biletele pe avizier fără să se gândească, iar eu am luat-o la întrebări în legătură cu ele.

OK, de-acum înainte n-o să mai remarc nimic din ce ar putea să mi se pară anapoda. *Nimic*.

Îi pieptăn părul Tessei, apoi le scot pe gemene în hol, unde privirea îmi cade pe fotografia cu ramă masivă a lui tati, care stă pe măsuţa de acolo ca o santinelă. Tatăl meu chipeş, spilcuit şi şarmant. Ucis când era încă în floarea vârstei. Înainte de-a apuca să-şi cunoască într-adevăr nepoatele, să scrie cartea visată, să se bucure de pensionare...

Nu mă pot abţine: încep să respir greu. Strâng din pumni. Ştiu că trebuie să renunţ la gândurile astea, ştiu că nu s-a putut dovedi dacă vorbea la telefon sau nu, dar eu o să-l urăsc pe Gary Butler pentru totdeauna. *Pentru totdeauna*.

Asta e numele şoferului de camion care l-a omorât pe tati pe autostrada M6. Gary Butler. (Până la urmă n-a fost pus sub acuzare. Din lipsă de probe.) În perioada în care am fost „cel mai rău", cum spun eu, i-am căutat adresa, m-am dus acolo şi-am stat în picioare în faţa casei.

N-am făcut absolut nimic. Doar am stat acolo. Dar se pare că omul n-are voie să stea în faţa casei altora fără motiv şi nici n-are voie să le scrie scrisori: nevasta lui Butler s-a simţit „ameninţată". (De mine? Ce glumă proastă!) Dan a fost nevoit să vină şi să mă convingă să plec de-acolo. Atunci s-a alarmat toată lumea, atunci au început cunoscuţii mei să se strângă prin colţuri şi să murmure „Sylvie nu face faţă prea bine".

Dan, mai ales, a intrat în panică de-a binelea. Soţul meu e, din fire, un tip protector – întotdeauna îmi deschide uşa şi îmi oferă haina lui –, dar aici era vorba de ceva mult mai grav. Şi-a luat concediu ca să aibă grijă de fete. A negociat cu doamna Kendrick ca să-mi obţină un concediu mai lung. A încercat să mă ducă la psiholog. (Chestie care *chiar* nu e genul meu.) Mi-amintesc că doctorul i-a spus lui Dan că trebuie să dorm (sigur că nu dormeam, cum aş fi putut *să dorm*?), iar el a luat chestia asta ca pe-o responsabilitate personală: mi-a cumpărat jaluzele opace şi CD-uri cu muzică liniştitoare şi i-a rugat pe toţi vecinii de pe stradă să nu facă prea mult zgomot. Şi-acum mă întreabă în fiecare dimineaţă dacă am dormit. Treaba asta s-a transformat într-un obicei: e ca şi cum Dan ar fi monitorul meu de somn.

Pe de altă parte, mami n-a vrut să ştie nimic despre toate astea. Nu vreau să sune prost. Şi ea suferea – cum să-şi mai facă griji şi pentru mine? Şi, oricum, ăsta e stilul ei. Mama nu ştie să facă faţă purtărilor ieşite din comun. O dată, am avut la masă un invitat care s-a îmbătat aşa de tare, că a căzut peste canapea, lucru care mie mi s-a părut grozav de amuzant (aveam nouă ani). Dar a doua zi, când am pomenit episodul,

mami a închis imediat discuţia pe tema asta. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Aşa că, atunci când m-am dus şi-am stat în faţa casei lui Gary Butler, mama n-a fost deloc impresionată. („Ce-o să *spună* oamenii?") Ea a fost foarte dornică să mă vadă luând nişte pastile. Sau poate să plec undeva, în străinătate, pentru vreo lună de zile. De unde să mă întorc cum fusesem înainte.

(Ea părea să-şi proceseze suferinţa ca o omidă în cocon. După înmormântare s-a închis în dormitor şi n-a mai îngăduit nimănui să intre acolo vreo două săptămâni. După care a ieşit, complet îmbrăcată, complet machiată, clipind des. Fără să verse vreo lacrimă, doar clipind.)

— Bunicul e în rai, spune Tessa uitându-se la fotografia cu tati. Stă pe un nor, nu-i aşa, mami?

— Poate, îi răspund prudentă.

Ce ştiu eu? Poate că tati e *într-adevăr* în cer şi stă pe un nor.

— Dar dacă se întâmplă să cadă de-acolo? întreabă îngrijorată Anna. Mami, dacă bunicul cade de pe nor?

— O să se ţină bine, îi spune Tessa. Nu-i aşa, mami?

Şi-acum amândouă mă privesc nerăbdătoare, neavând nici o îndoială că ştiu răspunsul. Fiindcă sunt mami, cea care ştie totul pe lumea asta.

Brusc, simt că mi se umezesc ochii. Aş vrea să fiu aşa cum mă cred fetele mele. Aş vrea să ştiu toate răspunsurile. Oare la ce vârstă o să-şi dea seama că nu le ştiu? Că nimeni nu ştie toate răspunsurile? Mă uit la feţişoarele lor întrebătoare şi nu suport ideea că, într-o zi, fetele mele vor afla despre toate rahaturile care există pe

lume, că vor trebui să se confrunte cu ele şi că eu nu voi fi în stare să le rezolv problemele.

— Eşti bine, Sylvie? mă întreabă Dan, ieşind împreună cu mama din salon.

Aruncă o privire scurtă spre poza lui tati şi-mi dau seama că a ghicit la ce mă gândeam. Fotografiile cu tati mă prind, întotdeauna pe picior greşit.

De fapt, la drept vorbind, pe mine cam orice mă prinde pe picior greşit.

— Da! îi răspund, silindu-mă să-mi iau un ton vesel. Deci, fetelor, ce vreţi să vă puneţi pe clătite?

Distragerea atenţiei e crucială, fiindcă ultimul lucru de care am nevoie este ca Tessa să vorbească despre cum bunicul stă pe un nor de faţă cu mama.

— Sirop de arţar!

— Sos de ciocolată!

Anna şi Tessa o zbughesc în bucătărie, uitând cu totul de bunicul lor. Pornesc după ele, aruncând o privire spre Dan, care continuă să meargă alături de mami, şi dintr-odată priveliştea asta mă binedispune. Oare Proiectul Surprinde-mă ar putea să aibă şi un avantaj neaşteptat? Oare o să-i facă pe soţul meu şi pe mama să devină apropiaţi? Aşa cum i-am văzut acum câteva minute stând în salon, dădeau impresia că sunt foarte sinceri şi deschişi... ceva ce n-am mai văzut niciodată la ei.

Adică, da, în general, soţul meu şi mama se înţeleg. Chiar *se înţeleg*. Oarecum. Atât doar că...

Mă rog. Cum v-am spus, Dan se cam aricieşte când vine vorba de tati. Şi de bani şi... de multe alte chestii. Dar poate că a depăşit faza asta, mă gândesc eu cu optimism. Poate că lucrurile s-au schimbat.

Sau poate că nu. Când terminăm cu toţii de mâncat, Dan e mai aricit decât oricând, mai ales că mami a aflat de şarpe şi-l tot tachinează cu asta. Îmi dau seama că soţul meu face eforturi ca să rămână politicos şi nu-l învinuiesc. Mami are obiceiul să se fixeze pe o glumă şi s-o repete de prea multe ori. Aproape că-mi vine să-i iau apărarea bietului şarpe. (Aproape.)

— Când eram mică, mi-am dorit foarte mult un animal de companie, le spun gemenelor, încercând să lărgesc subiectul de discuţie. Dar nu voiam un şarpe, voiam o pisicuţă.

— O pisicuţă, se animă Tessa.

— Şarpele vostru probabil c-ar mânca pisicuţa! spune mama veselă. Nu cu asta se hrănesc şerpii, Dan, cu pisicuţe vii?

— Nu, îi răspunde soţul meu pe un ton egal. Nu cu asta.

— Mami, nu fi ridicolă, o cert eu, încruntându-mă la ea ca nu cumva să le alarmeze pe gemene. Fetelor, buni glumeşte. Şerpii nu mănâncă pisicuţe! Deci... Nu mi s-a dat voie să ţin un animal de companie şi nu aveam nici vreun frate sau vreo soră... aşa că, ia ghiciţi! Mi-am inventat o prietenă imaginară. O chema Lynn.

Niciodată nu le-am mai povestit gemenelor despre prietena mea imaginară. Nu ştiu de ce.

Nu, firește că ştiu de ce. Pentru că părinţii mei m-au făcut să mă simt foarte ruşinată de asta. Aşa că am nevoie de ceva curaj ca să vorbesc despre ea de faţă cu mami.

Privind retrospectiv – mai ales acum, că am şi eu copii –, îmi dau seama că părinţii mei n-au gestionat deloc bine situaţia cu prietena imaginară. Au fost nişte părinţi minunaţi, cu-adevărat minunaţi, dar în privinţa asta au greşit.

Adică, înțeleg. Pe vremea aia, lucrurile stăteau altfel. Oamenii erau mai puțin destupați la minte. Plus că mami și tati erau groaznic de convenționali. Probabil s-au temut că să aud voci în cap însemna că înnebuneam sau ceva de genul ăsta. Dar prietenii imaginari sunt ceva perfect normal și benefic pentru copii. Am căutat și-am studiat problema pe Google. (De multe ori.) Părinții mei n-ar fi trebuit să fie atât de dezaprobatori. De fiecare dată când o pomeneam pe Lynn, mami îngheța în stilul ei înfiorător, iar tati se uita la mami cu un fel de furie dezaprobatoare, ca și când ar fi fost vina ei, prin urmare întreaga atmosferă devenea nocivă. Era oribil.

Așa că, firește, după o vreme am început să nu mai vorbesc despre Lynn. Dar asta n-a însemnat c-am abandonat-o. Tocmai faptul că părinții mei aveau o reacție atât de exagerată față de Lynn mă făcea să mă agăț și mai tare de ea. S-o înfrumusețez. Uneori, când vorbeam cu ea în gând, mă simțeam vinovată, iar alteori mă simțeam sfidătoare, însă întotdeauna eram îngrozitor de rușinată. Am treizeci și doi de ani, dar și acum, dacă spun „Lynn" cu voce tare, simt un fior neplăcut.

Zilele trecute am și visat-o. Sau poate mi-am amintit-o? Am auzit-o râzând – cu râsul ăla al ei vesel și gâlgâit. Apoi a început să cânte o melodie pe care în copilărie o adoram: „Kumbaya".

— Vorbeai cu ea în viața reală? mă întreabă Tessa nedumerită.

— Nu, doar în mintea mea, îi răspund zâmbind. Am inventat-o fiindcă mă simțeam cam sigură. E ceva perfect normal. Mulți copii au prieteni imaginari, adaug cu subînțeles, pe care până la urmă, când cresc, îi abandonează.

Ultima frază a fost o mică înţepătură la adresa mamei, dar ea se preface, desigur, că n-a auzit nimic. Tipic.

Mi-am promis că, într-o zi, o să port o discuţie serioasă cu mami. Că o să-i spun: „Îţi dai seama cât de ruşinată m-ai făcut să mă simt?“ şi „Care era problema? Credeai că *înnebunesc* sau ce?“. Am toate replicile pregătite, doar că n-am avut niciodată curajul să le şi rostesc. Cum am mai zis: nu sunt bună deloc la confruntări, cu atât mai puţin de când a murit tati. Barca familiei era şi-aşa destul de zdruncinată – nu trebuia s-o mai zgâlţâi şi eu.

Cum era de aşteptat, mama a trecut peste toată partea asta şi-acum schimbă subiectul.

— Ia *uite* ce-am găsit zilele trecute, spune schimbând canalele la televizorul de pe perete.

După câteva secunde, pe ecran apare o filmare de familie. E de la ziua mea de naştere, de când am împlinit şaisprezece ani, momentul când tati s-a ridicat să ţină un discurs despre mine.

— N-am mai văzut filmarea asta de-un secol! exclam eu.

Cu toţii tăcem şi ne uităm la televizor. Tati se adresează oamenilor din sala de bal de la Hurlingham Club, unde s-a ţinut petrecerea. El e îmbrăcat în costum de gală, mami străluceşte pur şi simplu în argintiu, iar eu port o rochie mini roşie, pe care mami m-a ajutat, mai multe sâmbete la rând, s-o caut.

(Acum, privind în urmă, îmi dau seama că rochia aia *chiar* nu mă avantaja. Dar aveam şaisprezece ani. Ce ştiam?)

„Fiica mea are isteţimea lui Lizzy Bennet...“, spune tati cu vocea lui autoritară. „Are forţa lui Pippi Şoseţica... îndrăzneala lui Jo March... şi

stilul lui Scarlett O'Hara." Pe ecran, invitaţii izbucnesc în aplauze, iar tati îmi zâmbeşte, în timp ce eu ridic privirea spre el, amuţită.

Îmi amintesc momentul ăsta. Mi-a tăiat răsuflarea. În secret, tati îmi studiase toate cărţile din dormitor, ca să vadă care erau eroinele mele, pe urmă scrisese un discurs pornind de la ele. Mă uit o clipă la mami, care-mi răspunde cu un surâs uşor tremurat. În general, mama are talentul de-a mă scoate din minţi, dar sunt şi momente în care nimeni nu mă înţelege mai bine ca ea.

— A fost un discurs bun, spune Dan după câteva clipe, iar eu îi zâmbesc recunoscătoare.

Continuăm să ne uităm la filmare, dar dintr-odată imaginea devine neclară şi vocile sunt distorsionate – e imposibil să mai înţelegi ceva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tessa.

— O, Doamne! Mama butonează telecomanda, însă imaginea nu se îmbunătăţeşte. Probabil copia asta s-a deteriorat. Nu contează. Dacă toată lumea a terminat, haideţi să trecem în salon, unde putem să ne uităm la altceva.

— Nunta! exclamă Anna.

— Nunta! strigă şi Tessa.

— *Pe bune?* spune Dan, nevenindu-i să creadă. Nu ne-am uitat la toate filmările de familie?

— Ce e dacă ne mai uităm o dată la filmarea de la nuntă? întreb eu.

Şi dacă par puţin defensivă e pentru că... aşa mă şi simt.

Haideţi să vă mai dau o informaţie-cheie despre familia mea: filmarea de la nunta mea şi a lui Dan a fost vizionată de multe ori. De *multe* ori. Din două vizite pe care i le facem mamei,

într-una ne uităm la filmarea de la nuntă. Fetele o adoră, mami o adoră şi trebuie să recunosc că şi eu o ador.

Însă Dan susţine că e ciudat să tot reluăm o singură zi din viaţa noastră. De fapt, soţul meu urăşte DVD-ul cu nunta noastră, probabil din acelaşi motiv pentru care mami îl adoră. Fiindcă, în timp ce majoritatea filmărilor de la nunţi sunt concentrate pe însurăţeii fericiţi, a noastră se concentrează pe tati.

Iniţial, eu nici n-am observat. Mi s-a părut doar un DVD minunat, bine realizat. Abia la vreun an după nuntă, pe drumul spre casă, după o întâlnire de familie, Dan a răbufnit din senin şi mi-a zis: „Tu nu vezi, Sylvie? Nu e DVD-ul nostru, e al lui!".

Fireşte că, data următoare când m-am uitat la filmare, totul mi-a fost evident. Ziua aia a fost ziua lui tati. Primul cadru al DVD-ului îl înfăţişează pe tata, arătând splendid în costumul de gală, stând în picioare lângă Rolls-Royce-ul cu care am mers la biserică. Urmează alte cadre în care tati mă conduce după ce m-am îmbrăcat în rochia de mireasă... cadre cu el în maşină... cadre cu noi doi înaintând, pe culoarul dintre bănci, spre preot...

Cel mai emoţionant moment din întreaga filmare nu e acela în care eu şi Dan ne spunem jurămintele. E acela în care preotul întreabă „Cine o dă pe femeia aceasta în căsătorie?", iar tati răspunde „Eu o dau", cu vocea lui răsunătoare gâtuită de emoţie. Apoi, de-a lungul jurămintelor, camera de filmat continuă să-l urmărească pe tati, care priveşte ceremonia cu o expresie plină de mândrie, dar şi de melancolie.

Dan e convins că tati s-a dus în cabina de montaj și s-a asigurat că el e personajul principal al filmului. În fond, el l-a plătit – de fapt, el a insistat să angajăm o echipă de filmare foarte scumpă –, deci putea cere să fie editat după gustul lui.

Când Dan a sugerat asta, m-am supărat foarte tare. Apoi am admis că scenariul părea posibil. Tati nu era... un tip vanitos, nu chiar, dar avea un respect de sine sănătos. Îi plăcea să fie întotdeauna în centrul atenției. De pildă, își dorea cu *disperare* să fie înnobilat. Când prietenii lui pomeneau despre asta, schimba subiectul cu o glumă veselă – însă știam cu toții adevărul. Dar de ce să nu-și fi dorit asta, după tot binele pe care îl făcuse? (Mami e foarte afectată când vine vorba despre faptul că tati n-a fost înnobilat. Am văzut-o clipind des de fiecare dată când citește Lista Nobililor din ziar. Și-apoi, să fim sinceri: dacă tati ar fi fost înnobilat, ea ar fi fost azi „Lady Lowe" – titlu care sună destul de bine.)

Oricum, eu am o cu totul altă teorie în legătură cu DVD-ul. Cred că echipa de filmare a fost atrasă firesc de tati, fiindcă strălucea ca o vedetă de cinema. Era atât de chipeș și vorbea atât de bine, o răsucea pe mami pe ringul de dans cu atâta siguranță! Nu-i de mirare că cel care a filmat nunta sau cel care a montat filmul s-a concentrat asupra lui.

În concluzie, Dan nu e deloc înnebunit după DVD-ul cu nunta noastră. Însă fetele sunt obsedate – le interesează, în special, rochia și coafura mea. Tati a insistat să-mi las părul – „gloria" mea – desfăcut la nuntă, și e adevărat că a arătat spectaculos și foarte „ca de prințesă" – valuri de păr blond, strălucitor, cu flori împletite în

el. Fetele zic că asta e „coafura de nuntă" şi încearcă adesea s-o copieze folosindu-se de părul păpuşilor.

Mă rog. De obicei, când punem DVD-ul, Dan se scuză şi dispare, iar după o vreme gemenele se plictisesc şi pleacă şi ele să se joace. În schimb, eu şi mami rămânem şi urmărim filmarea până la capăt, savurând în tăcere imaginile cu tati. Imaginile bărbatului care a fost. Ăsta e răsfăţul nostru. Cutia noastră cu bomboane Quality Street.

Azi însă nu vreau ca eu şi mami să ne desfătăm singure cu DVD-ul. Vreau ca situaţia să se schimbe. Să stăm cu toţii împreună, relaxaţi şi... altfel. Nu ştiu... uniţi. Ca o familie. Când ne îndreptăm spre salon, îl iau pe soţul meu de braţ.

— Uită-te şi tu azi, îl rog. Stai cu noi.

Mami a apăsat deja pe *Play* – nici unul dintre noi nu comentează faptul că DVD-ul era deja în player – şi curând ne uităm cum eu şi tati ieşim din casa noastră din Chelsea. (Mami a vândut casa acum un an şi s-a mutat în apartamentul ăsta din apropiere. A vrut „un nou început".)

— Ieri m-a sunat cineva de la ziarul local, ne anunţă mami în timp ce-l vedem pe tati pozând, alături de mine, în faţa Rolls-Royce-ului. Vor să ne fotografieze la inaugurarea de la spital. Slyvie, ai grijă să te coafezi, adaugă mami.

— Ai anunţat-o pe Esme? o întreb. Ar trebui să-i spui şi ei.

Esme e fata de la spital care se ocupă de organizarea ceremoniei de inaugurare. E destul de nouă pe post, ăsta e primul ei eveniment de amploare şi aproape în fiecare zi primesc de la ea câte un e-mail panicat, care începe cu:

Cred că am prevăzut totul, dar... Îmi scrie chiar şi în weekenduri. Ieri a vrut să ştie: *De câte locuri de parcare aveţi nevoie?* Azi: *Ai nevoie de Powerpoint pentru discurs?* Adică, Powerpoint? Pe bune?

— Dan, vii şi tu la ceremonie, *nu-i aşa*? întreabă brusc mami, întorcându-se spre noi.

Îi dau un ghiont soţului meu, care ridică ochii şi răspunde:

— A, da!

Ar fi putut să pară mai entuziasmat. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fostul tău socru să fie onorat dându-i-se numele lui unei întregi secţii de spital, nu-i aşa?

— Când i-am explicat reporterului cât de multe lucruri a realizat tati în viaţă, nu i-a venit să creadă, continuă mami cu voce tremurândă. Cum şi-a construit afacerea de la zero, câţi bani a adunat pentru caritate, ce petreceri minunate a organizat, cum a urcat pe Everest... Ziaristul mi-a spus că titlul o să fie „Un bărbat remarcabil".

— Nu şi-a construit afacerea chiar „de la zero", remarcă Dan.

— Poftim? nu înţelege mama.

— Păi, Marcus a câştigat suma aia uriaşă, nu-i aşa? Deci n-a pornit chiar „de la zero".

Îi arunc o privire tăioasă soţului meu, care e cât se poate de aricios. Fălcile îi sunt încordate. Arată de parcă ar fi constrâns să stea lângă noi.

De fiecare dată când sunt împreună cu el şi cu mami, empatia mea migrează constant când spre unul, când spre celălalt, ca un pendul care-a luat-o razna. În clipa de faţă sunt de partea lui mami. De ce soţul meu nu poate s-o lase să-şi depene amintirile? Ce contează că amintirile ei

nu sunt conforme cu realitatea în proporţie de 100%? *Ce contează* că-l pune pe soţul ei mort într-o lumină romantică?

— E foarte frumos, mami, îi spun ignorându-l pe Dan.

În acelaşi timp o strâng de mână, privind-o cu atenţie ca să văd dacă începe să clipească des. Însă, cu toate că vocea îi tremură puţin, mami pare stăpână pe sine.

— Îţi aminteşti când ne-a dus în Grecia? mă întreabă ea cu privirea pierdută în trecut. Erai încă micuţă.

— Sigur că-mi amintesc! Mă întorc spre Dan: A fost incredibil! Tati a închiriat un iaht şi am navigat de-a lungul coastei. În fiecare seară organizam nişte cine fantastice pe plajă, la lumina lumânărilor. Cu raci... homari...

— În fiecare seară a inventat câte un cocktail nou, adaugă mami visătoare.

— Sună extraordinar, spune Dan pe un ton plat.

Mami clipeşte spre el, ca şi cum ar reveni la realitate.

— Unde vă duceţi în vacanţă anul ăsta?

— În Lake District, îi răspund. În regim de self-catering.

— Minunat!

Mami zâmbeşte cu răceală, iar eu oftez în sinea mea. Ştiu că nu vrea să pară dezgustată, dar chiar nu ne *înţelege* stilul de viaţă. Nu înţelege cum e să trăieşti cu bani puţini, nici că vrem ca fetele să rămână cu picioarele pe pământ şi să le învăţăm să se bucure de lucruri simple. Când i-am arătat broşura unui camping franţuzesc unde am mers o dată, mami s-a albit la faţă şi-a zis: „Draga mea, de ce nu închiriaţi o vilă frumoasă în Provence?".

(Dacă aş fi răspuns „Din cauza banilor", mi-ar fi spus imediat: „Dar, draga mea, vă dau *eu* bani!". Şi-atunci Dan s-ar fi supărat. Aşa că evit întotdeauna răspunsul ăsta.)

— A, ia uitaţi-vă! Mami arată spre ecran. Tati urmează să facă gluma aia drăguţă, înainte să intraţi în biserică. Tatăl tău a fost întotdeauna aşa de glumeţ, adaugă ea melancolică. Toată lumea a spus că discursul lui a fost *punctul culminant* al recepţiei, *punctul culminant*!

Simt o mişcare lângă mine, pe canapea, şi Dan se ridică brusc.

— Scuze, zice îndreptându-se spre uşă, fără să se uite la mine. Trebuie să dau urgent un telefon la firmă. Am uitat mai devreme.

Da, sigur. Nu-l învinovăţesc de-adevăratelea. Şi totuşi îl învinovăţesc. Chiar nu poate s-o suporte pe mami măcar o dată?

— E-n regulă, îi răspund, încercând să par înţelegătoare, ca şi când nu mi-aş fi dat seama că telefonul pe care l-a invocat e o invenţie de la cap la coadă. Ne vedem imediat.

Soţul meu iese din salon, iar mami îmi aruncă o privire.

— Vai de mine! exclamă. Mi se pare că bietul Dan e cam încordat. Mă întreb de ce.

Aşa îi spune adesea mama soţului meu: „bietul Dan". Şi rosteşte cuvintele astea cu o asemenea superioritate – chiar dacă fără intenţie –, că pendulul meu emoţional o ia imediat în direcţia soţului meu. Trebuie să-l apăr pe Dan. Fiindcă are dreptate.

— Păi, i se pare că... crede că... Nu-mi termin fraza. Trag adânc aer în piept. Trebuie să abordez subiectul, o dată pentru totdeauna. Mami, tu ai observat că DVD-ul de la nunta noastră se concetrează pe, mă rog, pe tati?

Mama clipeşte la mine.

— Ce vrei să spui?

— Prin comparaţie cu... alţi oameni.

— Dar el a fost tatăl miresei.

Mami continuă să pară perplexă.

— Da, insist eu, ambalată, dar tati apare în filmare mai mult decât Dan! Şi a fost nunta lui!

— A! Mama face ochii mari. A, înţeleg! *De asta* se supără bietul Dan?

— Nu se supără, îi răspund, simţindu-mă stânjenită. Dar trebuie să-i înţelegi punctul de vedere.

— Nu-l înţeleg, vine replica apăsată a mamei. DVD-ul ilustrează spiritul nunţii perfect şi, fie că vă place sau nu, tati a fost sufletul petrecerii. Fireşte că cei care au filmat au ales să se concentreze pe personajul cel mai amuzant. Bietul Dan e un băiat minunat şi *ştii* că-l iubesc din toată inima, dar nu se poate spune că el a fost sufletul petrecerii, nu-i aşa?

— Ba da! mă răstesc enervată, deşi înţeleg perfect la ce se referă mama.

După ce îl cunoşti mai bine, Dan e un tip foarte amuzant şi distractiv, dar nu e deloc *expansiv*. Niciodată n-o să-l vezi luând la dans trei femei deodată, în vreme ce toată lumea îl aplaudă, cum făcea tati.

— Mi se pare ridicol să te superi pentru aşa ceva, continuă mami cu o urmă de dispreţ în glas. Pe de altă parte, bietul Dan *e* niţel cam sensibil, mai ales când vine vorba de Marcus şi de realizările lui. Oftează. Deşi... poţi să-l învinovăţeşti? Mama tace o clipă şi trăsăturile feţei i se îndulcesc. Sylvie, ce trebuie tu să-ţi aminteşti este că tatăl tău *a fost* un bărbat remarcabil

şi că noi două am fost norocoase că l-am avut alături.

— Ştiu, încuviinţez din cap. Ştiu că am fost norocoase.

— Firește, Dan are şi el multe calităţi lăudabile, adaugă mami după o pauză. E foarte... loial.

Ştiu că mama face un efort să fie amabilă, deşi în mintea ei, în mod clar, „loial" e o calitate care se situează cu mult sub „remarcabil".

Filmarea merge mai departe pe ecran, iar noi amuţim. Văzându-l pe tati cum se uita la mine şi la Dan când ne-am căsătorit, simt un nod în gât. Faţa lui e nobilă şi demnă. O rază de lumină i-a căzut pe creştet, aureolându-l. Apoi tata întoarce privirea spre camera de filmat şi face cu ochiul în stilul său inconfundabil.

Deşi am mai văzut filmarea asta de atâtea ori, sunt copleşită brusc de un val proaspăt de suferinţă. E ceva crunt. Toată viaţa, tati mi-a făcut cu ochiul. La serbările de la şcoală, la cinele plicticoase, când ieşea din camera mea după ce-mi spusese noapte bună. Ştiu că nu e mare lucru – oricine poate să facă cu ochiul altcuiva –, dar gestul ăsta al tatei era special. Era ca o injecţie în braţ. Te însenina pe loc.

Pendulul meu interior s-a oprit. Privesc amuţită ecranul televizorului. Din mintea mea, orice altceva s-a evaporat. N-a mai rămas decât ştirea că tatăl meu a murit şi n-o să se mai întoarcă la noi niciodată. Orice altceva e complet irelevant.

8

În dimineaţa următoare, pendulul meu a luat-o din nou razna. De fapt, totul a luat-o razna. Pur şi simplu nu pot să-mi închipui c-o să fiu măritată cu Dan încă şaizeci şi opt de ani. Ultimele şaizeci şi opt de *minute* mi-au fost de-ajuns.

Nu ştiu ce l-a apucat de ieri, de când am fost la mami. De-atunci e bosumflat şi morocănos şi cusurgiu şi... ahhhh! Aseară, în maşină, pe drumul spre casă, a început să spună că familia mea se agaţă prea mult de trecut şi că asta nu le face bine fetelor. Ba mi-a reproşat şi că le-am pomenit gemenelor despre prietena mea imaginară. Ce naiba a fost atât de greşit în chestia asta?

Ştiu de ce îşi face griji soţul meu, deşi el nu recunoaşte. Se teme că sunt labilă psihic. Sau potenţial labilă. Doar pentru că, o dată, m-am dus şi-am stat în picioare în faţa casei lui Gary Butler. Şi i-am strecurat prin fanta din uşă o scrisorică. (Ceea ce, bine, recunosc, n-ar fi trebuit să fac.) Însă aia a fost o situaţie ieşită din comun. Când am trecut prin „episodul" ăsta sau cum s-o numi, eram copleşită de durere.

În vreme ce pe Lynn am inventat-o cu mult timp în urmă, când eram o copilă, şi a fost ceva

cât se poate de normal şi de sănătos, pentru că m-am informat pe Google, după cum Dan ştie foarte bine, deci *care naiba e problema lui*?

Ăsta e, pe scurt, modul în care i-am prezentat lucrurile. Atât doar că i-am spus totul şuierând mocnit, ca fetele să nu mă audă. Aşa că nu sunt sigură dacă a prins toate nuanţele argumentelor mele.

Apoi, în dimineaţa asta, m-am trezit cu următorul gând: nu contează, e o nouă zi, un nou început. Şi-am hotărât să fiu veselă. Ba chiar i-am zis bună dimineaţa şarpelui – peste umăr şi cu ochii închişi. Dan, în schimb, pare şi mai posomorât decât ieri. La micul dejun a mâncat în tăcere, cu ochii în telefon, apoi m-a anunţat brusc:

— Ştii, am primit o ofertă să ne extindem în Europa.

— Da? am zis, ridicând ochii de pe lista de cuvinte pentru testul de *spelling* al fetelor. Luat.

— L-u-a-t, a înşirat Anna literele.

— De la nişte tipi din Copenhaga, care fac chestii similare cu ale noastre. Au o mulţime de proiecte, pentru care vor să facă echipă cu noi. În toată Europa de Nord. Am putea ajunge să ne triplăm profitul.

— Aha. Şi asta ar fi bine?

— Nu ştiu. Poate. Miza ar fi destul de mare. Dan avea o expresie chinuită, nefericită, care mi-a tras un semnal de alarmă. Dar trebuie să facem *ceva*.

— Ce vrei să spui?

— Afacerea nu poate să crească dacă nu...

S-a oprit şi a sorbit din cafea. Eu m-am uitat la el, tulburată. După cum am mai spus, îl cunosc pe Dan destul de bine. Ştiu când creierul lui

zbârnâie fericit, doldora de idei noi şi realizabile, dar ştiu şi când creierul lui se blochează. Iar în clipa asta părea să se fi blocat. Soţul meu nu era *încântat* de ideea extinderii. Arăta ca un om încolţit.

— Uitat, i-am zis Tessei.

Iar ea a înşirat literele:

— U-i-t-a-t.

— Când spui „să crească", am continuat peste vocea fetei, la ce anume...

— Ar trebui să avem o capacitate de cinci ori mai mare decât cea de-acum.

— De cinci ori? am repetat stupefiată. Cine zice asta? Te descurci foarte bine! Ai o mulţime de proiecte, un venit excelent...

— Ei, hai, Sylvie, aproape că a mârâit Dan. Camera fetelor e minusculă. Curând o să vrem să ne mutăm într-o altă casă.

— Cine zice asta? Dan, de unde ţi s-au năzărit toate ideile astea?

— Pur şi simplu privesc în viitor, mi-a răspuns el, fără să se uite la mine. Pur şi simplu încerc să fac un plan.

— Aha. Şi ce ar implica planul ăsta? am sărit eu, din ce în ce mai iritată. Ar trebui să călătoreşti?

— Normal, mi-a răspuns soţul meu enervat. Ar fi vorba de un alt nivel de angajare, de investiţie...

— De investiţie, am punctat eu. Deci ar trebui să împrumuţi bani?

Dan a ridicat din umeri.

— Am avea nevoie de un capital de investiţie mai mare.

— Capital de investiţie.

Urăsc expresia asta. E o expresie parşivă. Sună aşa de simplu. Te gândeşti că: da, e ceva

logic. Mie mi-a luat un secol să realizez ce înseamnă cu-adevărat: să împrumuţi grămezi de bani cu un nivel al dobânzii înfricoşător.

— Nu ştiu, am spus în cele din urmă. Mi se pare o chestie riscantă. Când te-au abordat tipii ăştia din Copenhaga?

— Acum două luni. I-am refuzat. Dar am început să am îndoieli.

Un fel de scânteie de furie a izbucnit instantaneu înăuntrul meu. De ce are îndoieli acum? Fiindcă ieri am fost la mama şi ea a vorbit despre vacanţe în Grecia cu iahtul?

— Dan, i-am spus ţintuindu-l cu privirea. Avem o viaţă superbă. Avem un bun echilibru muncă-relaxare. Afacerea ta nu trebuie să fie de cinci ori mai mare. Fetelor le place să te aibă în preajmă. Nu vrem să te duci la Copenhaga. Iar eu iubesc casa asta! A devenit căminul nostru. Nu avem *nevoie* să ne mutăm, nu avem *nevoie* de mai mulţi bani...

Mă pornisem. Cred c-aş fi putut să perorez şi douăzeci de minute, dacă nu aş fi auzit vocişoara Annei spunând „Şapte cincizeci şi doi". Citise ceasul de la cuptor – noul ei hobby. M-am întrerupt în mijlocul discursului şi-am exclamat:

— Cât ai zis? Z-ahăr!

Să le pregătesc pe fete pentru şcoală era o adevărată nebunie.

N-am mai apucat nici să terminăm de repetat cuvintele din listă. Splendid! Probabil că la test o să nimerească trei din zece. Şi când învăţătoarea o să le întrebe „Săptămâna asta ce s-a mai întâmplat?", Tessa o să-i răspundă cu glasul ei limpede: „N-am putut să ne învăţăm cuvintele fiindcă mami şi tati s-au certat din cauza

banilor". Iar învățătoarele o să ne bârfească în cancelarie.

Oftez.

Încă o dată.

— Sylvie! exclamă Tilda când ne întâlnim la poarta ei. Ce s-a întâmplat? Ți-am zis „Bună dimineața" de trei ori. Ești cu gândul la kilometri distanță!

— Scuze!

O pup pe obraz și pornim în plimbarea noastră obișnuită.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? insistă Tilda studiindu-și Fitbitul. E doar așa, melancolia de luni dimineața?

— Ei, știi tu, îi răspund cu un nou oftat. Căsnicia.

— A, *căsnicia*, pufnește prietena mea. N-ai citit avertismentele? „Poate să dea dureri de cap, anxietate, schimbări de dispoziție, tulburări de somn și sentimentul general că vrei să înjunghii pe cineva."

Expresia Tildei e atât de comică, încât nu mă pot abține să râd.

— „Sau urticarie", adaugă prietena mea. Pe mine m-a căptușit și c-o urticarie.

— Eu n-am urticarie. Asta e o chestie bună.

— Așa cum o chestie bună, presupun, e și noul tău cardigan din cașmir...? mă îmboldește Tilda, cu o sclipire în ochi. Totul a mers conform planului?

— O, Doamne! exclam și mă plesnesc cu palma peste frunte. De la chestia cu cardiganul mi se pare c-a trecut o veșnicie. Sinceră să fiu, nimic n-a mers conform planului. Dan a aflat c-am probat cardiganul înainte. Am făcut amândoi

rezervare pentru prânz. Şi am ajuns să ţin un şarpe în casă.

— Un *şarpe*? se holbează Tilda la mine. La *asta* chiar nu m-am aşteptat.

O regalez cu relatarea evenimentelor de sâmbătă şi amândouă râdem în hohote. Dintr-odată mă simt din nou veselă. Însă apoi îmi amintesc de dispoziţia lui Dan şi corăbiile mi se îneacă din nou.

— Şi-atunci de ce eşti aşa de amărâtă în dimineaţa asta? mă întreabă Tilda, genul de prietenă căreia îi place să se asigure că eşti OK, pe care nu poţi s-o ignori şi care nu e niciodată jignită. De fapt, cel mai bun gen de prietenă. Din cauza şarpelui?

— Nu, nu din cauza şarpelui, îi răspund sincer. Cu şarpele aş putea să mă obişnuiesc. E vorba doar de...

Desfac braţele larg, apoi le las să cadă la loc pe lângă corp.

— De Dan?

Mai fac câţiva paşi, punându-mi ordine în gânduri. Tilda e înţeleaptă şi loială. De-a lungul timpului ne-am împărtăşit unele chestii delicate. Poate că ea ar vedea situaţia diferit.

— Ţi-am mai zis de Dan şi de tata, îi spun în cele din urmă. Şi de toată...

— Ariceala financiară? îmi sugerează Tilda plină de tact.

— Exact. Ariceala financiară. Ei, am crezut că lucrurile o să se îndrepte, dar au început să se înrăutăţească. Cobor vocea, deşi strada e pustie. Dan se gândeşte la un plan prin care să-şi extindă firma. *Ştiu* că face asta pentru că încearcă să-l concureze pe tati, dar nu sunt de acord! Ridic privirea şi întâlnesc ochii şireţi ai Tildei.

Nu vreau să muncească până-şi dă sufletul doar ca să se transforme într-o versiune a tatei. El nu e tata, el e Dan! Şi de-asta îl şi iubesc. Pentru că e *Dan*, nu pentru că...

Nu-mi termin ideea, fiindcă nu ştiu încotro mă îndrept cu ea.

Mergem în continuare în tăcere. Văd că Tilda se gândeşte.

— Acum ceva timp am văzut un documentar despre lei, îmi spune după câteva clipe. Despre cum leii tineri preiau comanda de la vechea generaţie. Sunt extraordinar de duri unii cu alţii. Se aleg cu nişte răni înfiorătoare. Dar trebuie să se lupte. Trebuie să stabilească cine-i şeful.

— Şi ce? Dan e leu?

— Poate că e un leu tânăr care n-are cu cine să se lupte, îmi explică Tilda aruncându-mi o privire criptică. Gândeşte-te! Tatăl tău a murit în floarea vârstei. El n-o să ajungă niciodată bătrân şi neputincios. El n-o să-i lase niciodată locul lui Dan. Soţul tău vrea să fie regele junglei.

— Dar *e* regele junglei! exclam frustrată. Sau, cel puţin, e... co-rege, alături de mine, mă corectez, fiindcă mariajul nostru e, cu siguranţă, un parteneriat egal.

O idee pe care încerc să le-o transmit şi fetelor, într-o manieră pozitivă, de model feminist. (Asta când nu mă cert cu Dan şi când nu le neglijez testul de *spelling*.)

— Amândoi suntem regii junglei, clarific situaţia.

— Poate că el nu se *simte* rege, ridică Tilda din umeri. Nu ştiu. Ar trebui să-l întrebi pe David Attenborough. Mai face vreo câţiva paşi în tăcere, apoi adaugă: Sau, mă rog, Dan ar putea foarte bine să înghită găluşca şi să lase orgoliul deoparte. Scuze dacă sunt dură, ştii ce vreau să spun.

— Știu, recunosc dând din cap.

Am ajuns deja la gară, spre ușa căreia se îndreaptă șirul obișnuit de navetiști și de elevi.

— Mă rog, îi spun Tildei, peste rumoarea din jur. Am un nou plan, care sigur o să-l facă pe Dan să se simtă regele junglei. E o altă surpriză, adaug, iar Tilda geme frustrată.

— Nu! Terminați cu prostia asta! Credeam că v-ați lecuit. O să ajungi să te trezești în casă cu încă un șarpe. Sau cu ceva și mai nasol.

— Ba nu, replic sfidătoare. Asta-i o idee *bună*. Are legătură cu sexul, care e esențial în toate, de acord?

— Sexul? Tilda pare să fie în același timp îngrozită și fascinată. *Nu-mi spune* că ai inventat o manevră sexuală nouă, care să-l facă pe Dan să se simtă regele junglei. Zău, am senzația că-mi fierb creierii!

— Nu e o manevră sexuală. E un cadou sexual. Fac o pauză pentru efectul dramatic. *Fotografii de budoar*.

— Ce? Tilda pare cu totul în ceață. Ce-s alea?

— Fotografii de budoar! Sunt o chestie pe care-o faci înainte să te căsătorești. Te pozezi în ipostaze sexy, în ciorapi sau cum mai vrei tu, și fotografiile alea le aduni într-un album special, pe care i-l faci cadou soțului tău. Pentru ca, peste ani, să vă uitați la poze și să vă amintiți cât de sexy erai.

— Și-apoi să te uiți în oglindă și să faci comparații? Prietena mea pare oripilată. Nu, mulțumesc! Mai bine să rămână totul în amintirile mele încețoșate, asta e părerea mea!

— Ei, mă rog, eu asta o să fac, o anunț ușor sfidătoare. O să caut pe Google chiar azi. Sunt firme speciale care fac albume din astea.

— Cât cer?

— Nu știu, recunosc. Dar ce contează prețul, când miza e o căsnicie fericită?

Tilda dă ochii peste cap, sardonică.

— Dacă vrei, te pozez eu. Și nu-ți cer nici un ban. Poți să-mi cumperi o sticlă de vin. Un vin bun, mă lămurește ea.

— Ai vrea să mă pozezi *tu*? Mă pufnește râsul, fiindcă nu-mi vine să cred. Tocmai mi-ai zis că ți se pare o idee proastă!

— În cazul meu! Dar în cazul tău, de ce nu? O să fie amuzant.

— Păi, nu ești fotografă! După ce rostesc cuvintele, îmi amintesc brusc toate încercările ei de pe Instagram. Adică, nu ești fotografă *profesionistă*, adaug cu prudență.

— Dar am ochi, replică Tilda, plină de încredere. Asta contează cel mai mult. Și am un aparat destul de bun, iar luminile și ce-o mai trebui putem să le închiriem. De mult vreau să mă ocup mai intens de fotografie. Cât privește recuzita... Am pe undeva o cravașă, mă anunță ridicând de mai multe ori din sprâncene, ceea ce mă face să izbucnesc iar în râs.

— Bine. Poate. O să mă gândesc. Trebuie să plec!

O îmbrățișez și intru grăbită pe ușa gării, chicotind încă.

De fapt... Tilda are dreptate. Până la 10 a.m., am pierdut deja o oră uitându-mă pe calculatorul de la serviciu pe website-uri cu „fotografii de budoar". (Pe Clarissa am trimis-o să le intervieveze pe voluntare cu privire la nivelul de satisfacție de la locul de muncă – asta ca să scap de ea.) În primul rând, toate ședințele foto costă

sute de lire. În al doilea rând, unele dintre lucrurile pe care le-am citit m-au înfiorat: *Kevin, fotograful nostru, își va folosi experiența de mai mulți ani* (Playboy, Penthouse) *ca să vă îndrume, cu delicatețe, spre o serie de atitudini erotice, oferindu-vă inclusiv sfaturi cu privire la așezarea mâinilor.* (Așezarea mâinilor?) Și, în al treilea rând, n-ar fi mai distractiv și nu m-aș simți mai relaxată cu Tilda?

Totuși m-am ales cu câteva idei. Am văzut o fotografie superbă cu o fată în neglijeu alb care-și arcuiește un picior printr-un scaun – iar scaunul ei e *identic* cu scaunele mele din bucătărie. Și eu aș putea să pozez așa. Mă zgâiesc la monitor, chinuindu-mă să-mi dau seama cum s-a așezat în poziția aia, când aud niște pași apăsați urcând scările.

Rahat! E el. Nepotul. Robert. *Rahat!*

Pe monitor am deschise vreo treizeci de ferestre, nici mai mult, nici mai puțin, cu fotografii de budoar, fiecare cu câte o femeie cu corset și ciorapi-plasă sau întinsă pe pat, îmbrăcată doar cu zece perechi de gene false și un văl de mireasă.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mă grăbesc să închid fotografiile, dar pentru că sunt așa de agitată, tot apăs greșit. Tipele alea nenorocite continuă să se uite la mine, cu buze roșii țuguiate, cu sutiene din dantelă și cu mâinile așezate provocator pe chiloții tanga. (La drept vorbind, acum înțeleg sensul *sfaturilor cu privire la așezarea mâinilor.*)

Când încerc disperată să închid ultima fotografie, îmi dau seama că pașii de pe scară s-au oprit. E aici. Dar nu-i nimic: am închis totul la timp. Sunt convinsă. Tipul n-a văzut nimic.

Sau a văzut ceva?

De jenă, mă trec fiori pe şira spinării. N-am curajul să mă întorc. Oare să mă prefac că sunt adâncită în muncă şi nu l-am auzit când a venit? Da. E un plan bun.

Iau telefonul şi formez un număr la întâmplare.

— Alo? spun cu voce teatrală. Sunt Sylvie de la Willoughby House. V-am căutat ca să discutăm despre evenimentul nostru. Puteţi să-mi daţi un telefon? Mulţumesc.

Închid telefonul, mă întorc şi mă prefac, cu o expresie exagerată, surprinsă la vederea lui Robert, care stă acolo, în costumul lui uni, închis la culoare, cu o servietă în mână.

— A, bună! exclam veselă. Scuze! Nu te-am văzut.

Faţa lui Robert rămâne impasibilă, dar ochii îi aleargă de la monitorul calculatorului, la telefon şi înapoi la mine. Are nişte ochi aşa de întunecaţi şi de impenetrabili, că nu pot să-i citesc. De fapt, toată faţa lui are un aer neplăcut şi închis. Ca şi cum ceea ce vezi ar fi doar vârful aisbergului.

Nu ca faţa lui Dan. Dan e deschis. Ochii lui sunt luminoşi şi sinceri. Dacă se încruntă, de cele mai multe ori bănuiesc de ce. Dacă zâmbeşte, ştiu ce l-a amuzat. Robert arată de parcă „gluma" ar fi faptul că nimeni n-o să bănuiască vreodată că *el* a retezat toate capetele şi le-a ascuns în puţul minei de cărbuni.

Apoi, imediat, mă dojenesc singură. Nu mai exagera. Nu e un om chiar atât de rău.

— Majoritatea numerelor de telefon încep cu un zero, mă anunţă el degajat.

Fir-ar să fie!

Ce mama naibii! Tipul mi-a urmărit degetele numai ca să mă prindă cu minciuna. Asta dovedeşte cât de ticălos e. Trebuie să fiu mereu în gardă.

— Unele, nu, replic vag şi deschid pe monitor un document la întâmplare.

E bugetul pentru un concert de clavecin pe care l-am organizat anul trecut, realizez tardiv. Dar, dacă mă întreabă ceva, o să-i zic că fac un exerciţiu de audit. Da.

Mă simt falsă şi stângace sub privirea lui Robert – şi e vina lui, hotărăsc imediat. N-ar trebui să aibă un aer atât de ameninţător. Nu e benefic... pentru nimic. În clipa următoare o aud pe Clarissa pe scară – când intră în birou, la vederea nepotului, fata chiţăie scurt, înspăimântată.

— Ce bine că ai venit! îi spune Robert. Vreau să stau de vorbă cu amândouă. Vreau câteva răspunsuri în legătură cu câteva lucruri.

Poftim? Ce exprimare agresivă!

— În regulă, îi răspund calmă. Clarissa, de ce nu faci o cafea? Termin şi eu imediat aici.

N-o să joc cum îmi cântă el. Şi noi avem vieţi solicitante. Avem planuri. Ce crede el că facem toată ziua? Închid documentul cu bugetul concertului de clavecin, plus alte câteva documente rămase deschise pe ecran (Clarissa lasă totul pe desktop), apoi, fără să mă gândesc, dau clic pe un JPEG micşorat.

Imediat, pe monitor apare imaginea unei femei cu buze uriaşe şi sutien transparent, care-şi ţine degetele răsfirate pe sâni (excelentă aşezare a mâinilor). De groază, simt cum mi se strânge stomacul. *Rahat! Sunt o idioată! Închide-te, închide-te...* Roşie-pământie la faţă,

apăs pe mouse înnebunită, încercând să scap de fotografie. Care, în sfârşit, dispare de pe ecran. Mă răsucesc pe scaun, cu un râs ascuţit.

— Ha-ha! Probabil te întrebi de ce aveam poza aia pe ecran! De fapt... – creierul îmi caută disperat soluţii – ...mă documentam. Pentru o posibilă expoziţie cu... piese erotice.

M-am înroşit şi mai rău la faţă. N-ar fi trebuit să spun cu voce tare „erotice". E un cuvânt nepotrivit. Aproape la fel de nepotrivit ca „umede".

— Erotice?

Robert pare puţin şocat.

— Istorice. Din diverse epoci. Piese victoriene, eduardiene, comparate cu cele moderne... ăăă... E doar faza iniţială a proiectului, închei lamentabil.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Willoughby House deţine şi piese erotice? mă întreabă în sfârşit Robert, încruntându-se. N-aş fi crezut că mătuşă-mea e interesată de-aşa ceva.

Sigur că nu e interesată de-aşa ceva! Dar trebuie să zic ceva, aşa că pescuiesc, din adâncurile memoriei, o imagine.

— Avem o ilustraţie cu o fată pe un leagăn, în una dintre colecţiile din arhivă, îi răspund.

— O fată pe un leagăn? Robert ridică din sprâncene. Nu sună foarte...

— Fata e dezbrăcată, îi explic. Şi destul de... înţelegi. Destul de dotată. Presupun că, pentru un bărbat victorian, ar fi fost foarte atrăgătoare.

— Şi pentru un bărbat modern?

Ochii întunecaţi ai lui Robert au început să lucească.

Oare e rezonabil să-i lucească ochii? O să mă prefac că n-am remarcat nimic. Că n-am auzit întrebarea. Că n-am atins subiectul ăsta.

— Începem şedinţa? spun în schimb. Ce ai dori să ştii?

— Vreau să ştiu ce mama naibii faceţi voi toată ziua, mă lămureşte Robert amabil şi eu mă zbârlesc imediat.

— Ne ocupăm de administrarea Willoughby House şi de strângerea de fonduri, îi răspund, uitându-mă cam urât la el.

— Bun. Atunci o să-mi puteţi spune ce-i asta.

Şi arată spre Scară. E vorba de o scară de bibliotecă din lemn, cu cele trei trepte ocupate de cutii cu felicitări. Urmărind privirea nepotului, simt un nod în gât. Trebuie să recunosc: Scara e o chestie idiosincrazică, chiar şi după standardele noastre.

— E sistemul nostru de felicitări de Crăciun, îi explic. Felicitările de Crăciun sunt foarte importante pentru doamna Kendrick. Treapta de sus e rezervată felicitărilor pe care le-am primit anul trecut. Treapta din mijloc e rezervată felicitărilor de anul ăsta care n-au fost semnate. Treapta de jos e pentru felicitările de anul ăsta care au fost semnate. Fiecare din noi semnează câte cinci pe zi.

— Asta faceţi voi toată ziua? Robert se întoarce de la mine la Clarissa, care a adus trei ceşti cu cafea şi aproape că tresare de frică. Semnaţi felicitări de Crăciun? În luna *mai*?

— Nu e *tot* ce facem! sar eu îmbufnată, luându-mi cafeaua.

— Dar cu mediile de socializare online cum rămâne? Sau cu strategia de marketing şi de poziţionare pe piaţă? mitraliază brusc nepotul.

— A! exclam eu, luată pe nepregătite. Păi, prezenţa noastră pe mediile sociale online e... subtilă.

— *Subtilă?* repetă Robert, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. *Aşa* îi spuneţi voi?

— Discretă, propune Clarissa.

— M-am uitat pe website, ne comunică el sec. E ceva incredibil!

— Ah!

Mă chinuiesc să găsesc o replică. Aş fi preferat să nu se uite pe website.

— Aveţi *vreo* explicaţie? întreabă Robert pe un ton care s-ar traduce prin „încerc să fiu rezonabil".

— Doamnei Kendrick nu i-a prea surâs ideea de-a avea un website, îi răspund defensiv. Ea a fost cea care a propus varianta finală a... conceptului.

— Haideţi să ne mai uităm o dată la el, da? propune Robert pe un ton de rău augur.

Trage un scaun liber şi se aşază. Apoi scoate din servietă un laptop, tastează adresa website-ului şi, după câteva secunde, pe ecran apare pagina noastră de deschidere. Cu o schiţă superbă, alb-negru, reprezentând Willoughby House. Pe uşa de la intrare e un anunţ mititel: *Pentru informaţii, vă rugăm să scrieţi pe adresa Willoughby House, Willoughby Street, Londra W1.*

— Vedeţi, ce mă întreb eu este..., începe Robert pe acelaşi ton de un calm forţat, unde sunt paginile cu descrierea fundaţiei, galeria foto, rubrica de întrebări frecvente, formularul de înregistrare şi, de fapt, unde e tot nenorocitul de website? explodează el brusc. Unde e *website*-ul? Ăsta..., împunge ecranul cu degetul, ăsta parcă e un anunţ de mică publicitate dintr-un *The Times* din 1923! „Vă rugăm să scrieţi"? *„Vă rugăm să scrieţi"?*

Nu pot să nu mă crispez. Are dreptate. Chiar are dreptate. E un website ridicol.

— Doamnei Kendrick îi plăcea „Vă rugăm să scrieți", spune Clarissa, care stă pe colțul biroului cu calculatorul. Sylvie a încercat s-o convingă să introducem un formular electronic, dar...

Se uită la mine.

— Am încercat, întăresc eu.

— Dar n-ai încercat destul, replică Robert, care nu se lasă. Și contul de Twitter? Unde sunt tweeturile? Unde sunt followerii?

— Eu mă ocup de Twitter, aproape că șoptește Clarissa. Am postat ceva o dată, dar n-am știut ce să scriu, așa că m-am rezumat la a spune „Bună ziua".

Robert pare că nici nu știe cum să răspundă la explicația asta.

— Nu cred că oamenii care reprezintă clientela noastră au cont pe Twitter, sar eu în apărarea Clarissei. Ei preferă scrisorile.

— Oamenii care reprezintă clientela voastră sunt o specie pe cale de dispariție, spune Robert neimpresionat. Willoughby House e pe cale de dispariție. Toată fundația asta a voastră e pe cale de dispariție și nici măcar nu vă dați seama. Toate trăiți într-o bulă a voastră, inclusiv mătușă-mea.

— Nu ești corect! exclam eu enervată. Nu trăim într-o bulă a noastră. Interacționăm cu o mulțime de organizații externe, cu sponsorii noștri... Și nu suntem pe cale de dispariție! Suntem o fundație înfloritoare, vibrantă, incitantă...

— *Nu* sunteți o fundație înfloritoare! explodează Robert. *Nu* sunteți o fundație înfloritoare! Vocea îi bubuie sub plafonul jos, iar eu și Clarissa ne uităm la el cu gurile căscate. Nepotul începe

să-şi maseze ceafa, cutremurându-se, fără să ne privească în ochi.

— Mătuşă-mea a încercat cu disperare să vă ascundă adevărul, continuă el pe un ton mai calm. Dar trebuie să cunoaşteţi situaţia reală. Locul ăsta are mari probleme financiare.

— *Probleme financiare?* repetă Clarissa, icnind surprinsă.

— De câţiva ani încoace, mătuşă-mea v-a finanţat din banii ei. Dar lucrurile nu mai pot continua în felul ăsta. De-asta am intervenit eu.

Mă holbez la Robert, atât de şocată, că nici nu mai pot să vorbesc. Pur şi simplu gâtul mi-a înţepenit. Doamna Kendrick ne-a *finanţat* din banii ei?

— Dar noi strângem fonduri! exclamă Clarissa, îmbujorată şi tulburată, iar vocea îi sună ca un chiţăit. Anul ăsta chiar ne-am descurcat foarte bine!

— Exact! îmi regăsesc şi eu glasul. Strângem fonduri tot timpul!

— Nu destule, mi-o retează Robert. Ca să funcţioneze, fundaţia asta consumă o avere. Trebuie plătite încălzirea, lumina, asigurarea, biscuiţii, salariile..., zice el aruncându-mi o privire cu subînţeles.

— Dar doamna Pritchett-Williams! sare Clarissa. Ne-a donat jumătate de milion de lire!

— Exact! îi ţin eu isonul. Doamna Pritchett-Williams!

— Banii ăia s-au dus de mult, ne anunţă Robert, împreunându-şi braţele pe piept.

S-au dus de mult?

Mă simt tulburată până în adâncul sufletului. Habar n-am avut. N-am bănuit absolut nimic.

E adevărat că doamna Kendrick *a fost* destul de zgârcită cu informaţiile privind situaţia

financiară a fundației. Dar ea e zgârcită cu multe informații. (De pildă, nu vrea să ne dea adresa lui Lady Chapman, unul dintre sponsorii noștri, ca s-o introducem în baza de date. Ne spune mereu că lui Lady Chapman „nu i-ar plăcea". Așa că, de fiecare dată când vrem să-i trimitem ceva lui Lady Chapman, trebuie să scriem pe plic *Livrare directă*, iar doamna Kendrick duce ea însăși plicul acasă la Lady Chapman.)

Holbându-mă la Robert, îmi dau seama că niciodată n-am avut dubii în legătură cu puterea financiară a fundației. Doamna Kendrick ne-a spus întotdeauna că ne descurcăm bine. Noi n-am văzut, în fiecare an, decât o sumă generală – care arăta că, într-adevăr, ne descurcam bine. Nici o secundă nu mi-a trecut prin minte că doamna Kendrick a contribuit cu banii proprii la suma respectivă.

Acum însă, dintr-odată, totul capătă sens. Încruntarea suspicioasă a lui Robert. Aerul neliniștit și defensiv al doamnei Kendrick. Totul.

— Deci e *adevărat*. O să închizi Willoughby House și-o să amenajezi în loc apartamente de lux, îmi scapă mie înainte s-apuc să mă controlez.

Robert mă privește lung.

— La asta vă așteptați? mă întreabă în sfârșit.

— Păi, nu ăsta ți-e planul? insist eu pe un ton sfidător.

Se lasă o tăcere lungă. De frică, a început să mă doară stomacul. Simt o amenințare reală. Nici nu știu în legătură cu ce să-mi fac griji mai întâi – doamna Kendrick, colecția de artă, voluntarele, sponsorii sau serviciul meu. OK, recunosc! În primul rând îmi fac griji pentru serviciul meu. Banii pe care îi câștig eu nu sunt la

fel de mulţi ca aceia pe care îi aduce Dan – dar avem nevoie de ei.

— Poate, îmi răspunde în sfârşit Robert. N-o să pretind că nu-i o posibilitate. Dar nu e singura. Mi-ar plăcea foarte mult ca fundaţia asta să funcţioneze în continuare. Întregii familii i-ar plăcea foarte mult. Dar...

Face un gest larg cu braţul, arătând spre întregul birou, şi în clipa asta văd, dintr-odată, întreaga situaţie din perspectiva lui. O fundaţie caritabilă, de modă veche şi idiosincrazică, dar de succes e una. O fundaţie caritabilă, de modă veche şi idiosincrazică, dar care pierde bani cu nemiluita e alta.

— Putem s-o salvăm, spun, încercând să par convinsă. Willoughby House are un potenţial uriaş. Putem s-o punem pe roate.

— Asta e o atitudine lăudabilă, spune Robert. Dar avem nevoie de mai mult de-atât. Avem nevoie de idei solide şi practice ca să începem să facem bani. Expoziţia ta cu piese erotice ar putea fi un bun început, adaugă el. Asta e prima idee inteligentă pe care am auzit-o de când am venit aici.

— O expoziţie cu *piese erotice*? repetă cu gura căscată Clarissa.

Încerc să dau înapoi.

— A fost doar o idee.

— Am găsit-o pe Sylvie documentându-se minuţios în legătură cu fotografiile erotice, o lămureşte Robert.

Pare atât de serios, încât ridic ochii spre el suspicioasă – şi îmi dau seama imediat: Robert a văzut pe monitor „fotografiile de budoar". Pe toate treizeci.

Minunat!

— Păi, îmi dreg eu vocea. Îmi place să fiu minuţioasă.

— Evident! comentează Robert ridicând din sprâncene.

Aşa că îmi mut rapid privirea. Mă scotocesc prin buzunar, căutându-mi cutiuţa cu balsam de buze, şi mă prefac absorbită de treaba asta. Dan a fost cel care mi-a dăruit cutiuţa din piele roz, pentru că, sinceră să fiu, sunt dependentă de balsamul de buze. (Situaţie pentru care, dacă Toby are dreptate, de vină sunt marile companii farmaceutice. Într-o zi va trebui să caut pe Google informaţii pe tema asta. Poate c-o să se deschidă un proces colectiv împotriva acestor companii şi-o să câştigăm cu toţii milioane.)

— „P.S.", citeşte Robert cu voce tare iniţialele aurii de pe cutiuţa mea cu balsam de buze. De ce „P.S."?

— Vine de la „Prinţesa Sylvie", îi răspunde senină Clarissa. Asta e porecla lui Sylvie.

Imediat sunt cuprinsă de jenă. De ce-a trebuit Clarissa să măcăne repede?

— „Prinţesa Sylvie"? repetă Robert pe un ton amuzat, care mă face să mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă.

— Aşa-mi spune soţul meu, îi răspund grăbită. E o prostie. Nu... înseamnă nimic.

— Prinţesa Sylvie, repetă Robert, ca şi când eu n-aş fi zis nimic.

Câteva clipe mă priveşte cu atenţie. Îi simt ochii plimbându-se pe bluza de mătase cu frunze şi flori, pe colierul de perle şi pe părul blond, lung până la brâu. Apoi îl văd dând din cap.

— Da.

„Da"? Ce înseamnă *da*? Vreau să ştiu. Dar, în egală măsură, nu vreau să ştiu. Aşa că îl întreb în schimb:

— Cât timp avem la dispoziție? Adică, în cât timp o să iei o hotărâre în privința fundației?

Chiar când rostesc cuvintele, gândurile îmi galopează prin minte, înnebunite. Ce mă fac dacă-mi pierd serviciul? Unde aplic pentru alt post? Nici măcar nu m-am *interesat* ce mai e disponibil pe piață. N-am vrut. M-am simțit în siguranță în refugiul meu de la Willoughby House.

— Nu știu, îmi răspunde Robert. Hai să vedem întâi ce idei îți mai vin. Poate reușești să faci o minune.

Dar nu pare convins. Probabil că, în minte, alege deja accesoriile pentru bucătăriile din viitoarele lui apartamente de lux. Îl văd că se mai uită o dată la pagina de deschidere a website-ului, cu schița alb-negru, fără nici o expresie, lucru care mă bagă din nou în sperieți.

— Să știi că *chiar am încercat* să modernizăm fundația, îi spun lui Robert. Dar doamna Kendrick n-a vrut să accepte nimic din ce i-am propus.

— Mă tem că mătușă-mea are simțul afacerilor tot atât cât un ceainic, răspunde el sec. Nu e vina voastră, dar fundația a avut de suferit din cauza asta.

— Unde e doamna Kendrick? întreabă cu timiditate Clarissa.

Chipul lui Robert se boțește ușor. Nu pot să-mi dau seama dacă e amuzat sau exasperat.

— Și-a angajat un profesor de IT cu normă întreagă.

— *Cum?* exclam eu înainte să mă pot opri.

Văd că și Clarissa a rămas cu gura căscată.

— Ce învață, mai exact? mă interesez eu și chipul lui Robert se boțește din nou.

Cred că îi vine să râdă.

— Eram acolo când a sosit tipul. Mătușă-mea i-a zis: „Tinere, vreau să fiu modernă".

Mă simt, în egală măsură, amuzată și vinovată. Doamna Kendrick a fost mai întreprinzătoare decât oricare dintre noi. Dacă aș fi *știut* că situația e atât de gravă, n-aș fi stat să apăr website-ul nostru inexistent și metodele noastre pline de șarm și originalitate. Aș fi...

Ce-aș fi făcut mai exact?

Îmi mușc buza, încercând să gândesc. Încă nu știu sigur. Trebuie să mă pun rapid la punct. Trebuie să vin cu idei. Dacă doamna Kendrick poate să se modernizeze, atunci și noi putem.

Toby, îmi trece prin minte din senin. O să-l întreb pe Toby. El o să știe ce-ar trebui să fac.

— Deci asta e contribuția mătușii mele la situația fundației. Robert se uită mai întâi la Clarissa, apoi la mine. Dar voi? Ce alte idei mai aveți, în afara expoziției cu piese erotice?

— Păi, îmi răscolesc creierii disperată. Evident, website-ul e o problemă.

— Asta știm cu toții, replică Robert tăios. Altceva?

— Avem nevoie de o firmă decentă la intrare, pescuiesc eu o veche idee adânc îngropată. Oamenii trec pe lângă casă și habar n-au ce se află înăuntru. Am încercat să-i spunem doamnei Kendrick, dar...

— Îmi închipui, spune Robert dând ochii peste cap.

— Și-am putea să facem ceva creativ, continui eu, ambalându-mă. De pildă... un podcast, o chestie care să se petreacă în Willoughby House. Poate o poveste cu fantome?

— O poveste cu fantome. Robert pare ironic. Vrei să scrii o poveste cu fantome?

— Păi... bine, poate că nu, admit eu. Trebuie să găsim pe cineva s-o scrie.

— Ce sume ar aduce chestia asta? Sau câtă publicitate?

— Nu știu, recunosc sincer. Chiar în clipa în care rostesc cuvintele astea, ideea nu mi se mai pare chiar atât de grozavă. Dar asta e doar prima din multele idei care vor urma. O să mai vin cu multe, multe alte propuneri, repet, ca și când aș vrea să mă conving singură.

— Foarte bine, îmi răspunde Robert, deși nici el nu pare convins. Aștept cu nerăbdare numeroasele tale idei.

— Minunat! zic, încercând să-mi iau un ton optimist. Păi... o să fii impresionat.

9

Totul a devenit atât de *stresant*. Au trecut abia trei zile, dar mie deja mi-a ajuns. De ce e viaţa aşa? Când te relaxezi un pic şi începi să te simţi bine, să zâmbeşti, să te distrezi... viaţa se ridică ameninţătoare, ca o profesoară rea la locul de joacă al copiilor, strigând „Pauza s-a *terminat*!", şi toţi puştii o iau la picior ca să se simtă din nou nefericiţi şi plictisiţi.

Dan e într-o stare de tensiune permanentă, dar nu vrea să-mi spună de ce. Ieri a ajuns acasă la miezul nopţii, mirosind a whisky. A început să stea destul de mult cu ochii aţintiţi la terariu, iar expresia lui de bază a devenit faţa încruntată.

Ieri-dimineaţă am glumit: „Nu-ţi face griji! N-au mai rămas decât şaizeci şi şapte de ani şi cincizeci de săptămâni!", dar s-a uitat la mine cu o privire goală, ca şi când habar n-ar fi avut la ce mă refeream. Apoi, când l-am întrebat cu mai multă blândeţe: „Hai, Dan, ce s-a întâmplat?", s-a ridicat ca ars şi a ieşit din cameră, răspunzându-mi, peste umăr, „Nimic".

Câte divorţuri sunt pricinuite de cuvântul „nimic"? Cred că asta ar fi o statistică foarte interesantă. Când Dan spune „Nimic", mă simt cuprinsă de o mare frustăceală, ca şi cum cineva mi-ar răsuci cuţitul în rană. *Frustăceală* este

cuvântul inventat de mine ca să descriu starea de profundă frustrare pe care numai soţul tău poate să ţi-o dea. Nu eşti doar furioasă, ci ai senzaţia că face asta special, *ca să te tortureze*.

O dată i-am prezentat teoria asta a mea lui Dan. Privind retrospectiv, trebuie să spun că eram cam stresată. Aduc în apărarea mea faptul că fetele nu dormiseră toată noaptea. Şi am urlat: „Dan, cauţi *special* cel mai enervant lucru pe care poţi să mi-l spui? Ăsta e planul tău?". Atunci, el s-a uitat la mine hăituit şi mi-a răspuns: „Nu, nu-l caut. Pur şi simplu n-am fost prea atent la ce mi-ai zis. Arăţi foarte bine în rochia asta".

Asta m-a potolit destul de mult şi în acelaşi timp nu m-a potolit deloc. Adică, deraiasem de la subiect. Recunosc. Mi se mai întâmplă uneori. Dar chiar nu-şi dădea seama că planurile de vacanţă, problema cu pubelele de reciclare şi cadoul pentru ziua de naştere a mamei lui erau *toate* parte din acelaşi pachet?

(În plus, nu eram îmbrăcată într-o rochie, ci într-o tunică lălâie, croită special pentru femeile care alăptează, pe care o mai purtasem de cincizeci de ori până atunci. Deci cum naiba putea să spună că arătam *foarte bine* în ea?)

Probabil că ne-ar trebui nişte agende de programare a certurilor. Probabil c-ar trebui să hotărâm să ne certăm în fiecare joi seara, să ne cumpărăm snackuri şi să angajăm un mediator. Ar trebui să ne asumăm proprietatea procesului. Dar, până facem asta, suntem blocaţi: Dan spune „Nimic", eu fierb în suc propriu, iar atmosfera generală e încărcată până la refuz cu resentimente statice.

Mă rog! Sper ca fotografiile mele de budoar să schimbe întreaga situaţie. Sau, măcar, să schimbe ceva.

Între timp, viaţa de la birou e şi ea foarte stresantă. Robert stă la Willoughby House toată ziua, verificând cifrele şi dosarele şi, în principiu, reproşându-ne că nimic din ce-am făcut n-a fost bun. Nu e chiar înfricoşător, dar se poartă ca un om de afaceri. Pune întrebări scurte şi bruşte. Aşteaptă răspunsuri scurte şi bruşte. Biata Clarissa nu face deloc faţă atitudinii ăsteia şi comunică numai prin şoapte. Eu sunt mai rezistentă – dar Robert chiar nu-şi dă seama de situaţie? Nu noi suntem cele care luăm marile decizii. Nu a fost ideea *noastră* ca, anul trecut, să comandăm un desert special, Willoughby House Christmas Pudding, pe care să li-l oferim, drept cadou, tuturor celor care ne-au sprijinit fundaţia (totalul pierderilor: 379 de lire sterline), a fost ideea doamnei Kendrick.

Motivată de atitudinea pozitivă şi maleabilă a doamnei Kendrick, am început să mă documentez în privinţa website-urilor, a magazinelor online şi a tuturor lucrurilor pe care consider c-ar trebui să le facem. În fiecare clipă din zi m-am frământat să găsesc alte idei creative, în afara celei cu podcastul cu fantome. (Problema e că, odată ce *vrei* să ai idei, toate îţi dispar ca prin farmec.) M-am dus să discut şi cu Toby, dar nu era acasă, aşa că i-am scris un e-mail şi, deocamdată, n-am primit nici un răspuns.

Între timp, mami m-a pisat cu telefoane legate de ceremonia de inaugurare. E aproape la fel de exasperantă ca Esme, are un şir nesfârşit de întrebări. Azi a vrut să ştie: 1. Ce culoare ar trebui să aibă pantofii cu care o să se încalţe?

Şi 2. Cum o să ţină minte numele tuturor celor prezenţi? (Răspunsuri: 1. Nimeni n-o să se uite la pantofii ei şi 2. Toată lumea o să aibă ecusoane cu numele.) Pe de altă parte, Esme a vrut să ştie: 3. Am nevoie de un microfon fără fir? Şi 4. Ce fel de gustări aş vrea în „zona de relaxare"? (Răspunsuri: 3. Chiar nu-mi bat capul cu aşa ceva. Şi 4. Un bol cu M&M-uri, cu toate bomboanele albastre eliminate. *Glumă!*)

Ca atmosfera să fie şi mai tensionată, Tilda şi Toby au tras aseară o ceartă de proporţii. I-am auzit prin perete, ceea ce m-a făcut să mă cutremur. (Dar am decis că ar fi fost lipsit de tact să mă duc la ei şi să zic „A, Toby, eşti acasă! Ai primit e-mailul meu?". Aşa că am lăsat să mai treacă vreo jumătate de oră, iar când m-am prezentat la uşa Tildei, Toby plecase din nou. Tipic.)

Ştiu că lui Toby îi e greu şi că generaţia lui trăieşte într-o epocă dificilă. Ştiu asta. Dar cred că Tilda va trebui să fie fermă. Toby are nevoie de o slujbă. De o casă a lui. De fapt, de o viaţă a lui.

Joi seara, când bat din nou la uşa prietenei mele, sunt destul de temătoare, nu cumva să-i surprind în plină ceartă. Dar, în clipa în care îmi deschide, Tilda pare destul de calmă – chiar veselă. Iar în casă se aude cântând muzica.

— A ieşit, îmi spune ea laconic. Stă peste noapte la nişte prieteni. Suntem în regulă. Eşti gata?

— Aşa cred! îi răspund cu un râs nervos. Mai pregătită de-atât nici c-o să fiu vreodată.

— Şi Dan? mă întreabă Tilda trăgând cu ochiul spre uşa de-alături, ca şi cum s-ar aştepta ca soţul meu s-apară în orice clipă.

— Crede că sunt la clubul de lectură, o lămuresc râzând. S-ar putea să trebuiască să-i vinzi nişte gogoşi despre cât de interesantă a fost discuţia noastră în legătură cu Flaubert.

— Flaubert! chicoteşte Tilda. Păi, atunci intră, Madame Bovary.

În ultimele trei zile am căutat intensiv pe Google „fotografii de budoar" şi, prin urmare, am venit echipată. *Mai mult* decât echipată. Mi-am cumpărat un spray autobronzant, mi-am făcut manichiura şi pedichiura, mi-am coafat părul, mi-am pus gene false, mi-am luat o geantă plină cu piese de lenjerie intimă drăguţe, o altă geantă plină cu piese de lenjerie intimă sexy, o altă geantă plină cu piese de lenjerie intimă supersexy / de curvă şi am achiziţionat un şirag de perle false, ultralung, de la Topshop. Mi-am comandat şi câteva accesorii, care mi-au fost livrate în cutii absolut normale – i-am spus lui Dan că erau noile perechi de poante ale fetelor –, pe care însă nu sunt convinsă c-ar trebui să le folosesc. (De fapt, cred că „masca vintage din blană de iepure" a fost clar o greşeală.)

De câte ori am prins ocazia, m-am postat în faţa oglinzii, pozând şi uitându-mă peste umăr să-mi văd fundul, ca să mă lămuresc cât de mare arată. În plus, mi-am exersat expresia seducătoare. Deşi cred c-o să am nevoie mai întâi de-un pahar cu Prosecco, să mă relaxez puţin. (Am adus şi-o sticlă de Prosecco.)

— Ce zici?

Tilda mă împinge în living, iar eu rămân cu gura căscată. A mutat jumătate din mobilă, iar camera arată acum ca studioul unui fotograf. Zăresc mai multe trepiede pe care au fost montate lumini, o chestie albă care seamănă c-o umbrelă,

în mijloc a pus o canapea, iar alături a așezat un scaun pliant și o oglindă mare.

— Fantastic!

— Nu-i așa? Prietena mea pare mulțumită. Dacă treaba de azi merge bine, m-am gândit c-aș putea să mă lansez oficial în afacerea asta. E foarte în vogă treaba cu fotografiile de budoar.

— Ai mai folosit vreodată echipamente din astea? o întreb atingând curioasă chestia care seamănă cu o umbrelă.

— Nu, dar funcționarea e destul de clară, îmi răspunde Tilda fluturând liniștitor din mână. Am căutat pe Google. E destul de cald în casă?

— Mă trec toate apele!

Niciodată n-a mai fost așa de cald în casă la Tilda. De obicei merge pe teoria că „încălzirea e pentru mămăligi".

— Vreau să fie cald și plăcut și relaxant. Apropo, genele alea false sunt foarte drăguțe, adaugă ea pe un ton admirativ. Ce-ai adus?

Își strecoară mâna în una dintre genți și scoate la lumină șiragul de perle.

— A, foarte bine! O piesă clasică de budoar. „Cadrul cu drapaj", cum îl numim noi, fotografii de budoar.

Tilda se exprimă ca o specialistă, îmi vine să râd. Pe de altă parte, sunt foarte impresionată de cât de în serios a luat totul.

— Poți să te schimbi în spatele paravanului, continuă ea deschizând sticla de Prosecco și turnând în pahare. Pe urmă trecem la prima poziție.

Îmi întinde unul dintre pahare, după care consultă o listă scrisă de mână cu titlul *Sylvie – Poziții.*

— Așază-te pe canapea și lasă-te să aluneci încet de pe ea. Trebuie să-ți ții bărbia ridicată,

piciorul drept îndoit, piciorul stâng relaxat, spatele arcuit, un pantof trebuie să-l legeni pe vârful degetelor...

— Mhî, îi răspund eu cu îndoială. Poţi să-mi arăţi cum să fac toate astea?

— Să-ţi arăt? Tilda pare îngrozită. Păi, pot să încerc, dar eu nu sunt prea elastică.

Se aşază pe canapea, apoi se lasă încet să alunece de pe ea. Pe la jumătatea distanţei spre podea, încremeneşte cu un picior pironit în pământ şi celălalt atârnând răşchirat, în vreme ce pe faţa cu bărbia ridicată i-a îngheţat un rictus dureros. Arată de parcă ar sta să nască. *Nu* se poate ca poziţia Tildei să fie cea corectă.

— Au! exclamă ea prăbuşindu-se pe podea. Ai înţeles?

— Ăăă... oarecum, îi răspund după câteva clipe.

— O să fie în regulă, mă asigură ea, ca şi când totul ar fi floare la ureche. Te ghidez eu. Aşa... Cu ce te îmbraci pentru poziţia asta?

Alegerea primei ţinute e foarte amuzantă şi ne ia aproape jumătate de oră. Am cam exagerat cu achiziţiile la capitolul lenjerie intimă, aşa că avem o mulţime de variante. Până la urmă, optez pentru un set din dantelă albă şi ciorapi albi cu portjartier. Când ies de după paravan, mă simt într-adevăr sexy şi încântată. Dan n-o să-şi creadă ochilor când o să mă vadă!

— Fantastic! exclamă Tilda, care-şi face de lucru cu luxmetrul. Acum, te rog să-ţi iei poziţia...

Mă aşez pe canapea, mă las să alunec spre podea şi încremenesc la fel cum a făcut şi Tilda. Aproape instantaneu, coapsele îmi iau foc. Ar fi trebuit să fac programul de exerciţii de budoar.

— Gata? o întreb, după ce mi se pare c-au trecut deja vreo zece minute.

— Scuze, îmi răspunde Tilda ridicând ochii spre mine. Ah, arăţi splendid! Minunat!

Face câteva fotografii, zgâindu-se la mine între cadre.

— Pe bune? Eşti sigură?

Ce vreau să spun de fapt e: „Arăt ca şi când aş sta să nasc?". Dar îmi dau seama c-ar suna cam ciudat.

— Încearcă să-ţi duci mâinile la ceafă, îmi sugerează Tilda apăsând întruna pe declanşator. Aşa, bravo! Acum dă-ţi părul pe spate! Splendid! Încă o dată!

După încă douăzeci de aruncări ale părului pe spate, picioarele nu mă mai ţin şi mă prăbuşesc pe podea.

— Grozav! exclamă Tilda. Vrei să vedem ce-a ieşit?

— Da!

Mă căznesc să mă ridic şi dau fuga la aparatul de fotografiat. Tilda derulează cadrele înapoi şi amândouă privim fotografiile în tăcere.

Sunt atât de departe de ce mi-am închipuit eu, încât am rămas fără grai. Faţa abia dacă mi se vede. Lenejeria sexy abia dacă se vede. Fiecare fotografie e dominată de picioarele mele în ciorapi albi, sunt luminaţi atât de intens, încât par nişte ciorapi chirurgicali luminescenţi. În jumătate din poze, părul îmi acoperă cu totul faţa, şi nu într-un stil sexy, ci într-unul neîngrijit, astfel că arăt de tot rahatul. Şi *chiar* dau impresia că stau să nasc.

— Picioarele îmi arată foarte..., zic eu în sfârşit.

Nu vreau să spun „mari, grase şi albe". Deşi ăsta e adevărul.

— N-am nimerit *prea* bine lumina, spune Tilda după altă pauză lungă. Entuziasmul i s-a cam

risipit, iar fruntea îi e cam încruntată. N-am potrivit-o *chiar* bine. Nu contează. Hai să trecem la poziţia a doua.

Îmi schimb ţinuta – body din dantelă roşie – şi mă aşez în patru labe, urmând indicaţiile Tildei.

— Acum apleacă-te în faţă, pe genunchi... picioarele desfăcute... mai desfăcute...

— Mai desfăcute de-atât *nu merg*, icnesc eu. Doar nu sunt gimnastă!

— Bine! Acum ridică bărbia, mă instruieşte prietena mea, ignorându-mi remarca. Dacă poţi, lasă-ţi toată greutatea pe un singur braţ... ridică-ţi sânii cu celălalt braţ... dă-mi o privire sexy...

Genunchii mă dor de-mi vine să urlu. Braţul mă doare de-mi vine să urlu. Şi-acum trebuie să mai produc şi-o privire sexy? Flutur din genele false, iar blitul clipeşte de câteva ori.

— Hmm, o aud zicând pe Tilda, care se chiorăşte nemulţumită la ecranul aparatului foto. Poţi să ridici fundul, ca să obţinem un unghi mai bun?

Cu un efort uriaş, încerc să-mi arcuiesc spatele şi să-mi împing fundul şi mai sus.

— Hmm, mormăie Tilda din nou. Nu. Poate-ar fi mai bine să ridici capul. Apoi se holbează la ecran, ca şi când ar fi nedumerită de ceva. Poţi să-ţi arcuieşti fundul un pic mai mult? Cumva?

— Să-mi arcuiesc mai mult fundul? Cum vine asta? Fundul e fund.

— Nu. Mă las pe spate şi-mi masez genunchii. Auuu! Am nevoie de nişte genunchiere. Mă ridic de tot şi-mi masez picioarele. Pot să mă uit puţin?

— Nu, spune repede Tilda când dau să mă apropii de ea. Nu, e mai bine ca pe astea să nu le vezi. Adică, sunt *superbe*, absolut *splendide*, dar mai că le-aş şterge... Apasă pe butoanele

aparatului foto, apoi ridică ochii spre mine, zâmbindu-mi radios. Poziția asta n-a fost tocmai potrivită pentru tine. Dar am altă idee. O să folosim tocul ușii.

Cu tocul ușii e cel mai groaznic! De data asta insist să văd fotografiile. Arăt ca o gorilă! O gorilă palidă, fără blană, cu o perucă blondă pe cap, atârnată de tocul unei uși doar în sutien negru și chiloți. La poziția asta, toate luminile îmi cad supărător pe abdomen. Fața nu mi se vede deloc, în schimb vergeturile cu care m-am ales după naștere se văd până în cel mai mic detaliu. Dacă Dan ar zări poza asta, probabil că n-am mai face sex niciodată.

— *Sigur* pot să le photoshopez, îmi tot repetă Tilda când verificăm cadrele, dar mi-e clar că a cam început să-și piardă încrederea în ea. E mai dificil decât mi-am închipuit, spune în cele din urmă, cu un oftat adânc. Adică, să faci poze e destul de simplu, dar să le faci *să arate* bine nu mai e la fel de simplu.

Se uită la o fotografie absolut sinistră, se schimonosește la față, apoi toarnă iar Prosecco în pahare.

Amândouă luăm câteva guri zdravene. Tilda se joacă puțin cu corsetul meu din satin negru, înfășurându-și-l în jurul taliei când într-o direcție, când în alta.

— Poate că avem nevoie de ceva mai simplu, hotărăște într-un târziu. O să apelăm la poziția infailibilă.

— Care e poziția infailibilă?

— E pentru toate formele și mărimile, îmi explică Tilda, plină de siguranță. Am citit despre ea pe un website. Te întinzi pe canapea, cu

picioarele încrucișate, și te uiți la aparatul de fotografiat. Am și instrucțiuni pentru lumini.

Să stau întinsă pe canapea sună mult mai bine decât să zac în genunchi pe podea sau să atârn cu capul în jos ținându-mă de spătarul unui scaun – o altă idee de poziție.

— Bine, zic eu dând din cap. Cu ce să mă îmbrac?

Dar Tilda e preocupată în continuare de corsetul meu.

— *Cum* se pune chestia asta? mă întreabă brusc. Nu reușesc deloc să pricep. Care-i partea de sus? Unde-i bucata pentru sâni?

— N-are o bucată pentru sâni, o lămuresc eu. E un corset care se pune sub bust. Poți să porți un sutien cu el. Sau nu.

— A, *am înțeles*! Perfect atunci!

Imaginația Tildei pare cu totul acaparată de corset.

— Pune-l pe ăsta, o pereche de chiloți și nimic altceva. Întinde-te pe canapea și joacă-te cu perlele. O să arate minunat. Dan o să fie înnebunit!

— Bine. Încă ezit. Deci... vrei o poză topless.

— Exact! O să fie superbă!

Eu nu sunt așa de sigură. Să pozezi în lenjerie intimă e una. Dar topless? În fața Tildei?

— N-o să te simți stânjenită? o întreb.

— Sigur că nu! îmi răspunde ea relaxată. Doar ți-am mai văzut sânii, nu?

— Mi i-ai mai văzut?

— Păi, nu ți i-am mai văzut? se încruntă ea. La cumpărături sau ceva de genul ăsta? Nu i-am mai zărit în cabina de probă?

Sunt destul de sigură că Tilda nu mi-a mai zărit sânii în nici o cabină de probă. Iar ideea asta tot nu-mi pică bine. Adică, nu sunt o vreo *mironosiță*. Chiar nu sunt. Pe bune. Doar că...

— Te simţi *tu* stânjenită?

Tilda se uită la mine ca şi când nici nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap până în clipa asta.

— Păi..., ridic eu din umeri stânjenită.

— Păi, dacă ţi-i arăt şi eu pe-ai mei? Ca să fie fairplay.

Mă holbez uluită cum îşi ridică bluza şi-şi desface sutienul cu închidere în faţă, lăsând la vedere doi sâni destul de plini, brăzdaţi de vene.

— Sunt înfiorători, aşa-i? spune ea neafectată. L-am alăptat pe Toby doi ani, ca o idioată ce sunt. Aşa că de ce mă mai mir că nu vrea să plece de-acasă.

Nu ştiu ce să spun. Sau unde să mă uit. Să zic „Sunt superbi"? Ce *se cuvine* să spui despre sânii prietenelor tale? E drept că sânii Tildei nu sunt frumoşi în sensul convenţional, dar sunt frumoşi pentru că arată exact ca Tilda. Sunt alinători şi voluminoşi şi foarte Tildeşti.

Din fericire, se pare că prietena mea nu aşteaptă nici un fel de răspuns. Îşi încheie sutienul, îşi lasă bluza în jos şi zâmbeşte larg.

— OK, sexy Sylvie! Acum e rândul tău.

Dintr-odată, mi se pare o prostie c-am ezitat. Doar o am în faţă pe Tilda. Şi – pentru numele lui Dumnezeu! – nu e vorba decât de-o pereche de sâni!

— OK! zic înşfăcând corsetul. Hai s-o facem!

— Mă duc să aduc şi celălalt pachet cu filtre, mă anunţă ea. Mă întorc într-o secundă.

Îmi dau jos repede sutienul, îmi pun corsetul din satin şi-l închid atât de strâns, că abia mai pot să respir. Mă încalţ cu pantofii cu tocul cel mai înalt, ăia de stripteuză, îmi atârn şiragul de perle la gât şi mă privesc în oglindă. Trebuie să recunosc: corsetul ăsta e foarte flatant. Arăt

chiar foarte sexy. Sânii mei sunt... mă rog, sunt OK. Ţinând cont de ce-au făcut. Sunt încă destul de obraznici. Auzind-o pe Tilda că se întoarce, mă îndrept spre uşă.

— Ce părere ai de poza *asta*? zic deschizând uşa larg şi punând o mână în şold.

Dar în faţa mea stă Toby. O fracţiune de secundă, înainte s-apuc să reacţionez, îi văd ochii aţintiţi asupra sfârcurilor mele. Pupilele i se dilată şi-i cade falca la propriu.

— Aaaa! mă aud ţipând înainte să realizez ce fac. Aaaa! Scuze!

Îmi acopăr sânii dezgoliţi cu palmele – o poză care probabil că arată *exact* ca aceea din fotografiile de budoar.

Toby scoate un soi de hârâit.

— O, Doamne! Băiatul pare chiar mai îngrozit decât mine şi îşi duce repede o mână la ochi. Scuze, Sylvie! Aaaa! Mamă...

— Toby! îl ceartă Tilda aruncându-mi de pe scară un şal în care mă înfăşor cât ai clipi. De ce te-ai întors acasă? Ţi-am zis că vine Sylvie încoace!

— Am crezut că beţi doar nişte vin, cum faceţi de obicei! îi răspunde el defensiv. Nu că... Băiatul se uită pe lângă mine. Faceţi *poze*?

— Să nu-i spui lui Dan, sar eu imediat.

— Aha! Ochii lui Toby coboară spre pantofii mei de stripteuză, apoi urcă la loc. Aha!

Îmi vine să intru în pământ de ruşine. Nu m-am mai simţit niciodată aşa: ca o nevastă suburbană nefericită, chinuindu-se disperată să păstreze treaz interesul soţului, pentru că altfel tipul i-ar trage-o secretarei, probabil că i-a şi tras-o deja, iar ea – ce să vezi! – se duce la

culcare îmbrăcată doar în boxerii lui, însă asta pentru că n-are decât douăzeci şi unu de ani şi la sutien poartă măsura 75D de la natură.

(Bine, înşiruirea asta de gânduri *chiar* că nu mi-a fost deloc utilă.)

— Mă rog! zic eu pe un ton iritat. Deci. Ăăă... Am cam terminat, nu-i aşa, Tilda? Mă bucur că te-am văzut, Toby.

— Şi eu mă bucur că te-am văzut, Sylvie, îmi răspunde băiatul politicos. A, şi am primit e-mailul tău despre website. La ce fel CMS te-ai gândit?

— CMS? repet eu nedumerită.

— Content management system[1]? Fiindcă trebuie să iei în considerare scalabilitatea, plug-inurile, comerţul electronic... Ştii ce fel de funcţionalitate vrei?

— Ştii ceva? Poate c-ar trebui să discutăm despre toate astea altă dată, îi răspund cu voce piţigăiată. *Când o să fiu îmbrăcată?* Ar fi grozav!

— Nici o problemă, spune Toby relaxat. Oricând vrei.

Şi se apucă să urce scara cu paşi apăsaţi. Eu şi Tilda ne uităm una la alta. Brusc, ea scoate un sunet exploziv, îşi acoperă gura cu palma şi-ncepe să se cutremure din tot trupul din cauza hohotului de râs înăbuşit.

— Trebuie să recunoşti, îmi spune după ce-şi mai revine puţin, că scena a fost amuzantă.

— Ba n-a fost deloc amuzantă! replic pe un ton plin de reproş. Sunt traumatizată! Toby e traumatizat! Va trebui să mergem cu toţii la psiholog după chestia asta!

---

1. Sistem de administrare a conţinutului.

— Hai, Sylvie! Tildei îi mai scapă un hohot de râs. Nu fi traumatizată! Cât despre Toby, îi prinde bine să vadă că şi femeile mai în vârstă au încă vână. Hai să te pozăm în corsetul ăla! Arăţi splendid, adaugă ea.

— Nu! Îmi strâng mai bine şalul în jurul umerilor. Mă simt complet dezumflată. Nu mai am chef. Mă simt bătrână şi proastă şi... disperată!

Tilda tace câteva clipe, privindu-mă cu ochii ei ageri şi blânzi.

— Du-te acasă, îmi spune. Sylvie, n-ai nevoie de un album cu fotografii de budoar. Iar eu sunt o fotografă de rahat.

— Ba nu eşti o fotografă de rahat, dau s-o consolez politicoasă, însă Tilda pufneşte cu dispreţ.

— Nici dacă m-aş fi chinuit n-aş fi reuşit să te fac să arăţi mai prost de-atât! Şi oricum, de ce să-ţi faci poze? Doar du-te acasă îmbrăcată aşa cum eşti acum, mă sfătuieşte ea, arătând cu capul spre ţinuta mea. Crede-mă, dacă asta n-o să-l înveselească pe Dan înseamnă că soţul tău are o mare problemă!

Mă uit spre zidul comun dintre cele două case şi mi-l închipui pe Dan de partea cealaltă, mâncându-şi fileul de somon, uitându-se la sport pe televizorul din bucătărie şi crezând sincer că eu şi Tilda discutăm despre Flaubert.

— Ai dreptate! Brusc, mă inundă un val de optimism şi adrenalină. Ai dreptate!

Dintr-odată, toată treaba cu pozele mi se pare artificială şi bizară şi un pic cam *prea mult*.

— Lasă-ţi lucrurile aici, îmi spune Tilda. Le iei mâine. Îmi întinde doar poşeta. Dac-aş fi în locul tău, m-aş întoarce acasă doar cu şalul pe mine. Apoi mi l-aş da jos şi aş sări pe Dan.

Dar înainte aş da sonorul mai tare la televizor, adaugă ea făcându-mi cu ochiul. N-o să auzim nimic.

Când intru în casă, Dan stă la masa din bucătărie, exact cum îmi imaginam. Alături e o farfurie pe care zace pielea de la fileul de somon. La televizor e un meci de fotbal. Soţul meu ţine în mână o bere deschisă şi şi-a ridicat un picior pe un scaun. Dacă Vermeer ar mai fi trăit, ar fi putut să picteze un studiu perfect: *Bărbat cu soţia la clubul de lectură.*

— Salut! spune Dan cu un zâmbet absent. Te-ai întors devreme.

Îi zâmbesc şi eu.

— Am terminat. În fond, cât poţi să vorbeşti despre Flaubert?

— Mhm.

Se întoarce din nou spre televizor şi mai ia o gură de bere.

Aştept să văd dacă mă întreabă: „De ce ai pe tine doar un şal şi pantofii cu toc?".

Dar e clar că n-are de gând să mă întrebe nimic. Probabil e convins că sunt îmbrăcată cu o rochie.

— Dan.

Mă aşez pe raza privirii lui şi încep să desfac şalul cu mişcările cele mai incitante de care sunt în stare, ceva în genul poziţiilor pentru fotografiile de budoar.

— *Hai...*

Nu-mi vine să cred. Dan se zgâieşte la televizor pe lângă mine, ca şi când aş fi un obstacol enervant, fiindcă ceva mult mai interesant se întâmplă pe terenul de fotbal.

— Hai! strigă el strângând pumnul. Hai!

— Dan! îl strig pe un ton tăios, apoi las șalul să cadă.

Aha! *Acum* i-am captat atenția.

Tăcere. Nu se mai aud decât urletele publicului de la meciul de fotbal. Dan se holbează la mine. Pur și simplu a amuțit. Ridică o mână să-mi mângâie unul din sâni, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată până acum.

— Ei, spune în sfârșit, cu vocea puțin îngroșată. Asta e interesant.

Ridic din umeri cu nonșalanță.

— Surpriză!

— Chiar surpriză!

Începe să se joace încet cu șiragul de perle. Împinge delicat perlele între sâni, apoi îmi masează sfârcurile cu ele, mi le plimbă în sus și-n jos pe piele, fără să-și ia o clipă ochii de la mine. *Știu* că șiragul de perle e un clișeu al fotografiilor de budoar sau cam așa ceva, dar trebuie să recunosc că e foarte sexy. Totul e foarte sexy. Pantofii cu toc înalt de stripteuză, corsetul și, mai ales, expresia lui Dan. Nu l-am mai văzut așa de mult timp: ca și cum ceva uriaș și plin de forță l-ar invada încetul cu încetul și nimeni n-ar putea să oprească treaba asta.

— Fetele dorm, îi spun cu vocea ușor răgușită, întinzând mâna după telecomandă și închizând televizorul. Putem să facem orice. Să încercăm orice. Să mergem oriunde. Să fim oricine.

Dan a pus deja ochii pe un scaun de bar din apropiere. E mereu foarte dornic s-o facă pe scaunele alea de bar. Eu, în schimb, nu prea. Mereu ajung să mă taie la coapse.

— Poate încercăm altceva, îi sugerez rapid. Ceva ce n-am mai făcut până acum. Ceva aventuros. Surprinde-mă.

Urmează altă tăcere încordată, punctată de zornăitul perlelor între degetele soţului meu. Privirea lui Dan e pierdută în depărtări. Îmi dau seama că e foarte concentrat. Şi eu văd în minte diverse posibilităţi delicioase, pentru ca apoi să mă fixez asupra tubului de vopsea de corp cu ciocolată pe care l-am cumpărat mai demult pentru o zi de Sfântul Valentin... hmm, mă întreb pe unde-o fi... când, brusc, privirea lui Dan revine în prezent.

— OK! exclamă el din senin. Pune-ţi haina pe tine. O rog pe Tilda să stea cu fetele.

— Ce facem?

— O să vezi, îmi răspunde el cu o privire care-mi dă fiori de nerăbdare.

— Trebuie să mă îmbrac?

— Ia-ţi doar haina pe deasupra. Ochii îi coboară spre pantalonii mei din dantelă neagră. De ăştia n-o să ai nevoie.

OK, scenariul ăsta depăşeşte *clar* albumul cu fotografii de budoar.

Îmi dau jos pantalonii, îmi aleg mantoul cel mai sexy din şifonier şi mă asigur că trecătorii de pe stradă n-o să surprindă o imagine a mea din categoria XXX. Dan s-a întors şi el, cu Tilda pe urme.

— Sylvie, am auzit că ieşiţi la cină? mă întreabă ea pe tonul cel mai nevinovat. Sau, mai curând, vă pregătiţi pentru un desert *al fresco*[1]?

Tilda se uită atât de amuzată la pantofii mei de stripteuză, că abia mă abţin să nu-i dau un altfel de răspuns.

— Dan se ocupă de ieşirea asta, îi răspund pe un ton la fel de nevinovat. Deci. Cine ştie?

1. În aer liber (it.).

— Bravo lui! Ochii Tildei sclipesc cu şiretenie. Ei, distracţie plăcută! Nu vă grăbiţi să vă întoarceţi!

Dan cheamă un taxi şi-i dă şoferului o adresă, dar vorbeşte prea încet ca să aud. Înaintăm în tăcere. Simt cum îmi creşte pulsul din cauza mâinii lui Dan care mi se plimbă încet pe sub haină. Aproape că-mi vine să leşin de dorinţă. N-am mai făcut aşa ceva de un secol. De fapt, cred că n-am mai făcut aşa ceva niciodată. Şi încă nu ştiu ce înseamnă „aşa ceva".

După un drum cu maşina destul de scurt, coborâm în Vauxhall, la un colţ de stradă. Vauxhall? E o zonă la care nu mă aşteptam.

— Ce...? încep să întreb, uitându-mă în jur. Unde mer...?

— Şşşş! mă întrerupe Dan. Pe aici.

Mă conduce cu paşi grăbiţi printr-o grădină necunoscută, ca şi când ar mai fi fost aici de-un milion de ori. Trecem apoi pe lângă biserica din colţ. Traversăm micul cimitir şi ne apropiem de o poartă veche, de lemn, tăiată într-un zid de cărămidă. Pe zid, lângă poartă, e montată o tastatură electronică de acces.

— OK, îşi spune Dan când ne oprim în faţa tastaturii. Singura întrebare e: au schimbat oare codul?

Eu sunt prea uluită ca să mai spun ceva. Unde naiba suntem?

Soţul meu tastează un cod, iar dinspre poartă se aude declicul mecanismului care o descuie. Dan o deschide încet. Nu-mi vine să cred: dincolo de zid se află o grădină. O grădiniţă absolut pustie. Mă holbez în faţă, cu gura căscată, în timp ce Dan se uită la mine cu o sclipire de satisfacţie.

— Surpriză! îmi spune.

Îl urmez înăuntru, privind uluită în jur. Ce *e* aici? Straturi de flori înălţate. Spaliere. Meri ale căror ramuri se împletesc. Trandafiri. E un mic refugiu chiar în inima Londrei. Iar în mijlocul grădinii se află un aranjament alcătuit din cinci sculpturi abstracte moderne, toate numai curbe sinuoase, răsucite, din lemn de esenţă tare.

Tocmai spre acesta mă conduce Dan, cu autoritate, ca şi cum ar fi stăpânul locului. Fără să scoată un cuvânt, mă lipeşte cu spatele de una dintre sculpturi şi începe să mă sărute cu hotărâre, dându-mi jos haina şi cuprinzându-mi sânii goi în palmele făcute căuş. Curba netedă a sculpturii se mulează perfect pe trupul meu. Aerul care-mi mângâie pielea e plin de prospeţime. Simt parfumul trandafirilor şi aud râsetele trecătorilor din spatele zidului. Oamenii ăia habar n-au că suntem aici. Ce se petrece mi se pare ireal.

Vreau să-l întreb pe Dan „Unde suntem?" şi „Cum de ştii de locul ăsta?" şi „De ce n-am mai venit niciodată aici?", dar el a început deja să mă tragă spre altă sculptură. Cu gesturi experte, îmi aranjează mâinile şi picioarele în curburile ei, de parcă sculptura ar fi fost făcută special pentru mine. Vreo treizeci de secunde, soţul meu mă priveşte cum stau răşchirată pe broderia de lemn, propriul lui cadru fotografic de budoar. O imagine aflată la mii de kilometri depărtare de portjartierul alb şi de paharul cu Prosecco.

Apoi se dezbracă şi el – fără vreo pauză, fără vreo ezitare, fără să mai gândească. Pe chip i se citeşte nerăbdarea. Are un aer versat. Şi serios. Oare sculpturile au fost *concepute* pentru sex?

nu pot să nu mă întreb. Şi cum de ştie Dan de existenţa lor? Şi cum... de ce... ?

Câteva clipe mai târziu, icnesc şocată când Dan mă ridică în braţe şi mă depune pe a treia sculptură, ale cărei curbe sunt încă şi mai ciudate. Cu mâini ferme, tot fără să scoată un cuvânt, mă manevrează în cea mai bizară dintre... Stai puţin! *Ce* vrea Dan să fac? Mă ia cu ameţeală. Mâinile şi picioarele îmi zvâcnesc din cauza poziţiei neobişnuite. N-am mai *întâlnit*... Cum de-a putut să-şi *imagineze*... Dacă fotografiile de budoar erau *soft*, poziţia asta e una clar XXX, interzisă copiilor sub optsprezece ani...

Nu ştiam că Dan...

O, Doamne! Nu mai pot să gândesc. Mă aud respirând sacadat. Mă agăţ cu putere de lemn. O să explodez. Asta nu e o „surpriză". E o chestie „seismică".

Cred că niciodată, în toată viaţa mea, nu m-am mai simţit atât de satisfăcută. Aproape că tremur. *Ce* a fost asta?

Când terminăm în sfârşit, ne cuibărim în curbura uneia dintre sculpturi (sunt *clar* concepute pentru sex) şi ne uităm la cer. Nu pot să spun că ne uităm la stele, fiindcă e prea înnorat, în schimb se simte parfumul de flori şi de pământ al grădinii şi se aude şipotul unei fântâni arteziene pe care abia am observat-o.

— Uau! exclam în cele din urmă. Asta a fost cea mai grozavă surpriză! Ai câştigat!

— Păi, dacă te-ai îmbrăcat ca o prostituată...

Îl simt pe Dan zâmbind larg în întuneric.

— Ce-i locul ăsta? îl întreb arătând cu braţul gol spre grădină. Cum de ştii de el?

— Ştiu, pur şi simplu. E fantastic, nu?

Încuviinţez din cap. Pulsul începe să-mi scadă.

— Extraordinar!

Starea de satisfacţie nu m-a părăsit, endorfinele îmi aleargă prin tot trupul. (Sau trebuia să zic feromoni? Mă rog, nişte hormoni sexy şi iubăreţi.) De fapt, sunt de-a dreptul euforică. În sfârşit, totul a mers ca pe roate! Proiectul Surprinde-mă ne-a condus la seara asta uluitoare, sublimă şi transcendentală, de care o să ne aducem aminte toată viaţa. În clipa asta mă simt atât de *legată* de Dan! Când am stat ultima oară goi în aerul proaspăt al nopţii? Ar trebui să facem chestia asta mai des. Tot timpul.

Dar *de unde* ştie soţul meu de grădina asta? mă întreb. Nu mi-a răspuns, de fapt, la întrebare.

Îl împung uşor cu cotul.

— De unde ştii de grădina asta?

— A, zice Dan căscând. Păi, am ajutat la crearea ei.

— *Ce?*

Mă ridic într-un cot ca să mă uit la el.

— Când eram în facultate, în vara de după anul întâi. O perioadă am făcut voluntariat, îmi explică el ridicând din umeri. E o grădină comunitară. Lasă să intre în ea grupuri care studiază horticultura, herbologia, chestii din astea.

— Dar... cum? De ce o grădină?

— Păi, spune Dan, ca şi cum ar fi ceva evident, ştii că sunt pasionat de grădinărit.

Ce ştiu?

— Nu, nu ştiu. Mă uit la el stupefiată. Cum adică eşti „pasionat de grădinărit"? Niciodată

n-ai fost pasionat de grădinărit. Acasă nu te ocupi niciodată de grădină.

— Aşa e, recunoaşte soţul meu, cu o expresie de regret pe chip. Presupun că sunt prea ocupat cu munca. Şi cu gemenele. Şi oricum, grădina noastră e un teren de joacă de când cu căsuţele fetiţelor.

— Aha. Îmi pun haina pe umeri, digerând informaţiile. Soţul meu, grădinarul. N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Nu-i mare lucru, ridică Dan din umeri. Poate, după ce mă pensionez, o să mă apuc iar.

— Stai puţin! Un gând nou îmi răsare în minte. De unde-ai ştiut că sculpturile astea sunt atât de... potrivite... pentru aşa ceva?

— N-am ştiut, îmi răspunde Dan. Dar întotdeauna m-am uitat la ele şi m-am întrebat. Îmi face cu ochiul, cu subînţeles. M-am întrebat *intens*.

— Ha! Îi zâmbesc, mângâindu-l afectuos pe umăr. Aş vrea să fi fost prietena ta pe-atunci. Dar în anul ăla... Mă încrunt, încercând să-mi amintesc. Da. Eram cu cineva.

— Ei, şi eu eram cu cineva. Şi nici nu-mi doresc să ne fi cunoscut atunci. Cred că ne-am găsit unul pe altul exact la momentul potrivit.

Mă sărută tandru, iar eu îi zâmbesc, absentă. Creierul meu s-a blocat pe o chestie. Era cu cineva?

— Cu cine erai? îl chestionez, nedumerită. Deja revăd în minte lista prietenelor anterioare ale lui Dan. (L-am descusut pe îndelete pe subiectul ăsta.) Cu Charlotte? Cu Amanda?

Sunt aproape convinsă că nici una din variantele astea nu e corectă din punct de vedere cronologic.

— Păi, nu. Dan se întinde, mai cască o dată şi mă trage mai aproape de el. Chiar contează cu cine eram atunci?

Mintea mea jonglează cu două variante. Răspunsul care nu ar strica momentul ar fi *nu*. Răspunsul care m-ar lămuri ar fi *da*.

— Nu *contează*, îl asigur pe un ton degajat. Nu zic că ar *conta*. Doar mă întreb. Cu cine erai.

— Cu Mary.

Dan îmi zâmbeşte şi mă sărută pe frunte, însă eu nu reacţionez.

Radarul intern mi-a intrat brusc în funcţiune. Mary? Mary?

— Mary? repet încercând să râd scurt. Nu-mi amintesc să-mi mai fi pomenit de vreo Mary.

— Sunt sigur că ţi-am zis de ea, îmi răspunde soţul meu relaxat.

— Ba nu mi-ai zis.

— Ba sunt sigur că ţi-am zis.

— *Nu* mi-ai zis, insist ceva mai ferm.

Am catalogate în minte toate numele fostelor prietene ale lui Dan, aşa cum agenţii FBI au catalogate în minte toate numele de pe Lista Celor Mai Căutaţi Infractori din America. Iar printre ele nu există şi n-a existat niciodată vreo Mary. Până acum.

— Ei, poate am uitat de ea, spune Dan. Sincer să fiu, uitasem şi de grădina asta. Doar când ai zis „ceva aventuros"... Se apleacă asupra mea cu o privire jucăuşă. Cuvintele astea au trezit ceva în mine.

— Asta-i clar! îi răspund pe acelaşi ton, hotărând să las deoparte treaba cu Mary. Hai, fă-mi turul de prezentare!

Începe să mă plimbe pe alei, arătându-mi diverse plante. Sunt absolut stupefiată de știința lui. Credeam că-l cunosc pe Dan până în cel mai ascuns ungher al ființei lui. Iar acum mi se dezvăluie o pasiune intensă despre care nu mi-a vorbit niciodată.

Ceea ce-i minunat, fiindcă sigur putem scoate mai mult din grădina noastră. Putem transforma grădinăritul într-un hobby de familie. Dan poate să le învețe pe fete să plivească... să prășească... Și cadourile! Da! Trebuie să-mi înăbuș dorința de-a ridica pumnul în semn de victorie. Am rezolvat dilema cadourilor pentru Dan pe următorii douăzeci de ani! Pot să-i cumpăr unelte de grădinărit și plante și tot felul de chestii drăguțe pe care scrie „Grădinar-Șef".

Însă trebuie să învăț și eu câte ceva despre asta. Străbătând grădina, îmi dau seama cât de neștiutoare sunt. Mi se tot pare că Dan se referă la vreun arbust, când vorbește, de fapt, despre o plantă agățătoare. Sau invers. (Denumirile latinești *chiar* nu mă ajută.)

— Ce copac fantastic! exclam când ajungem în colțul cel mai îndepărtat. („Copac" e sigurul termen corect pe care-l cunosc.)

— A fost ideea lui Mary, îmi spune el și, brusc, privirea îi devine duioasă. Era topită după păducel.

— Aha, zic eu, forțându-mă să zâmbesc politicos. Asta a treia oară când o pomenește pe Mary. E splendid! Și pergola aia este minunată! Nici n-am observat-o la început, așa ascunsă cum e.

— Eu și Mary am construit-o, îmi explică Dan, pierdut în amintiri, mângâind structura din lemn. Am folosit lemn vechi. Ne-a luat un weekend întreg s-o ridicăm.

— Bravo, Mary! exclam eu sarcastic înainte să mă pot opri.

Dan întoarce capul spre mine, surprins.

— Adică... e extraordinară!

Îl iau de braţ şi-i zâmbesc, ca să ascund faptul că, de câte ori aud numele lui Mary, mă cuprinde iritarea. Pentru o femeie despre care n-am mai auzit niciodată până în urmă cu trei minute, e remarcabil de prezentă în conversaţia noastră.

— Deci a fost ceva serios între tine şi Mary? nu mă pot abţine să-l întreb.

Dan încuviinţează din cap.

— Da, pentru o vreme. Dar ea învăţa în Manchester. De asta ne-am şi despărţit până la urmă, presupun. Soţul meu ridică din umeri. Era prea departe de Exeter.

Aşadar nu s-au despărţit pentru că s-ar fi certat sau s-ar fi culcat cu altcineva, observ eu în tăcere. Ci din cauza distanţei.

— Aveam tot felul de visuri, continuă Dan. Plănuiam să ne facem o minifermă. Să cultivăm legume organice, chestii de genul ăsta. Voiam să schimbăm lumea. Cum ţi-am zis, eram cu totul alt om.

Dan se uită în jur şi clatină din cap cu un zâmbet strâmb.

— E ciudat să mă întorc aici. Asta m-a readus la omul care eram atunci.

— Erai *chiar atât* de diferit? îl întreb, descumpănită din nou.

Dan are în ochi o lumină pe care n-am mai văzut-o până acum. Îndepărtată şi nostalgică. Dar nostalgică după ce? Asta trebuia să fie seara *noastră*, o seară sublimă şi transcendentală, nu seara întoarcerii la o relaţie de-acum o mie de ani.

— A, da, eram foarte diferit. Dan izbucneşte în râs. Stai aşa! S-ar putea să existe o poză...

Câteva clipe caută pe telefon, apoi îmi arată ecranul.

— Uite!

Iau telefonul şi mă trezesc zgâindu-mă la un website numit Grădina St Philip's: Cum am început.

— Vezi? zice Dan arătând spre o fotografie veche, cu nişte tineri în jeanşi, ţinând în mâini lopeţi şi furci murdare de pământ. Ea e Mary... şi ăsta sunt eu.

Am mai văzut fotografii cu Dan de când era tânăr. Dar nici una din epoca asta. E aşa de *slăbănog*. E îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, la cap e legat cu un soi de bandană ciudată, iar cu unul din braţe o strânge ferm pe Mary. Mă opresc asupra ei şi o studiez cu ochi critic. Dacă nu luăm în considerare părul creţ, e drăguţă. Foarte drăguţă. În stilul ăla viguros, organic şi cu gropiţe în obraji. Remarc că are nişte picioare foarte lungi şi suple. Un zâmbet radios şi bujori în obraji. Iar jeanşii îi sunt murdari. Nu mi-o închipui pozând pentru o fotografie de budoar. Pe de altă parte, nici pe Dan nu mi-l închipui în rol de grădinar.

— Mă întreb ce face acum? gândeşte soţul meu cu voce tare. E o nebunie că pur şi simplu *am uitat* de ea. Adică, într-o vreme eram... Nu-şi termină fraza, ca şi când şi-ar fi dat seama încotro se îndrepta. Mă rog!

— E o nebunie! repet eu cu un chicotit scurt, piţigăiat. Şi uită-te acum! Te-a luat frigul?

Îi întind telefonul, însă Dan nu-l ia. Stă şi se holbează, încremenit, la pergolă. Pare pierdut... în ce? În gânduri? În amintiri? În amintirile cu

el şi cu Mary la nouăşpe ani, când amândoi erau subţirei şi idealişti şi construiau o pergolă din lemn vechi?

Când *şi-o trăgeau* sub pergolă? După ce toată lumea plecase acasă?

Nu. *Nu* te gândi la asta!

— La ce te gândeşti? îl întreb, încercând să par relaxată şi fără nici o grijă, când, de fapt, îmi spun că, dacă răspunsul e „La Mary", o să...

— A! Dan revine la realitate şi-mi aruncă o privire evazivă. La nimic. Pe bune. La nimic.

10

Au trezit ceva în mine.

Cuvintele lui Dan îmi tot revin în minte. De fiecare dată cu sentimentul că o să se întâmple ceva rău. Îmi tot revine în minte expresia lui pierdută în trecut. Departe de mine. Pierdută într-o epocă de aur, într-o epocă idilică, cu flori parfumate, treburi legate de munca pământului şi fete de nouăsprezece ani cu zâmbete radioase şi gropiţe în obraji.

Orice „a trezit" în el acea grădină secretă, aş vrea foarte mult ca acel ceva să intre la loc în adormire, mulţumesc! Aş vrea foarte mult ca soţul meu să uite cu totul de grădină, de Mary şi de omul foarte diferit, indiferent în ce sens, care era atunci. Fiindcă – ştire de ultimă oră! – trăieşte în prezent, nu în trecut. Fiindcă nu mai are nouăşpe ani. Fiindcă azi e căsătorit şi are copii. Oare chiar a uitat toate astea?

Ştiu, n-ar trebui să trag concluzii pripite în lipsa unor dovezi incriminatoare. Dar, de fapt, dovezile *există*. Ştiu clar că, în ultimele cinci zile, de când am vizitat grădina, Dan a fost grozav de preocupat de Mary. Să ne înţelegem: preocupat *în secret*. De unul singur. Separat de mine.

Nu sunt o femeie suspicioasă. Chiar nu sunt. E ceva perfect rezonabil ca, fiind soţia lui, să-i

verific istoricul de căutare. Chestia asta face parte din structura intimă a unei căsnicii. El îmi vede şerveţelele demachiante folosite pe care le-am aruncat la coş, eu îi văd meandrele gândirii expuse pe laptop fără nici o încercare de camuflare.

Pe bune! M-aş fi *aşteptat* să fie ceva mai discret.

Nu reuşesc să mă hotărăsc dacă sunt mulţumită sau nu că Dan nu şi-a şters istoricul de căutare. Pe de o parte, asta ar putea să însemne că n-are nimic de ascuns. Pe de altă parte, ar putea să însemne că nu cunoaşte deloc femeile. Că, de fapt, nu ştie nimic. Că, de fapt, n-are nici măcar creier. Ce-a crezut? Că *nu* o să-i verific laptopul după ce mi-a dezvăluit existenţa unei prietene secrete de demult, cu gropiţe în obraji, despre care nu mi-a mai vorbit niciodată până acum?

Zău aşa!

A căutat-o în mai multe variante: *Mary Holland. Mary Holland serviciu. Mary Holland soţ.* Aş putea să mă întreb: de ce ar vrea să ştie Dan ceva despre soţul (apropo, inexistent) lui Mary Holland? Totuşi am destulă demnitate încât să nu abordez subiectul ăsta. Nu sunt chiar atât de disperată. Nu sunt genul ăla de nevastă.

În schimb, l-am căutat intenţionat pe Google pe unul dintre vechii *mei* prieteni – am scris *Matt Quinton job tare maşină mare foarte sexy*. Şi mi-am lăsat laptopul deschis pe masa din bucătărie. Din câte am reuşit să-mi dau seama, Dan nici nu l-a observat. E *atât de enervant*.

Aşa că am hotărât să schimb tactica. Mi-am cumpărat o revistă de grădinărit şi am încercat să iniţiez o discuţie despre grădina noastră,

întrebându-l pe Dan dacă ar trebui să optăm pentru niște plante anuale robuste. Am insistat pe subiect vreo zece minute, folosind și câteva denumiri latinești. În cele din urmă, Dan mi-a răspuns „Hmm, poate", în stilul lui absent.

Hmm, poate?

Credeam că e pasionat de grădinărit. Credeam că grădinăritul e pasiunea lui nemărturisită. Ar fi trebuit să fie *încântat* de șansa de-a discuta despre plantele anuale robuste.

Chestia asta mi-a lăsat o întrebare arzătoare în minte. O întrebare mult mai gravă. Dacă, în urmă cu câteva seri, Dan nu se gândea cu atâta nostalgie la grădinărit... atunci la ce se gândea?

Nici subiectul ăsta nu l-am abordat. Nu direct. Am zis doar: „Credeam că vrei să te apuci din nou de grădinărit". Iar Dan mi-a răspuns: „A, da, vreau, vreau. Ar trebui să punem la cale un plan". Apoi s-a dus să trimită niște e-mailuri.

Acum, firește, e într-o dispoziție execrabilă, fiindcă după-amiază e ceremonia de inaugurare de la spital și trebuie să-și la liber de la muncă, să se pună la patru ace, să fie amabil cu mama și, în principiu, să facă toate lucrurile pe care le detestă cel mai mult în viață.

Fetele s-au trezit mai devreme decât de obicei și s-au rugat de noi să le lăsăm să se joace în grădină înainte să plece la școală, așa că eu și Dan luăm micul dejun într-o tăcere neobișnuită. Eu îmi revăd discursul despre tati. Ba mi se pare că e prea sentimental, ba mi se pare că nu e suficient de sentimental. De fiecare dată când îl citesc, mi se umezesc ochii. Dar sunt hotărâtă să nu plâng la inaugurare. Vreau să fiu o reprezentantă demnă a familiei.

Cu toate astea, discursul ăsta m-a întors în timp. Nu ştiu cum, dar viaţa cu tati a fost o perioadă de aur. Sau mai corect ar fi să spun aurită? Tot ce-mi amintesc sunt verile alea nesfârşite, soarele, ieşirile cu iahtul, mesele din colţ de la restaurante şi îngheţatele pregătite special pentru „domnişoara Sylvie". Felul în care tati îmi făcea cu ochiul. Mâna lui fermă ţinând-o pe a mea. Felul în care tati punea lumea pe calea cea bună.

Sigur, a avut şi unele idei politice radicale cu care eu n-am fost *întru totul* de acord. Şi nici nu-i prea plăcea să-l contrazici. Îmi amintesc că, o dată, când eram mică, am fost la el la birou cu mami şi am văzut cum l-a desfiinţat pe un biet angajat. Am fost atât de şocată, încât am izbucnit imediat în plâns.

Însă mami m-a luat repede de-acolo şi mi-a explicat că toţi şefii trebuie să ţipe uneori la angajaţii lor. Apoi tati a venit după noi, m-a pupat, m-a luat în braţe şi m-a lăsat să-mi cumpăr două batoane de ciocolată de la automat. Apoi m-a dus într-o sală de şedinţe şi le-a spus angajaţilor strânşi acolo că, într-o zi, eu aveam să conduc întreaga lume. Oamenii m-au aplaudat, iar tati mi-a ridicat mâna, ca pe a unei campioane.

Cât despre faptul că a strigat la angajatul lui – păi, toată lumea îşi iese din pepeni din când în când. E pur şi simplu un defect uman. Dar în restul timpului, tati a fost o adevărată forţă pozitivă. O explozie de solaritate.

— Dan, spun brusc, după ce am recitit anecdota cu tati şi maşinuţa de golf. Hai să mergem în vacanţă în Spania la anul.

— În Spania? tresare soţul meu. De ce?

— Vreau să merg iar la Los Bosques Antiguos, îi explic. Sau măcar prin apropiere.

În nici un caz nu ne-am permite să stăm la Los Bosques Antiguos. M-am interesat – prețul caselor ne depășește cu mult posibilitățile. Dar am putea să găsim un hotel micuț și să mergem la Los Bosques Antiguos de dimineață până seara. Măcar. Să ne plimbăm printre casele albe de-acolo. Să ne udăm picioarele în lac. Să strivim sub pași acele de pin din pădurea alăturată. Să-mi regăsesc trecutul.

— De ce? repetă Dan.

— Mulți oameni merg în vacanță acolo, zic.

— Nu cred că e o idee bună. Soțul meu s-a întunecat la față și a devenit aricios. Normal. E prea cald, prea scump...

Vorbește prostii. E scump numai dacă stăm la un hotel scump.

— Zborurile spre Spania sunt ieftine, replic. Și probabil c-am putea să găsim un camping. Iar eu aș putea să merg în Los Bosques Antiguos. Să văd cum mai arată acum.

— Nu mă prea omor după ideea asta, insistă Dan.

Brusc, simt că clocotesc de nervi.

— Care-i *problema* ta? îi strig, iar Anna vine în goană din grădină.

— Mami! Fetița se uită la mine cu ochii mari. Nu striga! O sperii pe Dora!

Mă holbez la ea, neînțelegând ce vrea să spună. Dora? A, nenorocitul ăla de *șarpe*. Ei, *chiar vreau* să se sperie. Sper să facă infarct de frică.

— Nu-ți face griji, draga mea! îi spun pe tonul cel mai liniștitor de care sunt în stare. Voiam doar să-l fac pe tati să priceapă ceva. Și am

vorbit puţin prea tare. Du-te şi joacă-te cu catapulta.

Anna fuge din nou afară, iar eu mai torn nişte ceai. Însă cuvintele mele plutesc încă în aer. Fără răspuns. *Care-i problema ta?*

Firește că, în adâncul sufletului, ştiu care-i problema lui Dan. Ne-am plimba printre casele alea albe uriaşe, iar soţul meu ar vedea bogăţia în care m-am scăldat în copilărie şi, cumva, asta ar strica totul. Nu pentru mine, ci pentru el.

— Pur şi simplu aş vrea să revăd locurile unde am fost în copilărie, îi spun lui Dan, cu ochii la noua mea faţă de masă. Atât. Nu vreau să cheltuiesc o grămadă de bani, nu vreau să mă duc acolo în fiecare an, vreau doar să le vizitez o dată.

Cu coada ochiului, observ că Dan se repliază.

— Sylvie, îmi spune, făcând, clar, eforturi să fie rezonabil. Nu ai cum să-ţi mai aminteşti de Los Bosques Antiguos. N-ai mers acolo decât până la patru ani.

— Sigur că-mi amintesc! protestez eu enervată. Mi-a lăsat o impresie adâncă. Îmi amintesc perfect casa noastră cu verandă şi lacul, îmi amintesc cum stăteam pe ponton, cum mirosea pădurea, cum se vedea marea...

Aş vrea să adaug ce simt cu-adevărat: „Aş vrea ca tati să nu fi vândut casa aia!". Dar probabil că o astfel de confesiune n-ar fi primită prea bine. Şi nici nu sunt dispusă să recunosc că amintirile mele sunt puţin neclare. Ideea e că vreau să mă întorc acolo.

Dan tace. Nu i se mişcă nici un muşchi pe faţă. E ca şi cum n-ar fi în stare să mă audă. Sau poate că *mă aude*, dar altceva din mintea lui e mai sonor şi mai insistent.

Nivelul de energie îmi scade vertiginos. Nimeni nu poate să încerce ceva la infinit. Uneori am impresia că problema asta cu tata e ca un bolovan uriaş pe care voi fi nevoită să-l împing, să-l târăsc şi să-l salt de-a lungul întregului nostru drum împreună, de-a lungul întregii noastre căsnicii.

— Bine, spun în sfârşit. Atunci *unde* mergem la anul?

— Nu ştiu, îmi răspunde Dan şi-mi dau seama că are un aer defensiv. Undeva în Anglia, poate.

— La o grădină organică? întreb cu subînţeles, deşi nu ştiu dacă Dan a priceput unde bat.

Sunt pe cale să adaug „Sper că ai găsit bonă pentru şarpe", dar Tessa apare în goană, cu guriţa rotunjită în formă de „O" şi cu o expresie îngrozită.

— Mami! urlă spre mine. Mamiiiiiii! Ne-am pierdut racheta!

Când deschide uşa, profesorul Russell pare să aibă în ochi o sclipire amuzată, şi brusc mă întreb: oare m-a auzit când am ţipat la Dan, acum câteva minute? O, Doamne, sigur că m-a auzit. În fond, nici unul din ei nu e surd, nu? Probabil că el şi Owen stau şi ne ascultă pe mine şi pe Dan ca şi când am fi serialul radiofonic *The Archers*.

— Bună, încep eu politicos. Îmi pare foarte rău că te deranjez, dar cred că racheta de jucărie a fiicei mele a aterizat pe sera voastră. Îmi cer scuze.

— Racheta mea de la catapultă, precizează Tessa, care s-a încăpăţânat să mă însoţească în această scurtă vizită şi acum mă ţine strâns de mână.

— A! Vai de mine!

Profesorul Russell se întunecă la faţă şi-mi dau seama că şi-l închipuie pe Dan escaladându-i din nou sera şi crăpându-i geamurile.

— Am adus asta, adaug repede şi-i arăt mătura cu coadă telescopică pe care o ţin în mână. O să fiu foarte delicată, promit. Şi dacă nu ajung la ea, atunci o să-l rugăm pe cel care vă curăţă geamurile s-o recupereze.

— Foarte bine. Chipul profesorului se destinde într-un zâmbet. Hai „să facem o încercare", cum se spune.

În timp ce profesorul ne conduce prin casă, mă uit în jur curioasă. Uau! O mulţime de cărţi. *O mulţime* de cărţi. Trecem printr-o mică bucătărie echipată doar cu strictul necesar şi printr-o terasă închisă, mobilată cu două scaune Ercol şi un aparat de radio. Apoi, dominând grădina, se iveşte sera. E o structură modernă din metal şi sticlă. Dacă ai instala înăuntru şi o bucătărie, ar putea să apară în paginile unei reviste de design interior.

Văd deja racheta, care pare deplasată şi copilărească pe acoperişul de sticlă, dar sunt mult mai interesată de ce se află înăuntrul serei. Care nu seamănă deloc cu serele altor oameni. Nu vezi nici roşii, nici flori, nici mobilier din fier forjat. Sera lui Russell arată mai curând ca un laborator. Pe nişte mese de lucru sunt înşiruite ghivece, toate conţinând, din câte se pare, aceeaşi ferigă în diverse stadii de dezvoltare. Şi mai e şi un calculator. Nu, două calculatoare.

— E fantastic, exclam eu. Toate plantele astea sunt la fel?

— Toate sunt varietăţi de ferigi, îmi răspunde profesorul Russell cu un zâmbet larg, ca şi când ar împărtăşi cu cineva o glumă intimă. (Probabil

cu plantele lui.) Ferigile mă interesează în mod deosebit.

— Uite, Tessa! îi arăt fetiţei cu mâna plantele din seră. Domnul profesor Russell a scris cărţi despre ferigile astea. Ştie totul despre ele.

— „Ştie totul despre ele"? repetă profesorul. O, Doamne, nu! O, nu, nu, nu! Abia dac-am început să le pătrund misterele.

— Şi tu ai studiat plante la şcoală, nu-i aşa, draga mea? îi spun Tessei. Ai cultivat creson, nu?

Dintr-odată, mă întreb dacă n-am putea să-l convingem pe profesorul Russell să meargă la şcoala fetelor şi să ţină o conferinţă. Aş câştiga *multe* puncte pe chestia asta.

— Plantele au nevoie de apă, recită Tessa ca la semnal. Plantele cresc spre lumină.

— Exact!

Profesorul Russell îi surâde cu bunăvoinţă, iar eu simt că mă umflu de mândrie. Ia uitaţi-vă la puştoaica mea de cinci ani cum discută despre botanică cu un profesor de la Oxford!

— Şi oamenii cresc spre lumină? întreabă Tessa în stilul ei glumeţ.

Sunt pe punctul să-i răspund „Sigur că nu, draga mea!", schimbând un zâmbet amuzat cu profesorul Russell, dar el mi-o ia înainte cu blândeţe:

— Da, draga mea. Cred că da.

A, OK! Să-mi fie învăţătură de minte.

— Firește, există multe feluri de lumină, continuă profesorul Russell aproape visător. Uneori, lumina noastră poate să fie o formă de credinţă sau o ideologie sau chiar o persoană şi către acea lumină creştem.

— Creştem către *o persoană*? Tessei i se pare hazliu. Către *o persoană*?

— Firește.

Ochii profesorului se ațintesc spre ceva aflat dincolo de umărul meu și, când mă întorc, îl văd venind pe alee pe Owen.

Nu l-am mai văzut de-aproape de multă vreme, iar acum văd la el ceva care îmi taie respirația. Arată cumva translucid. Și mai fragil decât mi-l aminteam. Părul alb i s-a rărit, iar mâinile osoase îi sunt dureros de subțiri.

— Bună dimineața, spune Owen cu vocea lui încântătoare, ușor răgușită. Am venit să văd dacă vizitatoarele noastre vor o cafea.

— A, nu, mulțumesc, răspund repede. Am trecut doar să ne recuperăm jucăria. Îmi cer scuze pentru zgomot, adaug. Știu că suntem cam gălăgioși.

Profesorul Russell schimbă o privire scurtă cu Owen și, dintr-odată, sunt convinsă, fără nici o urmă de îndoială, că ne-au auzit pe mine și pe Dan certându-ne. *Minunat!* Însă, aproape imediat, Owen îmi zâmbește cu blândețe.

— Nu e nici o problemă! N-ai nici un motiv să-ți ceri scuze. Ne facem plăcere să le auzim pe fete jucându-se. Apoi se uită la mătura mea.

— A, ce idee ingenioasă!

— Ei, îi răspund cu neîncredere. O să vedem.

— Nu aștepta aici. Profesorul Russell îi mângâie mâna lui Owen. Poți să ne urmărești eforturile de pe terasă.

Când Owen pleacă spre casă, extind coada măturii și o ridic până la acoperișul serei. După câteva manevre, racheta îmi cade în brațe.

— Bravo! mă aplaudă profesorul Russell. Apoi se întoarce spre Tessa. Și-acum, draga mea, îmi permiți să-ți ofer o plăntuță ca amintire? Va trebui s-o uzi și să ai grijă de ea.

— A, asta ar fi minunat! exclam eu. Mulţumim!

În mintea mea: o să-l pun pe Dan s-o îngrijească. Asta dacă e *într-adevăr* pasionat de grădinărit, nu doar de foste prietene cu gropiţe în obraji.

Profesorul Russell se învârte puţin prin seră, după care se întoarce cu o chestie micuţă şi verde într-un ghiveci.

— Dă-i lumină, dar nu prea multă, îi spune Tessei cu o sclipire în ochi. Şi fii atentă cum creşte.

Tessa ia ghiveciul, apoi se uită la profesor, aşteptând parcă ceva.

— Dar avem nevoie de una şi pentru Anna, îi explică.

— Tessa! sar eu imediat, îngrozită. Nu poţi să spui aşa ceva. Trebuie să spui „Mulţumesc foarte mult pentru plantă. E foarte drăguţă". Anna e sora ei geamănă, îl lămuresc pe profesorul Russell, încercând s-o scuz pe Tessa. Au grijă una de cealaltă. Poţi s-o *împarţi* cu Anna, adaug uitându-mă la fiica mea.

— Nu e nici o problemă! răspunde imediat profesorul. Tessa are perfectă dreptate. Cum de-am putut să uit de Anna?

Intră grăbit în seră, de unde se întoarce cu o a doua plantă.

Eu sunt copleşită de jenă.

— Îmi pare tare rău! Tessa, nu e frumos să ceri lucruri.

— Nu-i nimic! îi face cu ochiul profesorul Russell fetiţei. Dacă nu avem grijă de cei pe care-i iubim, atunci la ce suntem buni?

Când Tessa se lasă pe vine şi începe să cerceteze atentă plantele, privirea profesorului Russell rătăceşte din nou peste umărul meu. Mă întorc

şi văd că se uită la Owen, care se aşază, cu o pătură pe genunchi, pe unul din scaunele Ercol de pe terasa închisă. Profesorul îl întreabă, mimând doar cuvintele cu buzele, „Eşti bine?", iar Owen dă din cap.

— De cât timp sunteţi..., îl întreb încet, neştiind exact care ar fi formularea cea mai potrivită.

Sunt *destul* de sigură că profesorul şi Owen nu sunt doar prieteni, dar nu se ştie niciodată.

— Ne-am cunoscut când eram elevi, îmi răspunde profesorul cu blândeţe.

— A! exclam eu, surprinsă. Uau! Asta înseamnă multă vreme. Deci...

— La vremea aia, Owen încă nu conştientizase... adevărata lui natură, ca să mă exprim aşa, continuă profesorul făcându-mi cu ochiul. El s-a însurat... eu m-am dedicat cercetării... Ne-am regăsit acum opt ani. Ca să-ţi răspund la întrebare, îl iubesc de cincizeci şi nouă de ani. În cea mai mare parte a lor, de la distanţă, firește.

Îmi zâmbeşte din nou larg.

Am rămas fără grai. De *cincizeci şi nouă de ani*? Privindu-i chipul ridat, simt că profesorul Russell îmi este superior din toate punctele de vedere. Are un intelect superior. Are o iubire superioară. Aş vrea să rămân aici, să-i pun o mulţime de întrebări şi să-mi însuşesc o parte din înţelepciunea lui.

Apoi, brusc, observ că Tessa rupe frunza uneia dintre plante. Rahat! Uite ce înseamnă curiozitatea intelectuală a unui copil de cinci ani!

— Trebuie să plecăm, spun repede. V-am reţinut deja prea mult. Vă mulţumim mult de tot, domnule profesor Russell!

— Te rog, zice zâmbind profesorul. Spune-mi John.

— John.

John ne conduce înapoi prin casă. Ne luăm la revedere cu multe strângeri calde de mână şi cu promisiunea ca într-o zi să luăm ceaiul împreună. Când deschid uşa de la intrare, sunt atât de absorbită încercând să mi-i închipui pe John şi pe Owen ca doi adolescenţi slăbănogi, încât vocea Tildei mă face să tresar.

— Sylvie! Prietena mea iese pe alee, îmbrăcată într-o salopetă maro cam uzată, şi-mi face semne disperate cu mâna să mă duc la ea. Ce faci?

— A, bună! o salut eu. Tocmai am fost în grădina profesorului Russell. E foarte drăguţ. Ar trebui să bem ceva împreună. Îi dau drumul la mână Tessei. Scumpa mea, du-te şi arată-i Annei planta ei. Şi luaţi-vă ghiozdanele. Vin şi eu într-un minut.

— Deci? mă întreabă Tilda cu ochi scăpărători pe când Tessa aleargă în casă. Cum a fost desertul *al fresco*? Încă n-am primit raportul complet.

E adevărat. Cu excepţia celor treizeci de secunde de bună-mulţumim-la revedere din noaptea când ne-am întors de la grădina cu sculpturi, eu şi Tilda nu ne-am mai văzut. Ea a lucrat la biroul din Andover al unuia dintre clienţii ei, aşa că nu ne-am mai făcut plimbările matinale împreună. Ceea ce înseamnă că prietena mea habar nu are ce s-a întâmplat. Mă uit cu prudenţă spre casă, însă Dan nu se zăreşte pe nicăieri. Totuşi, ca să fiu sigură, închid şi uşa de la intrare.

— Nu trebuie să pleci la Andover? o întreb pe Tilda, uitându-mă costumația ei.

— O să plec imediat, îmi răspunde ea cu o fluturare din mână. Dă-i drumu'!

— *Păi.* Mă așez pe gardul din fața grădinii ei și-mi cuprind umerii cu brațele. Am înregistrat un ușor efect de bumerang, dacă trebuie să știi.

— Pe bune? exclamă Tilda surprinsă. Mie mi s-a părut că Dan era destul de încântat. Nu i-a plăcut corsetul?

— Nu-i vorba de asta, clatin eu din cap. *Sexul* a fost în regulă. Am mers la o grădină secretă foarte specială, de fapt, întreaga seară a fost de-a dreptul spectaculoasă.

— Și-atunci care e problema?

Tac câteva clipe. Adevărul e că, deși încerc să fiu relaxată și practică, simt în mine o scânteie de frică autentică. Iar dacă mărturisesc asta cu voce tare, sentimentul va fi de douăzeci de ori mai dureros.

— Chestia „a trezit ceva" în Dan, îi răspund în sfârșit Tildei. După câte se pare.

Ea se holbează la mine.

— Ce-a trezit?

— Tot ce s-a întâmplat i-a adus aminte de fosta lui prietenă. Una despre care mie nu mi-a *zis* niciodată nimic. Și-acum o caută pe Google. Adică a căutat-o de-o grămadă de ori. Rostesc cuvintele cu calm, dar simt că fața îmi tremură ușor, ca și cum frica dinăuntrul meu ar sta să rupă zăgazurile. În secret.

— A! O clipă, Tilda pare descumpănită. Apoi își revine. Ei, că a căutat-o pe Google nu înseamnă nimic. Toată lumea caută oameni pe Google. Eu îl caut pe Adam pe Google de trei ori pe săptămână.

Îmi place să mă torturez singură, adaugă ridicând strâmb din umeri.

— Dar Dan n-a mai căutat-o niciodată pe tipa asta. Nici măcar nu s-a mai gândit la ea. Şi totul e din cauza mea! adaug ca să mă pedepsesc. Mi-am făcut-o singură!

— Nu-i adevărat! sare Tilda, scoţând un hohot de râs scurt, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce aude. Cum ţi-ai făcut-o singură? Îmbrăcându-te în nişte ţoale sexy?

— Am zgândărit cu bâtul căsnicia mea! L-am împins pe Dan să fie aventuros! Asta l-a făcut *să gândească*. Şi la asta s-a gândit! La fosta lui prietenă!

— Au! Tilda îşi ia o expresie comică. Păi, da. Poate că n-a fost o idee prea bună. Nici o femeie nu vrea ca bărbatul ei să-nceapă *să gândească*.

— Şi m-ai avertizat doar, mă lamentez eu. Mi-ai zis că surprizele au prostul obicei de-a nu ieşi cum trebuie. Ei, ai avut dreptate!

— Sylvie, n-am vorbit serios! exclamă Tilda îngrozită. Şi nu trebuie să-ţi faci griji. Analizează puţin situaţia. Dan te iubeşte şi ai avut parte de o partidă de sex grozavă. O mulţime de cupluri ar da orice pentru aşa ceva, adaugă ea cu subînţeles.

— Da, dar până şi sexul...

Îmi muşc buza şi mă uit iar spre uşa de la intrare.

— Ce?

Tilda se apleacă spre mine cu o privire fascinată. Eu ezit. Chiar nu sunt genul care să dea detalii intime. Însă, de la şedinţa foto de budoar, mi se pare că nu mai are nici un sens să mă ascund de Tilda.

— Păi, încep aproape în şoaptă. A fost supersexy, dar a fost... altfel. *El* a fost altfel. Atunci

mi-am zis: „Grozav! Îl excit!". Dar acum mă gândesc: dacă schimbarea asta a produs-o amintirea ei? Mă cutremur. Oare tot ce s-a întâmplat în noaptea aia a avut, de fapt, legătură cu ea?

— Sunt convinsă că nu...

— I-am spus că-mi doresc o surpriză, o întrerup agitată. Ei, dacă „surpriza" lui este c-o să se ducă să şi-o tragă cu altcineva?

— Încetează! mi-o taie Tilda ferm, punându-mi o mână pe braţ. Sylvie, reacţionezi exagerat. *De fapt*, tot ce a făcut Dan a fost s-o caute pe fosta lui prietenă pe Google. Dacă mă întrebi pe mine, cred că nici n-o s-o mai pomenească vreodată. Iar peste o lună o să uite iar de ea.

— Chiar crezi asta?

— Absolut! Cum o cheamă? mă întreabă ea, ca şi când ar fi vorba de un fapt divers.

— Mary.

— Ei, poftim! comentează Tilda, dând ochii peste cap. Dan n-o să te înşele niciodată cu o tipă pe care-o cheamă Mary.

Nu mă pot abţine să râd. Are un talent extraordinar de-a mă înveseli, oricare ar fi situaţia.

— Altfel, cum vă înţelegeţi? se interesează ea.

— Ei..., ridic eu din umeri. Cu suişuri şi coborâşuri. Însă ceva ironic din expresia ei mă face să adaug: *Tu* m-ai auzit când am ţipat la el azi-dimineaţă?

— Ar fi fost cam greu să nu te-aud.

Tilda îşi ţine buzele strâns lipite, ca şi când s-ar strădui să nu zâmbească. Sau chiar să râdă.

Minunat! Deci, eu şi Dan suntem personajele de telenovelă ale străzii noastre.

— Totul o să fie în regulă, mă asigură prietena mea mângâindu-mă pe mână. Dar promite-mi un lucru. Nu te mai băga la alte surprize.

Nu adaugă „Ți-am zis doar!", însă cuvintele nerostite plutesc între noi. Și e adevărat că ea m-a avertizat.

— Nu-ți face griji, îi spun din inimă. M-am lecuit definitiv de surprize. *Definitiv.*

N-am mai întâlnit-o pe Esme și, nu știu de ce, mi-am închipuit-o ca pe-o minioană subțirică, cu jachetă pe talie și tocuri înalte. Dar fata care mă așteaptă la New London Hospital e durdulie, spălăcită și îmbrăcată cu niște haine drăgălașe, ca de copiliță – o fustă cu oițe și pantofi cu baretă și talpă din cauciuc. Are una din fețele alea lătărețe, dar bine făcute, astfel că expresia îi e natural veselă. Totuși fruntea încruntată îi trădează starea interioară.

— *Cred* că m-am pregătit pentru orice eventualitate, îmi spune de vreo cinci ori cât traversăm holul spitalului. Deci, în zona de relaxare, avem cafea, ceai, apă, gustări..., îmi înșiruie ea lista, numărând pe degete. Biscuiți... croisanți... A, apă minerală, firește...

Abia mă țin să nu râd. Vorbim despre o zonă de relaxare în care dacă o să stăm jumătate de oră, nu despre plecarea într-o expediție la pol.

— Ești foarte amabilă, îi spun.

— Soțul tău e și el pe drum? clipește agitată Esme. Fiindcă *avem* un loc de parcare rezervat pentru el.

— Mulțumesc. Da, vine cu fetele noastre și cu părinții lui.

Părinții lui Dan s-au hotărât, din senin, că vor să participe și ei la eveniment. Cam acum trei zile. Dan i-a zis de ceremonie mamei lui, când au vorbit la telefon, iar ea s-a supărat și-a vrut să știe de ce n-au fost invitați și ei. N-au

fost consideraţi parte din familia extinsă? Dan nu s-a gândit că ar vrea şi ei, ea şi Neville, să cinstească memoria tatălui meu? (Ceea ce mi s-a părut bizar, fiindcă atât timp cât a trăit tata, părinţii lui Dan nu s-au înţeles deloc cu el.) Soţul meu s-a trezit încolţit şi l-am auzit zicând: „Mamă, nu e... Nu, nu e *o petrecere*... Adică, nu m-am gândit nici o secundă că aţi vrea să veniţi încoace tocmai din Leicester... Da, sigur că puteţi să veniţi. Am fi fericiţi dacă aţi veni!".

Părinţii lui Dan sunt destul de dificili. Deşi, la drept vorbind, şi mama mea poate să fie dificilă. Îmi închipui că şi gemenele cred că eu şi tatăl lor suntem cam dificili. De fapt, presupun că toţi oamenii sunt dificili. Punct. Uneori chiar mă întreb cum reuşim, ca rasă, să facem totuşi câte ceva – există atâtea neînţelegeri şi puncte sensibile şi indivizi care se simt jigniţi din te miri ce!

Sunt atât de absorbită de gânduri, că-mi trebuie o secundă să realizez că Esme îmi transmite nişte informaţii.

— Te conduc în zona de relaxare, îmi spune ea călăuzindu-mă pe coridoare, apoi o să facem o repetiţie rapidă şi o probă de sunet şi o să te poţi piepteăna sau altceva... nu că ai avea nevoie să te piepteni, adaugă ea aruncând o privire piezişă spre coafura mea. Ai un păr *fantastic*!

Într-adevăr, părul meu arată spectaculos. Am plecat puţin mai devreme de la serviciu şi m-am dus la coafor, unde cineva mi-a uscat părul cu föhnul şi mi l-a ondulat – arată exact cum îi plăcea lui tati.

— Mulţumesc, îi răspund fetei cu un zâmbet.

— Probabil că-ţi ia *o veşnicie* să-l speli, adaugă ea, exact cum mă aşteptam.

— A, nu e chiar aşa de greu, o asigur, prevăzând în minte următoarea ei remarcă, şi anume: *Cât a durat până ţi-a crescut aşa de lung?*

— Cât a durat până ţi-a crescut aşa de lung? mă întreabă Esme gâfâind când cotim pe un coridor.

— Întotdeauna am avut părul foarte lung. Ca Rapunzel! adaug rapid ca să preîntâmpin remarcile legate de Rapunzel. Sinead Brook a ajuns deja?

— Încă nu, dar are un program foarte aglomerat. E minunată, comentează Esme. De-a dreptul minunată. Face o mulţime de lucruri pentru spital. A născut toţi trei copiii aici, asta e legătura.

— Arată minunat la televizor, remarc eu politicos.

— A, în viaţa reală e chiar mai minunată, spune Esme atât de repede, încât mă întreb imediat dacă nu cumva Sinead e, de fapt, o scârbă. Ei, *cred* că m-am pregătit pentru orice eventualitate... Conducându-mă pe unul dintre coridoarele spitalului, plin cu lucrări de artă în culori vesele şi cu mirosul de antiseptic specific spitalelor, văd că Esme s-a încruntat iar. Iată zona de relaxare... Mă duce într-o cămăruţă pe a cărei uşă scrie „VIZITATORI". Poţi să-ţi laşi lucrurile aici.

Doar că nu prea am „lucruri". Totuşi, ca să-i dau lui Esme impresia că totul decurge conform planului, îmi scot jacheta şi-o aşez pe un scaun. Mi-o închipui bifând mental căsuţa cu „lăsat lucruri în zona de relaxare" şi destinzându-se puţin. Biata Esme. Şi eu am organizat evenimente. Ştiu cum e.

— Foarte bine! zice ea şi mă conduce mai departe pe coridor. Deci, pe-aici... şi... aici e!

Ne-am oprit într-un spațiu circular, în fața unei uși duble care pare nouă. Dinaintea ei sunt așezate un podium și un microfon, iar deasupra e o plăcuță pe care scrie, cu fontul Helvetica albastru standard pentru spitale, „Sala Marcus Lowe". În clipa în care citesc plăcuța, mi se pune un nod în gât.

Am crezut că sunt pregătită pentru ziua de azi. Am crezut că armura mea mentală e de nepătruns. Dar nu mi-am imaginat că o să văd efectiv numele lui tati scris pe plăcuța de deasupra ușii.

— Asta e realizarea tatălui tău, spune Esme cu blândețe, iar eu încuviințez din cap.

Nu îndrăznesc să scot vreun sunet.

N-am avut de gând să mă las copleșită de emoții, dar cum să nu te emoționezi când tatăl tău a donat bani pentru niște dispozitive care vor ajuta la salvarea multor vieți, iar apoi și-a pierdut-o pe a lui? Mirosul înțepător de antiseptic, care se simte oriunde-ai fi, îmi amintește de acea ultimă și groaznică noapte, la trei zile după accident, când mi-a devenit clar că cuvântul „catastrofal" însemna chiar „catastrofal".

Nu. Nu pot să mă gândesc la asta. Nu acum.

— Draga mea, doar nu rămâi așa, *cu brațele goale*, nu?

Vocea mamei mă trezește la realitate și nodul din gât îmi dispare pe loc. Întotdeauna poți conta pe mami să risipească emoția unei clipe.

Mama se apropie pe coridor, împreună cu un bărbat rasat, îmbrăcat în costum, pe care l-am mai întâlnit. Îl cheamă Cedric și se ocupă de tot ce înseamnă „dezvoltare", deci probabil că e șeful lui Esme. Trebuie s-o fi umflat pe mami cu cafea.

— Nu, îi răspund pe un ton defensiv. Mi-am dat jos jacheta pentru câteva minute.

De ce să *nu* rămân cu braţele goale? îmi vine să adaug. Vrei să mă faci să-mi fie ruşine cu corpul meu? Dacă te aud fetele şi dezvoltă un complex din cauza asta? (Dar, toate la timpul şi la locul lor.)

— Îţi stă bine părul, zice mami şi, instinctiv, îmi trec imediat o mână prin bucle.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi foarte bine, o complimentez la rândul meu.

Chiar e adevărat – mami s-a îmbrăcat toată în mov, cu pantofi asortaţi. Eu sunt îmbrăcată în albastru-prăfuit, fiindcă tati adora culoarea asta.

— Eşti bine? adaug în şoaptă.

Pentru că azi e o zi foarte importantă şi, dacă *eu* mă simt gata să izbucnesc în plâns, atunci cât de emoţionată trebuie să fie ea?

Mami dă din cap şi-mi zâmbeşte radioasă.

— Sunt bine, draga mea. O să fiu bine. Foarte bine. Deşi, *la drept vorbind*, îmi aştept cu nerăbdare paharul cu şampanie.

— Podiumul e OK? se interesează Esme agitată.

— E perfect, îi zâmbesc eu, încercând să-i dau încredere. Totul arată minunat.

Urc pe podium, pornesc microfonul şi spun „unu-doi-unu-doi", iar vocea îmi bubuie în amplificatoare.

— Splendid! Esme consultă un document pe care-l ţine în mână. Apoi Sinead o să vină în faţă şi o să dezvelească placa, mă anunţă arătând cu mâna spre două draperii din catifea roşie de pe peretele de lângă uşa dublă. De draperii atârnă două cordoane cu ciucuri. De unul e legată o panglică roz.

— Pentru ce e panglica? o întreb curioasă.

— Ca să ştie Sinead de care dintre cordoane să tragă, îmi explică Esme. Sistemul e destul de complicat. N-ai vrea să fii tu Sinead şi să verificăm dacă totul funcţionează cum trebuie?

— Sigur. Mă duc la draperii, apoi mă uit la Cedric, să mă asigur că ascultă. Dar mai întâi, Esme, vreau să-ţi mulţumesc. Te-ai ocupat de fiecare detaliu al evenimentului cu atâta meticulozitate! Ai fost *mai mult* decât meticuloasă.

— Ei..., zice Esme, modestă, înroşindu-se la faţă. Ştii cum e. *Cred* că m-am pregătit pentru orice eventualitate...

— Cu siguranţă! Întind mâna după cordon. OK! Prefă-te că sunt Sinead. Declar sala de radiologie deschisă!

Trag de cordonul cu panglică, draperiile din catifea se dau la o parte cu un foşnet şi cu toţii ne holbăm la... nimic.

Peretele e gol. Poftim?

Mă uit la Esme, care se uită îngrozită la perete. Ochii stau să-i iasă din orbite. Eu închid şi deschid draperiile, ca şi cum placa s-ar fi putut ascunde – dar locul e gol.

— O să fie *puţin* cam greu pentru Sinead Brook să dezvelească o placă inexistentă, spune mami pe tonul ăla dulce şi educat pe care ştie să şi-l ia când vrea.

— Esme! latră Cedric. Unde-i placa?

— Nu ştiu! şopteşte fata, zgâindu-se la perete, de parcă ar avea de-a face cu un miraj. Ar trebui să fie acolo. Cei de la întreţinere trebuiau să... Disperată, Esme începe să-şi butoneze telefonul. Trev? Sunt Esme. Trev, unde-i placa? Placa! De la noua sală de radiologie! Păi, trebuia să

ajungă aici azi-dimineaţă. O să fie dezvelită. Da! Ba da, *ai ştiut* asta!

Fata ridică glasul până aproape de ţipăt. Apoi, cu un aer ciudat de calm, închide telefonul şi se întoarce spre noi.

— O caută.

— O *caută*? o ia în primire Cedric. La ce oră începe ceremonia?

— Peste douăzeci de minute, răspunde Esme înghiţind în sec.

S-a făcut verde la faţă, iar mie mi-e foarte milă de ea, deşi – chiar aşa? Nici măcar *nu i-a trecut prin minte* să verifice dacă placa e la locul ei?

— Ce se întâmplă dacă n-o găsesc? se răsteşte Cedric. Esme, Sinead Brook vine să dezvelească placa, îţi dai seama?

— Ăăă... ăăă... Disperată, Esme continuă să înghită cu noduri. Am putea să facem una temporară?

— O placă temporară? urlă şeful ei. Cu ce? Cu un marker şi o bucată de carton?

— Sylvie! aud vocea soţului meu, care se apropie de noi împreună cu Tessa, Anna şi părinţii lui.

Ne salutăm şi ne sărutăm cu toţii, exclamând că a trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Sue, mama lui Dan, a fost în mod clar la coafor în cinstea acestei zile, iar părul de un castaniu strălucitor îi arată splendid. Neville, tatăl lui Dan, se uită în jur cu privirea aia măsurată a lui. Pe când era contabil, audita companii mari, aşa că e obişnuit să evalueze lucrurile. Oriunde merge, Neville rămâne mai în spate, priveşte şi estimează situaţia, înainte să treacă la acţiune. Văd că nici acum nu se dezminte.

Se uită cu atenţie la plăcuţa pe care e scris numele lui tati, apoi la podium, la draperiile din catifea şi, în cele din urmă, la Cedric, care o ceartă pe Esme într-un colţ.

— S-a întâmplat ceva? întreabă în sfârşit Neville.

— O mică tragedie, îi răspund. Haideţi să ne retragem câteva clipe.

Margând spre zona de relaxare, îmi aduc aminte din nou că Sue şi Neville sunt căsătoriţi de treizeci şi opt de ani. *Ştiu* ce spune Dan: că nu sunt neapărat „un bun exemplu". Şi *ştiu* că socrii mei au trecut printr-o perioadă tulbure... dar sunt împreună, nu? Deci fac bine ce fac. Am putea învăţa ceva de la ei.

Dar, o, Doamne!

Uitasem. Întotdeauna uit. Atmosfera creată de părinţii lui Dan. E ca o perdea nevăzută, dar trepidantă de... *tensiune*. Nu e vorba că Sue şi Neville n-ar zâmbi, n-ar râde sau n-ar glumi. Însă totul musteşte de „înţepături". Micile izbucniri de reproş şi furie clocotitoare sunt mereu prezente. E epuizant. Acum povestesc despre recenta lor călătorie în Elveţia – un subiect pe care l-ai crede inofensiv. Dar nu e aşa.

— Apoi am ieşit din Lausanne, îi spune Neville micuţei Tessa (de parcă ea ar avea habar ce-i ăla), şi am început să urcăm pe munte, dar bunica Sue s-a răzgândit brusc. Mare păcat, nu-i aşa? Bunicul a trebuit să urce până pe vârf de unul singur.

— Bunica Sue nu „s-a răzgândit brusc", se ariceşte nevastă-sa. Ca de obicei, bunicul îşi aminteşte totul cât se poate de greşit. Bunica Sue n-ar fi trebuit să urce niciodată pe munte, fiindcă

are un picior beteag, lucru de care bunicul tot uită! Îi aruncă Annei un zâmbet slab. Biata voastră bunică!

Fetele au amuţit în faţa scenetei interpretate de bunicii lor. Le simt ostilitatea mascată, chiar dacă nu ştiu ce-i Lausanne-ul. Până şi Dan a început să se posomorască – şi-ai crede că e obişnuit cu stilul părinţilor lui. Umerii i s-au pleoştit şi se tot uită la mine ca şi cum m-ar implora să-l salvez.

— Ei, zic eu pe un ton vesel. Poate că ar fi mai bine să ne îndreptăm spre recepţie. Trebuie să fi început deja. Fetelor, terminaţi-vă de mâncat biscuiţii.

Mami a părăsit deja zona de relaxare – a ciugulit puţin dintr-un strugure, după care ne-a anunţat că se duce la toaletă. Adevărul e că, de fapt, nu poate deloc să relaţioneze cu Neville şi Sue. Ea nu le înţelege interesele lor, iar ei nu le înţeleg pe-ale ei. Sue, în special, s-a enervat foarte tare după ce a venit, tocmai din Leicester, la una dintre petrecerile cu bijuterii ale lui mami, unde s-a produs o neînţelegere cu privire la preţul unui colier.

Din păcate, a fost petrecerea la care eu n-am reuşit să ajung, aşa că n-am putut să calmez spiritele. Sunt convinsă că vina a fost a mamei. Sue nu e măritată degeaba cu un contabil – probabil că şi-a dat seama care e preţul corect al colierului. Însă mami probabil că şi-a zis: ce mai contează douăzeci de lire în plus? Şi nici n-a *observat* că undeva era o problemă – una dintre trăsăturile ei cele mai enervante.

— Sylvie, ai o ţinută superbă, îmi spune Sue când îmi pun pe mine jacheta albastru-prăfuit. Absolut superbă! Şi *părul*... Soacra mea dă din

cap admirativ. Tatăl tău ar fi mândru de tine, scumpa mea! Știu că întotdeauna a fost topit după părul tău. „Gloria" ta!

Chestia cu Sue e că, atunci când vorbește cu oricine altcineva în afară de soțul ei, este încântătoare. Și Neville, la fel.

— Mulțumesc, Sue, îi răspund recunoscătoare. Și tu arăți splendid! spun mângâindu-i mâneca de la cămașa din mătase crem. Ce bluză frumoasă ai!

— Așa e, mamă! Arăți foarte bine, întărește Dan și, de plăcere, Sue se îmbujorează.

— Ești foarte drăguță, adaugă și Neville, care însă o privește fără s-o vadă. Gata! Haideți!

Neville n-o privește niciodată cu-adevărat pe Sue, mă gândesc eu. Apoi ideea mă izbește cu putere. Sau poate că e o teorie. O ipoteză. *Neville n-o privește niciodată cu-adevărat pe Sue.* Privirea lui Neville pare să alunece pe lângă soția lui – ca un magnet respins. Nici nu mi-i închipui uitându-se unul în ochii celuilalt. Neville, bărbatul care evaluează totul cu mare atenție, nu o privește niciodată pe soția lui. Nu e puțin ciudat? Puțin trist?

Brusc, în minte îmi răsare încă un gând: oare, într-o zi, așa o să fim și noi, Dan și cu mine? O să clocotim de furie mocnită, unul împotriva celuilalt, escaladând munții din Elveția?

Nu.

Nu. Sigur că nu. N-o să lăsăm să ni se întâmple așa ceva.

Dar nu la fel gândește orice cuplu la început de drum, pentru ca apoi, din senin – bum! –, cei doi să se trezească niște bătrâni acri, care nici nu se mai uită unul la celălalt? Din ce mi-a povestit Dan, Neville și Sue au avut cândva o

relație excelentă. Glumeau, dansau împreună și așa mai departe.

O, Doamne! *Cum* am putea să împiedicăm asta? Ce să *facem*? Evident, strategia cu surprizele nu e soluția. Atunci *care* e?

Ne îndreptăm spre recepție. Angajații spitalului încep să se adune, iar chelneriţele oferă pahare cu băutură. Zăresc o doamnă în jachetă viorie, cu un lanț auriu greu pe umeri, discutând cu mami. Trebuie să fie primărița. Se aude și un bârâit asurzitor de bormașină: un tip în salopetă, cățărat pe-o scară, fixează niște șuruburi în zid. La picioarele lui, sprijinită de zid, stă placa, pe care toată lumea, din politețe, o ignoră, chinuindu-se să facă conversație peste zgomotul de fond. Esme așteaptă în picioare lângă scară, spunând „Grăbește-te! Grăbește-te!" și-i zâmbesc înțelegătoare.

Iau un pahar cu apă, sorb din el o gură și-mi despăturesc hârtia cu discursul. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă ridic la înălțimea evenimentului și să las deoparte obsesia legată de căsnicia mea, fiindcă ziua de azi îi e dedicată lui tati, nu mariajului meu. În sfârșit, muncitorul a terminat: placa a fost montată. Pe coridor se lumea se agită. Probabil c-a sosit Sinead Brook. Asta înseamnă că, din clipă în clipă, va trebui să vorbesc.

Trec în revistă cuvintele pe care le-am așternut pe hârtie, întrebându-mă dacă sunt în regulă, dar știind că nu sunt – și realizând că, oricum, niciodată n-aș putea să-l descriu cu acuratețe pe tati într-un discurs de șase minute. Totul e atât de arbitrar. Trei pagini A4. O felie atât de mică dintr-un om, din viața lui, din tot ce a făcut.

Să fi pomenit și de copilăria lui? Sau de povestea cu caii?

Acum e prea târziu. Un chip familiar, o tipă cu aer de vedetă, îmbrăcată într-o rochie roșie mulată răsare brusc în fața mea și îmi strânge mâna, iar Esme îmi spune:

— Sylvie, sunt încântată să ți-o prezint pe Sinead Brook!

Din tonul ei, îmi au seama că o adoră pe Sinead. Abia dacă apucăm să schimbăm două cuvinte, că Cedric urcă pe podium și bate cu degetul în microfon.

— Doamnă primar, doamnelor și domnilor, bine ați venit la acest eveniment foarte special!

Hmm. Cedric mi-a furat introducerea.

— Mulți dintre cei care vă aflați astăzi aici l-ați cunoscut pe Marcus Lowe, continuă șeful lui Esme, pe un ton mai grav. Alții, din păcate, nu l-ați cunoscut. Noi, toți cei care lucrăm la New London Hospital, l-am cunoscut ca un om dedicat, plin de șarm, cu o inteligență sclipitoare, care nu accepta vreodată un refuz.

Ochii lui Cedric lucesc și mulți dintre invitați râd, pentru că știu exact despre ce vorbește.

— Marcus Lowe a condus campania de strângere de fonduri pentru această sală de radiologie cu o uriașă tenacitate. Pur și simplu, ceea ce veți vedea astăzi aici nu ar exista fără eforturile sale. În continuare, vă las în compania fiicei lui, Sylvie Winter, care va spune câteva cuvinte.

Urc pe podium și mă uit la chipurile din fața mea – unele îmi sunt familiare, altele, nu. Apoi trag aer în piept.

— Bună ziua tuturor, spun cu simplitate. Vă mulțumesc că ați venit astăzi să celebrăm această

minunată sală de radiologie, dar și pe tatăl meu, care și-a dorit atât de mult ca ea să devină realitate. Aceia dintre dumneavoastră care l-au cunoscut pe tata știu că a fost un om remarcabil. Era chipeș ca Robert Redford... avea îndrăzneala lui Errol Flynn... și încăpățânarea lui Columb. Sau poate a lui Columbo. Sau a amândurora.

Încheind discursul, îmi dau seama că a fost de rahat.

Nu, sunt prea dură cu mine. N-a fost de rahat, dar nici n-a fost așa cum ar fi putut să fie. Oamenii au dat din cap, au zâmbit, ba chiar au și râs, însă n-au fost entuziasmați. N-au priceput *cine a fost tati.* Dintr-odată, simt nevoia să-mi iau o săptămână liberă și să-mi rescriu gândurile până când voi reuși să surprind adevărata, *adevărata*, esență a lui tati... iar după aceea să-i invit pe toți acești oameni înapoi și să le spun cine a fost Marcus Lowe.

Dar toată lumea aplaudă și zâmbește aprobator, iar mami are lacrimi în ochi. Și-apoi, la drept vorbind, nimănui nu-i pasă de adevărata esență a lui tati, nu-i așa? Oamenii vor doar să bea o gură de șampanie, să-nceapă să folosească aparatele și să salveze vieți. Lumea merge înainte. Așa cum mi s-a mai spus de vreo cincizeci și șase de mii de ori.

Cred că am nevoie să beau ceva. Imediat ce sunt trase draperiile, îmi iau un pahar.

Ne uităm cu toții cum doamna primar urcă pe podium și o prezintă pe Sinead Brook, reușind să-i pronunțe greșit numele – de două ori. (E evident că, de fapt, nu prea știe cine-i Sinead Brook.) Sinead Brook ne ține ceea ce e, în mod clar, un discurs standard, legat de spital, apoi

trage de cordon şi, de data asta, placa e la locul ei. Urmează o nouă rundă de aplauze şi câteva fotografii. Apoi, în sfârşit, paharele cu şampanie încep să circule din nou prin sală şi toţi invitaţii se risipesc în grupuri.

Copiii sunt distraţi de câţiva angajaţi mai tineri ai spitalului, care le umflă mănuşi de unică folosinţă, pe post de baloane. Cedric îmi vorbeşte despre noua campanie dedicată aripii de pediatrie, care mi se pare un proiect fantastic, şi mă trezesc c-am băut trei pahare cu şampanie unul după altul. Dan mi-a promis c-o să conducă el. Deci e în regulă.

Dar, apropo, unde-i Dan?

Mă uit prin sală şi-l văd stând cu mami într-un colţ. Brusc, înţepenesc. De ce stau aşa de strânşi unul în altul? Despre ce vorbesc?

Nu reuşesc să scap de discursul pe care mi-l ţine Cedric despre numărul de paturi alocate copiilor în spitalele din Londra şi *sunt* sincer interesată de ceea ce aud. Totuşi, ducându-mă să-mi iau ceva de mâncare, reuşesc să mă strecor neobservată până în locul unde se află Dan şi mami. Înclin puţin capul şi prind frânturi din discuţia lor.

— ...sigur aşa e cel mai bine? spune mami pe un ton neliniştit.

— ...asta-i realitatea...

Nu aud sfârşitul frazei, însă Dan mi se pare şi el destul de încordat.

— ...chiar nu înţeleg de ce...

— ...discutat despre asta...

— ...şi-atunci ce anume...

Discuţia pare să se stingă, aşa că întorc capul la timp ca să-l văd pe soţul meu mimând doar din buze spre mama „Un milion de lire, poate două?".

Simt că mi se blochează plămânii. În secunda următoare mă înec cu şampania. *Un milion de lire, poate două?* Ce înseamnă asta? Care „un milion de lire, poate două"?

— Sylvie! pune Cedric capăt fluxului de statistici. Te simţi bine?

— Da! îi răspund răsucindu-mă spre el. Scuze! Şampania a luat-o pe calea greşită. Continuă, te rog.

Îi zâmbesc lui Cedric, însă în minte gândurile îmi zumzăie, dându-mi sentimentul că urmează să se întâmple ceva rău.

Dan împrumută bani? Dan împrumută bani, *de la mama mea*, fără să-mi spună? *Un milion de lire, poate două?*

Nu vreau să fiu o nevastă suspicioasă. Chiar nu vreau. Şi nu sunt. Există o explicaţie. Sunt convinsă că există. Poate că Dan a câştigat la loto.

Nu. Dan şi mami nu arată ca nişte oameni care au câştigat la loto. Ba dimpotrivă.

În cele din urmă, Cedric îmi îndeasă în palmă cartea lui de vizită şi dispare. Arunc un ochi către fete, care se joacă în siguranţă cu Esme, apoi mă îndrept spre Dan. A rămas singur. Stă gârbovit, cu o mină amărâtă şi cu privirea aţintită la telefon.

— Salut! îi spun pe un ton degajat, deloc suspicios. Te-am văzut stând de vorbă cu mami.

Dan ridică ochii spre mine şi, preţ de o secundă – doar o secundă –, văd în ei frică pură. Apoi însă frica se risipeşte. Privirea soţului meu s-a închis la loc. Oare mi s-a părut?

— Da, îmi răspunde el, încruntându-se descurajator.

Mai încerc o dată.

— Mă bucur să văd că vă înţelegeţi.

— Da. Sylvie, trebuie să dau un telefon. Apropo, discursul a fost excelent, îmi strigă peste umăr, îndepărtându-se.

Câteva clipe mă uit în urma lui. Mă străduiesc să respir regulat, deşi creierul mi se lansează într-o peroraţie furioasă, de mahalagioaică. Dan nu m-a privit în ochi. A fugit. Abia dac-a luat vorba despre discursul meu, care pentru mine a fost foarte important, chiar dac-a ieşit de rahat. Cât l-am rostit, soţul meu a stat încruntit şi aricit. (Am observat.) Iar la sfârşit *nici măcar* n-a aplaudat. (Am observat şi asta.)

În sfârşit, mă răsucesc pe călcâie, mă duc la masa cu băuturi şi înşfac o sticlă cu şampanie. Mă îndrept spre locul unde trei fotolii roşii au fost împinse alături ca să alcătuiască un soi de canapea. Sue e aşezată pe unul dintre ele (pantofii ei au nişte tocuri-cui care nu mi se par deloc comode, îmi dau seama acum) şi e roşie în obraji. Presupun că s-a dedulcit şi ea la şampanie.

— Bună, îi spun şi mă trântesc lângă ea. Ce mai faci, Sue?

— A, Sylvie! Soacra mea mă priveşte cu ochii uşor injectaţi. Ce discurs! Să ştii că mi-a venit să plâng.

— Mulţumesc, îi răspund, mişcată.

— Cred că ţi-e greu! continuă Sue bătându-mă pe un genunchi. Foarte greu. Dan spune că te descurci de minune, că faci faţă extrem de bine situaţiei.

Dan spune asta? Clipesc surprinsă spre soacra mea, încercând să nu mă dau de gol. Furia începe să mi se risipească. Ce-i drept, întotdeauna am presupus că Dan mă consideră dusă cu pluta.

Așa că vreau să aflu mai multe. Îmi vine s-o întreb: „Și ce mai spune Dan despre mine?". Și: „*Tu* știi ceva despre un milion de lire, poate două?". Dar întrebările astea ar putea să creeze și mai multe probleme. Așa că tac din gură, îi umplu din nou paharul lui Sue și mă las pe spătarul fotoliului, cu un oftat din rărunchi.

— Da, mi-e greu! Așa e. Mi-e greu.

Mai iau o gură de șampanie. Simt cum celulele mele cerebrale trec ușor granița dintre relaxare plăcută și beție în toată regula. Uitându-mă la Sue, bănuiesc că și celulele ei cerebrale se află în aceeași stare. Oare e un moment potrivit pentru o discuție sinceră?

— Chestia e..., încep să spun cu prudență, apoi mă opresc. Sunt atât de multe lucruri. Să aleg unul. Lucrul Unu. Chestia e: *cum* rămâi căsătorit cu același om pentru totdeauna? continui pe un ton mai plângăreț decât am avut de gând.

Sue râde.

— Pentru totdeauna?

— Pentru o perioadă lungă de timp. Pentru șaizeci și opt de ani, o lămuresc.

Soacra mea se uită la mine nedumerită, așa că-i dau înainte.

— Eu și Dan privim în viitor și ne gândim... ne *facem griji*, înțelegi? Gesticulez cu paharul, ca să-mi punctez explicația, și reușesc să vărs niște șampanie. Ne gândim: cum să ne menținem căsnicia? Apoi ne uităm la voi, care sunteți încă împreună după atâția ani, și ne gândim...

Las fraza neterminată, fiindcă mă simt stânjenită. (Evident, nu pot să-i spun lui Sue ce gândim *într-adevăr*: O, Doamne, cum de îți suporți căsnicia?)

Dar nu-i nevoie să mai adaug nimic. Sue s-a îndreptat de spate, cu o expresie mai alertă ca niciodată. Ca şi cum, în sfârşit, după atâta vreme, aş fi atins domeniul ei de expertiză.

— Totul ţine de pensie, îmi răspunde ea şi dă şampania peste cap cu hotărâre. Totul ţine de pensie.

— Aha, zic eu confuză, fiindcă la răspunsul ăsta chiar nu m-aşteptam. Ce vrei să...

— Când iese la pensie – se uită la mine cu seriozitate –, să nu-l laşi să mai intre în casă.

— Poftim? casc gura la ea.

— Hobby-uri. Interese. Bărbaţii trebuie să-şi găsească tot felul de chestii care să-i intereseze. Să călătorească. Dacă plecaţi în călătorii, te descurci. Dar trebuie să călătoriţi separat! adaugă Sue. Găseşte-ţi câteva prietene. Mergi în weekenduri la Dublin şi-aşa mai departe.

— Dar...

— Golf, mă întrerupe soacra mea. Neville nu vrea să se apuce de golf. De ce nu? Asta vreau eu să ştiu. Ce-are golful?

Se strâmbă şi rămâne cu privirea pierdută, ca şi cum ar avea o dispută mentală pe tema golfului şi-ar câştiga. Apoi îşi vine în fire.

— Chestia e să nu-ţi laşi bărbatul să lâncezească prin casă şi din jumătate-n jumătate de oră se te-ntrebe ce-o să mâncaţi la prânz. Aici greşesc femeile. Toate prietenele mele sunt de acord cu mine. E o greşeală fatală. Fatală!

Sunt stupefiată. Nici măcar nu m-am gândit la perioada pensionării. Şi, oricum, de ce nu l-aş vrea pe Dan prin casă?

— Eu *abia aştept* ca Dan să stea mai mult pe-acasă, după ce o să se pensioneze. Adică, sigur, mai e mult până atunci...

Soacra mea mă cercetează o clipă, apoi izbucneşte în râs.

— A, Sylvie, tot uit că eşti aşa de tânără! îmi spune bătându-mă din nou uşor pe genunchi. Dar, când o să vină vremea, adu-ţi aminte de sfatul meu. Aşa poţi să-ţi ţii căsnicia.

Sue se lasă iar pe spătarul fotoliului şi soarbe din şampanie.

Şi-acum, Lucrul Doi. Cea care mi-a spus toate astea este soacra mea. Deci eu ar trebui doar să dau din cap. Sau să zic „Sunt convinsă că ai dreptate, Sue!" şi să schimb subiectul. Aşa ar fi cel mai politicos să fac. Aşa ar fi cel mai simplu.

Dar nu pot. Nu pot să accept varianta asta de căsnicie sau de pensionare sau despre ce mai vorbim aici. Adică, nu mă înţelegeţi greşit, sunt de acord cu ideea unor călătorii între fete la Dublin – cu Tilda şi cu amicele mele de la poarta şcolii (o idee excelentă). Dar să-i interzic lui Dan să mai intre în casă ca nu cumva să mă întrebe ce mâncăm la prânz? Adică, *pe bune*? În primul rând, mai curând eu o să-l întreb *pe el* ce-o să mâncăm, pentru că Dan găteşte mai bine decât mine. Şi-n al doilea rând, probabil c-o să ne facem fiecare câte-un sandvici. Şi-n al treilea rând, de ce-ai vrea ca soţul tău să se apuce de un sport care nu-i place?

— Dar, dacă ridici bariere de genul ăsta, nu pierzi din intimitatea căsniciei? întreb, gândind cu voce tare. Nu creezi fisuri?

— Fisuri? Ce înseamnă *fisuri*? sare soacra mea suspicioasă, ca şi când m-aş putea referi la fisurile din crusta unui sufleu.

— Păi, ştii..., caut disperată o explicaţie. Lucruri care stau în cale. Lucruri care îi împiedică pe

voţi să fie aşa cum ar trebui să fie: parteneri. Să aibă o relaţie.

— A! exclamă Sue pe un ton aproape agresiv. Ce înseamnă parteneri? Ce înseamnă o relaţie? Ce înseamnă o căsnicie? Există o mie de răspunsuri diferite la întrebarea *asta*.

Soacra mea mai ia o gură zdravănă de şampanie, apoi tăcem amândouă pentru o vreme. Eu reflectez la ce mi-a spus adineaori. Închid ochii şi-mi scormonesc creierul, încercând să-mi dau seama ce părere am.

Ce părere am despre clanul Kardashian aş putea să vă spun într-o clipită. În schimb, despre „Ce înseamnă o relaţie?" nu prea ştiu ce să zic. Am neglijat subiectul ăsta. Sau poate nici n-am realizat c-ar trebui să mă gândesc la el.

— Cred că o relaţie e ca două poveşti, spun în sfârşit, croindu-mi drum cu prudenţă printre idei. Ca... două cărţi deschise, lipite una de cealaltă, şi toate cuvintele se amestecă, formând o poveste epică grandioasă. Dar dacă *nu* se mai amestecă... Ridic paharul că să-mi subliniez teoria. Atunci redevin două poveşti. Şi relaţia se încheie. Bat din palme şi vărs nişte şampanie. Cărţile se închid. Sfârşit.

Se lasă o tăcere lungă, în care mă întreb dacă nu cumva sunt atât de beată, încât nu mai am nici o logică. Dar când, în cele din urmă, întorc capul, spre groaza mea, o văd pe Sue cu lacrimile curgând pe obraji. Rahat. *Astea* de unde-au mai apărut?

— O, Doamne! exclam. Sue, îmi pare rău! Ce-am zis?

Soacra mea doar clatină din cap. Scoate o batistă din geanta de piele şi-şi şterge nasul, destul de brutal, cu ea.

Mai stăm ceva timp în tăcere – apoi, dintr-un impuls, îmi petrec braţul pe după umerii ei şi o strâng uşor.

— Hai să luăm masa împreună, îi spun. Într-una din zilele astea.

— Da, îmi răspunde Sue. Hai!

Recepţia nu se mai termină. Diverşi angajaţi din diverse departamente ale spitalului îşi fac întruna apariţia ca să ne salute pe mine şi pe mami, să ne povestească în amănunt cum l-au întâlnit pe tati la o strângere sau alta de fonduri, să ne spună cât de şarmant / sclipitor / bun la *darts* era. (La *darts*? N-am ştiut că tata juca *darts*.)

Într-un moment de respiro, mă trezesc singură cu mami – doar noi două. Şi ea e roşie în obraji, deşi nu reuşesc să-mi dau seama dacă din cauza şampaniei sau a emoţiilor.

— Ai ţinut un discurs minunat, Sylvie, mă felicită mami. Minunat!

— Mulţumesc, zic muşcându-mi buza. Sper că tati ar fi fost mândru.

— A, draga mea, tati te priveşte din cer. Mami dă din cap cu hotărâre, de parcă ar vrea să se convingă singură de ce spune. Chiar te priveşte. Se uită la fiica lui frumoasă şi e atât, *atât* de mândru... Întinde mâna şi-mi prinde între degete una dintre bucle. Îţi adora părul, mai spune mami, aproape absentă.

— Ştiu, încuviinţez eu din cap. Ştiu că-l adora.

O vreme, nici una din noi nu mai spune nimic, iar o voce lăuntrică mă sfătuieşte să las momentul să curgă. Însă o altă voce lăuntrică mă îndeamnă să o trag de limbă. Asta e şansa mea.

— Ei... te-am văzut stând de vorbă cu Dan.

Încerc să-mi iau un ton relaxat, ca şi când ar fi vorba de o conversaţie banală.

— A, da! zice ea ferindu-şi privirea. Bietul Dan! E un sprijin pentru noi toţi.

— Despre ce vorbeaţi?

— Despre ce vorbeam? Mami clipeşte spre mine. Draga mea, habar n-am. Despre una-alta...

Simt cum mă cuprinde frustrarea. „Despre una-alta"? *Pe bune?* L-am văzut pe soţul meu când a mimat cuvintele „un milion de lire, poate două"! În care univers vorbele astea ar putea fi descrise ca „despre una-alta"?

— Deci despre nimic important? atac eu direct. Despre nimic de care-ar trebui să ştiu şi eu?

Mami îmi aruncă una dintre cele mai enervante priviri cu ochii măriţi din arsenal. Ştiu că-mi ascunde ceva. Ştiu. Dar ce anume? O, Doamne, sper că nu s-a înglodat în datorii! Ideea asta mă izbeşte cu o forţă neaşteptată. Oare o fi cumpărat prea multe gadgeturi tâmpite şi-o fi ajuns să datoreze QVC-ului un milion de lire, poate două?

Încetează, Sylvie! Nu fi ridicolă. Dar ce altceva ar putea să fie?

Jocuri de noroc?

Gândul ăsta îmi răsare în minte din senin. Mi-o amintesc pe mami cum clipea frenetic în bucătărie când am pomenit de *Dealer's Choice*. O, Doamne, te rog, spune-mi că nu aşa s-a găsit să-şi aline suferinţa!

Dar... nu. Sigur nu asta s-a întâmplat. Nu pot să mi-o închipui pe mami jucând jocuri de noroc. Chiar şi când am mers la Monte-Carlo, n-a fost interesată de cazinou. A preferat să bea cocktailuri şi să-i privească pe oamenii de pe iahturi.

Iau o gură de şampanie, cu gândurile împrăştiate. Oare să insist? Oare s-o iau pe mami la întrebări tocmai la recepţia organizată în cinstea soţului ei decedat?

Nu. Clar că nu.

— Ei, a fost o ceremonie frumoasă, spun în cele din urmă, retrăgându-mă în lumea platitudinilor. Foarte frumoasă!

Mami încuviinţează din cap.

— Sinead Brook arată *mai bătrână* decât mi-am închipuit, nu crezi? Sau poate o fi fost din cauza machiajului ăluia gros?

Câteva minute bârfim fericite pe seama machiajului lui Sinead Brook, apoi lui mami îi soseşte maşina, aşa că pleacă. Eu mă uit prin sală după familia mea – care înfulecă minieclere. Chiar şi Dan. Îi adun pe toţi şi găsesc şi jucăriile din mănuşi chirurgicale umflate, pe care fetele le-au botezat „Glovey" şi „Glover" şi care, evident, au devenit cele mai iubite şi mai preţuite prietene ale lor. (Numai Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple diseară, când mănuşile o să se spargă. Mă rog, o să văd atunci cum o să mă descurc.) A venit momentul să ne luăm la revedere de la toată lumea şi să le spunem „mulţumesc" tuturor. Deja încep să simt că m-am săturat de evenimentul ăsta.

În sfârşit ieşim la aer. Sunt destul de ameţită, iar capul îmi bubuie. În spital au fost prea multe lumini puternice, prea multe voci, prea multe chipuri, prea multe amintiri. Ca să nu mai pomenesc de toate întâlnirile emoţionale de care am avut parte. Ca să nu mai pomenesc de discuţia aia misterioasă în care a fost vorba de un milion de lire, poate două.

Rămânem în curtea din faţa spitalului o veşnicie, întrebându-ne dacă să mergem sau nu să

bem un ceai pe undeva şi căutând cafenele pe telefoane. Apoi Sue şi Neville hotărăsc că nu vor să mai bea nici un ceai şi că iau un tren mai devreme spre Leicester. Aşa că urmează o nouă rundă de îmbrăţişări şi aranjamente viitoare, care ne ia tot o veşnicie.

Când, în sfârşit, ne înghesuim în maşină, sunt epuizată. Dar, în acelaşi timp, sunt şi agitată. Am tot aşteptat să rămân singură cu Dan. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

— Deci ai avut o discuţie lungă şi drăguţă cu mama! remarc cu nonşalanţă, când oprim la un semafor. Mi s-a părut că v-am auzit vorbind despre... bani?

— Despre bani? Dan îmi aruncă o privire rapidă şi impenetrabilă. Nu.

— N-aţi discutat deloc despre bani?

— Absolut deloc.

— Aha, zic eu după o pauză lungă. Probabil că m-am înşelat.

Mă uit afară prin parbriz, simţind o greutate în stomac. Minte.

Dan mă minte. Ce să fac? Să-i spun că ştiu că mă minte? Să-i zic „Ei, află că te-am auzit când ai spus «un milion de lire, poate două»" şi să văd cum reacţionează?

Nu. Fiindcă... pur şi simplu, nu.

Dacă vrea să mă mintă, atunci o să mă mintă şi, dacă-i arunc pastila cu „un milion de lire, poate două", o să-mi spună că i-am citit greşit pe buze. Sau „A, la *asta* te refereai! Vorbeam despre consiliul local". Ar găsi el o explicaţie. Iar apoi ar fi cu ochii în patru. Şi eu m-aş simţi mai disperată decât înainte. Când reuşesc să-mi înăbuş pornirea de a-l implora „Dan, te rog, spune-mi, *te rog,* spune-mi ce se întâmplă!", soţul

meu se foiește în scaun, își drege glasul și apoi începe să vorbească:

— Apropo, o să treacă pe la noi niște prieteni vechi de-ai mei. Dar nu-ți face griji: am aranjat să ne întâlnim când tu ești la cursul de Pilates, așa că n-o să te plictisim.

Apoi soțul meu scoate un hohot de râs scurt, care nu sună deloc firesc, iar eu mă holbez la el cu o nouă îngrijorare. Instantaneu, milionul de lire (poate două) nu mi se mai pare la fel de important. Acum sunt mult mai tulburată de acești vechi prieteni. Ce vechi prieteni?

— Nici o problemă, îi răspund luându-mi un ton vesel. N-o să mă mai duc la cursul de Pilates. Mi-ar face mare plăcere să-i cunosc pe vechii tăi prieteni! La care vechi prieteni te referi?

— A, doar... niște prieteni, se eschivează Dan. De demult. Nu-i știi.

— Nu-l știu pe *nici unul* dintre ei?

— Nu cred, nu.

— Cum îi cheamă?

— Ți-am mai zis, nu-i cunoști. Dan se încruntă uitându-se în oglindă și schimbând banda. Adrian, Jeremy... Eram o gașcă. Am lucrat ca voluntari la grădina St Philip's.

— A, aha! Îi zâmbesc feroce. Grădina St Philip's. Splendid! Ce idee *grozavă* să-i inviți pe la noi după atâta vreme! Apoi las să se scurgă cinci secunde și adaug, pe cel mai relaxat ton: Și pe Mary? Ai invitat-o și pe ea?

— A, da, îmi răspunde soțul meu, aparent atent la drum. Sigur că da.

— Sigur că da! Zâmbetul meu feroce devine și mai larg. Sigur c-ai invitat-o și pe Mary! De ce să n-o inviți?

Sigur că a invitat-o, ticălosul.

11

Ne aflăm, în mod oficial, în plină Criză Maritală. Sunt foarte speriată, într-un fel la care chiar nu m-am așteptat.

Mi se pare că, în toată căsnicia noastră, n-am făcut altceva decât să jonglez cu griji. Dar până acum au fost niște griji de amatoare. Niște minigriji. Cândva oftam, dădeam ochii peste cap și exclamam „Sunt așa de *stresată*!", fără să știu, de fapt, ce înseamnă într-adevăr să fii „stresată".

Acum însă, asupra mea s-a abătut o grijă autentică și înfricoșătoare, la fel de înfricoșătoare ca Everestul. Au trecut zece zile de la evenimentul de la spital. Iar situația nu s-a îmbunătățit. Și nu mai pot să oftez, să dau ochii peste cap și să exclam „Sunt așa de *stresată*!", fiindcă – abia acum îmi dau seama – astea sunt lucruri pe care le faci când nu ești într-adevăr îngrijorată. Când ești într-adevăr îngrijorată, taci, îți rozi unghiile și uiți să te mai dai cu ruj. Te holbezi la soțul tău și încerci să-i ghicești gândurile. O cauți pe Mary Holland pe Google de o sută de ori pe zi. Apoi cauți: *Ce înseamnă atunci când soțul te minte?* Apoi cauți: *Cât de des se întâmplă ca soțul să aibă o aventură?* Și te crispezi când vezi ce răspunsuri se afișează.

Dumnezeule, urăsc internetul!

Şi, în special, urăsc fotografia lui Mary Holland, care-mi apare de fiecare dată când o caut pe Google. Arată ca un înger! E frumoasă, plină de succes şi, în general, e perfectă. Conduce o firmă de consultanţă pe probleme de mediu, a susţinut o conferinţă TED despre emisii, iar acum face parte dintr-un comitet al Camerei Comunelor. Şi a alergat de trei ori în Maratonul Londrei. În toate pozele pe care le-am găsit cu ea, e îmbrăcată în ceea ce îmi par a fi haine ecologice – o mulţime de pantaloni din in natural şi de bluze din bumbac cu imprimeu etnic. Are o piele curată şi albă, trăsături dure, dar splendide, şi un păr negru şi ondulat (a scăpat de cârlionţi), care îi încadrează faţa ca un nor prerafaelit. Evident, când râde, face gropiţe în obraji. Şi mai are un inel de argint, unul singur, pe care *nu* îl poartă pe mâna stângă.

Înainte aş fi putut să-mi spun „Mă rog, nu e genul lui Dan". Toate fostele lui prietene au semănat, mai curând, cu mine – cu trăsături delicate, destul de convenţionale, în majoritate blonde. Însă, în mod clar, Mary *e* genul lui Dan. În mod clar, îmi cunosc soţul mult mai puţin decât am crezut. E pasionat de grădinărit. Are o gaşcă de prieteni vechi despre care n-am mai auzit niciodată. Îi plac fetele brunete cu haine ecologice. Ce altceva?

În timpul ăsta, Dan pare să n-aibă habar prin ce trec eu. Îmi dă impresia că stă ferecat în bula lui protectoare, preocupat de ceva, ba chiar iritat. Aşa că, aseară, am hotărât să acţionez. Trebuia să rup cumva tensiunea asta bizară dintre noi. La masă, am scos două carneţele şi două pixuri şi, pe tonul cel mai senin de care eram în stare, i-am zis:

— Hai să ne alegem un hobby nou pentru următorul an. Pe urmă ne comparăm notiţele şi vedem ce opţiuni comune avem.

M-am gândit c-ar fi o chestie amuzantă pe care s-o facem împreună. Am crezut că propunerea mea o să ducă la nişte discuţii relaxate sau, cel puţin, că o să mai destindă atmosfera.

Dar planul meu n-a funcţionat. Dan n-a făcut decât să se strâmbe şi să zică:

— Doamne, Sylvie, *pe bune*? Sunt obosit mort.

Apoi şi-a luat farfuria şi s-a dus să mănânce în faţa calculatorului – ceva ce încercăm să nu facem, fiindcă întotdeauna am zis că soţii care nu mănâncă împreună...

Mă rog.

Nu plâng prea des. Dar de data asta mi-am şters vreo două lacrimi fiindcă Dan a fost atât de ostil. Atât de nervos. Atât de diferit de acel Dan pe care-l ştiam.

Iar azi e vineri. Luăm micul dejun şi soţul meu tocmai m-a anunţat că trebuie să lucreze tot weekendul.

— *Tot* weekendul? exclam înainte să mă pot opri.

Ştiu, par că mă vait, ba chiar că mă plâng tot timpul – şi am jurat că n-o să fiu niciodată genul ăsta de femeie.

— E un proiect uriaş, îmi spune Dan înainte să bea şi ultima gură de cafea. Trebuie să fiu liniştit şi să mă concentrez numai la el.

— Te referi la proiectul Limehouse? îl întreb, încercând să par interesată. Mi-ar plăcea să-ţi văd planurile.

— Nu.

Dan îşi ia haina pe el.

Nu. Doar *nu*. De-a dreptul încântător, Dan!

— A, și-am mai făcut o comandă în plus la supermarket, adaugă el. Pentru petrecerea pe care o dau marți.

— Da? Mă zgâiesc la el surprinsă. Ce prevăzător ești!

— Totul o să fie livrat luni, continuă el, ca și când n-aș fi scos un cuvânt. O să pregătesc rețeta cu miel a lui Ottolenghi. Știi, friptura aia făcută la foc mic, cu o mulțime de condimente.

Rețeta de friptură de miel a lui Ottolenghi. Rețeta pe care Dan o pregătește la ocazii speciale sau când vrea să impresioneze. Știu că Tilda ar spune că reacționez exagerat, dar nu pot să mă abțin. De durere, simt o arsură în piept. Soțul meu n-are timp să stea acasă cu familia lui, dar are timp să plănuiască un meniu, să facă o comandă la Ocado și să pregătească rețeta de friptură de miel a lui Ottolenghi?

— Da, e bună, încerc să par amabilă. Dar faci prea multe eforturi pentru niște vechi prieteni cu care nu te-ai mai văzut de-o mie de ani.

— Nu fac nici un efort. Ochii lui Dan sunt senini, însă de nepătruns. Ne vedem mai târziu.

Mă sărută în grabă și se îndreaptă spre ușă, tocmai când Tessa dă buzna în bucătărie.

— Care-i dorința ta? îl întreabă întinzând spre el o foaie de hârtie. Care-i dorința ta? *Dorința* ta, tati?

O, Doamne! Am uitat. Tema pentru acasă a gemenelor are ca subiect dorințele. Tema Annei începe cu *Dorința mămicii mele este*: iar eu i-am scris cu grijă „să fie pace în lume", în loc de „să știu ce mama naibii se întâmplă cu soțul meu".

— Care-i dorința ta, Dan? repet întrebarea Tessei. Toate așteptăm cu sufletul la gură să aflăm.

Şi dacă în vocea mea se simte o notă provocatoare, aproape muşcătoare, atunci fie. S-o interpreteze cum vrea. (Atât doar că, să fim realişti, Dan n-o s-o observe. Niciodată nu-mi remarcă tonurile muşcătoare, privirile piezişe sau pauzele cu subînţeles. Toate rămân doar pentru mine.)

Dan ia foaia de hârtie şi se uită repede la ea.

— A, am înţeles! Păi... Îmi doresc...

Se opreşte fiindcă telefonul începe să-i vibreze, aruncă o privire la el, apoi se strâmbă şi-l bagă la loc în buzunar. În mod normal, l-aş întreba „Ce s-a întâmplat?", dar azi ştiu că n-are nici un sens. Răspunsul pe care l-aş primi ar fi „Nimic".

— Care *e* dorinţa ta, tati? insistă Tessa. Care *e* dorinţa ta?

S-a aşezat la masa din bucătărie şi stă cu pixul pregătit deasupra foii de hârtie.

— Aş vrea... să pot...

Dan rosteşte cuvintele rar, distrat, de parcă mintea i-ar fi preocupată de o cu totul altă problemă.

— Cum se scrie „să pot"? întreabă imediat Tessa, iar eu îi spun literă cu literă, pentru că, evident, Dan nu e atent la ea.

Soarele dimineţii îi scoate în evidenţă ridurile fine din jurul ochilor. Privirea îi e pierdută undeva în depărtare, iar expresia de pe chip, aproape posomorâtă.

— Să pot ce? bate Tessa cu pixul în foaia de hârtie. Să pot ce?

— Să evadez, spune Dan, iar eu mă întreb dacă măcar îşi dă seama că a rostit cuvintele cu voce tare.

Sunt atât de îngrozită de ce-am auzit, încât simt cum mi se strânge stomacul. *Să evadez?*

— Să evadezi? Tessa îl cercetează de parcă l-ar bănui că a făcut o glumă pentru oameni

mari. Tati, dar nu eşti într-o cuşcă! Oamenii care evadează sunt închişi în cuşti!

— Să evadez. Dan îşi revine şi mă vede ţintuindu-l cu privirea. Să evadez! repetă pe un ton mai vesel. Să evadez în junglă şi să văd leii. Trebuie să plec.

— Ce dorinţă tâmpită! îi strigă Tessa când a dispărut deja, îndreptându-se spre uşă.

— Scrie doar *să văd nişte lei*, o sfătuiesc încercând să-mi păstrez calmul.

Dar vocea îmi tremură. Toată fiinţa îmi tremură. Dan vrea să evadeze? Păi, mulţumesc pentru avertisment.

În dimineaţa asta e rândul meu să le duc pe fete la şcoală, însă sunt atât de distrată, că o iau pe drumul greşit, de două ori.

— Mami, de ce mergem pe drumul ăsta? mă întreabă Tessa, cu reproş, de pe bancheta din spate.

— E bine să încerci lucruri noi, îi răspund pe un ton defensiv. Altfel, viaţa devine plictisitoare.

De cum îmi ies cuvintele din gură, sesizez înfricoşătoarea lor semnificaţie. Oare Dan „încearcă lucruri noi"? Mary e „un lucru nou"?

Nu prea îmi dau seama ce s-a întâmplat cu mine. Mă simt ca un aparat de pinball. Bănuielile, grijile şi teoriile mi se învârt prin creier ca niciodată până acum. Aveam încredere în Dan. Îl *cunoşteam* pe Dan. Eram *noi*. Un cuplu solid. Ce s-a schimbat?

Sau îmi inventez singură probleme? Ideea asta îmi răsare în minte în clipa în care intru într-un şir de maşini ce se îndreaptă toate spre şcoală. E perfect posibil. Poate că sunt Othello, obsedat de-o batistă. Dan e absolut nevinovat, însă gelozia mea iraţională e o forţă de neoprit, iar eu

n-o să-mi dau seama de asta decât în agonia de după ce o să-l ucid. (Adică după ce o să divorțez de el, după ce o să obțin copiii și casa. Ăsta e echivalentul din Wandsworth.)

Capul mi se învârte mai mult ca niciodată. Oare ce-ar spune Tilda?

Mi-ar spune „Concentrează-te pe ce știi *sigur*". Deci. Bun. Să-i dăm drumul. Știu că l-am încurajat pe Dan să fie aventuros. (O greșeală uriașă; ce-a fost în mintea mea?) Știu că „ceva s-a trezit în el". Știu că gătește pentru Mary cea mai sofisticată rețetă de miel din meniul lui și că mi-a sugerat să plec de-acasă în seara cu pricina. Știu că a căutat pe Google *soțul lui Mary Holland*. Și, desigur, știu că vrea „să evadeze".

Aici e vorba de mai mult decât de-o batistă.

Nu-i așa?

Am dreptate?

Opresc la un semafor. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul și sunt încruntată. Mâinile mi s-au încleștat pe volan; tot corpul îmi e angajat în acest proces mental.

Bun, deci uite cum stau lucrurile: nu zic că Dan are o aventură. Nu încă. Dar zic e că a intrat *în zona aventurii*. E pregătit pentru ea. E vulnerabil. Poate că nici nu-și dă seama de asta, însă e pregătit.

— Mami! Mamiiiiiii! Claxonează mașinile!

Brusc, realizez că eu sunt cea claxonată. Rahat! (Și uite că a observat Tessa, nu eu.)

Pornesc repede, apoi încep să caut un loc de parcare. Deocamdată, toate gândurile legate de căsnicia mea mi s-au risipit din minte. Londra asta nenorocită! Pur și simplu e imposibil să găsești un loc de parcare în orașul ăsta. E imposibil să faci orice. De ce sunt atâția oameni pe drumuri? Ce *fac* toți?

În sfârşit găsesc un loc de parcare, la trei străzi depărtare de şcoală, şi le grăbesc pe fete, cărându-le ghiozdanele, reportofoanele şi echipamentele pentru sport. Intrând în curtea şcolii, le fac cu mâna şi le zâmbesc câtorva mame pe care le cunosc, strânse la bârfă în grupuri mici. În principiu, mamele de la şcoală se împart în trei categorii. Mamele care au servicii. Mamele care stau acasă. Şi mamele pentru care exerciţiile fizice *sunt* ca un serviciu şi pe care niciodată nu le vezi altfel decât în colanţi şi cu adidaşi în picioare.

Oare ce fel de căsnicii au ele? mă întreb privindu-le chipurile vesele şi gurile care nu se opresc din vorbit. Câte dintre ele ascund, de fapt, nenumărate griji în spatele zâmbetelor?

— A, Sylvie! mă strigă Jane Moffat, reprezentanta clasei noastre, când mă strecor pe lângă ea. Pot să te trec cu o tartă Quiche la picnicul anual?

— Sigur, îi răspund absentă, apoi mă înjur singură.

Tarta Quiche e o chestie odioasă. De ce ar vrea cineva să mănânce aşa ceva la un picnic? E imposibil de înghiţit. O să-i trimit un e-mail mai târziu şi-o să-i propun în loc nişte sushi, care are avantajul că nimeni nu se aşteaptă să-l faci tu.

Tessa şi Anna au ajuns deja la uşa clasei lor, care se află la parter şi dă chiar spre terenul de joacă. Mă duc şi le ajut să-şi atârne în cuier genţile cu echipamentul de sport, să-şi pună ghiozdanele în coş şi reportofoanele pe raftul special.

— A, doamnă Winter, mi se adresează doamna Pickford, învăţătoarea, o femeie blândă şi bună la suflet, cu părul cărunt tuns „în straturi" şi cu o mulţime de cardigane în cascadă de diferite

culori. Fetele ne-au povestit că aveţi un nou membru în familie: un şarpe! Ce încântător!

Chestia cu copiii de cinci ani este că le spun învăţătoarelor *totul*.

— Aşa e! încerc să par optimistă. Într-adevăr, avem un şarpe în familie.

— Ne întrebam dacă n-aţi vrea să-l aduceţi la ora de „Curiozităţi". Sunt convinsă că toţi colegii fetelor s-ar bucura mult... s-o vadă. Şarpele e fată, nu-i aşa?

— Poate, îi răspund după câteva clipe. De şarpe se ocupă mai mult soţul meu. El îl hrăneşte şi îl îngrijeşte.

— Am înţeles, spune doamna Pickford dând din cap. Atunci, aţi putea cumva să-l întrebaţi? Învăţătoarea ezită: Adică, n-ar fi *nici o problemă*, nu-i aşa? E un şarpe *sigur*, nu?

Rezist tentaţiei de a-i răspunde „Nu, e un *Boa constrictor* de trei metri şi jumătate şi de-asta îl ţinem în casă".

— E cât se poate de sigur, zic dând din cap ca s-o liniştesc.

— Din câte am înţeles, a fost o surpriză? adaugă doamna Pickford, pusă pe vorbă. Tessa ne-a povestit că aţi fost absolut şocată! Eu nu ştiu cum aş reacţiona dacă soţul meu mi-ar aduce în casă, din senin, un şarpe!

Râde scurt. Ştiu că face doar conversaţie, însă mă calcă pe nervi.

— Ei, noi avem o căsnicie foarte solidă, îi răspund înainte să mă pot opri. Foarte solidă şi fericită. Foarte stabilă. Ne înţelegem foarte bine. Aşa că nu suntem daţi peste cap de lucruri precum un şarpe sau alte... Îmi dreg glasul. Deci...

Când mă opresc din vorbit, remarc pe chipul doamnei Pickford o expresie oarecum bizară.

O, Doamne! Am luat-o pe arătură.

— Am înţeles, spune femeia, un pic cam prea veselă. Ei, daţi-mi de ştire în legătură cu ora de „Curiozităţi". Fetelor, luaţi-vă la revedere de la mami!

Le îmbrăţişez pe gemene, apoi plec, cu mintea muncită de gânduri. Zâmbesc şi le fac din mână celorlalte mame. Probabil că par senină şi relaxată, la fel ca ele, dar simt cum încordarea creşte înăuntrul meu. În clipa asta am neapărat nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia.

OK, Toby poate cu siguranţă să-mi distragă atenţia. Când ajung la serviciu, îl găsesc deja acolo. Se învârte prin hol, uitându-se în susul scării... Cu tricoul lui negru şi uzat, pare desprins cu totul dintr-un alt decor.

Slavă Domnului că a venit! A mai contramandat întâlnirea de două ori până acum. Având întotdeauna o scuză serioasă, dar oricum...

— Salut, Toby!

Îi strâng mâna şi, pentru o fracţiune de secundă, ne simţim cutremuraţi de un fior ciudat. Ultima dată când l-am văzut pe Toby eram pe jumătate goală şi, din felul cum ochii îi aleargă de colo-colo, mi-e clar că şi el îşi aminteşte. Apoi îl văd că se adună şi, cu un efort uriaş, îmi spune:

— Bună, Sylvie!

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Eu, de obicei, urc pe scări. Te deranjează?

— Nici o problemă, mă asigură el şi mă urmează, urcând câte două trepte deodată. Ce nebunie! Toate armurile alea!

Încuviinţez din cap.

— Sunt grozave, aşa-i? Ar trebui să vezi ce-avem la subsol.

— Ştii, habar n-am avut de locul ăsta! continuă Toby entuziasmat. N-am mai auzit niciodată de el. Şi cred c-am trecut de-un milion de ori prin faţă, dar n-am remarcat ce-i aici şi nici prietenii mei nu ştiu ce-i aici... Adică, pe bune, nici n-am ştiut că locul ăsta există. Dacă mi-ai fi zis „Willoughby House", te-aş fi întrebat „Ce-i aia?".

Oare chiar trebuie să fie *atât* de uluit? Slavă Domnului că nici Robert, nici doamna Kendrick nu-l aud! Şi slavă Domnului că am comandat deja o firmă mare, pentru exterior, pe care să scrie „Muzeul Willoughby House". Firma o să fie din lemn vopsit în gri, foarte de bun-gust, şi n-a fost nevoie decât de-o săptămână de dezbateri intense cu doamna Kendrick ca să alegem stilul şi fontul!

Cum o să reuşim vreodată să cădem de acord cu privire la refacerea întregului website?

Nu. Nu mai gândi aşa. Fii optimistă.

— Sunt sigură că mama ta ţi-a pomenit de locul ăsta măcar de câteva ori, nu-i aşa?

Tilda a venit la o mulţime dintre evenimentele organizate de noi; e foarte loială.

— Da, poate că mi-o fi pomenit, îmi răspunde Toby cu amabilitate. Dar n-am ţinut minte. Nu e un muzeu *celebru*, aşa-i? Nu e ca V & A!

— Corect, zic eu, încercând să zâmbesc. Ei, asta e şi problema. Adică, asta e problema pe care vrem s-o rezolvăm.

Clarissa nu e la birou în dimineaţa asta, iar Robert n-a apărut nici el, aşa că suntem singuri. Îi arăt lui Toby pagina noastră de deschidere, pe care oamenilor li se indică să ne trimită scrisori, iar băiatul izbucneşte în râs.

— Îmi place la nebunie, repetă el de vreo cincizeci de ori. Îmi place la nebunie! E aşa de cool!

Face o poză paginii de deschidere şi le-o trimite tuturor prietenilor pasionaţi de tehnologie, pe urmă îmi citeşte comentariile care încep imediat să curgă. Nu ştiu spre ce să înclin: mândrie că avem ceva atât de diferit sau jenă că un întreg grup de tehnicieni râde de noi.

— Mă rog, spun în cele din urmă. După cum vezi, suntem depăşiţi. Şi nu mai putem continua în felul ăsta. Deci... ce putem face? Ce posibilităţi avem?

— Păi, îmi răspunde Toby vag, continuând să râdă de un comentariu de pe telefon. Posibilităţi sunt o mulţime. Depinde ce vreţi să obţineţi. De exemplu, să gestionaţi baza de date, să oferiţi o experienţă interactivă, să deschideţi un e-shop...

— Nu ştiu! îi răspund, brusc entuziasmată. Arată-mi tu!

— M-am uitat pe câteva website-uri de muzee, îmi spune Toby scoţându-şi laptopul. Aşa, în mare. A fost destul de interesant.

Începe să încarce mai multe website-uri, unul după altul. Credeam că m-am documentat destul de bine, dar pe unele dintre site-urile astea nu m-am uitat. Şi sunt *fantastice*. Au fotografii care prind viaţă, videoclipuri la 360°, aplicaţii interactive, grafică spectaculoasă, tururi audio narate de celebrităţi...

— După cum ţi-am zis, încheie Toby, nu există limite! Puteţi orice. Depinde ce vreţi. Care vă sunt priorităţile. A, şi bugetul, adaugă el.

Bugetul. Trebuia să fi *început* cu bugetul.

— Aha.

Îmi dezlipesc cu greu privirea de la website-ul unui muzeu american, cu nişte fotografii 3D extraordinare care se rotesc lent pe ecran. Pozele

sunt atât de reale, încât ai impresia că eşti chiar în camerele respective. Dac-am putea şi noi să facem aşa ceva!

— Deci... ăăă... cât ar costa aşa ceva?

— Despre website-ul ăsta am citit într-o revistă tehnică, îmi explică Toby, arătând cu capul spre ecranul laptopului. A costat o jumătate de milion. A, nu te speria, adaugă el văzându-mi expresia. Nu de lire, de dolari.

— O jumătate de *milion*?

Mă simt de parcă aş fi primit un pumn în piept.

— Dar asta cu tot cu rebrandingul, pachetul complet, explică el repede. Ţi-am zis: depinde ce vă doriţi.

Mă simt trădată. Tot ce am văzut online au fost anunţuri în care se spunea cât de ieftin şi de uşor e să construieşti un website.

— Credeam că în ziua de azi poţi să faci website-uri din dormitor pentru mai nimic, îi răspund pe un ton aproape acuzator. Credeam că tocmai *asta* e ideea!

— Poţi! îmi confirmă Toby cu sinceritate. Absolut! Dar n-o să funcţioneze ca ăsta. Totuşi n-ai nevoie să cheltuieşti o jumăte de milion. Evident, bietul de el încearcă să mă liniştească. Poţi să cheltuieşti o sută de mii, cincizeci de mii, zece mii, o mie... Privirea i se întoarce la pagina noastră de deschidere. Vreau să zic că *asta*, ce aveţi voi aici, e cool. Pur şi simplu, un desen. E o chestie subversivă!

Doamna Kendrick, subversivă? Dacă n-aş fi încă în stare de şoc din cauza jumătăţii de milion de dolari, aş râde.

— Poate, oftez eu. Dar nu ne aduce deloc clienţi. Nu produce deloc *bani*.

— Şi cum puteţi voi să atrageţi clienţi?

— În multe feluri. Prin mici anunţuri ici şi colo. Sau din gură-n gură.

— A, din gură-n gură! Toby se animă instantaneu. Ăsta-i Sfântul Graal. Asta e ce vă trebuie.

— Da, dar nu există destule cuvinte. Şi destule guri.

Câteva clipe mă uit cu jind la website-ul american.

— Deci, în principiu, avem nevoie de bani ca să ne permitem un website care să producă bani.

Toby dă din cap cu o expresie înţeleaptă.

— Gâsca cu ouă de aur. Nu, am vrut să zic oul sau găina. Deci? Te-ai gândit deja la o platformă?

Îmi masez faţa cu palmele, simţind că-mi pierd entuziasmul. Oare de ce totul în viaţă e puţin mai greu decât ţi-ai închipuit c-o să fie? Glazurarea torturilor, făcutul copiilor, menţinerea căsniciilor, salvarea muzeelor, construirea website-urilor. Toate sunt atât de grele. Singurul lucru din viaţa mea care s-a dovedit mai uşor decât îmi închipuisem a fost examenul GCSE[1]. (A, şi epilarea cu laser pe picioare – a fost floare la ureche!)

— Cred că trebuie să văd de ce buget dispunem, îi spun în cele din urmă lui Toby. După aceea putem să discutăm despre platforme şi restul.

„Să văd de ce buget dispunem" e un eufemism. Sună de parcă n-ar trebui decât să adun la un

1. General Certificate of Secondary Education – examen la mai multe materii susţinut de elevii britanici la încheierea primului ciclu de învăţământ secundar, la vârsta de şaisprezece ani.

loc diverse elemente de pe unde s-au rătăcit şi să le asamblez. Dar eu n-am la dispoziţie nici măcar un singur element. N-am nimic.

Am putea vinde câteva lucrări de artă – îmi trece prin minte. Dar oare doamna Kendrick ar fi de acord?

— Sigur, Sylvie! Îmi spui când eşti gata, îmi răspunde Toby şi pe chipul lui se iveşte o expresie de milă. E greu, nu? adaugă el din senin, pe un ton mult mai serios, ca şi când ar înţelege prin ce trec.

Normal că Toby înţelege prin ce trec. Şi el încearcă să pună pe picioare un start-up. Şi el se luptă cu destule constrângeri şi obstacole.

Îi zâmbesc şi-i închid laptopul.

— Da, aşa-i. Totul e foarte greu.

12

Totul e foarte greu. Şi nu a devenit mai uşor între timp.

Azi e marţi şi „cel mai pozitiv" lucru care s-a întâmplat între timp în viaţa mea e firma cu „Muzeul Willoughby House", care a fost livrată ieri şi arată splendid. Mult mai bine decât ne-am aşteptat. Toţi ieşim din când în când în stradă şi ne uităm la ea admirativ. Voluntarele sunt convinse că deja aduce mai mulţi clienţi. Chiar şi Robert a mârâit oarecum impresionat când a văzut-o.

Acasă însă, totul stă foarte prost. Nu ştiu cine e mai stresat acum – eu sau Dan? Soţul meu e în permanenţă încordat, ţâfnos, aricios şi, în general, greu de suportat. Când îi sună telefonul, îl înşfacă aşa de repede, că tresar. În două rânduri, când m-am întors acasă, l-am găsit plimbându-se prin bucătărie şi purtând nişte discuţii telefonice extrem de intense, pe care le-a întrerupt imediat ce m-a văzut. Când l-am întrebat „Despre ce vorbeai?", de fiecare dată mi-a răspuns „Despre nimic" pe un ton descurajant, de parcă i-aş fi încălcat intimitatea. Fapt pentru care mă simt atât de frustrată, încât îmi vine *să dau cu pumnul* în ceva.

Mi se pare că nu mai ştiu nimic. Nu ştiu ce gândeşte Dan; nu ştiu ce vrea; încă nu ştiu care-i

treaba cu „un milion de lire, poate două". Nu știu de ce Dan discută pe-ascuns cu mama mea. Dacă pun la cale vreo surpriză, atunci unde e surpriza?

Cândva credeam că mariajul nostru e o entitate solidă. Dură și densă, poate doar cu o mică fisură ici-colo. Oare fisurile alea sunt, în realitate, mult mai mari decât mi-am închipuit? Sunt niște hăuri? Și dacă e așa, atunci eu *de ce nu le văd*?

Sincer, uneori mă simt ca și cum aș avea acromatopsie. Ca și cum toți ceilalți ar fi în stare să vadă ceva ce eu nu reușesc. Chiar și mami. Uneori trage adânc aer în piept ca să-mi spună ceva, însă imediat se oprește și îmi trântește o replică de genul „Mi-am pierdut ideea!". Dar tonul îi e neconvingător și evită să se uite la mine, așa că mă gândesc „Ce-i? *Ce* ai vrut să-mi spui?".

Pe de altă parte, se poate să fi dezvoltat o obsesie paranoică. E posibil.

Mi-ar prinde bine să stau de vorbă cu un prieten, cu o persoană rațională, dar singurul om care-mi cunoaște toate frământările e Tilda, iar ea continuă să lucreze în Andover. Ieri eram atât de disperată, încât m-am trezit căutând pe Google *Cum să-ți păstrezi bărbatul*, iar răspunsul pe care l-am primit, în principiu, a fost: *Nu poți. Dacă vrea să te părăsească, o să te părăsească.* (Urăsc internetul.)

Odioasa petrecere e în seara asta, iar Dan parcă a luat-o razna – își face griji din cauza mâncării, a vinului, ba chiar și din cauza cești-tilor de cafea. (Când s-a mai gândit el până acum la cești-le de cafea?)

Între timp, eu sunt nervoasă și irascibilă și abia aștept ca toată chestia asta să se termine

odată. Îmi tot repet: *Nu se poate să fie chiar atât de grav.* Apoi: *Ba se poate.* Şi apoi: *Ba se poate să fie chiar mai rău de-atât.* (Nu prea ştiu în ce ar putea consta acest *mai rău de-atât*, dar sigur n-ar fi de bine, nu-i aşa?)

Dan mi-a observat starea de încordare. Cum ar fi putut să n-o observe? Deşi – asta-i partea pozitivă – am dat vina pe problemele de la serviciu, care continuă să fie uriaşe, în ciuda firmei. Inexistentul meu buget pentru website e încă inexistent. I-am abordat pe absolut toţi sponsorii noştri, pe toţi patronii noştri şi pe toţi filantropii care mi-au venit în minte. Dar până acum nu am primit decât o sută de lire, bani cash, care ne-au fost strecuraţi în cutia de scrisori, într-un plic (bănuiesc că sunt de la doamna Kendrick), şi o cutie mare de biscuţi Fortnum. Se pare că una dintre voluntarele noastre „a tras nişte sfori". (Faţa lui Robert, când a văzut biscuiţii, a fost de-a dreptul amuzantă; de fapt, a fost singurul lucru de care am râs de-o mie de ani.)

Iar acum trebuie să mă pregătesc pentru confruntarea cu marea mea duşmancă peste o masă încărcată cu miel à la Ottolenghi.

Nu. N-am nici o *dovadă* că tipa asta e marea mea duşmancă. Nu trebuie să uit asta.

Când intru în bucătărie, sunt îmbrăcată cu ţinuta mea casual cea mai elegantă – pantaloni slim albi, o bluză cu imprimeu ce-mi pune în valoare decolteul şi o boare de parfum. Sper ca Dan să se întoarcă de la aragaz, ochii să i se lumineze şi să cădem unul în braţele celuilalt, într-o explozie de afecţiune care să-l vaccineze împotriva lui Mary.

Însă Dan nu e la aragaz. Îl văd pe fereastră: e în grădină şi culege nişte mentă din tufa

încălcită care creşte lângă una din căsuţele de jucărie. (Da, ştiu cum arată menta. Menta şi rozmarinul. La alte ierburi aromatice nu mă pricep – trebuie să le văd într-o pungă de la Tesco, altfel nu pot să le identific.)

Ies pe uşa din spate şi păşesc pe iarba noastră care arată ca vai de lume, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis. Când ajung lângă Dan, las să-mi scape pe negândite:

— Menta e minunată, nu-i aşa?

E un comentariu atât de insipid, că-l regret imediat, însă oricum nu sunt sigură că Dan l-a auzit măcar. Freacă între degete o frunză de mentă şi are din nou privirea aia pierdută undeva în depărtare. Unde? În tinereţea lui? În negura relaţiei lui cu Mary?

Din nou, mă simt cuprinsă de teamă. OK, n-am nici o dovadă că s-ar fi întâmplat ceva grav, dar nu asta-i ideea. Ci că Dan e vulnerabil. Sunt convinsă de asta mai mult decât oricând. Ceva s-a întâmplat în grădina aia. Ceva s-a trezit în el. Şi-acum femeia asta o să vină în casa noastră (şi dacă arată *măcar pe jumătate* ca-n poze, tot o să fie superbă) şi o să-i aducă aminte cum era viaţa lui înainte de însurătoare, de copii şi de vergeturi. (Adică e posibil ca şi Mary să aibă vergeturi. Dar mă îndoiesc.)

Îl ajut pe soţul meu să mai culeagă nişte mentă şi amândoi ne întoarcem în bucătărie, iar în tot timpul ăsta reuşesc cumva să întreţin o conversaţie inofensivă, deşi creierul îmi lucrează la capacitate maximă.

— Spune-mi câte ceva despre prietenii tăi, îl îndemn pe Dan când se apucă să spele menta. Spune-mi câte ceva despre... – fac un efort eroic să rostesc cuvântul relaxată – ...Mary.

— Păi, pe Jeremy şi pe Adrian nu i-am mai văzut de *o grămadă* de ani, îmi răspunde Dan, iar creierul meu chiţăie frustrat.

Nu vreau să ştiu nimic despre nenorociţii ăia de Jeremy şi de Adrian. Nu m-ai auzit? Zi-mi de Mary! De Mary!

— Din câte ştiu, Jeremy e jurist, continuă Dan, iar Adrian predă ceva. *Cred.* Dar ce-am citit pe LinkedIn nu era prea clar...

Cât îmi turuie despre Jeremy şi Adrian şi despre cât de haioşi erau şi despre plimbarea pe care au făcut-o în Brecon Beacons, nu-l ascult.

— Şi Mary? zic imediat ce se iveşte ocazia. Ea cum e? Să-mi fac griji? Aşa, că a fost prietena ta? Ha-ha! încerc în van să râd natural şi degajat.

— Nu fi ridicolă! se răsteşte Dan la mine, iar tonul lui defensiv mă face să-l ţintuiesc cu privirea şi să simt că mă cuprinde teama.

E clar că Dan şi-a dat seama c-a avut o reacţie exagerată, fiindcă în clipa imediat următoare ridică ochii de la frunzele de mentă, îmi zâmbeşte ca un soţ iubitor şi-mi spune:

— Eu nu-mi fac griji că tu te vezi cu Nick Reese în fiecare zi, nu?

Continui să zâmbesc, dar clocotesc pe dinăuntru. Nick Reese e *un caz cu totul diferit.* Da, e fostul meu prieten şi, da, mă întâlnesc cu el destul de des, dar asta pentru că fiica lui e în aceeaşi clasă cu gemenele mele. Mă întâlnesc cu el la evenimentele de la şcoală, dar asta pentru că sunt obligată. Nu fiindcă l-am invitat în casa mea, la o cină specială cu miel à la Ottolenghi, pentru care m-am îmbrăcat într-o ţinută specială. (Da, *am remarcat* că Dan şi-a pus cămaşa lui cea mai frumoasă şi care-i vine cel mai bine. *Am remarcat.*)

Ridic din umeri cu nonşalanţă.

— Doar mă întrebam ce fel de om e.

— A, e... Dan face o pauză, iar privirea îi devine din nou pierdută. E un om care face viaţa mai bună. E înţeleaptă. Calmă. Unii oameni pur şi simplu au calitatea asta, ştii? Un fel de bunătate. Un fel de seninătate... reconfortantă... Mary e ca un lac liniştit.

Mă holbez la el, şocată. Mary e un lac liniştit. În timp ce eu sunt... ce? Un râu clocotitor, care aleargă înnebunit, cu cascade înspumate după fiecare cot?

Oare Dan pur şi simplu s-a plictisit de mine? Îşi doreşte un lac, nu un râu? *Ăsta* e hăul din căsnicia noastră pe care nu reuşesc să-l văd? Brusc, simt că mi se umplu ochii de lacrimi, aşa că întorc capul. *Trebuie* să-mi revin. Ce-ar zice Tilda? Mi-ar spune: „Nu mai gândi atât, prostuţo, bea un pahar cu vin".

— O să beau un pahar cu vin, anunţ deschizând frigiderul. Vrei şi tu unul?

— Să termin întâi cu menta, îmi răspunde Dan, uitându-se la ceas. O să ajungă curând.

Îmi torn un pahar de Sauvignon şi verific masa, încercând să mă calmez. Pe când îi dau ocol, îndreptând şervete care n-au nevoie să fie îndreptate, îmi vine o idee. Până acum m-am concentrat numai asupra lui Dan. Dar *ea*? Din poză, pare a fi o femeie de treabă. Genul care n-ar fura bărbatul unei prietene. Deci, poate că soluţia ar fi să-i devin prietenă. Să mă apropii de ea. Să-i dovedesc că sunt un om bun. Că şi dacă Dan îi spune „Nevastă-mea nu mă înţelege" – ceea ce, la drept vorbind, uneori se mai întâmplă –, totuşi mă străduiesc.

(Adică, în apărarea mea, trebuie să spun că Dan e un tip greu de înţeles. Obsesia lui de a

da termostatul caloriferelor la minimum n-o s-o pricep niciodată.)

În timp ce-mi spun că e o strategie bună şi că n-are nici un sens să-mi mai fac griji, se aude soneria. Tresar atât de violent, că vinul aproape mi se varsă din pahar.

— A venit! strig imediat. Adică... au venit. A venit cineva.

Dan se duce să deschidă uşa şi, în clipa următoare, aud din hol o explozie de voci bărbăteşti.

— Adrian! Jeremy! De când nu ne-am mai văzut! Intraţi! spune Dan, iar eu mă mai relaxez puţin.

Ea n-a venit. Nu încă.

În clipa în care Adrian şi Jeremy îşi fac apariţia – amândoi băieţi buni standard, cu o barbă de trei zile – ridic capul şi le zâmbesc. Adrian poartă ochelari, Jeremy e încălţat cu pantofi roşii din piele întoarsă – altfel n-aş şti să-i deosebesc. Dan le toarnă de băut şi le oferă chipsuri, în vreme ce eu le ascult conversaţia pe jumătate distrată – se referă la oameni despre care n-am mai auzit niciodată... Apoi discuţia se concentrează asupra lui Mary.

— Lucrează pentru o firmă de consultanţă pentru probleme de mediu? spune Adrian. Mi se pare logic.

— Nu înţeleg cum am pierdut legătura unii cu alţii, clatină Dan din cap. Aţi mai fost la grădină?

Jeremy încuviinţează în tăcere.

— De vreo câteva ori. Ştii...

Se întrerupe când aude soneria. Aş putea să jur că fiecare dintre noi s-a înfiorat. Ea e. Mary.

— Aha! sare Dan şi, din vocea lui, îmi dau seama că e foarte emoţionat. Ei, ea trebuie să fie! Mă duc să...

Oare, când se îndreaptă spre hol, îmi evită înadins privirea? Nu reuşesc să-mi dau seama. Le mai torn băieţilor vin în pahare, dar am grijă în special de-al meu. Cred că tuturor o să ne prindă bine.

Şi-apoi, brusc, iat-o! Intră în bucătărie împreună cu Dan, iar eu simt cum mi se strânge inima. E superbă! Absolut superbă! E mai înaltă decât m-am aşteptat, are un păr negru care-i încadrează faţa ca un norişor, nişte ochi blânzi şi gropiţele alea minunate în obraji!

— Bună, îmi spune cu un zâmbet radios şi-mi întinde mâna. Sylvie? Eu sunt Mary.

Clipesc uitându-mă la ea. Mă simt copleşită. Mary e splendidă. Chiar că arată ca un înger. Un înger cu cămaşă albă cu guler supradimensionat şi cu pantaloni dintr-un in foarte fin.

— Bună, răspund strângându-i mâna. Da. Eu sunt soţia lui Dan.

— Eşti aşa de drăguţă că ne-ai primit pe toţi, remarcă Mary. Apoi se întoarce spre Dan: A, vin alb, te rog. Ce bucurie! Jeremy, Adrian, amândoi arătaţi minunat!

Îmi dau seama imediat că Mary are talentul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor. Cobor privirea şi văd că e încălţată cu o pereche de balerini din piele gri, care izbutesc să pară în acelaşi timp şic, comozi, scumpi, dar şi discreţi.

Eu port o pereche de sandale închise, cu toc jos, pe care le încalţ întotdeauna când avem invitaţi la masă. Cu zece minute în urmă, îmi plăceau foarte mult, însă acum mi se par prea pretenţioase, dar şi inferioare pantofilor lui Mary.

— Ador bucătăria ta, îmi spune Mary pe un ton plăcut. Are un aer de familie fermecător. Iar albastrul ăla e fantastic. Tu l-ai ales?

Mary are o voce atât de reconfortantă. Chiar că e un lac liniştit. O, Doamne! Cred că *eu* m-am îndrăgostit de femeia asta – ce să mai zic de Dan?!

— Am încercat o mulţime de nuanţe de albastru până am ajuns la asta, îi răspund, iar Mary îmi aruncă unul din zâmbetele ei cu gropiţe.

— Îmi închipui. Şi ia uite ce grădină aveţi! Ce adorabile sunt căsuţele!

Se îndreaptă spre uşa din spate, ca să se uite mai bine afară, iar eu nu pot să nu-i remarc mersul suplu. Nu e slabă-par, dar îşi stăpâneşte trupul perfect. Mi-o şi închipui la nouăşpe ani – cu părul ei prerafaelit revărsat pe umeri, cu pielea ei albă şi perfectă...

Nu. *Încetează.* Trebuie să mă apropii de Mary. O să vorbesc cu ea despre grădinărit.

— Hai afară! spun deschizând uşa din spate şi invitând-o în micul nostru patio. N-am prea făcut mare lucru aici... Ai un prieten?

O, Doamne! Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte s-apuc să mă opresc. Oare întrebarea a sunat nefiresc?

Nu. E în regulă. E o întrebare normală. Aşa se face când cunoşti pe cineva. Îi pui întrebări legate de viaţa lui.

— Nu, răspunde Mary cu o strâmbătură tristă, apoi se apropie de singurul copac din grădina noastră, un mesteacăn argintiu. De ceva timp sunt singură.

— Ah.

Încerc să par înţelegătoare, ca o soră, nu să dau impresia unei soţii bănuitoare care notează în gând *fără prieten.*

— Bărbaţii pot să te dezamăgească îngrozitor, continuă Mary cu vocea ei melodioasă. Sau poate că a fost doar cazul bărbaţilor pe care i-am întâlnit eu. Par să aibă un talent deosebit la capitolul minciuni. E superb, adaugă Mary mângâind copacul.

A ales *unicul* lucru din grădina noastră care ar putea fi descris ca superb.

— Şi coada-şoricelului! exclamă Mary întinzând mâna spre o plantă absolut banală, a cărei existenţă nici măcar n-am observat-o. Splendidă! E o plantă vindecătoare. O foloseşti vreodată când faci baie?

— Ăăă... nu, recunosc eu.

Să pun plăntuţa asta în apa din cadă?

— Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună că-i o buruiană. Din flori poţi să faci o tinctură extraordinară. E bună pentru somn... în caz de febră... la orice. Mary ridică spre mine ochii strălucitori, iar eu o privesc aproape fermecată.

— Tratamentele naturiste sunt una dintre pasiunile mele. Şi tratamentele energetice.

— Tratamentele energetice?

— Să-ţi foloseşti propria energie ca să te reechilibrezi. Mary îmi aruncă din nou zâmbetul ei senin. Sunt doar începătoare, însă cred cu tărie în relaţia dintre minte şi trup. În fluxul de energie.

Arată spre trupul ei, cu o mişcare plină de graţie.

— Aici eraţi! ne întrerupe vocea lui Dan şi, când ne întoarcem, îl vedem ieşind pe uşa din spate. Despre ce bârfiţi?

Îmi dau seama imediat că Dan e încordat. Şi-a luat un ton prea vesel.

— Sylvie mă întreba despre viaţa mea amoroasă, îi răspunde Mary cu aceeaşi expresie tristă

şi imediat văd cum Dan îmi aruncă o privire tăioasă.

Minunat! Acum pare că am scos-o dinadins pe Mary în grădină ca s-o despart de grup şi s-o întreb dacă e singură.

Or, nu asta am făcut.

Adică, nu asta *am avut vrut* să fac. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Nu-i adevărat! exclam cu o voce cam prea piţigăiată. Adică... mă rog, cui îi pasă de asta? încerc să râd, dar nu-mi prea reuşeşte. În sfârşit, Mary, povesteşte-i şi lui Dan despre tratamentele tale naturiste! Ce mi-ai spus sună fantastic!

OK. La faza asta am fost destul de machiavelică. Dacă ar fi să votez Persoana Cea Mai Puţin Interesată de Medicina Alternativă, atunci persoana în cauză ar fi, de departe, Dan. În principiu, perspectiva lui asupra medicinei este: ia un paracetamol şi du-te la doctorul de familie doar dacă e neapărat nevoie. Dan nu ia vitamine, nu meditează şi consideră că homeopatia e o şarlatanie de proporţii.

Deci, când ne aşezăm la masă, sper ca Mary să înceapă să vorbească despre „fluxul minte-trup" şi despre „eliminarea blocajelor energetice", Dan să adopte obişnuita lui atitudine cinică şi, până la urmă, să ajungă să se certe. Sau măcar să aibă o controversă. (Scenariul ideal: Mary să iasă din casă furioasă, zbierând „Cum îndrăzneşti să spui că reiki e o tâmpenie?!".)

Însă lucrurile nu se petrec deloc aşa. Dan serveşte mielul, iar Mary ne povesteşte despre tratamentele naturiste şi energetice cu atâta inteligenţă şi convingere, încât toţi o ascultăm captivaţi. Declamă ca o actriţă shakespeariană. Ba

chiar arată ca o actriţă shakespeariană. Încep să cred că poate medicina alternativă are totuşi o noimă – până şi Dan pare destul de deschis la idee. Apoi Mary trece la subiectul yoga şi ne învaţă pe toţi cum să ne întindem umărul. Pe urmă ne spune o povestioară amuzantă despre cum a mers la un curs de herbologie, unde a preparat un soi de lichior din frunze de fag şi toată lumea s-a îmbătat.

Mary nu e doar angelică, e şi nostimă. Emană energie pozitivă. Toţi suntem fermecaţi. *Eu* sunt fermecată. Vreau să-mi fie prietenă.

Pe măsură ce orele trec, mă simt din ce în ce mai relaxată în compania ei. Temerile par să mi se fi risipit. Nu detectez nici un fior special între ea şi Dan. Soţul meu s-a relaxat şi el şi mi se pare la fel de interesat să discute cu Jeremy şi Adrian ca şi cu Mary. Când ajungem la bomboanele de ciocolată Green & Black's, îmi spun: „Trebuie să ne mai vedem cu oamenii ăştia!" şi „Ce drăguţi sunt noii noştri prieteni!" şi „O s-o întreb pe Mary de unde şi-a cumpărat balerinii ăştia gri".

În timp ce torn în ceşti ceai de mentă proaspătă, îmi dau seama că o voce strigă „Mami! Mami!" şi mă scuz faţă de invitaţi. O găsesc pe Anna aşezată pe scară, cu mâinile încleştate de balustradă şi cu faţa scăldată în lacrimi, bâiguind:

— Venea după mine, venea, venea!

Biata Anna. Mereu îmi ia o veşnicie s-o liniştesc după ce are câte-un coşmar, aşa că mă pregătesc pentru vreo douăzeci de minute de stat pe patul ei, să o mângâi, să-i cânt şi să-i vorbesc în şoaptă. Pare să adoarmă, însă apoi deschide iar ochii speriată şi mă caută din priviri... apoi

dă iar să adoarmă... şi iar deschide ochii... şi eu stau acolo, răbdătoare, şi aştept. În sfârşit văd c-a adormit de-a binelea şi că respiră profund, deşi degeţelele îi sunt încă încleştate pe marginea pilotei.

Sunt tentată să mă strecor lângă ea. Brusc, mă simt epuizată. Totuşi avem invitaţi, iar bomboanele de ciocolată Green & Black's n-o să se servească singure. Aşa că, până la urmă, mă ridic de pe pat şi ies din cameră... şi încremenesc. De unde mă aflu, pe palierul de la etaj, văd perfect oglinda din hol, iar în oglindă văd reflectat livingul.

Iar în living sunt Dan şi Mary. Numai ei doi.

Probabil habar n-au că-i văd; că i-ar putea vedea cineva. Sunt singuri şi stau foarte aproape unul de celălalt. Mary îl ascultă pe Dan, cu capul uşor înclinat, cu o expresie atentă şi înţelegătoare. Dan îi şopteşte ceva – vorbeşte atât de încet, că nu reuşesc să-i aud cuvintele. În schimb, observ atmosfera dintre ei. Care e una de familiaritate. Adică exact lucrul de care m-am temut cel mai tare.

Câteva clipe nu sunt în stare să mă clintesc din loc, iar gândurile mi se învălmăşesc Vreau să-i confrunt. Nu, nu am puterea să fac asta. S-ar putea să mă înşel. Să mă înşel în legătură cu ce? Ce-mi închipui că se întâmplă? N-ar putea fi doar doi vechi prieteni care împărtăşesc un moment de apropiere?

Dar atunci de ce s-au ascuns de toată lumea?

Nişte hohote de râs masculine mă trezesc la realitate şi, automat, încep să înaintez. Nu pot să rămân pe palierul de la etaj o veşnicie. Când cobor, treptele încep să scârţâie şi, imediat, Dan apare în uşa livingului.

— Sylvie! exclamă el pe un ton prea ridicat. Tocmai îi arătam lui Mary...

Nu-şi termină fraza, ca şi când n-ar fi în stare să găsească o poveste convingătoare. Apoi Mary apare şi ea în uşă, iar privirea pe care mi-o aruncă îmi îngheaţă sângele în vene. E o privire inconfundabilă. E o privire plină de milă.

Pentru o clipă, privirile ni se întâlnesc. Înghit în sec. Mi-e imposibil să îngaim ceva.

— De fapt, eu trebuie să plec, spune Mary cu vocea ei blândă.

— Deja? sare Dan, dar fără să dea impresia că-i pare prea rău.

Intrând în bucătărie, văd că şi băieţii s-au ridicat şi discută despre metrouri şi taxiuri. Apoi ne mulţumesc pentru seara plăcută petrecută împreună.

O seară care mie mi-a scăpat de sub control. Aş vrea să încetinesc timpul. Să apăs pe *Pauză*. Simt nevoia să-mi adun gândurile. Dar nu apuc, fiindcă ne-am întors în hol, unde toată lumea îşi ia hainele şi se pupă cu toată lumea. Mary îmi evită privirea. Îmi doresc cu disperare s-o trag deoparte şi s-o întreb „Ce vorbeai cu Dan acum câteva minute?“ şi „De ce aţi reacţionat aşa?“. Însă n-am destul curaj.

Sau am?

— Mami! M-am trezit!

Strigătul Tessei îmi întrerupe firul gândurilor. Mă dezumflu cu totul.

— Tessa! Nu începe şi tu!

Instinctiv, urc la etaj şi-o iau în braţe înainte să coboare ea la parter. Când copilul se dă jos din pat, trebuie să acţionezi în cinci secunde, să fii extrem de rapid. O pun pe Tessa la loc în pat şi rămân cu ea până când închide ochii,

ascultând cum prietenii lui Dan își iau la revedere, iar apoi cum ușa se închide în urma lor. Când fetița începe să sforăie ușurel, mă strecor tiptil afară din cameră. Dau să cobor scara, dar ceva mă oprește. Ceva dur și suspect. Așa că mă îndrept în vârful picioarelor spre baie, de unde se vede partea din față a casei. Mă uit pe fereastră. Dan și Mary sunt pe alee, singuri, și vorbesc.

De unde-am știut că vor fi acolo?

Am știut, pur și simplu.

Ghemuindu-mă lângă fereastră și deschizând-o ușor, doar puțin de tot, simt în piept ceva ca o gheară care mă strânge dureros. Mary s-a înfășurat într-un șal. Expresia de pe chipul ei în lumina felinarului e una de mare îngrijorare.

Îmi sprijin fruntea de tocul ferestrei, încercând, disperată, să prind măcar frânturi din conversația lor.

— *Acum* înțelegi, spune Dan cu voce scăzută. Pur și simplu, mă simt... încolțit.

Mi se pune un nod în gât. Încolțit? Se simte *încolțit*?

— Da, înțeleg, îi răspunde Mary. Înțeleg. Dar...

Coboară și mai mult vocea, aproape până la șoaptă, și nu mai prind decât cuvinte disparate:

— ...vorbesc...

— ...să descopere...

— ...ea n-o să...

— ...fii atent...

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul când arunc din nou o privire pe fereastră și-o văd pe Mary îmbrățișându-l pe Dan. Îmbrățișându-l strâns. Îmbrățișându-l cu pasiune.

Mă las pe vine. Simt că mă ia cu leșin. Prin creier îmi plutesc forme întunecate. Oare chiar

sunt ultima proastă care crede absolut orice? Oare Dan şi Mary şi-au bătut joc de mine toată seara? Revăd în minte filmul: purtarea prietenoasă şi încântătoare a lui Mary; vocea ei blândă; mâna pe care mi-a tot pus-o pe braţ... Oare totul a fost doar prefăcătorie? „Bărbaţii au un talent deosebit la capitolul minciuni" a zis ea. Iar acum îmi amintesc felul în care s-a uitat la mine când mi-a spus asta. Oare a fost un indiciu? Un avertisment?

Aud uşa de la intrare închizându-se şi ies repede din baie. Dan e în hol şi se uită la mine. Din cauza umbrei care îi cade pe faţă nu reuşesc să-i descifrez expresia, dar singurul lucru la care pot să mă gândesc e că soţul meu se simte încolţit.

— Du-te la culcare, îmi spune. Eu o să strâng doar farfuriile. De restul putem să ne ocupăm mâine.

În mod normal i-aş spune „Ei, lasă că te-ajut şi eu!" şi am face curat împreună, am discuta despre cum a decurs seara şi am râde despre una sau alta.

Nu şi acum.

Mă pregătesc de culcare, simţindu-mă puţin amorţită, şi stau încă întinsă acolo, ţeapănă, întrebându-mă ce naiba să fac în continuare, cum naiba să procedez... când, în sfârşit, Dan se bagă în pat lângă mine.

— Ei, a mers bine, comentează el.

— Da, reuşesc cumva să vorbesc. Mielul a fost delicios.

— Sunt haioşi!

— Da.

Se lasă o tăcere lungă, absolut ciudată, apoi Dan spune din senin:

— A! Trebuie să trimit un e-mail. Scuze!

Se dă jos din pat și iese din dormitor în picioarele goale. Vreo zece secunde rămân nemișcată, încercând să-mi liniștesc mintea. Dan trimite mereu e-mailuri. Mereu să dă jos din pat noaptea fiindcă-și aduce aminte de ceva. E un bărbat ocupat. Ce-a făcut acum nu înseamnă nimic. *Chiar* nu înseamnă nimic...

Dar nu pot să mă abțin. Suspiciunea mea e ca o foame disperată; trebuie s-o potolesc. Fără să fac vreun zgomot, îmi cobor picioarele pe podea, mă ridic și mă furișez până la ușa dormitorului. Ușa de la biroul lui Dan e deschisă, iar înăuntru e aprinsă lumina. Mă aplec în față, tot fără să fac vreun zgomot, până când îl zăresc pe soțul meu – și am un nou șoc profund.

Dan stă în picioare și tastează ceva pe un telefon pe care nu l-am mai văzut niciodată. Un Samsung. Ce-i cu telefonul ăsta? De ce are nevoie de două telefoane? Dan pune telefonul într-un sertar pe care îl încuie cu o cheiță. Care e prinsă pe același breloc pe care sunt și cheile casei. Nici n-am știut că are cheița asta. Nici n-am știut că-și ține încuiat unul dintre sertarele de la birou.

De ce are nevoie să țină încuiat unul dintre sertare? Ce ascunde de mine? Ce?

Preț de câteva clipe, amândoi rămânem încremeniți. Dan pare adâncit în gândurile lui. Iar eu sunt adâncită în gândurile legate de Dan. Apoi, soțul meu se răsucește brusc, iar eu mă trag speriată înapoi și, cu pași grăbiți, mă întorc în dormitor. În zece secunde sunt în pat, cu pilota trasă pe mine și cu inima bubuindu-mi în piept.

— Totul e în regulă? îl întreb pe Dan când se strecoară și el în pat.

— A, da!

Nu știu dacă de vină e optimismul meu disperat sau credința că trebuie să-i acorzi fiecărui om o șansă, dar n-am liniște până când nu-i ofer lui Dan ocazia de-a mă asigura că totul e, din nou, OK.

— Dan, ascultă-mă! îl zgâlțâi de umăr până când se întoarce spre mine cu fața obosită și somnoroasă. Vorbesc serios. Chiar e totul în regulă? Te rog, spune-mi! Ești așa de stresat! Dacă s-a întâmplat ceva, *orice*... dacă e ceva care te îngrijorează... mi-ai spune, nu-i așa? Nu ești bolnav, nu? adaug din senin, îngrozită. Fiindcă dacă ești bolnav...

Încep să plâng. Pentru numele lui Dumnezeu! Sunt cu nervii la pământ!

— Sigur că nu sunt *bolnav*. Dan se holbează la mine. De ce să fiu bolnav?

— Fiindcă mi se pare că ești așa de...

Deznădăjduită, îmi înghit cuvintele.

Pentru că ai îmbrățișat-o pe Mary. Pentru că-mi ascunzi ceva. Pentru că te simți încolțit. Pentru că eu nu știu ce să mai cred.

Mă uit la el în tăcere, rugându-mă să-mi vadă cuvintele în ochi. Să reacționeze cumva. Să-mi simtă durerea. Cândva credeam că noi doi comunicăm telepatic. Cândva credeam că o să fie întotdeauna în stare să-mi simtă orice durere și să mi-o aline. Dar acum Dan pare complet imun la orice trăire a mea.

— Sunt bine, îmi răspunde el scurt. Totul e în regulă. Hai să ne culcăm!

Se întoarce cu spatele și, în doar câteva secunde, începe să respire profund și regulat, ca omul care e atât de obosit, încât nu mai rezistă să rămână treaz.

Eu, în schimb, nu pot să adorm. Stau trează, cu ochii în tavan, din ce în ce mai hotărâtă. Fiindcă acum știu ce-o să fac. Știu exact ce-o să fac.

Mâine o să-i fur cheile soțului meu.

13

Niciodată n-am mai furat nimic. Mă simt atât de vinovată, că nu ştiu ce să mai fac. Am „săltat" cheile lui Dan când era la duş şi le-am ascuns în fundul sertarului în care-mi ţin lenjeria intimă. Acum mă învârt prin bucătărie, ştergând lucruri care n-au nevoie să fie şterse, vorbind cu fetele cu voce falsă şi piţigăiată şi scăpând linguri din mâini din cinci în cinci minute.

— Unde-mi sunt cheile? se răsteşte Dan, intrând încruntat în bucătărie. Nu sunt pe nicăieri. Tessa? Anna? Aţi luat voi cheile lui tati?

— Sigur că nu le-au luat! sar eu să le apăr pe fete. Probabil că... le-ai rătăcit. Ai căutat în buzunarele hainei?

Mă întorc repede cu spatele, înainte ca Dan să-mi remarce roşeaţa din obraji, care m-ar da de gol. N-aş fi *deloc* bună de infractoare.

— Le aveam. Soţul meu caută prin bolul cu fructe. Le *aveam*.

— Da, dar ne-am dat peste cap cu invitaţii, nu? comentez eu, strecurând cu dibăcie un motiv plauzibil pentru pierderea cheilor. Deocamdată foloseşte-ţi cheile de rezervă. Sunt convinsă că, până la urmă, o să le găsim şi pe celelalte.

— Nu vreau să-mi folosesc cheile de rezervă, strigă Dan îngrozit. Trebuie să găsesc cheile *mele*.

— Doar temporar, încerc eu să-l liniştesc. Uite-ţi cheile de rezervă! Sunt în dulap.

Am verificat de două ori existenţa cheilor de rezervă înainte să i le fur pe celelalte. Deci, până la urmă, din anumite puncte de vedere, aş fi *totuşi* bună de infractoare.

Îl văd pe Dan cum se frământă, neputând să aleagă între două principii importante, dar opuse: nu te da bătut niciodată când ai pierdut ceva şi nu întârzia la serviciu. În sfârşit, pufnind nemulţumit, ia cheile de rezervă. Amândoi le zorim pe fete să-şi pună hanoracele de şcoală şi să-şi verifice ghiozdanele. Apoi, în cele din urmă, Dan şi gemenele ies din casă. Când soţul meu închide uşa, îi strig:

— O să mă mai uit o dată după cheile tale înainte să plec.

O mişcare genială, din mai multe motive: 1. dacă Dan se întoarce acasă pe neaşteptate, am cum să-mi justific prezenţa în biroul lui, 2. îndepărtează bănuielile de la mine şi 3. acum pot „să găsesc" cheile şi să i le las pe masa din bucătărie.

Hai să fim cinstiţi: aş fi *excelentă* de infractoare!

Mă uit cum demarează maşina. Mai aştept cinci minute, pentru orice eventualitate. Apoi, simţindu-mă de parcă totul ar fi ireal, mă furişez la etaj, deşi nu ştiu de ce mă furişez. Ezit o secundă pe palier, încercând să-mi păstrez calmul, apoi intru încet în biroul soţului meu.

Ştiu exact încotro trebuie să mă îndrept, însă mă prefac, faţă de mine însămi, că doar arunc aşa, o privire generală. Răsfoiesc nişte documente în legătură cu o aprobare de construcţie. Cercetez

broşura unei firme rivale. Descopăr, în tăviţa de pe masa de lucru, un vechi raport şcolar de-al Annei şi mă trezesc citind comentariile învăţătoarei despre scrisul fetiţei.

Apoi, în sfârşit, cu pulsul accelerat, caut cheiţa în mănunchiul de pe breloc. Mă uit o clipă la ea, gândindu-mă: chiar vreau să fac asta? Dacă descopăr...?

Adevărul e că nu ştiu ce-o să descopăr. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta.

Dar sunt aici. În misiune. Şi trebuie s-o duc la capăt.

În cele din urmă, cu o mişcare rapidă, mă aplec să descui sertarul secret. Mâna îmi tremură în aşa hal, că reuşesc abia după trei încercări. Îl deschid şi mă holbez la ce se află înăuntru.

Nu prea ştiu ce mă aşteptam să găsesc – dar în sertar e telefonul de aseară. Samsungul. Atât şi nimic altceva. Îl iau, gândindu-mă disperată: „Stai puţin, ce te faci cu amprentele?" şi apoi „Nu fi proastă! Nu suntem în *CSI*". Tastez codul pe care Dan îl foloseşte de obicei şi telefonul se luminează. E clar că soţul meu nu se aştepta să-l găsesc. Asta îmi dă un sentiment oarecum liniştitor. Şi nu prea.

Telefonul e destul de nou. Sunt douăzeci şi patru de mesaje – trimise şi primite. Derulând în jos, văd că toate au ca destinatar aceeaşi persoană: *Mary*. Rămân holbându-mă la ecran, incapabilă să procesez enormitatea a ceea ce văd. E un coşmar, e cel mai groaznic scenariu posibil.

Umerii mi se ridică şi coboară. Creierul îmi strigă panicat: *Ce-i asta?* sau *Asta înseamnă că...?* şi *Te implor. Nu. E o greşeală. Trebuie să fie o greşeală.*

Și chestia cea mai înfiorătoare: *Oare Tilda a avut dreptate de la început? Oare eu singură sunt de vină pentru ce mi se întâmplă?*

Simt că ochii mi se umplu de lacrimi și că nu pot să cred așa ceva. Și că mă cuprinde groaza. Nu știu care dintre emoțiile astea iese învingătoare. Ba da, știu. Incredulitatea și-a unit forțele cu mânia. „Pe bune?" îmi vine să urlu. *„Pe bune*, Dan?"

Toate celelalte aș putea să mi le explic. Schimbările de dispoziție... familiaritatea dintre Dan și Mary... chiar și îmbrățișarea. Dar nu și asta. Nu și mesajele astea negru pe alb.

Putem să vorbim în 5.
10 a.m. Starbucks?
E ok, i-am distras atenția lui S.
Azi a fost cam dificil.
Acasă nu pot să vorbesc.
Nu uita de factorul PS.
Am luat-o razna azi, e NEBUNĂ.
11 a.m. Villandry.
Întârzii, scuze.
Slavă Domnului că exiști.

Am citit toate cele douăzeci și patru de mesaje de două ori. Acum fotografiez totul cu telefonul meu pentru că... așa. Ar putea să-mi fie de folos. Apoi așez Samsungul la loc în sertar, ținându-l cu vârfurile degetelor, de parc-ar fi contaminat. Închid sertarul, îl încui cu grijă, îl mai verific o dată, apoi mă retrag, ca și când aș părăsi locul unei infracțiuni.

Pe palier, mă uit în jur. Mă simt ametită. Parcă-mi văd casa pentru întâia dată. Casa noastră. Cuibușorul nostru, cu cadourile de la nuntă, cu

reproducerile de artă cumpărate din vacanţe şi cu fotografiile gemenelor răspândite peste tot. Cât timp am petrecut încercând să fac din casa noastră un cuib intim, un cuib plăcut, un loc în care eu şi Dan să ne retragem din lume, ca un cuplu. Acum mă uit la lumânările mele tâmpite, la pledurile decorative, la pernele aşezate cu grijă... şi-mi vine să le fac bucăţi pe toate. Îmi vine să le distrug, să le arunc în stradă şi să ţip: „Ei, atunci, *du-te dracului Dan, DU-TE DRACULUI!*".

Dan nu vrea să evadeze cu mine. Vrea să evadeze *de lângă* mine. Poate că partida de sex din grădina secretă a fost cea care i-a declanşat pasiunea latentă pentru Mary. Poate că tot ce se întâmplă e nou şi incitant pentru el. Sau poate că Mary e doar ultima dintr-un şir lung de amante pe care eu am fost prea oarbă ca să le descopăr. În orice caz: încă şaizeci şi opt de ani în care să trăiesc împreună cu Dan? Încă şaizeci şi opt de ani de căsnicie? Ce glumă! Ce glumă oribilă, odioasă! Şi nu râd. Plâng.

O vreme rămân nemişcată, privind particulele de praf care plutesc în aer. Apoi clipesc şi-mi dau seama că a trecut deja jumătate de oră. Ar trebui să plec la serviciu. Nu că, la drept vorbind, asta ar fi cea mai mare prioritate din viaţa mea.

Pe pilot automat, îmi strâng lucrurile, verific de două ori dacă aragazul e închis (TOC[1]), ba reuşesc chiar să mâzgălesc pe un post-it un mesaj vesel pentru Dan în legătură cu cheile: *„Le-am găsit!"*.

1. Tulburare obsesiv-compulsivă.

Ce altceva să-i scriu? *Le-am găsit şi apoi ţi-am găsit şi mesajele secrete către Mary, ticălos adulter ce eşti?*

Când închid uşa de la intrare, îl văd pe Toby ieşind din casa Tildei, îmbrăcat cu nişte jeanşi negri, iar pe cap cu o pălărie *trilby*. Cară în braţe un sac cu rufe uriaş, din care lucrurile se revarsă, iar în gură ţine o revistă – ca un câine.

— Toby, vrei să te ajut? îl întreb.

El clatină vesel din cap şi porneşte în josul străzii, fără să-şi dea seama că lasă în urmă un şir de tricouri, chiloţi şi viniluri căzute pe jos.

— Toby! În ciuda situaţiei în care mă aflu, nu pot să nu zâmbesc. Lucrurile tale! Le pierzi pe drum!

Adun tot ce i-a căzut din sac şi-l urmez până în locul unde e parcată o dubiţă albă. Toby aruncă sacul în spate, unde mai văd vreo câţiva identici, plus un birou, un scaun şi un calculator.

— Uau! exclam uimită. Ce se întâmplă?

— Mă mut, îmi răspunde Toby cu ochii strălucind. Mă muuuuut! A-ha!

— Dumnezeule! mă minunez eu. E incredibil! Unde te muţi?

— În Hackney. Noul meu serviciu e în Shoreditch, deci e logic.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai *serviciu*?

— Serviciu, casă, pisică, mă lămureşte Toby mulţumit. Mă rog, pisica nu e numai a mea. O cheamă Zăhărel. De fapt, e a lui Michi.

— Michi?

— Michiko. Prietena mea.

Toby are o prietenă? De când?

— Păi... felicitări! îi spun îndesându-i chiloţii în sacul de rufe şi trăgând fermoarul. Dar cum rămâne cu start-upul tău?

— N-a luat niciodată startul, îmi răspunde Toby cu sinceritate. Asta şi era problema cu el.

Ne întoarcem de la dubiţă tocmai când Tilda iese şi ea pe uşa casei. Îi fac cu mâna ca să-i atrag atenţia. Brusc, îmi amintesc că prietena mea mi-a trimis aseară un sms în care mă anunţa că, momentan, a terminat cu naveta la Andover, dar eu nu i-am răspuns.

Apropiindu-mă, văd că Tilda e foarte îmbujorată şi plină de-un fel de energie reprimată. Tremură de-a dreptul. Ceea ce mi se pare logic. Probabil că e extrem de fericită. *În sfârşit!* Băiatul ei pleacă de-acasă! Şi are un serviciu! Şi o prietenă! S-a terminat cu zgomotul din casă, cu certurile, cu pizzele livrate la miezul nopţii... adică, *eu* mă simt uşurată, darămite Tilda!

— Ce veste extraordinară! exclam către ea. Ce *responsabil* a devenit Toby peste noapte!

— Ştiu, îmi răspunde Tilda dând cu putere din cap. Doar m-a anunţat – la masă, acum două seri – „Mă mut". Fără nici un avertisment, fără nici o pregătire, pur şi simplu: „Bum! M-am cărat!".

— Sunt aşa de bucuroasă pentru tine! Doamne, chestia asta trebuia să se întâmple de mult!

Mă aplec s-o îmbrăţişez pe Tilda, apoi mă uit la ea mai cu atenţie. Oare tremură de fericire? Sau...

Brusc, îmi dau seama că are ochii roşii. O, Doamne!

— *Tilda?*

— Sunt în regulă. Sunt bine. E o prostie, mă linişteşte ea.

— O, Tilda!

Mă uit cu îngrijorare la faţa ei boţită, cumsecade şi, da, acum văd: sub masca plină de energie şi de vioiciune tipică Tildei se ascunde suferinţă. Fiindcă îşi pierde băiatul. În sfârşit.

— Pur și simplu, chestia asta m-a lovit în plin, îmi șoptește așezându-se pe gardul grădinii. E ridicol! De atâta timp mă tot rog de el să se mute, dar...

— E copilul tău, îi spun cu voce scăzută, așezându-mă lângă ea.

Amândouă îl privim pe Toby, care mai face un drum la dubița albă, cărând un ceainic, un prăjitor de pâine, un NutriBullet... târând toate cablurile după el pe pavaj.

— Ăla-i NutriBulletul *meu*, remarcă Tilda, iar eu nu pot să nu râd văzându-i expresia. Știu că trebuie să plece de-acasă, adaugă ea, fără să-și ia ochii de la Toby. Știu că trebuie să se maturizeze. Știu că eu l-am împins să facă toate astea. Dar... Începe să plângă și scoate o batistă din buzunar. E o prostie, murmură Tilda clătinând din cap. O prostie!

Mă uit la Toby, care se întoarce în casă fără să bage în seamă suferința maică-sii. Țopăie pe trotuar cu adidașii lui de hipster, îngână un cântecel vesel și e gata să-și înceapă viața *adevărată*.

— Fetele o să plece și ele de-acasă, spun cu voce tare, brusc deznădăjduită. Într-o zi o să se mute și n-o să se mai uite înapoi.

Le și văd pe Tessa și pe Anna mari. Două femei frumoase, cu picioare lungi, la douăzeci și ceva de ani. Două tipe brici. Care-și verifică non-stop telefoanele. Care resping orice le spun, pentru că sunt mama lor și ce știu eu?

Sper pe jumătate ca Tilda să-mi spună ceva liniștitor, de pildă: „Nu-ți face griji, cu fetele tale lucrurile o să stea altfel!", însă ea doar clatină din cap.

— Și nici nu e așa de simplu. Întâi o să te scoată din pepeni. O să te urască. O să țipe la

tine. Apoi o să aibă nevoie de tine. O să-ţi frângă inima. Şi-abia *după* toate astea o să se mute de-acasă şi n-o să se mai uite înapoi.

O vreme tăcem amândouă. Tilda are dreptate. Şi nu ştiu cum aş putea să evit asta.

— Unii oameni îţi dau impresia că e atât de *simplu*, spun în sfârşit, oftând zgomotos.

Dar Tilda clatină din cap, strâmbându-se.

— Dacă dragostea e uşoară, atunci nu faci lucrurile cum trebuie.

Amândouă ne uităm cum Toby îşi scoate pilota dublă pe uşa casei.

— Hei, Sylvie, vrei să mai vorbim despre website-ul tău? mă întreabă băiatul când se apropie de noi.

Îi răspund cu o clătinare din cap.

— Încă nu suntem pregătiţi pentru asta. Mulţumesc, totuşi.

— N-ai pentru ce, îmi spune Toby şi porneşte din nou, târând colţurile pilotei pe trotuarul plin de praf.

— Ai grijă la *colţuri*! îi strigă Tilda, apoi clatină din cap. Mă rog! Are maşină de spălat.

— Cred că Dan are o aventură, îi spun prietenei mele, cu vocea bizar de calmă, uitându-mă drept înainte. Am găsit sms-uri. Sms-uri secrete. Un sertar încuiat. Tot tacâmul.

— Fir-ar al dracului! Tilda mă ia de mână. *Fir-ar al dracului!* Sylvie, trebuia să-mi fi spus...

— Nu. E în regulă. E în regulă. O să... Rostind cuvintele, îmi dau seama că nu am nici cea mai vagă idee ce-o să fac în continuare. E în regulă, repet. O să fie în regulă.

— O, draga mea! Tilda mă cuprinde cu braţul pe după umeri şi mă strânge cu putere. Ce

treabă de rahat! Voi, care păreaţi aşa de... Dintre toate cuplurile, aş fi zis că...

— Ştiu! Râd cu voce tremurătoare. Eram *acel cuplu.* De fapt, ştii care-i chestia haioasă? În legătură cu Dan şi cu mine? Credeam că-l cunosc *prea* bine. Râd din nou, fără urmă de veselie. Credeam că suntem *prea* apropiaţi. Am vrut ca Dan să mă surprindă. Ei, uite că m-a surprins! M-a surprins!

— Ascultă... Tilda oftează. Eşti sigură de treaba asta? Ar putea să existe vreo altă... Ai discutat cu Dan?

— Nu. Încă nu. Numai la gândul de-a „discuta cu Dan" despre asta mi se strânge stomacul. Presupun că, pur şi simplu, niciodată nu ştii adevărul despre oameni.

— Dar Dan... Tilda clatină din cap, nevenindu-i să creadă. *Dan.* Cel mai iubitor, cel mai atent... Îmi amintesc cum a venit la noi după ce-a murit tatăl tău. Era aşa de îngrijorat din cauza ta. Era obsedat să nu se facă prea mult zgomot, ca să poţi să dormi. Ne-a rugat să mergem prin casă doar în şosete. Ceea ce am şi făcut, adaugă ea zâmbind.

Eu tresar, jenată.

— Îmi pare rău. Un gând deprimant îmi răsare în minte şi mă prăbuşesc. Poate că asta e problema lui Dan. Căderea mea nervoasă a fost prea mult pentru el.

Între noi se lasă o tăcere lungă şi apăsătoare. O văd pe Tilda încruntându-se.

— Hmm, mormăie ea în cele din urmă. „Căderea" ta nervoasă.

— „Episodul", mă corectez. Cum vrei să-i spui.

— Da, te-am mai auzit vorbind de „episodul" ăsta. Dar... Fruntea Tildei e în continuare

încruntată. Adică... ce s-a întâmplat n-a fost, pur şi simplu, pentru că sufereai?

— Păi, ba da, sigur că da, îi răspund eu nedumerită. Însă n-am făcut faţă situaţiei prea bine.

— Asta mi-ai zis întotdeauna. Şi niciodată n-am vrut să te contrazic, dar... Tilda oftează şi se întoarce cu faţa spre mine. Sylvie, nu ştiu dacă treaba asta o să te ajute acum, totuşi o să ţi-o spun. Nu cred c-ai suferit o cădere nervoasă. Cred că, pur şi simplu, ai suferit, ca orice om normal.

Mă holbez la ea, descumpănită, neştiind ce să răspund.

— Dar am scris scrisoarea aia, spun până la urmă. M-am dus acasă la Gary Butler.

— Şi ce-i cu asta? Au fost câteva clipe de rătăcire.

— Dar... Dan. Mama mea. Amândoi au zis... au chemat un doctor...

— N-aş spune că mama ta se pricepe să judece mare lucru, mi-o retează cu bruscheţe Tilda. Iar Dan... Dan a fost întotdeauna foarte protector. Poate prea protector. El n-a pierdut niciodată pe nimeni? El n-a jelit niciodată pe nimeni?

— Păi... nu, îi răspund Tildei, gândind, de fapt, cu voce tare. Nu, n-a pierdut pe nimeni. Pe nimeni apropiat.

— Deci nu ştie ce înseamnă asta. N-a fost pregătit pentru aşa ceva. N-a putut să îndure să te vadă suferind şi-a vrut să te vindece. Sylvie, suferinţa e o chestie de durată, nu e plăcută, e chiar groaznică... dar nu-i o boală. Şi fiecare face faţă situaţiei în felul lui. Nu poţi să spui că faci faţă „bine".

Tilda mă ia de braţ şi, o vreme, rămânem tăcute. În ciuda situaţiei, cuvintele ei mi-au dat

putere. Mi se pare că tot ce mi-a spus e adevărat.

— Nu ştiu dacă asta te ajută, zice Tilda în sfârşit. Probabil că nu.

— Ba mă ajută. Chiar mă ajută. *Tu* mă ajuţi întotdeauna. O strâng cu putere în braţe şi, din impuls, o pup pe obraz, apoi mă ridic. Trebuie să plec. Am întârziat.

— Vrei să merg cu tine? se oferă Tilda şi mă simt cuprinsă de un nou val de afecţiune pentru ea.

— Nu, nu, îi răspund bătând-o uşor pe umăr. Rămâi aici. Ia-ţi la revedere cum trebuie de la Toby. O să se întoarcă, adaug peste umăr în timp ce pornesc în josul străzii. O să vină înapoi în vizită. O să vezi!

14

Pe drumul spre serviciu, furtuna din mintea mea se domoleşte încet-încet. Mergând pe trotuarele din Londra, simt că, cu fiecare pas, îmi împing problemele cât mai adânc înăuntrul meu. Mă rog. Adică, în fond, trebuie să-mi văd de viaţă, nu-i aşa? Nu pot să mă duc la muncă şi să stau acolo plângând şi tremurând.

Spre surprinderea mea, când intru în Willoughby House, văd că doamna Kendrick e în hol, împreună cu Robert şi cu un tip necunoscut, îmbrăcat într-un costum albastru şi ras în cap. Tipul se uită în jur, la holul spaţios, cu gresie pe jos, cu ochi de expert şi, imediat, îmi dau seama că lucrează în domeniul imobiliar.

— Bună ziua, doamnă Kendrick! spun. Mă bucur foarte mult să vă văd! A trecut ceva vreme!

— Sylvie, îmi pare foarte rău, îmi răspunde doamna Kendrick punându-mi o mână pe braţ. Ştiu că, în ultima vreme, te-am lăsat singură pe baricade. Am fost destul de ocupată.

— Robert mi-a spus că aţi învăţat să folosiţi calculatorul?

— Într-adevăr! Am un Apple Mac.

Rosteşte cuvintele cu grijă, ca şi când ar fi într-o limbă străină. *A-pple Mac.*

— Uau! exclam eu. Fantastic!

— A, poţi să faci o mulţime de lucruri pe el. Am cumpărat-o „online", ştii. Doamna Kendrick îşi netezeşte bluza albă cu volănaşe cu care e îmbrăcată. Înţelegi? Mi-au livrat-o direct acasă, de la magazin. A trebuit doar să tastez numărul cardului de credit. Foarte convenabil. Clatină din cap, ca pentru a-mi demonstra că e mulţumită de sine. Apoi am scris un *review* pentru ea. I-am acordat patru stele din cinci. Materialul e plăcut, dar nasturii arată cam ieftini. Dacă vrei, poţi să-mi citeşti *review*-ul.

Am amuţit. Doamna Kendrick a trecut de la aproape a nu şti ce-i ăla un calculator la a face *review*-uri de produse online?

— Am înţeles, spun în cele din urmă. Păi, nu cunosc website-ul despre care vorbiţi...

— A, dar trebuie, *trebuie* neapărat, insistă doamna Kendrick, privindu-mă cu ochi strălucitori. *Review*-urile sunt cel mai minunat hobby. Poţi să scrii *review*-uri la orice. Eu am scris un *review* pentru poliţistul care stătea ieri în faţa blocului meu.

Robert se întoarce şi se holbează la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Mătuşă Margaret, nu poţi să scrii un *review* despre *un poliţist*.

— Ba sigur că da, replică înţepată doamna Kendrick. În rubrica Generale poţi să scrii *review*-uri pentru orice vrei. Pliculeţe de ceai... vacanţe... poliţişti. Mă tem că nu i-am acordat poliţistului decât trei stele. Avea o privire cam bleagă şi-şi purta uniforma cam neglijent.

În timp ce vorbeşte, doamna Kendrick se uită cu subînţeles la tipul ras în cap, iar eu îmi muşc buza. Şefa mea şi-a revenit. Slavă Domnului! Şi cu siguranţă o să-i caut *review*-urile. Ador

ideea că perspectiva doamnei Kendrick asupra vieții e risipită pe internet.

Tipul ras în cap se îndreaptă spre capătul holului, iar eu șoptesc:

— Cine e domnul?

— E invitatul lui Robert. Cred că numele lui e „Mike".

Doamna Kendrick rostește numele cu oarecare dispreț.

— Știi foarte bine că-l cheamă Mike, zice nepotul, îngăduitor.

— Sincer, Robert, chestiunea asta nu are nici o legătură cu mine, îi comunică doamna Kendrick pe un ton glacial. Poți să procedezi cum dorești. După ce mor, casa o să fie oricum a ta.

— Vinzi? îl întreb pe Robert. Nu rămăsese că întâi ne acorzi o șansă?

— Vreau să aflu ce opțiuni avem, mă lămurește nepotul, puțin enervat. Strâng informații.

— Unii oamenii renunță pur și simplu, comentează doamna Kendrick aruncându-i lui Robert o privire nimicitoare. Alții gândesc *în afara spațiului*.

— *În afara spațiului*?

Când Robert o înfruntă pe doamna Kendrick, mi se pare că e foarte stresat și mă întreb dacă nu cumva disputa lor a început, de fapt, încă de dimineață.

— *În afara spațiului* nici măcar nu e o expresie! Și, după cum ți-am spus, nu am cerut decât o evaluare...

— Și, după cum și eu ți-am spus *ție*, Robert, replică doamna Kendrick pe un ton tăios, eu am conceput un plan ingenios, de care tu nu pari deloc interesat. N-ai decât să crezi că sunt un dinozaur, dar să știi și eu pot să mă mișc în ritm cu timpurile.

Nepotul oftează.

— Uite ce e! Sunt interesat de planul tău, dar mai întâi trebuie să mă ocup de chestia asta...

— E o idee care privește în viitor. Doamna Kendrick se întoarce spre mine. Și implică un smartphone.

Strâng tare din buze ca să nu zâmbesc. Doamna Kendrick rostește cuvântul „smartphone" cu aceeași grijă cu care a rostit și „Apple Mac" și pune accentul pe „phone", nu pe „smart". Spune „smart*phone*".

— Mavis, unde e smart*phone*-ul tău? întreabă doamna Kendrick ridicând ușor glasul. Avem nevoie de smart*phone*.

Mavis e una dintre cele mai loiale voluntare ale noastre, o doamnă grăsuță, cu părul negru tuns bob, cu rochii lălâi și pantofi solizi, cu care se încalță tot anul. Acum ține într-o mână un iPhone, pe care îl flutură spre doamna Kendrick.

— Poftim, Margaret. Ești gata?

— Nu chiar.

Doamna Kendrick se uită prin hol, ca și cum ar vedea pentru prima dată măsuțele, urnele din porțelan și tablourile de secol XVIII.

Ce mama naibii are de gând să facă? Vrea un selfie? Sau să posteze o fotografie cu Willoughby House online? Sau poate să scrie un *review*?

— Unde să stau? Mavis se uită și ea în jur. Câțiva pași mai în spate, nu?

— Da, încuviințează din cap doamna Kendrick. Perfect.

Le privesc, intrigată, cum se învârt prin hol. Mavis tot ridică iPhone-ul, ca și când ar vrea s-o încadreze pe doamna Kendrick. Amândouă par să aibă ceva foarte precis în minte.

— Robert, mai la stânga, spune brusc doamna Kendrick. Numai puţin. Şi „Mike"? Doar din felul în care i se adresează, doamna Kendrick izbuteşte să-i facă numele să sune ridicol. Vrei, te rog, să stai în picioare pe scară? Şi-acum, toată lumea, linişte! Filmez!

Înainte ca vreunul dintre noi s-apuce să protesteze, doamna Kendrick trage aer în piept, zâmbeşte spre iPhone şi începe să vorbească şi, în acelaşi timp, să meargă cu spatele pe podeaua în carouri albe şi negre, ca o prezentatoare TV.

— Bine aţi venit la Willoughby House, spune rostind cuvintele cu dicţie. O comoară ascunsă în Londra. Un cufăr plin cu obiecte de artă şi antichităţi. Şi un instantaneu al felului în care arăta viaţa... Aaahh!

— Rahat!

— O, Doamne!

Toată lumea ţipă îngrozită când doamna Kendrick se împiedică, alunecă pe gresie şi se prăbuşeşte pe o măsuţă rotundă, lovind o urnă albă cu albastru care începe să zboare prin aer. Urna pare aproape să se oprească la jumătatea drumului, înainte ca Robert, într-un salt de jucător de rugby, să se arunce spre ea. Nepotul prinde urna, se rostogoleşte pe podeaua dură, şi dintr-odată se aude un trosnet când se loveşte cu capul de balustrada scării.

— Robert! strigă doamna Kendrick. Tocmai ai salvat douăzeci de mii de lire!

— Douăzeci de mii? repetă el holbându-se la urnă cu o expresie atât de îngrozită, încât mie îmi vine să râd.

— Ce-i în neregulă cu lumea asta? Cine naiba ar da douăzeci de mii de lire pe *asta*?

— Eşti bine, amice? îl întreabă Mike coborând treptele.

— Bine. Bine.

Încet, ţinând strâns urna în mâini, Robert se ridică.

— *Dumneavoastră* sunteţi bine, doamnă Kendrick? mă interesez eu, fiindcă, până la urmă, şi ea s-a lovit zdravăn.

— Sigur că sunt bine, îmi răspunde ea agitată. Mavis, pune filmul de la început. Să-l vedem.

Ne zgâim cu toţii peste umărul lui Mavis şi o vedem pe doamna Kendrick mergând cu spatele pe gresia din hol, vorbind cu dicţie şi seninătate, împiedicându-se şi apoi... tot haosul care a urmat. O, Doamne, nu mă pot abţine să râd!

— Data viitoare încearcă să mergi în faţă, o sfătuieşte Robert, pe bună dreptate, pe mătuşa lui când filmul se încheie.

— Ei, măcar nu s-a spart urna, îi reamintesc eu.

— Douăzeci de mii. Robert continuă să se holbeze neîncrezător la urnă. Pentru un vas. E asigurat separat? Adică, n-ar trebui să stea într-o cutie încuiată?

Dar doamna Kendrick nu ne ascultă pe nici unul dintre noi. Spune:

— Mavis, pune filmul pe Twitter! Şi pe YouTube. Încarcă-l! Acum! Apoi se uită la mine şi la Robert. Toată lumea trebuie să înceapă să twitterească, ne comunică pe un ton ferm. Să share-uiască. Sau cum s-o fi zicând.

— Poftim? întreb eu ca o proastă.

— Twitteriţi! Dacă vrem să ajungem virali, trebuie să twitterim. Ei, cum să-i spunem?

Virali?

Brusc, în minte mi se conturează o idee – şi, când mă uit la Robert, îmi dau seama că şi el se gândeşte la acelaşi lucru.

— Mătuşă Margaret, o întreabă el pe un ton neutru, căzătura ta a fost *falsă*?

— Sigur c-a fost falsă, îi răspunde iritată doamna Kendrick. Robert, după cum ţi-am mai spus, nu sunt un dinozaur. Cu cât vor vedea mai mulţi oameni filmul, cu atât vor afla mai mulţi oameni de Willoughby House.

— Tocmai i-am cerut sfatul nepotului meu, ne anunţă Mavis cu răsuflarea tăiată, ridicând ochii din telefon. Ne propune „Momentul jenant când urna ta nepreţuită e gata să se facă ţăndări".

— Minunat! încuviinţează doamna Kendrick, încântată. Mavis, scrie titlul, draga mea!

— Dar m-ai lăsat să mă arunc pe podea! M-am lovit la cap! exclamă Robert de-a dreptul indignat.

Doamna Kendrick îi aruncă un zâmbet glacial.

— M-am temut că nu vei fi în stare să joci un rol.

— Şi dacă urna se spărgea? o chestionează nepotul. Ai fi pierdut douăzeci de mii de lire. Ai riscat douăzeci de mii de lire pentru o înregistrare virală!

— Ei, Robert! îi răspunde doamna Kendrick aruncându-i o privire încărcată de milă. Gândeşte şi tu puţin! Urna nu valorează în realitate douăzeci de mii de lire. Am cumpărat-o de la John Lewis.

Robert pare în pragul unei crize de apoplexie. Iar mie îmi vine să râd. Deşi nu ştiu dacă e pentru că mătuşa lui şi-a luat revanşa, pentru

că pe Robert încă îl mai doare capul sau pentru că Mike pufneşte brusc în râs.

— Eu vă las, spun în cele din urmă cu diplomaţie şi urc în birou.

Întâmplarea asta aproape că m-a înveselit.

După cum mă aşteptam, filmul apare curând pe YouTube şi, de fiecare dată când verific, a mai fost vizionat de încă cincizeci sau mai bine de oameni. Nu e cel mai amuzant videoclip din câte există, totuşi cred că ideea doamnei Kendrick e foarte bună.

Dar nici măcar o înregistrare virală nu poate să mă înveselească prea mult timp. Trec peste zi pe pilot automat şi, la ora 4 p.m., sunt cu moralul la pământ. Clarissa a plecat să se vadă cu un client, afară a început să plouă, iar eu stau la biroul cu calculatorul, cu capul pe braţe, când îl aud pe Robert urcând scara. Mă ridic repede şi dau să continui e-mailul pe care am început să-l scriu acum vreo trei ore.

— A, bună, îi spun când apare în uşă, cu o voce oarecum absentă, ca şi cum aş fi foarte concentrată. „Mike" a plecat deci? întreb, neputându-mă abţine să-i pronunţ numele cu tonul sardonic folosit de doamna Kendrick.

— Da, „Mike" a plecat.

Robert pare amuzat.

— Şi ai vândut casa pentru douăzeci de milioane? îl iscodesc, fără să ridic privirea.

— A, cel puţin!

— Foarte bine. Fiindcă nu vrem să mori de foame.

Cu un gest scurt, închid e-mailul.

— E OK, mă asigură el foarte serios. Orfanii pe care-i calc în picioare pe drum, când mă duc să-mi încasez banii obţinuţi pe căi necinstite,

pot să-mi pregătească un purceluş de lapte la proţap în timp ce-mi curăţă hornurile capitaliste.

Nu mă pot abţine să zâmbesc. Robert e mai haios decât lasă impresia. În sfârşit ridic capul şi tresar la vederea vânătăii care i-a apărut pe frunte.

— Te-ai rănit! exclam.

— Da! Mulţumesc, se lamentează el pe un ton fals indignat. Asta încercam şi eu să spun.

— Doamna Kendrick a plecat şi ea?

— Da, s-a dus la o întâlnire cu Elon Musk, îmi răspunde Robert, iar eu aproape că exclam „Serios?", însă apoi îmi dau seama că glumeşte.

— Ha, zic.

— Partea bună a situaţiei, continuă Robert, e că, atunci când i-am arătat casa lui Mike, am găsit asta.

Şi ridică o sticlă de vin pe care o ţine în mâna dreaptă.

— A, da, spun fără să mă arăt prea interesată, e vinul de Crăciun. Li-l dăm voluntarelor în fiecare an.

— Château Lafite, protestează Robert vexat. La naiba! E un Château *Lafite*!

— Păi, ştii cum e, ridic eu din umeri. Doamnei Kendrick îi plac lucrurile de calitate.

Robert se uită la mine, apoi la sticlă, apoi clatină din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă.

— De fiecare dată când îmi închipui că situaţia de-aici nu poate să fie mai deraiată decât e, se dovedeşte că m-am înşelat. Ei, atunci hai să vedem dacă vinul ăsta e de cea mai bună calitate! Ai nişte pahare?

Aduc două pahare de cristal de pe Măsuţă – locul unde păstrăm sticla de sherry, nucile şi chipsurile.

— Sunteţi bine echipate, remarcă Robert, care m-a urmărit cu privirea. Nu-mi spune! Doamnei Kendrick...

— Dacă rămânem până târziu, îi place să bea un pahar de sherry, îi explic.

— Sigur că da.

Robert toarnă din sticla de Château Lafite în două pahare şi, cu toate că nu sunt o pasionată de vin, îmi dau seama doar după aromă că e ceva special.

— Noroc! zice ridicând paharul şi ciocnindu-l de al meu. Brusc, simt o nevoie presantă să beau, aşa că înghit pe nerăsuflate jumătate din vin.

— Ia şi ceva de ronţăit, îl îndemn pe Robert, punând într-un bol din sticlă nişte biscuiţei cu brânză.

El se aşază pe un scaun de birou şi bem amândoi în tăcere, mâncând biscuiţi cu brânză. După ceva timp, mai desfac un pachet, iar Robert toarnă din nou vin în pahare. Încă mi se pare deplasat să-l văd aici – cu pantofii lui mari, cu vocea lui profundă şi cu felul lui de-a da lucrurile la o parte, chiar fără să realizeze ce face.

— Ai grijă! strig când îl văd lăsându-se pe spate, cu unul din coate sprijinit nonşalant pe biroul cu calculatorul, astfel că reuşeşte să dărâme teancul de caiete cu coperţi din piele ale Clarissei. Alea sunt Caietele!

— Caietele?

— Scriem în ele rapoartele tuturor întâlnirilor, îl lămuresc. Ziua şi ora, persoana, subiectul. Să ştii că sunt incredibil de utile. Caietele astea conţin informaţii de ani şi ani de zile.

Robert ia unul dintre caiete şi-l frunzăreşte, citind pe sărite intrările pe care Clarissa le-a scris îngrijit, cu stiloul. Apoi îl pune la loc cu un oftat.

— Mă enervaţi groaznic, ştii asta? Farfuria, Scara, Caietele, Vinul... Parcă suntem în *Alice în Ţara Minunilor* aici! Robert se uită prin birou cu o expresie de sinceră tristeţe. *Nu vreau* să vă oblig să daţi piept cu lumea reală. Dar trebuie. Nu putem să ne ascundem de realitate la infinit.

— Am început să mă interesez de website-uri, spun repede. Şi am făcut din nou apel la sponsorii noştri. Sau am putea să vindem câteva opere de artă ca să strângem nişte bani...

Mă opresc din vorbit când îl văd pe Robert clătinând din cap.

— Asta ne-ar ajuta doar pentru o perioadă scurtă de timp. Şi după aceea ce facem? Vindem către trei tablouri pe an, până le terminăm pe toate? Locul ăsta trebuie să devină sustenabil.

— Are nevoie de o infuzie de cash, îl contrazic eu. O unică sumă consistentă chiar ne-ar ajuta să...

— A *primit* infuzii de cash! mi-o retează Robert pe un ton frustrat. An după an! Dar există o limită! Îţi dai seama câţi bani a investit mătuşa mea în...

Robert se opreşte, iar eu mă simt jenată. Habar n-am cât a cheltuit doamna Kendrick ca să ţină muzeul pe linia de plutire.

— Deci chiar o să vinzi? îl întreb cu voce tremurătoare. Ai zis că ne acorzi o şansă.

— N-am spus că nu vă acord o şansă, îmi răspunde el după o pauză. N-am decis nimic. Atât doar că... Oftează zgomotos. E o treabă de amploare. Mult mai complicată decât mi-am închipuit. Nu e ca şi când tot ce-ar trebui să fac e să întorc un pachebot. Trebuie să întorc pachebotul şi, în acelaşi timp, să-l împiedic să

se scufunde. Filmele postate pe YouTube n-o să ne salveze. Un website nou... mă rog, poate. Sau poate că nu.

Ploaia bate darabana în ferestre în timp ce Robert îmi toarnă iar vin în pahar. Simt cum tristeţea se adună în jurul meu ca un nor. Deci asta a fost. Trăiesc sfârşitul unei epoci. Iar acasă, se poate să fie sfârşitul altei epoci. Dintr-odată, nu mai pot să opresc lacrimile care mi se rostogolesc pe obraji. Eram atât de *fericită*. Viaţa mea avea logică. Acum mi se pare că totul se destramă. Serviciul, salariul, soţul... toate se duc!

— O, Doamne! Sylvie, îmi pare rău..., se grăbeşte Robert să mă liniştească, tulburat. Uite, ţi-am spus, n-am decis nimic definitiv... o să mai aşteptăm ceva timp... o să vă ajutăm să vă găsiţi alte locuri de muncă...

— Nu-i vorba de asta. Scot batista şi îmi şterg lacrimile. Iartă-mă! E... o chestie personală.

— A, spune Robert şi, brusc, atmosfera se schimbă.

Simt efectiv cum se modifică moleculele. E ca şi cum viaţa mea profesională ar fi fost o carafă cu apă limpede, iar acum am picurat în ea un strop de culoare din viaţa de-acasă şi culoarea asta se răspândeşte încet în toată carafa.

Ridic privirea, ca şi când aş vrea să mă asigur că Robert nu e nici pe departe interesat de poveştile ridicole din existenţa mea privată – dar s-a aplecat spre mine, încruntat, de parcă ar fi *sincer* interesat. Foarte interesat.

Părul lui Robert e cam de două ori mai des decât al lui Dan, mă trezesc că observ fără să vreau. E des şi negru şi strălucitor. Şi îi simt de-aici parfumul aftershave-ului. E ceva scump. Plăcut.

— Nu vreau să fiu indiscret, spune Robert după o tăcere lungă.

— Nu e... Ridic din umeri. Pur şi simplu... Îmi şterg nasul, încercând să mă adun. Eşti căsătorit? îl întreb brusc, fără să ştiu măcar de ce.

— Nu, răspunde Robert, apoi tace. Am fost cu cineva.

— Am înţeles.

— Dar nici asta n-a fost uşor. Căsnicia...

Ridică din umeri.

— Da.

— Dar *vreau* să-ţi spun ceva. Robert ia o gură de vin. Probabil că n-ar trebui, totuşi o să-ţi spun. Dacă soţul tău a... în vreun fel... Dacă măcar pentru o clipă... Dacă nu-şi dă seama ce are... Se opreşte şi mă priveşte deschis cu ochii lui negri, indescifrabili. Atunci e nebun. E nebun.

Simt cum, sub privirea lui Robert, pielea începe să-mi strălucească. Ochii lui mă hipnotizează. Sunt fermecată de părul lui. De felul lui direct de-a fi. Robert e atât de diferit de Dan. E cu totul alt gen de bărbat. E cu totul şi cu totul alt gust.

Dacă viaţa e ca o cutie cu bomboane, atunci căsătoria e ca şi cum ai alege o bomboană, ai zice „Gata!" şi-ai închide capacul cutiei cu hotărâre. Când îţi rosteşti jurământul, spui, de fapt: „Asta-i tot ce-mi doresc. Pentru totdeauna. Gustul ăsta. Chiar dacă el o să se schimbe. Delicios! Nici măcar nu mai *văd* vreo altă bomboană, la-la-la!".

Şi s-ar putea ca bomboana aia să aibă aroma ta preferată. Care îţi place la nebunie. Dar nu poţi să te abţii ca uneori să te uiţi la caramela de-alături şi să te gândeşti... *mmm, ce gust bun!*

— E nebun, repetă Robert, ţintuindu-mă în continuare cu privirea. Vrei să mâncăm ceva? adaugă oarecum ezitant.

Într-o fracţiune de secundă, în creierul meu pare să se deschidă o uşă. Dincolo de ea, văd un şir de întâmplări strălucitoare şi ademenitoare care începe chiar în clipa asta. Cina. Alte pahare cu vin. Râsete, o minte înceţoşată şi o exaltare de genul „Du-te dracului, Dan!". O mână pe braţul meu, şoapte la ureche... un dans? Un taxi? Coridorul cu lumini discrete al unui hotel... nişte buze necunoscute lipite de ale mele... nişte mâini care-mi dau jos hainele de pe mine... un alt trup lipit de-al meu...

Ar fi plăcut.

Şi ar fi groaznic.

M-ar da cu totul peste cap. Pur şi simplu nu sunt pregătită pentru asta. Nu ştiu pentru ce *sunt* pregătită... dar sigur nu pentru asta.

— Nu, mulţumesc, îi răspund în sfârşit lui Robert, cu răsuflarea puţin tăiată. Ar trebui să plec şi... Dar îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc. Sincer. Mulţumesc.

Ajung acasă înaintea lui Dan, îmi iau la revedere de la Karen cu un zâmbet vesel, le bag pe fete în pat, după care stau şi aştept în bucătărie, simţindu-mă ca personajul negativ din filmele cu James Bond.

Te-am aşteptat, domnule Winter. Asta-i replica mea. Atât doar că nu e adevărat. Până aseară nu m-am aşteptat la nimic din toate astea. Aventuri extraconjugale? Sertare secrete? Mesaje? Serios? Azi m-am uitat la fotografiile din telefonul meu de vreo mie de ori. Am recitit de nu ştiu câte ori toate sms-urile lui Dan. Îmi sună

atât de familiar. Sunt tipice pentru el. Seamănă cu sms-urile pe care înainte mi le trimitea mie... doar că acum nu-mi mai sunt adresate.

Mesajul care mă face să mi se strângă stomacul e ăla cu *Nu uita de factorul PS.* De factorul „Prinţesa Sylvie". Nu sunt soţia lui adorată, sunt *un factor.* Ca să nu mai spun că Prinţesa Sylvie e o poreclă foarte intimă, care mă face să tresar din foarte multe motive, iar acum Dan o foloseşte în conversaţiile cu ea.

Pur şi simplu nu pricep. Acel Dan pe care îl cunosc eu e iubitor, atent şi protector. Protejează ce am construit împreună. Casa noastră. Familia noastră. Lumea noastră. Oare chiar se poate să nu cunoşti pe cineva de care ai fost atât de apropiat? Oare chiar se poate să fii atât de orb?

Nu ştiu exact ce-o să spun. Ce ştiu sigur este că *nu* o să-l întâmpin fluturându-i dovezile pe sub nas. Ce-aş avea de câştigat dacă aş face asta? Nimic. În afară de satisfacţia scurtă a răzbunării. (Care, la drept vorbind, mă atrage foarte mult în clipa asta.)

Dar după aceea ce-o să se întâmple? L-am prins. Am câştigat. Atât doar că nu mă simt deloc ca o câştigătoare.

Să câştig ar însemna ca Dan să-mi mărturisească totul de bunăvoie, să-i pară sincer rău şi să-mi dea o explicaţie care să îndrepte lucrurile. (Ce explicaţie? Nu ştiu. Nu e treaba mea.)

Sau şi mai bine ar fi să ne întoarcem în timp şi nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

Când aud cheia în broască, tresar violent. Fir-ar al dracului! Nu sunt pregătită. Îmi netezesc repede părul şi inspir adânc de câteva ori. Inima îmi bate atât de tare, încât am senzaţia că poate s-o audă oricine – însă Dan, când intră

în casă, nu pare să audă nimic. Şi nici să observe ceva. Arată epuizat. E încruntat de parcă gândurile nu-i dau pace. Îşi lasă servieta şi oftează obosit. În oricare altă seară, i-aş fi spus „Eşti bine?" şi i-aş fi adus un ceai sau altceva de băut.

Nu şi în seara asta. Dacă-i epuizat, atunci *poate că n-ar trebui să-şi îngreuneze viaţa privată cu atâtea aranjamente complicate.* Scuip cuvintele astea în intimitatea minţii mele şi aproape că-mi doresc ca Dan să le poată auzi.

— Eşti în regulă? îl întreb scurt.

— Am avut şi zile mai bune.

Dan îşi masează fruntea, iar eu mă simt cuprinsă de o furie pe care mi-o înăbuş.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, îi spun.

— Sylvie... Dan se uită la mine de parcă asta ar fi picătura care umple paharul. Sunt obosit mort, am avut o zi de rahat, trebuie să dau nişte telefoane...

— A, *telefoane*, replic pe un ton sarcastic, înainte să mă pot opri.

Dan se holbează la mine.

— Da, telefoane.

— Ce fel de telefoane?

— Doar nişte telefoane.

Respir greu. Gândurile îmi aleargă prin minte. Trebuie să mă adun.

— Cred că... ar trebui să fim... sinceri unul cu celălalt, spun cu prudenţă. Sinceri până la capăt. Hai să iniţiem un proiect nou, în care să ne mărturisim absolut totul. Proiectul Tabula Rasa.

— Dă-o dracului, Sylvie, mormăie Dan. Trebuie să beau ceva.

Arată de parcă Proiectul Tabula Rasa ar fi ultimul lucru de care are nevoie, însă eu îi dau

hotărâtă înainte în timp ce el îşi ia o bere din frigider.

— Trebuie să refacem legătura dintre noi. Şi ca să refaci legătura pe care ai avut-o cu cineva trebuie să fii absolut sincer, să nu-i ascunzi nimic. De pildă... Îmi scormonesc creierul, disperată. De pildă, eu am găsit un post-it pe care mi l-am scris singură zilele trecute. A sunat mama ta şi am uitat *cu totul* să-ţi spun. Scuze!

Tăcere. Mă uit la Dan, aşteptând o reacţie.

— Şi acum *ce vrei*? se răsteşte el.

— E rândul tău! Proiectul Tabula Rasa! Trebuie să fie ceva ce... ceva ce nu mi-ai spus... poate să fie orice...

Las fraza neterminată. Inima îmi bate şi mai repede. Deja îmi dau seama că strategia asta nu funcţionează. A fost o idee cretină. Eu îi mărturisesc că am uitat să-i spun de-un telefon, iar el îmi mărturiseşte o întreagă aventură extraconjugală?

— Sylvie, *chiar* n-am timp de asta, replică Dan şi ceva din tonul lui răspicat şi dispreţuitor mă face să văd roşu în faţa ochilor.

— N-ai timp pentru căsnicia ta? explodez. N-ai timp să discuţi despre problemele din relaţia noastră?

— Ce probleme? întreabă Dan enervat. De ce inventezi mereu probleme?

Inventez? îmi vine să urlu. *Ţi-am inventat sms-urile?*

În bucătărie e linişte. Nu se aude decât ticăitul ceasului de pe perete. L-am cumpărat împreună, de la Ikea, înainte să ne căsătorim. Nici n-am avut nevoie să ne consultăm. Amândoi am fost atraşi instantaneu de acelaşi ceas – unul cu ramă mare şi neagră şi cadran fără cifre.

Îmi aduc aminte că atunci mi-am zis: „Doamne, suntem absolut pe aceeaşi lungime de undă!".

Ce glumă!

Dan îşi trage un scaun şi se aşază. Arată exact ca soţul pe care l-am cunoscut perfect şi l-am iubit atâţia ani. Doar că, de fapt, nu e deloc omul ăla, nu-i aşa? E un individ plin de secrete.

Simt că clocotesc. Trebuie să-l confrunt. Dacă nu sunt în stare să-i arăt sms-urile pe care i le-a trimis lui Mary, atunci sigur o să fiu în stare să-l ameninţ cu altceva.

— Ştiu că pui la cale ceva la serviciu. Te-am auzit la spital, când vorbeai cu mama. „Un milion de lire, poate două", Dan? Atât vrei să împrumuţi? Fără să-mi spui? Ăştia sunt banii pe care vrei să-i bagi în afacerea aia din Copenhaga?

Dan cască ochii la mine.

— Dă-o *dracului*!

— Te-am auzit! Ştiu că vocea mi s-a piţigăiat, dar n-am ce să fac. „Un milion, poate două!" Doamne Dumnezeule, Dan? Te joci cu viitorul nostru! Şi ştiu exact de ce...

— A, da? îmi răspunde el pe un ton de rău augur. De ce, exact?

Vorbeşte serios? Chiar mă întreabă asta?

— Din cauza tatei! aproape că strig. De ce *crezi*? Întotdeauna motivul a fost tata! Nu suporţi faptul că tati a fost bogat şi a avut succes, nu suporţi faptul c-a fost un om admirat, te bosumfli de fiecare dată când cineva spune ceva amabil despre el...

— Nu mă bosumflu, să răţoieşte Dan.

— O, Doamne, Dan, tu auzi ce spui? Aproape că-mi vine să râd, doar că nu e nimic de râs. Te-ai văzut vreodată? E absolut evident. De-asta vrei să-ţi extinzi afacerea. Nu fiindcă ar fi bine

pentru noi, ca familie, ci fiindcă trebuie să concurezi cu tata, care, apropo, e mort. *Mort*. Eşti atât de al naibii de complexat! M-am săturat până peste cap!

Mă opresc din vorbit, pe jumătate îngrozită. Gâfâi şi simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-mi vine să cred că i-am spus lui Dan că e complexat. Am jurat să nu-i spun asta niciodată. Dar acum i-am spus-o. Am păşit peste prag.

Pe fruntea lui, o venă pulsează. Soţul meu mă ţintuieşte cu privirea, în tăcere, preţ de câteva clipe. Văd în ochii lui cum prin minte îi trec milioane de gânduri, însă nu sunt în stare să citesc nici unul.

— Nu pot să fac asta, îmi spune tăios, împingându-şi scaunul în spate.

— Nu poţi să faci *ce* anume? strig după el.

Însă nu-mi răspunde, ci iese în hol şi începe să urce scara.

— Dan! o iau la goană după el, furioasă. Întoarce-te! Trebuie să vorbim!

— Doamne Dumnezeule, Sylvie! Dan se opreşte la jumătatea scării şi se răsuceşte spre mine. Glumeşti sau ce? *Nu* trebuie să vorbim. Eu, unul, am terminat cu vorbitul. Am nevoie de spaţiu. De spaţiu. Ca să gândesc. Ca să... Am nevoie de spaţiu. De spaţiu. Îşi cuprinde capul în mâini. De spaţiu.

— A, de *spaţiu*, repet eu pe tonul cel mai usturător de care sunt în stare, fiindcă, pe dinăuntru, inima îmi bate nebuneşte de spaimă.

Totul a mers mult mai prost decât m-am aşteptat şi mult mai rapid. Vreau să-mi retrag cuvintele. Vreau să-i spun „Te rog. Te rog, Dan. Zi-mi că n-o iubeşti". Dar mă paralizează gândul la ce ar putea să-mi răspundă. Nici vorbă să-l cunosc

ca pe buzunarul meu; să fim telepatici; să fiu în stare să-i completez frazele. În clipa asta habar n-am ce-o să spună soţul meu.

Sunt atât de îngrozită că aproape simt c-o să leşin stând în holul meu familiar şi uitându-mă soţul meu nefamiliar. Dan mă priveşte cu o expresie sarcastică şi asta-mi dă fiori, pentru că nu e una dintre „expresiile noastre". E genul de expresie pe care ar folosi-o în cazul unui străin.

— Am vrut să-ţi spun, mă anunţă în cele din urmă, pe un ton care nu pare deloc sincer. Mâine trebuie să ajung la... Glasgow. Aşa că mai bine plec din seara asta şi stau la un hotel de lângă aeroport.

— Glasgow? mă holbez la el. De ce pleci la Glasgow?

— Să mă întâlnesc cu un potenţial furnizor, îmi răspunde Dan, fără să se uite la mine.

Mi se strânge inima. Mă minte. Mi-e clar.

Se duce la ea.

— Bine, reuşesc să îngaim, deşi simt că plămânii stau să-mi cedeze.

— Spune-le fetelor că mă întorc curând. Pupă-le din partea mea.

— Bine.

Dan se răsuceşte la loc şi începe să urce iar scara. Eu rămân încremenită, derulând în buclă discuţia noastră. Mi se pare că orice mişcare aş face ar putea să fie una greşită. După câteva minute, soţul meu se întoarce, ducând în mână geanta de piele pentru ieşiri de weekend pe care i-am făcut cadou la primul Crăciun petrecut împreună.

— Dan, ascultă-mă! Înghit cu noduri, încercând să nu par disperată.

— De ce nu rămâi aici în noaptea asta? Nu poţi să te duci la aeroport mâine-dimineaţă?

— Am chestii de făcut, îmi răspunde el, privind hotărât undeva dincolo de mine. O să fie mai simplu dacă... O să-i trimit un sms lui Karen. Sunt convins că o să vrea să facă niște ore în plus, să le ducă ea pe fete la școală...

Să le ducă pe fete la școală? Din cauza asta crede el că-mi fac griji? Pentru *dusul fetelor la școală*?

— OK.

Abia reușesc să rostesc cuvântul.

— O să fiu plecat o zi sau două. Te țin la curent.

Dan mă pupă pe frunte, apoi pornește spre ușă cu pași rapizi și hotărâți. În zece secunde a dispărut. Eu rămân nemișcată, aproape amețită din cauza șocului. Ce s-a întâmplat?

Brusc, în minte îmi răsare un gând și dau fuga la etaj, în biroul lui. Deschid cu o mișcare furibundă sertarul de sus – pașaportul e la locul lui dintotdeauna. Dan nu e genul de om care să-și uite pașaportul. Deci nu pleacă nicăieri.

Iau pașaportul, îl deschid și, simțind că-mi vine rău, mă uit la chipul impasibil al lui Dan din fotografie. Bărbatul despre care credeam că nu ar putea să-mi ascundă nimic s-a dovedit a fi un mincinos talentat.

Și-acum mă simt împresurată de umilință – e ca o pătură care mă sufocă. Totul e atât de sordid. Atât de previzibil. Soțul meu m-a părăsit ca să se ducă la amantă și m-a lăsat să am grijă de copii. Asta e realitatea mea. Credeam că noi doi suntem diferiți. Speciali. Dar, de fapt, suntem ca oricare alt cuplu plicticos prins într-o căsnicie distrusă, din sud-vestul Londrei. Dintr-odată, pe jumătate plângând, pe jumătate țipând, înșfac telefonul și, cu degete furioase, încep să-i scriu un sms:

Foarte bine! Du-te şi simte-te bine. Asta da surpriză. Eşti un clişeu nenorocit. Un clişeu previzibil şi plictisitor.

Trimit mesajul, apoi mă prăbuşesc pe podea. Nu mai am putere nici măcar să plâng. Nu mai am putere nici măcar să gândesc.

Noi eram cuplul perfect. Întotdeauna am fost *cuplul perfect.*

Acum suntem *cuplul perfect desfiinţat.*

15

Îmi amintesc senzaţia asta de când a murit tati – la început eşti amorţit. Funcţionezi perfect. Zâmbeşti şi faci glume. Te gândeşti: „Uau! De fapt, totul e în regulă. Asta înseamnă că sunt un om foarte puternic. Cine-ar fi crezut?". Abia mai târziu durerea te înghite cu totul şi începi să alergi la chiuvetă, fiindcă-ţi tot vine să vomiţi, dar nu reuşeşti să scoţi nimic din tine.

Eu sunt încă în faza de amorţeală. Le-am pregătit pe fete pentru şcoală. Am sporovăit veselă cu Karen, spunându-i că Dan e foarte ocupat la serviciu. I-am făcut cu mâna, pe fereastră, profesorului Russell – lui John.

Aş fi putut foarte bine să le duc eu pe fete la şcoală, dar se pare că Dan i-a trimis aseară un sms lui Karen pretextând o situaţie de urgenţă, fiindcă fata şi-a făcut apariţia la uşa mea la 7 a.m., gata de acţiune! Gemenele şi Karen tocmai plecaseră, iar în casă s-a lăsat liniştea aia adâncă pe care am remarcat-o ori de câte ori Tessa şi Anna nu sunt aici. Am mai rămas doar eu şi şarpele. Care, slavă Domnului, nu trebuie hrănit decât peste cinci zile. Dacă Dan nu se întoarce până atunci, o să-l duc la un adăpost de animale.

Mă machiez mai tare decât de obicei, împungându-mi ochii cu bagheta de mascara. Mă încalţ

cu o pereche de pantofi cu toc, fiindcă simt că azi câţiva centimetri în plus o să-mi fie de ajutor. Mi-am pus jacheta şi sunt gata să plec la serviciu când aud corespondenţa aterizând în cutia poştală. Iau plicurile şi mă gândesc ameţită: „Ce fac dacă e vreo scrisoare adresată lui Dan? I-o trimit la noua lui adresă? Care e noua lui adresă?".

Dar n-am primit decât două cataloage şi un plic cu scris de mână. Unul crem, dintr-o hârtie scumpă. Scrisul e îngrijit, înclinat şi elegant. Mă uit la plic, din ce în ce mai suspicioasă. Nu poate să fie de la... N-ar îndrăzni să...

Îl desfac şi simt ceva ca un junghi în stomac. Ba da. Plicul e de la ea. Ne-a scris un nenorocit de mesaj de mulţumire. Scanez cuvintele banale, dar nu reuşesc să le diger. Nu pot să mă concentrez. Tot ce gândesc este: *„Cum îndrăzneşti, cum îndrăzneşti?"*.

Cum îndrăznesc *amândoi.*

El.

Ea.

Cu mesajele şi îmbrăţişările lor secrete. Luându-mă de proastă.

Mă simt cuprinsă de o energie nouă. De o furie incandescentă. Aseară n-am jucat bine. Dan m-a prins pe picior greşit. N-am reacţionat suficient de rapid. N-am spus lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun. Tot reiau scena de aseară în minte şi-mi doresc *să-l fi înfruntat* pe Dan, să-i fi arătat sms-urile, *să fi dat totul pe faţă.* Unde mi-a fost capul de-am aşteptat ca el să-şi mărturisească aventura de bunăvoie? De ce-ar fi făcut asta?

Aşa că azi sunt hotărâtă să iau frâiele în mâini. Amanta soţului meu poate să facă multe.

Dar *nu* şi să-mi scrie un mesaj fățarnic de mulţumire, în timp ce pe la spate râde de mine. Asta *nu* are voie să facă.

Îi trimit un sms Clarissei: *Mă duc la London Library pentru documentare*. Apoi caut pe Google informaţii despre firma lui Mary: Green Pear Consulting. Are sediul în Bloomsbury. Simplu. Când ies din metrou la staţia Goodge Street, mersul mi-e sprinten, picioarele îmi foarfecă pe deasupra pavajului. Ţin pumnii strânşi pe lângă corp. Fălcile îmi sunt încleştate. Sunt pregătită să mă iau şi la bătaie.

Ajung la destinaţie – un imobil înalt, tipic londonez, cu vreo zece companii răspândite pe cinci etaje, un lift prăpădit şi o recepţioneră al cărei scop pare a fi să înţeleagă greşit orice-i spui. În cele din urmă, după o discuţie telefonică chinuită între recepţioneră şi cineva de la Green Pear Consulting – „Nu, n-are nici un programare. Nu. Nici un programare. Se cheamă Sylvie. Syl-viii Winter. La Mary. Ma-riii" –, pornesc pe scări către etajul patru. Am o formă fizică destul de bună, dar inima îmi bubuie deja în piept şi pielea mi s-a făcut de găină. Mă simt ciudat. În sfârşit, *în sfârşit*, o să obţin nişte răspunsuri. Sau o să mă răzbun. Sau, mă rog, o să fac *ceva*...

Ajung în capul scării şi împing o uşă de incendiu extrem de grea. Şi iat-o pe Mary aşteptând într-un holişor, la fel de frumoasă ca întotdeauna, îmbrăcată într-o rochie-sac gri, de in. Pare şocată la vederea mea, observ satisfăcută. *Acum* nu mai eşti aşa de liniştită!

— Sylvie! exclamă Mary. Mi s-a telefonat de jos şi mi s-a spus că mă caută cineva pe nume Sylvie, dar nu am... adică...

— Nu știai de ce-am venit? replic pe un ton mușcător. Pe bune? Chiar n-ai idee?

Tăcere. Văd ochii negri ai amantei soțului meu clipind gânditori. Apoi Mary spune:

— Poate ar fi mai bine să mergem în biroul meu.

Mă conduce într-o cămăruță și-mi face semn să iau loc pe scaunul din fața biroului. Spațiul e aproape gol – ceva mobilier dintr-un lemn deschis la culoare, câteva postere militând pentru probleme de mediu și o pictură abstractă remarcabilă despre care, în alte împrejurări, m-aș interesa imediat.

Mary se așază. Eu, nu. Vreau să-mi păstrez avantajul înălțimii.

— Deci, spun pe un ton usturător. Mulțumesc pentru *scrisoare*.

Scot plicul din geantă și i-l arunc pe birou. Surprinsă, Mary tresare.

— Sigur. Mary ia plicul cu grijă, apoi îl pune la loc pe birou. E vreo... Vrei să... Încearcă a treia oară. Sylvie...

— Da? i-o retez cu glasul cel mai neiertător de care sunt în stare. N-am de gând să-i ușurez situația.

— E vreo... problemă?

E vreo *problemă*?

— Ei, hai, Mary, mă răstesc la ea. Ai o legătură secretă cu Dan. O aventură. S-a mutat la tine. Mă rog. Dar *nu-mi trimite mie* o scrisoare ca să-mi mulțumești pentru cina încântoare, da? Mă opresc din vorbit. Respir greu. Mary se holbează la mine cu gura căscată.

— S-a mutat *la mine*? Ce Dumnezeu vrei să...?

— Bună încercare!

— O, Doamne! Mary își ia capul în mâini. Trebuie să lămurim situația. Sylvie, *nu* am o aventură cu Dan, iar el *nu* s-a mutat la mine. OK?

— Da, sigur, replic pe un ton glacial. Și presupun că nu ți-a trimis nici sms-uri secrete, nu? Presupun că nu ți-a spus că se simte „încolțit". V-am văzut vorbind, Mary. V-am văzut îmbrățișându-vă. Așa că poți să renunți la rolul ăsta pe care încerci să-l joci, da? *Știu.*

Tăcere. E clar c-am șocat-o. I-am distrus masca de seninătate. Pentru un înger, Mary pare foarte tulburată.

— E adevărat că în seara aia am vorbit, îmi mărturisește în sfârșit. Și, da, ne-am îmbrățișat. Dar ca vechi prieteni, nimic mai mult. Dan a vrut să discute cu mine sincer... iar eu m-am trezit ascultându-l. Vorbind cu el. Brusc, Mary se ridică de pe scaun, așa că acum e la același nivel cu mine. Dar eu și Dan nu avem o aventură. Chiar nu avem o aventură.

Te rog să mă crezi.

— „Vechi prieteni", repet eu pe un ton sarcastic.

— Da! Dintr-odată, Mary se aprinde la față. Doar atât. Eu nu am aventuri cu bărbați însurați. N-aș face niciodată așa ceva.

— Și sms-urile? îi arunc în față.

— Nu i-am trimis decât câteva sms-uri. Am vorbit puțin. Nimic mai mult. Crede-mă.

— Dar v-ați și întâlnit. La Starbucks. La Villandry.

— Nu, mă contrazice Mary clătinând din cap. Când am fost la voi la cină, am spus că am putea să ne întâlnim... Asta-i tot. Dan voia doar să discute cu mine. Să se elibereze. Asta-i tot.

— Să se elibereze de ce? o întreb tăios. Să-ţi spună că sunt „nebună"?

— Poftim? clipeşte Mary şocată. Nu!

— Nu mai nega! explodez eu. Am văzut sms-urile! „Întârzii." „E în regulă, i-am distras atenţia lui S." Îi citez mesajele, simulând, cu gesturi smucite, ghilimelele. „Nu uita de factorul PS." Le-am citit pe toate! N-are rost să minţi!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! Mary pare uimită. Ce e factorul PS? Iar Dan n-a întârziat niciodată fiindcă nu ne-am întâlnit niciodată.

Respir greu. *Pe bune?*

— Uite! Găsesc în telefon fotografiile cu telefonul secret al lui Dan şi i le arăt. De astea îţi aduci aminte?

Mary se uită la fotografii, cu fruntea delicat încreţită, apoi clatină din cap.

— N-am mai văzut niciodată mesajele astea.

— Poftim? aproape că ţip la ea. Dar toate îi sunt adresate lui „Mary"! Uită-te! „Mary"!

— Nu-mi pasă. Nu mi-au fost trimise mie.

Preţ de o clipă ne holbăm năucite una la alta. Creierul meu se străduieşte să găsească o explicaţie. Apoi Mary pune mâna pe telefonul meu. Caută printre fotografii, până când ajunge la un sms de la „Mary" în care scrie *De mâine am un număr de mobil nou* şi urmează un şir de cifre.

— Ăsta nu e numărul meu de telefon, îmi explică ea calm. Iar astea nu sunt mesajele mele. Dacă vrei, îţi arăt telefonul meu. Poţi să citeşti sms-urile pe care mi le-a trimis Dan – pe toate trei. Şi-ai să *vezi* cât de inofensive sunt.

Mary ia un iPhone pus la încărcat şi-l deschide.

O clipă mai târziu, mă uit la trei mesaje de la Dan. Toate încep cu *Bună, Mary* şi continuă

pe ideea *Mă bucur că ne-am regăsit.* Mary are dreptate. Toate mesajele sunt inofensive, ba chiar destul de formale. Nu există nimic în ele care să amintească măcar de tonul degajat şi intim al celorlalte sms-uri.

— Nu ştiu cine e persoana *asta*..., spune ea arătând cu degetul fotografiile din telefonul meu. Dar nu sunt eu.

— Dar...

Mă prăbuşesc pe un scaun. Picioarele îmi tremură. Mă simt explodită. Mă simt atât de explodită, că abia mai respir. Cine-i această a doua Mary? Câte femei cu numele Mary *există* în viaţa lui Dan? În sfârşit ridic ochii spre Mary, care pare la fel de uimită ca mine. Se uită încet la fotografiile din telefonul meu şi o văd cum se strâmbă.

— Înţeleg acum de ce eşti... alarmată, îmi spune ea. Ce-o să faci?

— Nu ştiu. Ridic o mână neajutorată, apoi o las să cadă la loc. Dan a plecat undeva aseară. Mi-a zis că e o călătorie în interes de serviciu, dar nu-l cred. Oare e cu *ea*?

— Nu, sare imediat Mary. Nu pot să cred asta. Dan n-ar face aşa ceva. Cred că mai curând...

Se opreşte din vorbit, ca şi când i-ar fi venit o idee. Brusc, mă îndrept de mijloc, atentă.

— Ce-i? o întreb. Ce ţi-a zis? Ţi-a spus unde se duce?

— Nu chiar. A început să-mi spună... dar după aceea s-a răzgândit. Mary oftează. Mi-a fost milă de el. E foarte stresat în perioada asta.

— *Ştiu* că e stresat! exclam eu frustrată. Dar nu vrea să-mi spună de ce. Nici nu ştiu de unde să încep. E ca şi cum Dan ar avea un mega ultra secret! Însă cum să-l ajut, dacă nu ştiu ce se întâmplă?

Mary se mai uită iar la fotografii, citind mesajele cu atenție. E încruntată și pare tulburată. Arată de parcă s-ar lupta cu o dilemă. Arată de parcă...

— O, Doamne! O țintuiesc cu privirea. *Ți-a zis* ceva! Nu-i așa? Ce?

Mary ridică ochii spre mine și mi-e limpede că am nimerit-o. Strânge din buze. Privirea îi e îndurerată. Evident, Dan i-a spus ceva, iar ea îl apără, pentru că-i un om bun și consideră că așa e corect. Dar *nu* e corect.

— Te rog, Mary! Mă aplec spre ea, încercând s-o fac să înțeleagă urgența situației. Știu că ești prietena lui și că nu vrei să-i trădezi încrederea. Dar poate că cea mai bună cale de a-l ajuta este *să-i trădezi* încrederea. N-o să-i spun niciodată că tu mi-ai zis, adaug repede. Și-o să fac același lucru pentru tine, îți promit.

Nu știu cum ar putea să apară în viața lui Mary o situație identică, dar am vorbit serios. Dacă așa ceva o să se întâmple totuși, eu o să-i spun *totul* lui Mary.

— Nu mi-a dat detalii, îmi răspunde Mary fără tragere de inimă. Nu chiar. Dar da, există... ceva. Mi-a zis că e ceva care-i blochează viața. L-a numit „veșnicul meu coșmar".

— Veșnicul lui coșmar? repet eu îngrozită.

Dan are un coșmar veșnic de care eu n-am habar? Cum se poate așa ceva? Ce e coșmarul ăsta? Și de ce mie nu mi-a spus nimic?

— Așa s-a exprimat. Nu mi-a dat detalii. Mi-a zis doar că...

Mary își mușcă buza catifelată și trandafirie, părând stânjenită.

— *Ce?*

Aproape că explodez de frustrare.

— Bine, oftează Mary. Nu știu despre ce-i vorba... dar are legătură cu mama ta.

Am rămas cu gura căscată.

— Cu mama mea?

— Eu, în locul tău, aș vorbi cu ea. Întreab-o. Am impresia că...

Din nou, Mary se oprește.

— Vorbește cu ea.

Nu pot să mă duc la serviciu. Îi trimit un sms Clarissei – *Continui documentarea, mă întorc mai târziu* – și-o pornesc direct spre casă. Până să ajung în Wandsworth, i-am lăsat lui mami trei mesaje vocale, i-am scris un sms și i-am trimis un e-mail – cu titlul *Trebuie să vorbim!!!* –, dar deocamdată n-am primit nici un răspuns. Dacă trebuie, o să mă duc la ea acasă. Însă în clipa asta am nevoie de puțină liniște ca să diger ce am auzit – că Dan are un „coșmar veșnic". De când se luptă soțul meu cu coșmarul ăsta veșnic?

Are legătură cu mama mea, mi-a zis Mary. Oare are legătură și cu „un milion de lire, poate două"? O, Doamne! Ce se întâmplă, *ce*?

Și – mai grav – dacă Mary se înșală? Dacă *eu sunt* coșmarul veșnic? Gândul ăsta mă îngheață pe dinăuntru și mă face să mă simt mică. Îmi amintesc expresia de aseară de pe chipul lui Dan. Felul în care a zis „Nu pot să fac asta", ca și când ar fi fost la capătul puterilor.

De fiecare dată când îmi amintesc de seara trecută, mă cuprinde rușinea. I-am zis că e un „clișeu nenorocit, un clișeu previzibil și plictisitor". Am presupus că urma vechiul tipar fumat: Soțul Se Cuplează Cu O Iubire Mai Veche, Își Minte Soția. Dar aici mai e ceva. Ceva în plus. Mergând pe stradă, scot telefonul ca să-i trimit

lui Dan un mesaj, să îndrept lucrurile. Ajung chiar să scriu *Dragă Dan*, dar apoi mă opresc. Ce să-i spun? În minte îmi răsar tot felul de fraze, însă le resping imediat, una după alta.

Spune-mi cine e cealaltă Mary. Te rog, nu mă mai ţine la distanţă. Ştiu că ai un coşmar veşnic; care e ăla?

Dacă ar fi vrut să-mi spună, mi-ar fi spus. Asta mă face să mă întorc la întrebarea care mă umple de groază: oare eu sunt coşmarul lui veşnic?

Continui să merg pe stradă, cu lacrimile curgând pe obraji. Apoi îl văd pe Toby şi mi le şterg repede. Stă în faţa casei Tildei, ţinând în mână o pereche de role şi o cască.

— Bună, Toby! îi spun. Am ştiut c-o să te întorci.

Băiatul mă salută din cap.

— Mi-am luat rolele. Le uitasem. Le aruncă în portbagajul unui Opel Corsa decapotabil, o maşină pe care n-o recunosc.

— Asta-i maşina ta? îl întreb curioasă, văzând c-o încuie.

— E a lui Michi. De fapt, ar trebui să-i spun că am luat-o.

Toby se aşază pe gardul grădinii şi scrie un sms. Soarele a ieşit din nori. După ce trimite sms-ul, Toby se lasă pe spate, savurând căldura care-l învăluie – nu pare deloc grăbit.

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— O să mă duc mai târziu. E-n ordine, ridică el din umeri. De obicei, lucrăm de la prânz la miezul nopţii.

Miezul nopţii? Dintr-odată mă simt foarte bătrână.

— Am înţeles. Ei, nu uita să te vezi şi cu mama ta cât eşti aici. E acasă?

— Da, îmi face spaghete Bolognese.

Toby se luminează la faţă, iar eu nu pot să nu zâmbesc.

Probabil că Tilda e în al nouălea cer fiindcă băiatul a trecut pe-acasă atât de curând. Sau poate încep din nou să ţipe unul la altul.

— Vrei să vii la noi la masă? mă întreabă Toby politicos. Sunt convins că avem destulă mâncare.

— Nu, mulţumesc. Încerc să surâd. Am nişte chestii de... Sunt... Totul e puţin... Fără să vreau, oftez adânc şi mă aşez lângă el pe gardul grădinii. Ai vreodată senzaţia că în jurul tău există o conspiraţie?

Nu aştept un răspuns, dar Toby încuviinţează din cap, cu gravitate.

— Chiar *există* o conspiraţie. Ţi-am mai spus, Sylvie, *totul* e o conspiraţie.

Soarele ne bate mai tare pe faţă. Probabil că Toby, cu barba aia, s-a copt din cauza căldurii. Îmi scot ochelarii de soare şi scotocesc după balsamul de buze. Când să deschid cutiuţa roz, Toby arată din cap spre ea, de parcă balsamul meu de buze ar fi dovada supremă.

— Marile companii farmaceutice, Sylvie. Înţelegi?

Nu-i răspund. Mă uit la literele *P.S.* inscripţionate cu auriu pe cutiuţă. Nu-mi vine să cred că Dan a folosit porecla mea în mesajele pe care i le-a trimis altei femei. Nu-mi vine să cred că s-a referit la mine ca la „factorul PS". „Factorul Prinţesa Sylvie" Numai la gândul că altă femeie îmi spune aşa şi mă crispez toată. Asta aproape că mi se pare cea mai groaznică dintre trădări.

Cine e femeia asta? Cine *e*?

— Ce-ai face dacă ai găsi într-un telefon o mulțime de sms-uri și n-ai ști de la cine sunt? îl întreb pe Toby, cu ochii la cerul albastru.

— Aș lua numărul din Contacte, îmi răspunde el ridicând din umeri.

— Un număr nu-ți spune nimic, obiectez eu.

— Caută-l pe Google. Vezi dacă-ți apare ceva.

Mă întorc și mă uit la el. Să-l caut pe Google? Nu m-am gândit nici o secundă să-l caut pe Google.

— Numerele de mobil nu apar pe Google, spun cu prudență.

— Ba uneori apar. Merită încercat. Al cui e telefonul? mă întreabă Toby curios.

Brusc, sistemul defensiv mi se activează.

— A, al unei fete de la serviciu, îi răspund. Al vărului ei, adaug pentru mai multă siguranță. Un văr prin alianță. Nu-i mare scofală.

Aș putea să caut numărul pe Google. Dintr-odată, nu mai am stare. Trebuie să ajung la un calculator *acum*.

— Ei, pe curând, Toby, îi spun ridicându-mă. Adu-o și pe Michi pe-aici! Ne-ar face plăcere s-o cunoaștem.

— Sigur. Pa, Sylvie.

Intru grăbită în casă, după ce, din cauza agitației, bâjbâi o mulțime ca să descui ușa cu cheia. Mi se pare că durează o mie de ani până se deschide calculatorul. Ajung chiar să-i spun printre dinți:

— Hai odată, hai *odată*!

Tastez numărul de telefon din mesaj și aștept rezultatele cu răsuflarea tăiată – dacă speram la un rezultat instantaneu, am fost o idioată. Google îmi afișează o mulțime de porcării, prin care trebuie să trec ca să sortez informațiile.

Îmi apar chestii legate de seriile unor mașini și pagini din cartea de telefon, dar fără detalii. Ajung la pagina cinci și acolo zăresc ceva care mă face să mă aplec.

Clubul de Rugby al Școlii St Saviour's. Rep. părinți: Mary Smith-Sullivan.

Ea e. E același număr de mobil. Același prenume. O, Doamne, tipa există! Oare mai pot afla ceva despre ea? Unde lucrează, poate?

Cu inima bătându-mi nebunește, o caut pe Mary Smith-Sullivan pe LinkedIn. Și iat-o. *Mary Smith-Sullivan, Partener, Avory Milton. Specializare: defăimare, intimitate și alte litigii legate de media.* Pare să aibă până în cincizeci și cinci de ani. E brunetă, cu părul tuns scurt. Și poartă jachetă cu umeri pătrățoși. Machiajul e minimal. Mary Smith-Sullivan zâmbește, dar nu cu căldură, ci mai degrabă oficial – în genul „trebuie să zâmbesc la poză".

Asta e femeia căreia Dan îi trimite nenumărate sms-uri?

Nu se poate să aibă o aventură cu ea. Nu se poate. Adică...

Nu se poate.

Mă holbez la pagina de pe ecran, încercând și nereușind să înțeleg ceva. Apoi, în cele din urmă, cu mână tremurândă, iau telefonul și tastez numărul.

— Avory Milton! Cu ce vă pot ajuta? mă întâmpină un glas melodios.

— Aș vrea să-mi fac o programare la doamna Smith-Sullivan, răspund repede. Pentru azi. Cât mai curând posibil, vă rog.

Avery Milton e o firmă de avocatură de dimensiuni medii, cu sediul pe o stradă de lângă

Chancery Lane şi cu recepţia la etajul al paisprezecelea al clădirii. Înăuntru e o fereastră uriaşă, din podea până la tavan, care oferă o perspectivă impresionantă asupra Londrei – aproape că mi s-au tăiat picioarele când am ieşit din lift şi-am văzut-o. Oamenii *n-ar trebui* să pună ferestre din astea terifiante aşa, cum au ei chef.

Totuşi, cum-necum, am reuşit să ajung la recepţie şi să-mi obţin cartela de vizitator. Acum sunt aşezată în zona de aşteptare, cu spatele întors cu totul spre fereastra aia uriaşă.

Stând aici şi prefăcându-mă că citesc o revistă, privesc cu atenţie în jur. Studiez canapelele gri-ardezie, oamenii în costume care se plimbă pe lângă mine, ba chiar şi dozatorul de apă... însă nu găsesc nici un indiciu. N-am nici cea mai vagă idee ce legătură are locul ăsta cu Dan. În plus, nu sunt impresionată nici de punctualitatea firmei. Stau aici de cel puţin o jumătate de oră.

— Doamna Tilda?

Văd *o* femeie apropiindu-se de mine şi, de teamă, simt că mi se taie respiraţia. Ea e. Are acelaşi păr tuns scurt ca în fotografia de pe LinkedIn. E îmbrăcată cu o jachetă bleumarin şi cu o cămaşă cu dungi albastre pe care o recunosc ca fiind de la Zara. În picioare are o pereche de pantofi scumpi. Iar pe mână, o verighetă.

— Sunt Mary Smith-Sullivan, spune ea, zâmbindu-mi profesional şi întinzându-mi o mână cu manichiura perfectă. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

— A, bună! Vocea mi se îneacă şi nu reuşesc să scot decât un croncănit. Bună, spun din nou, ridicându-mă. Da. Mulţumesc.

Pseudonimul meu e doamna Tilda. Nu e ideal, dar când am făcut programarea m-am fâstâcit atât de tare, că n-am mai gândit. Când recepţionera m-a întrebat „Pe ce nume?", m-am panicat şi am zis „Tilda". Apoi am adăugat imediat: „Doamna Tilda. Ăăă... Doamna Penelope Tilda".

Penelope Tilda? Ce-a fost în mintea mea? Pe nici o femeie nu poate s-o cheme Penelope Tilda. Totuşi, până acum nu m-a luat nimeni la întrebări în legătură cu asta. Deşi, mergând pe un hol zugrăvit într-o nuanţă neutră, cu o mochetă deschisă la culoare, văd că Mary Smith-Sullivan îmi aruncă din când în când câte o privire curioasă, de evaluare. La telefon nu am spus de ce vreau să fac programarea. Am tot insistat că e o chestiune „extrem de confidenţială" şi „extrem de urgentă", până când recepţionera a zis:

— Sigur, doamnă Tilda. V-am programat la ora 14:30.

Mary Smith-Sullivan mă invită într-un birou destul de mare – din fericire, cu o fereastră destul de mică. Mă aşez pe un scaun tapiţat cu pânză albastră. Cât timp ea toarnă apă în două pahare, se lasă o tăcere profundă, insuportabilă.

— Deci. În sfârşit, avocata se aşază în faţa mea şi îmi aruncă încă un zâmbet din ăla profesional.

— Doamnă Tilda. Cu ce vă pot ajuta?

Am prevăzut că exact asta o să-mi zică, aşa că am o replică gata pregătită, să i-o arunc în faţă, ca o eroină de telenovelă: *Vreau să ştiu de ce soţul meu ţi-a trimis mesaje, CURVĂ ce eşti!*

(Bine, fără „curvă". Nu am de gând să-i spun aşa în realitate.)

— Doamnă Tilda? insistă ea pe un ton amabil.

— Vreau să ştiu...

Tac şi înghit cu greutate. *Rahat*. Mi-am promis să fiu calmă şi necruţătoare, însă vocea deja a început să-mi tremure.

OK. Stai o secundă. Nu e nici o grabă.

Ba, de fapt, e grabă mare. Cred că întrevederea cu femeia asta costă cam o mie de lire pe oră şi sunt convinsă c-o să mă taxeze chiar dacă e amanta lui Dan. *Mai ales* dacă e amanta lui Dan. Nici nu m-am gândit de unde o să scot banii s-o plătesc. Rahat. De ce nu m-am interesat cât e onorariul? Repede, Sylvie, *vorbeşte*!

Trag adânc aer în piept, îmi adun gândurile şi arunc o privire pe fereastra încastrată în uşă. Şi ce văd aproape că mă face să leşin.

E mami.

Îmbrăcată într-un costum roz, se îndreaptă cu paşi mari chiar către biroul ăsta, discutând cu însufleţire cu un tip obez într-un costum în dungi. Bărbatul o ascultă, aplecând urechea spre ea.

Ce naiba caută mama aici?

Picioarele m-au propulsat deja către uşa biroului lui Mary Smith-Sullivan. Înşfac clanţa ca ieşită din minţi.

— Mami? strig cu o voce piţigăiată. *Mami?*

Mama şi individul gras cu costum în dungi se opresc ca trăsniţi. Faţa ei încremeneşte într-un rictus uluit.

— Deci într-adevăr *tu eşti*, spune mami.

— *Eu sunt?*

Mă uit când la ea, când la grasul cu costum în dungi.

— Ce înseamnă asta: *„Eu sunt"*? Sigur că eu sunt. Mami, ce cauţi tu aici?

— Sylvie, eu i-am telefonat mamei tale, mă lămureşte Mary Sullivan-Smith din spate.

Mă întorc cu faţa la ea.

— Mă *cunoşti*?

— M-am gândit că tu eşti imediat ce te-am zărit la recepţie. Am văzut fotografii cu tine, iar părul tău e absolut deosebit. Deşi, firește, numele fals... Ridică din umeri. Totuşi am fost sigură că tu eşti.

— Draga mea, de ce eşti aici? mă întreabă mami pe un ton aproape acuzator. Ce te-a adus aici?

— Am venit pentru că... Mă holbez la ea, uluită, apoi mă întorc din nou către Mary Smith-Sullivan. Vreau să ştiu de ce îţi trimite mesaje soţul meu.

În sfârşit am izbutit să-mi rostesc replica. Doar că acum nu mai e deloc înţepătoare. Totul şi-a pierdut sensul. Mă simt de parcă aş fi nimerit pe o scenă unde se joacă o piesă şi nu mi-aş fi învăţat rolul.

— Da, îmi închipui că vrei să ştii, spune Mary privindu-mă cu un soi de milă. Aceeaşi milă cu care m-a privit şi Dan. Eu întotdeauna am *zis* c-ar trebui să ştii, dar...

— Doamnă Winter... Tipul gras cu costum în dungi se apropie de mine, adresându-mi-se cu voce tunătoare.

— Îmi cer scuze! Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Roderick Rice şi m-am ocupat de această problemă, împreună cu Mary, firește...

— Ce problemă? Îmi vine să urlu. Sau să omor pe cineva. *Fir-ar al dracului! Ce problemă?*

Mă uit de la Mary Smith-Sullivan la Roderick şi apoi la mami, care stă în faţa uşii biroului, arborând una dintre expresiile ei evazive. Ce s-a întâmplat? *Ce?*

Văd cum privirile li se întâlnesc, cum se consultă unii cu alţii în tăcere.

— A luat cineva legătura cu Dan? îl întreabă în cele din urmă Mary pe Roderick.

— E plecat în Devon. Să vadă ce poate face acolo. L-am sunat mai devreme, dar... Roderick ridică din umeri. Probabil că n-are semnal.

În *Devon*? De ce s-a dus Dan în Devon? Dar Mary dă din cap de parcă asta i s-ar părea absolut logic.

— Se gândeşte la factorul PS, şopteşte ea.

Factorul PS. Iar! Nu mai suport!

— Te rog să nu-mi mai spui aşa! Vocea îmi explodează ca o rachetă. *Nu* sunt prinţesă, *nu* sunt Prinţesa Sylvie, îmi doresc ca Dan să nu-mi fi *pus* porecla asta tâmpită.

Ambii avocaţi se întorc şi se uită la mine cu o expresie de surpriză care mi se pare autentică.

— „PS" nu înseamnă Prinţesa Sylvie, îmi explică Mary Smith-Sullivan. Nu în biroul ăsta.

— Dar... Mă holbez la ea, şocată. Atunci ce...

Tăcere. Încă o dată, Mary Smith-Sullivan îmi aruncă acea privire stranie, plină de milă, de parcă ar şti mult mai multe despre mine decât ştiu eu.

— „Protejeaz-o pe Sylvie", mă lămureşte. Înseamnă „Protejeaz-o pe Sylvie".

O clipă nu pot să scot nici un sunet. Gura nu mă ajută deloc. Să mă *protejeze*?

— Să mă protejeze de ce? izbutesc până la urmă să întreb. Mă întorc spre mami, care continuă să stea în pragul uşii. Mami?

— Of, draga mea! Mami începe să clipească frenetic. Ne-a fost aşa de greu să hotărâm ce să facem...

— Soţul tău te iubeşte foarte mult, intervine Mary Smith-Sullivan. Şi cred că tot ce a făcut a făcut cu cele mai bune intenţii. Dar... Se opreşte

şi se uită la Roderick, apoi la mami. E ridicol! Trebuie să afle.

Stăm cu toţii în biroul lui Mary, fiecare cu câte un ceai servit de o asistentă în ceşti de porţelan cu farfurioare. Îmi ţin ceaşca în mâini, însă nu beau din ea, doar o strâng cu putere. E ceva tangibil. E ceva real. Când nimic din viaţa mea nu pare să mai fie aşa.

— Dă-mi voie să-ţi prezint lucrurile în mare, începe Mary, pe tonul ei măsurat, după plecarea asistentei. S-a pretins că, în urmă cu mulţi ani, tatăl tău a avut o aventură cu o fată în vârstă de şaisprezece ani.

Mă uit la avocată fără să scot un cuvânt. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Dar sigur nu la asta.

Tati? Cu o fată de şaisprezece ani?

Mă uit la mami, care stă cu ochii aţintiţi într-un colţ îndepărtat al încăperii.

— E... adevărat? izbutesc să întreb.

— Sigur că nu-i adevărat, sare mami. Totul e o minciună. O minciună oribilă, malefică. Începe din nou să clipească frenetic. Când mă *gândesc* la tatăl tău...

— Fata în chestiune, care acum este adultă, continuă Mary impasibilă, a ameninţat să dea în vileag aventura prin intermediul unei cărţi. Situaţia asta a fost... evitată.

— Ce carte? mă interesez buimacă. O carte despre tata?

— Nu, nu chiar. Ai auzit de o scriitoare pe nume Joss Burton?

— *Through the High Maze.*

Mă uit uluită la Mary.

— Am citit-o. A dus-o foarte greu înainte să aibă succes. A suferit de o tulburare de alimentaţie;

a trebuit să renunțe la facultate... Înghid cu noduri. Simt că mi se face rău. Tati a...? *Nu!*

— Sunt numai minciuni, spune mami cu ochii în lacrimi. Totul s-a întâmplat numai în mintea ei. A făcut o fixație pentru tatăl tău, fiindcă era un bărbat atât de chipeș.

— O variantă inițială a manuscrisului conținea o relatare a pretinsei aventuri cu tatăl tău și efectul pe care aceasta l-a avut asupra ei, rezumă Mary. Evident, la șaisprezece ani, fata nu era minoră, totuși nu e... Ezită. Nu e o lectură tocmai ușoară.

Nu e o lectură tocmai ușoară. Mintea mea înregistrează fraza, dar apoi se îndepărtează de ea. Nu pot să procesez mai multe lucruri în același timp.

— Tatăl tău a aflat de existența cărții și a angajat firma noastră. Am solicitat, în numele lui, un ordin de interdicție a publicării. Dorindu-se totuși publicarea, autoarea a fost convinsă să extragă din manuscris pasajele relevante.

— A fost convinsă?

— Dan ne-a ajutat foarte mult, spune mami ștergându-și nasul.

— *Dan?*

Mă uit la chipurile tuturor celor din birou.

— Tatăl tău și-a dorit ca problema să rămână cunoscută doar în cadrul familiei, așa că i-a solicitat ajutorul lui Dan.

Ceva din tonul lui Mary mă face să mă uit imediat la ea.

— Aș spune că Dan a făcut tot ce a putut pentru tatăl tău, continuă avocata. A devenit omul nostru de legătură. A citit fiecare document în parte. A fost prezent la toate întâlnirile cu Joss Burton și cu avocații ei și a reușit să

transforme niște... discuții foarte dificile... în ceva mai constructiv. După cum a spus și mama ta, intervenția lui a fost cea care a convins-o, până la urmă, pe Joss Burton să elimine pasajele relevante.

— Dan ne-a ajutat cu plăcere, spune mami pe un ton defensiv. Cu mare plăcere.

Capul mi se învârte. Parcă aș avea în minte un caleidoscop. Tati. Dan. Joss Burton. Cartea aia din bucătăria lui mami. Starea de tensiune a lui Dan. Toate șoaptele, toate apropierile dintre el și mami... Știam eu că ceva nu e în regulă, știam...

— De ce nu mi-ați spus? De ce nimeni nu mi-a *spus* nimic? zbier dintr-odată. De ce sunt singura din camera asta care habar n-a avut de nimic?

— Draga mea, se grăbește mami să-mi spună, tati a fost consternat de... calomnia asta josnică. N-a vrut să auzi niște povești inventate, niște povești indecente. Am hotărât să păstrăm toată afacerea asta secretă.

— Apoi, tocmai când lucrurile se așezaseră, tatăl tău a murit, intervine Roderick stângaci și greoi. Și totul s-a schimbat din nou.

— Tu erai atât de fragilă, Sylvie, continuă mami strângându-mă de mână. Atât de devastată. N-am *putut* să-ți spunem nimic. Nici unul dintre noi. Și, oricum, credeam că totul se terminase.

Mami începe să clipească iar.

— Și nu s-a terminat? Nu, îmi răspund singură, gândind cu voce tare. Sigur că nu s-a terminat, altfel de ce ai mai fi aici?

Mă uit din nou la fețele celor din încăpere. Gândirile îmi răsar în minte cu o asemenea viteză, încât nici nu apuc să le rostesc pe toate.

— De ce s-a dus Dan în Devon? Ce e cu „un milion de lire, poate două"? O ţintuiesc acum cu privirea doar pe mami. Banii au legătură cu chestia asta? Ce s-a întâmplat?

— Of, scumpa mea, îmi răspunde vag mami.

Îşi întoarce ochii de la mine, iar eu abia îmi înăbuş o reacţie dură. Mami e *atât de frustrantă.*

— Joss Burton a scris o nouă carte autobiografică, îmi explică Mary. Una care descrie viaţa ei de dinaintea perioadei relatate în *Through the High Maze.* Şi insistă că, de data asta, o să introducă şi presupusa relaţie cu tatăl tău. Aparent, acesta este episodul-cheie al poveştii. Cartea e programată la publicare peste un an, odată cu premiera filmului *Through the High Maze.*

— Un film, comentează mami dezgustată. Cine vrea să vadă un film despre viaţa ei?

Abia mă abţin să îi replic „Cine vrea să vadă un film despre o femeie care şi-a învins demonii şi s-a transformat în om de afaceri de talie mondială? A, da, cred că nimeni!".

— Noua carte o să aibă parte de foarte multă publicitate, continuă Mary. Cu siguranţă, va apărea în foileton şi într-un ziar naţional. Iar numele tatălui va fi extrem de expus.

— Avansul pe care l-a primit Burton a fost de un milion, adaugă Roderick. Deşi, firește, ea susţine că nu banii contează, ci adevărul.

— Adevărul! exclamă mami pe un ton malitios. Dacă volumul ăsta ajunge să fie publicat, dacă oamenii ajung să-şi amintească de tatăl tău pentru *asta*... după toate operele lui de caritate... Vocea mamei devine piţigăiată: E imoral! Şi, de altfel, cum ar putea ea să-şi amintească detaliile aventurii după atâţia ani?

— De ce s-a dus Dan în Devon? Continui să mă uit de la unul la celălalt. Nu înţeleg...

— S-a dus să discute din nou cu Joss Burton, îmi răspunde mami, tamponându-şi nasul cu o batistuţă dantelată. Locuieşte în Devon.

— A plecat azi-noapte, cu vagonul de dormit. Mary se uită la mine cu bunătate. Cred că, pentru Dan, unul dintre cele mai chinuitoare lucruri din toată povestea asta a fost faptul că a trebuit să-ţi ascundă adevărul.

Cu vagonul de dormit. Şi eu credeam că e cu amanta. Când, în tot timpul ăsta...

Brusc, mi se pune un nod în gât. Mi-l închipui pe Dan urcându-se în tren singur. Ducând povara asta singur. Mă uit la ceaşca de ceai, cu ochii înlăcrimaţi, chinuindu-mă să nu-mi pierd cumpătul.

— N-a suflat nici un cuvânt, spun în sfârşit. Nici un cuvânt.

— În tot timpul ăsta, cea mai mare grijă a lui a fost că ai putea să afli adevărul şi să nu-i „faci faţă", cum s-a exprimat el, mă lămureşte Mary. I-a fost teamă să nu treci printr-un alt... episod, adaugă Roderick, plin de tact.

— N-a fost un „episod"! explodez eu şi-l văd pe Roderick cum se uită speriat la mami. N-a fost un episod şi nici o cădere nervoasă şi nici ce-aţi mai zis voi, continui ceva mai calmă. Am suferit. Pur şi simplu. Da, am fost devastată. Însă asta doar pentru că mi-a fost foarte greu să accept moartea lui tati... nu pentru că eram *instabilă psihic*. Dan şi-a făcut prea multe griji pentru mine. A fost mult prea protector. Excesiv de protector.

— Toţi ne-am făcut griji, draga mea! spune mami cu ton defensiv.

— V-aţi temut să nu vă fac de râs, mă răstesc la ea, apoi mă întorc spre Mary, simţind că e cea mai receptivă la ce spun. Dan a avut cele mai bune intenţii şi nu-l învinovăţesc... dar a greşit. Aş fi putut să fac faţă situaţiei şi ar fi trebuit să-mi spună adevărul. Cu toţii ar fi trebuit să-mi spuneţi adevărul, închei trântind zgomotos ceaşca de ceai pe măsuţa din faţa mea. Aşa că acum vreau să ştiu totul. Absolut totul.

Mă uit la Mary şi o văd cum mă cântăreşte din ochi. În cele din urmă încuviinţează din cap.

— Foarte bine. O să-ţi dau acces la toate dosarele. Va trebui să le studiezi aici, la sediul nostru, însă am să-ţi pun la dispoziţie o cameră în care să stai.

— Mulţumesc, îi răspund pe acelaşi ton practic.

— Sylvie, draga mea, spune mami cu o expresie îndurerată. Chiar nu aş vrea să faci asta. Chiar nu trebuie să ştii...

— Ba trebuie! i-o retez furioasă. Am trăit într-o bulă. Ei, acum ies din ea. Nu am nevoie să fiu protejată. Nu am nevoie să fiu apărată. S-a terminat cu „Protejeaz-o pe Sylvie"! Le arunc tuturor o privire fioroasă. *S-a terminat!*

Stau singură, citind fără oprire. Privirea a început să mi se înceţoşeze. Şi m-a luat durerea de cap. O asistentă mi-a adus încă trei ceşti cu ceai, dar toate stau pe masă reci, nebăute, fiindcă sunt mult prea absorbită de ce văd, de ce înţeleg. Mintea mi se frământă întruna. Cum de toate astea s-au întâmplat lângă mine şi eu n-am avut nici cea mai vagă idee? Ce fel de cretină oarbă şi ignorantă am fost?

Joss Burton mergea în vacanţe la Los Bosques Antiguos. Acolo se pare că l-ar fi cunoscut pe

tati. De nimic din toate astea nu mă îndoiesc. Familia ei a avut, într-adevăr, o casă acolo, foarte aproape de a noastră. Părinţii ei se vedeau cu mami şi cu tati. Eu nu mi-i amintesc, dar, la vremea aia, nu aveam decât trei sau patru ani.

Urmează apoi toate chestiile despre care Joss pretinde că sunt adevărate: că tati i-ar fi făcut diverse cadouri, că i-ar fi dat să bea o mulţime de cocktailuri, că ar fi dus-o în pădure... partea asta n-am putut s-o citesc cuvânt cu cuvânt. Mi s-a făcut rău numai la *ideea* pe care o implică întreaga poveste. Am frunzărit câteva pagini, pescuind câte o frază de ici, de colo, şi mi s-a făcut şi mai rău. Tatăl meu? Cu o adolescentă naivă şi lipsită de experienţă, care nici măcar...

Mary Smith-Sullivan a avut dreptate. Nu e o lectură tocmai uşoară.

Aşa că trec grăbită la e-mailuri, la corespondenţa din prezent, la cazul în sine. În dosare sunt sute de e-mailuri. Ba chiar mii. De la tati către Dan, de la Dan către tati, de la Roderick către amândoi, de la Dan către Mary, de la Mary către Dan... Cu cât citesc mai mult, cu atât sunt mai şocată. E-mailurile lui tati sunt atât de tăioase. Au un ton superior. Îngâmfat. Ale lui Dan sunt absolut politicoase, de-a dreptul încântătoare, însă tati... Tati îl tratează ca pe-un nimic. Tati se aşteaptă ca Dan să lase totul baltă pentru el. Când ceva nu merge cum vrea el, îl înjură pe Dan. Se poartă ca un tiran.

Nu-mi vine să cred că gândesc toate lucrurile astea despre tatăl meu. Tatăl meu şarmant şi sclipitor era, de fapt, *un tiran*? Mă rog, da, e adevărat că uneori îşi ieşea din sărite cu angajaţii lui... însă niciodată cu familia.

Dar oare aşa au stat într-adevăr lucrurile?

Continui să citesc, sperând cu disperare să găsesc un e-mail în care tati să-şi arate aprecierea. În care să-i mulţumească lui Dan pentru toate eforturile lui. În care să-l laude. Tati era un om fermecător. Dar unde-i farmecul lui în toate mesajele astea?

După două sute cincizeci şi opt de e-mailuri, încă nu am găsit mesajul la care speram. Şi mă simt groaznic. Acum înţeleg totul. De asta s-a stricat relaţia lui Dan cu tati. Fiindcă tati l-a implicat în problemele lui, i le-a pus în cârcă şi pe urmă l-a tratat ca pe un gunoi.

Nu mă mai mir că Dan a folosit expresia „veşnicul meu coşmar". Tati a fost coşmarul soţului meu.

În sfârşit, ridic capul din hârtii. Îmi ard obrajii. Clocotesc de nervi. Aş vrea să mă reped şi să-l iau pe tati la întrebări. Aş vrea să discut cu el cu cărţile pe masă. Replicile îmi zboară prin minte: *Cum ai putut să faci aşa ceva? Cere-ţi scuze! Nu poţi să-i vorbeşti aşa lui Dan! E soţul meu!*

Dar tati e mort. A murit. E prea târziu pentru toate astea. Nu pot să-l înfrunt, nu pot să discut cu el, nu pot să-l întreb de ce s-a purtat aşa, nu pot să mă cert cu el, nu pot să mai îndrept lucrurile. E prea târziu, mult prea târziu.

Sentimentul de vinovăţie devine tot mai intens şi simt că îmi iau foc obrajii. Fiindcă nu l-am ajutat pe Dan, nu-i aşa? În tot timpul ăsta n-am vrut să văd defectele lui tati, l-am idealizat şi aşa l-am pus pe Dan într-o situaţie imposibilă, fiindcă n-a putut niciodată să-mi spună adevărul. *Asta* a fost fisura care a apărut între noi.

— Ţi-e bine?

Tresar, şocată, la auzul vocii lui Mary. Brusc, îmi dau seama că mă legăn pe scaun, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, şi că stau cu bărbia împinsă în faţă, pregătită parcă pentru luptă.

— Da! mă îndrept repede de spate. Mi-e bine. Dar... sunt chestii grele.

— Aşa e, întăreşte Mary cu o faţă înţelegătoare. Probabil că e cam mult de digerat dintr-odată.

— Oricum, trebuie să plec. Mă uit la ceas. Trebuie să-mi iau fetele de la şcoală.

— A, încuviinţează Mary din cap. Ei, întoarce-te oricând vrei. Întreabă-mă orice vrei să ştii.

— Ai primit vreun semn de la Dan? îmi scapă întrebarea înainte s-apuc să mă opresc.

— Nu, îmi răspunde ea cu o privire neutră. Dar sunt convinsă că face tot ce poate.

Mai am vreo zece mii de întrebări cu care aş vrea s-o bombardez, dar, mergând spre lift, două îmi dau târcoale mai insistent.

— Tatăl meu, spun apăsând pe butonul liftului.

— Da?

— Ăăă... Crezi... Nu ai impresia că...

Nu pot să rostesc cuvintele cu voce tare. Dar Mary mă înţelege perfect.

— Tatăl tău a susţinut mereu că Jocelyn Burton are o imaginaţie bogată şi că aventura a fost, întru totul, o ficţiune. Relatarea ei, integrală, se găseşte în dosare, dacă vrei s-o citeşti. Sunt mii de cuvinte. Foarte descriptive. Totuşi se poate să consideri că nu te-ar ajuta la nimic s-o citeşti.

— Am înţeles. Păi... se poate. Mă uit la indicatorul liftului, care se tot modifică: 26... 25... 24... Apoi trag aer în piept. Tatăl meu, spun din nou.

— Da?

Îmi muşc buza. Nu ştiu ce vreau să întreb exact. Mai încerc o dată.

— Am citit e-mailurile pe care şi le-au scris Dan şi tata. Şi...

— Da. Mary mă priveşte direct în ochi şi, din nou, am senzaţia că ştie foarte bine la ce mă refer. Dan e foarte răbdător. Foarte inteligent. Sper că tatăl tău şi-a dat seama cât de mult a făcut pentru el.

— Dar nu şi-a dat seama, nu-i aşa? remarc eu abrupt. Am văzut asta în toate e-mailurile lui. Tata s-a purtat groaznic cu Dan. Şi nu-mi vine să cred că soţul meu a îndurat atâtea din partea lui.

Brusc, ochii mi se umplu de lacrimi la gândul că Dan a înghiţit, fără să se plângă vreodată, toate misivele lipsite de amabilitate trimise de tati. Fără să-mi spună nici măcar un cuvânt despre asta.

— Ce vreau să zic e: de ce? *De ce* a îndurat totul?

— Of, Sylvie! Mary clatină din cap râzând scurt, într-un fel ciudat. Dacă nu ştii...

Nu-şi termină fraza şi mă priveşte cu atâta ironie, încât aproape că mă face să mă simt stânjenită.

— Ştii, în tot timpul ăsta am fost foarte curioasă să te cunosc. S-o cunosc pe Sylvie a lui Dan.

— Pe Sylvie a lui Dan? Un hohot de râs dureros creşte în mine. În clipa asta nu mă simt deloc Sylvie a lui Dan. Dac-aş fi fost în locul lui, aş fi plecat deja de-o veşnicie.

Uşile se deschid. Când intru în lift, Mary îmi întinde mâna.

— Mă bucur foarte mult că, în sfârşit, te-am cunoscut, Sylvie, spune. Te rog, nu-ţi face griji în legătură cu această a doua carte. Sunt convinsă că totul o să se rezolve. Şi dacă mai vrei să-ţi dau şi alte informaţii despre Joss... sau despre Lynn...

— Poftim? mă holbez la ea, nedumerită. Cum adică, Lynn?

— A, scuze! Ştiu, e puţin mai complicat, îmi răspunde Mary, ridicând spre mine o privire tristă. Prenumele întreg femeii ăsteia e Jocelyn, dar în adolescenţă era cunoscută ca Lynn. Din motive legale, evident că am...

— Stai puţin!

Mâna mi-a plecat spre butonul de oprire al liftului înainte să-mi dau seama.

— Lynn? Vrei să spui că... o chema *Lynn*?

— Păi, evident, la modul general, noi ne referim la ea cu apelativul Joss.

Mary pare nedumerită de reacţia mea.

— Dar, pe vremea aia, era cunoscută ca Lynn. De fapt, am crezut c-ai să ţi-o aminteşti. Vă jucaţi împreună. Cântaţi împreună „Kumbaya" şi alte melodii din astea.

Expresia lui Mary se schimbă.

— Sylvie? Te simţi bine?

Am trăit într-o bulă închisă în altă bulă. Am o senzaţie de irealitate. Merg pe Lower Sloane Street şi aceeaşi întrebare îmi vine în minte fără încetare: *Ce e real? Ce e real?*

Când, în sfârşit, am ieşit din sediul firmei Avory Milton, l-am sunat pe Dan de vreo cinci ori. Dar ori n-a răspuns, ori n-are semnal, ori altceva. Aşa că, până la urmă, i-am lăsat un mesaj vocal disperat: „Dan, tocmai am aflat,

nu-mi vine să cred, n-am avut nici cea mai vagă idee, îmi pare aşa de rău, am înţeles complet greşit. Dan, trebuie să vorbim. Dan, te rog, sună-mă, îmi pare tare, tare rău..." Şi-am ţinut-o aşa până am auzit bipul de încheiere a timpului alocat.

Acum mă îndrept spre apartamentul lui mami. Sunt foarte tulburată, probabil c-ar trebui să mă opresc şi să beau ceva ca să mă calmez – dar nu vreau să fac asta. Trebuie să mă văd cu mami. Trebuie să discut cu ea deschis. Am sunat deja la şcoală şi le-am lăsat pe fete la clubul de afterschool. (Cei de la şcoală sunt destul de obişnuiţi să primească apeluri disperate de la părinţii care lucrează în Londra.)

Descui cu cheia mea, intru în apartamentul lui mami şi, fără s-o salut măcar, dau buzna în salon, spunând pe un ton necruţător:

— M-ai minţit!

Mami tresare speriată şi se întoarce spre mine din locul unde stătea cu privirea pierdută, strângând la piept o pernă. Dintr-odată, mi se pare mică şi vulnerabilă pe fundalul canapelei uriaşe, însă îmi alung din minte gândul ăsta.

— Lynn, îi spun sfredelind-o cu privirea. Lynn, mami. *Lynn*.

Spre lauda ei, mami nu spune „Cum adică, Lynn?". Se uită undeva dincolo de mine, de parcă ar vedea o fantomă, cu faţa din ce în ce mai boţită de nelinişte.

— Lynn! ţip practic la ea. Mi-ai zis că era prietena mea imaginară! M-ai dat complet peste cap! Lynn era reală! Era *reală*!

— Of, draga mea!

Agitată, mami strânge colţul jachetei.

— *De ce* ai făcut asta?

Vocea mi se apropie periculos de un scâncet, de scâncetul unui copil.

— De ce m-ai făcut să mă simt atât de îngrozitor? Nu mi-ai dat voie să vorbesc despre ea, m-ai făcut să mă simt atât de vinovată... şi, în tot timpul ăsta, tu ştiai că e reală! E ceva atât de înfiorător! E ceva atât de bolnav!

În timp ce rostesc cuvintele astea, în minte îmi apare o imagine cu Tessa şi cu Anna. Fetele mele splendide, cu gândurile, visurile şi ideile lor atât de preţioase. Să mă joc cu mintea lor, să le schimb, să le fac să se simtă vinovate din *orice* motiv... mi se pare absolut de neconceput.

Mami tace. Ocolesc canapeaua, astfel încât să stau în faţa ei, şi, cu răsuflarea gâtuită, insist:

— De ce? *De ce?*

— Erai atât de mică, îmi răspunde ea în sfârşit.

— Mică? Ce legătură are asta cu ceea ce mi-aţi făcut voi?

— Ne-am gândit că aşa o să fie mai simplu.

— De ce mai simplu? mă holbez la ea, neînţelegând. Cum adică, mai simplu?

— Fiindcă a trebuit să plecăm în mare grabă. Fiindcă...

— De ce a trebuit să plecăm în mare grabă?

— Pentru că fetişcana aia făcea... *acuzaţii*!

Vocea lui mami a căpătat brusc un ton dur. Pe chip i-a apărut cea mai urâtă expresie pe care am văzut-o vreodată – un soi de dezgust crispat care mă îngheaţă.

O clipă mai târziu, expresia a dispărut. Dar am văzut-o. Şi nu pot să uit că am văzut-o. Şi nu pot să uit nici vocea lui mami.

Viaţa noastră a fost atât de sclipitoare. Iar eu n-am văzut niciodată altceva decât strălucirea,

distracţiile, luxul. Nu i-am văzut decât pe tatăl meu cel chipeş şi pe mama mea cea frumoasă. N-am văzut decât familia mea norocoasă şi demnă de invidiat. Acum însă descopăr e-mailuri tiranice. Îmi dau seama că părinţii m-au minţit. Văd urâţenia care a băltit dedesubtul tuturor lucrurilor.

— E ceva... Înghid cu noduri. E ceva... adevărat în ce spune Lynn?

— Sigur că nu. Vocea lui mami a căpătat din nou duritatea de mai devreme, făcându-mă să tresar. Sigur că nu. *Sigur* că nu.

— Atunci de ce...

— A trebuit să plecăm din Los Bosques Antiguos.

Mami întoarce capul şi-şi aţinteşte privirea în colţul camerei.

— Totul a fost atât de neplăcut. De insuportabil. Fata le-a spus părinţilor povestea ei oribilă şi evident că ei au crezut-o. Ei, îţi închipui cum au reacţionat. Şi au răspândit nişte zvonuri atât de monstruoase printre prietenii noştri... Nu puteam să tolerăm asemenea... A trebuit să plecăm.

— Deci aţi vândut casa.

— Cred că am fi vândut-o oricum.

— Şi mie mi-aţi spus că Lynn a fost prietena mea imaginară. V-aţi jucat cu mintea unui copil de patru ani.

Tonul meu e nemilos.

— Tot *întrebai* de ea, Sylvie. Mama a dezvoltat un soi de spasm la ochiul stâng şi, în mai multe rânduri, şi-a trecut degetele peste locul respectiv ca să-l potolească. Tot timpul întrebai „Unde e Lynn?" şi cântai melodia aia nenorocită.

— „Kumbaya", şoptesc eu.

— Îl înnebuneai pe tatăl tău. Ne înnebuneai pe amândoi. Cum puteam, în condiţiile astea, să lăsăm totul în urmă? A fost ideea tatei să-ţi spunem că Lynn e prietena ta imaginară. Iar eu m-am gândit că oricum nu conta. Reală... imaginară... oricum n-aveai să te mai întâlneşti cu ea niciodată. A fost o minciună necesară, inofensivă.

— *O minciună albă, inofensivă?*

De furie, simt că iau foc. Reiau în minte milioane de momente din copilărie. Îmi amintesc mânia tăcută, iritarea tatei de fiecare dată când venea vorba despre Lynn. Îmi amintesc cum mami schimba repede subiectul. Dar, în fond, în asta a constat întreaga ei viaţă! În a schimba subiectul.

În salon e linişte. Nu pot să mai stau, însă nici nu am putere să mă mişc din loc. Nu ştiu de ce, dar sunt complet concentrată pe canapeaua lui mami. Care e mare, crem, cu franjuri şi cu o mulţime de perne decorative făcute la comandă, din catifea roz, damasc şi in cu imprimeuri. E superbă. Iar mami arată atât de blondă şi de drăguţă stând pe canapea, în costumul ei roz. Întregul tablou e adorabil. La suprafaţă.

Şi-mi dau seama că asta a fost întotdeauna mami pentru mine: suprafaţa. O suprafaţă strălucitoare, reflectând totul ca o oglindă. Zâmbete sclipitoare, menite să distragă atenţia. Mami şi cu mine am schimbat, la infinit, de-a lungul anilor, aceleaşi replici, fără să ne oprim şi să ne gândim la ce ascund. „Ce fustă splendidă!" „Ce vin delicios!" „Tati a fost un erou." Când am avut noi două, ultima oară, o discuţie profundă, empatică, una care să *ducă* într-adevăr undeva?

Niciodată.

— Şi Dan? o întreb pe un ton hotărât.

— Dan?

Mami se încruntă, ca şi cum ar fi uitat cine e Dan, iar eu simt că mă cuprinde iar furia.

— Dan, care a muncit de i-au sărit capacele pentru voi. Dan, care e în Devon acum, încercând să apere renumele lui tati. Din nou. Dan, care e eroul în toată povestea asta, dar pe care tu îl tratezi ca pe... ca pe... Mă poticnesc. Ca pe... o glumă.

În clipa în care rostesc cuvântul, îmi dau seama că l-am ales perfect. Mami nu l-a luat niciodată pe Dan în serios. Nu l-a respectat niciodată. A fost politicoasă şi amabilă şi aşa mai departe, însă întotdeauna cu un fel de rictus în colţul gurii. Şi cu un aer de milă. *Bietul Dan.*

— Draga mea, nu fi ridicolă, îmi răspunde mami bătoasă. Toţi ţinem la bietul Dan.

Nu-mi vine să cred. A luat-o de la capăt.

— Nu-i mai spune „bietul Dan"! mă răţoiesc la ea. Termină cu aerul ăsta de superioritate!

— Sylvie, draga mea, linişteşte-te!

— O să mă liniştesc când o să-l tratezi pe soţul meu cu respect! Eşti la fel de rea ca tati. Am văzut e-mailurile pe care i le-a trimis lui Dan şi toate au fost foarte nepoliticoase. *Nepoliticoase.* Şi în tot timpul ăsta ne purtam de parcă tati ar fi fost un sfânt. Un star. Ei, Dan e starul! El e starul şi n-a avut parte de nici un fel de recunoaştere sau de mulţumiri sau...

Furia se revarsă – dar sunt furioasă şi pe mine. Îmi fac o mie de reproşuri şi mă simt îngrozitor de jenată. Îmi amintesc de câte ori l-am apărat pe tati în faţa lui Dan. Îmi amintesc de presupunerile pe care le-am făcut de-a lungul

anilor. De lucrurile de neiertat pe care le-am spus: „Nu suporţi că tati a fost bogat şi a avut succes... Eşti atât de marcat de *inferioritatea* ta şi m-am săturat...“

I-am zis lui Dan, care a înghiţit răbdător toate rahaturile astea, i-am zis că e marcat de *inferioritatea* lui.

Nu pot să suport gândul ăsta. Nu pot să mă suport. Nu mă mir că Dan a devenit aricios. Nu mă mir că s-a simţit încolţit. Nu mă mir că nu suporta să se uite la DVD-ul cu nunta noastră, să se „bucure“ de show-ul lui tati.

Ruşinea mă năpădeşte. Am crezut că sunt atât de deşteaptă. Am crezut că sunt Sylvie Paranormala. N-am ştiut *nimic*.

Dar, chiar şi acum, mami tot nu vrea să înţeleagă. Nu vrea să recunoască adevărul. Îmi dau seama după privirea ei. Reorganizează în minte toate întâmplările cum îi convine, ca pe un algoritm, punându-se pe tati şi pe ea în centru, în timp ce toţi ceilalţi se învârt în jurul lor.

— Ai stat aici, chiar în camera asta, continui, şi mi-ai zis că „Dan n-a fost sufletul petrecerii“. Ei, Dan *e* „sufletul petrecerii“. Brusc, vocea începe să-mi tremure.

El e adevăratul „suflet al petrecerii“. Nu se dă mare, nu face pe grozavul... doar e acolo pentru familia lui. L-ai subestimat. Şi eu l-am subestimat. Ochii mi se umplu de lacrimi. Şi nu-mi vine să cred că tati, pur şi simplu, a considerat că Dan îi era dator. Că l-a înjurat. Că l-a tratat ca pe...

— Sylvie, încetează! se răsteşte mami la mine, întrerupându-mă. Reacţionezi exagerat. Dan e foarte norocos că a intrat în familia asta. Foarte norocos.

— Poftim? Mă holbez la ea. Poate n-am auzit bine. *Poftim?*

— Tatăl tău a fost un bărbat minunat, generos şi remarcabil. Gândeşte-te la tot ce a realizat! Ar suferi foarte mult dacă te-ar auzi vorbind despre el în felul ăsta!

— Ei, ghinionul lui! explodez eu. Şi cum adică „Dan e foarte norocos"? Nu s-a atins de nici un sfanţ din banii familiei noastre, ne-a dat tot ce am avut nevoie mie şi fetelor, s-a resemnat să se uite la nenorocitul ăla de DVD cu nunta de fiecare dată când venim aici, să-l vadă pe tati cum îl eclipsează... *Norocos?* Tu şi tati aţi fost norocoşi că aţi dobândit un ginere atât de extraordinar! La asta te-ai gândit vreodată?

Mă opresc din vorbit, gâfâind. Încep să-mi pierd controlul. Nu ştiu ce-o să mai spun în continuare. Dar nici nu-mi pasă.

— Nu vorbi în felul ăsta despre tatăl tău! ridică mama tonul până când glasul îi sună ca un strigăt ascuţit. Ştii cât de mult te-a iubit tatăl tău? Ştii cât de mândru a fost de tine?

— Dacă m-ar fi iubit, l-ar fi respectat pe bărbatul pe care-l iubesc! L-ar fi tratat pe Dan ca pe un membru al familiei, nu ca pe un... servitor! N-ar fi minţit în legătură cu prietena mea imaginară fiindcă aşa era convenabil pentru el! O ţintuiesc pe mami cu privirea, simţind că mi se taie respiraţia şi gândurile mi se adună într-un tipar ce mi se pare înfiorător de logic. Nu sunt nici măcar sigură că tata m-a iubit pe mine ca om sau doar ca pe-o reflexie a lui. Ca pe-un element din spectacolul Marcus Lowe. Ca pe fiica regelui. Dar eu sunt eu. Sunt *Sylvie.*

În timp ce vorbesc, arunc o privire în una dintre oglinzile cu rame aurii ale mamei şi-mi

văd imaginea reflectată. Părul blond, lung până la talie, e la fel de copilăresc, de ondulat şi de demn de-o prinţesă ca întotdeauna. Tati a fost cel care-mi adora părul. Tati a fost cel care nu mi-a dat voie să mi-l tund.

Oare mie chiar îmi place să am părul lung?

Oare părul lung chiar mi se *potriveşte*?

Preţ de câteva clipe mă uit la imaginea mea din oglindă, abia respirând. Apoi, simţindu-mă ameţită, de parcă nimic din toate astea n-ar fi real, pornesc spre masa de scris a lui mami şi înşfac foarfeca realizată manual pe care i-am cumpărat-o într-un an de Crăciun. Îmi prind părul cu o mână şi încep să-l tai.

Nicicând, în toată viaţa mea, nu m-am simţit mai puternică. În toată *viaţa* mea.

— Sylvie? Mami trage aer în piept, îngrozită. Sylvie. *Sylvie!* Vocea i-a devenit un ţipăt isteric. Ce *faci*?

Mă opresc la jumătatea unei noi runde de tăiat. O şuviţă lungă şi blondă zace deja pe podea. O privesc fără nici o emoţie. Apoi ridic capul şi mă uit la mami.

— Mă maturizez.

16

Restul zilei îl parcurg pe pilot automat. Le iau pe fete de la clubul de after-school şi încerc să râd ca să le potolesc exclamaţiile îngrijorate:

— Mami, ce s-a întâmplat cu *părul* tău?

— Unde ţi-a dispărut *părul*?

— Când ţi-l pui la loc? (Anna, uitându-se şocată la mine şi clipind.) Ţi-l pui la loc acum, mami? Acum?

Primul meu instinct e să le protejez cumva. Să atenuez lovitura.

Mă trezesc chiar gândindu-mă „Oare să-mi cumpăr o perucă blondă cu păr lung?". Însă revin la realitate. Nu pot să-mi protejez fetele la nesfârşit şi nici nu trebuie s-o fac. În viaţă o să li se întâmple o mulţime de lucruri care n-o să le placă. Tot felul de rahaturi. Şi vor trebui să le facă faţă. Cu toţii trebuie să facem faţă rahaturilor din viaţa noastră.

Mâncăm, le duc pe fete la culcare, iar apoi mă aşez pe pat – pe patul nostru – şi mă uit la perete, până când evenimentele din ultimele zile mă copleşesc şi încep să plâng. Hohotesc din tot trupul, cu capul îngropat în pernă, de parcă aş jeli din nou.

Presupun că, într-un fel, chiar jelesc. Dar după ce jelesc? După prietena mea reală / imaginară pierdută, Lynn? După eroicul meu tată

pe care am crezut că-l cunosc? După Dan? După mariajul nostru atât de încercat? După acea Sylvie care am fost cândva, atât de veselă şi de naivă, care se valsa prin lume fără să aibă habar de nimic?

Gândurile mi se îndreaptă întruna spre tati, spre Lynn, spre toată povestea aia... spre invenţia aia... spre ce-o fi fost, dar imediat mă îndepărtez de ea. Nu pot s-o procesez acum. Toată chestia mi se pare ireală. Complet ireală.

În clipa asta nu-mi pasă cu adevărat – am făcut o fixaţie, ca o nebună, ca o obsedată – decât de Dan. Seara se transformă în noapte şi, în sfârşit, mă duc şi eu la culcare. Dar nu pot să dorm. Stau cu ochii în tavan, derulând cuvinte şi fraze în minte. *Îmi pare aşa de rău... N-am înţeles... Trebuia să-mi fi spus... Dacă aş fi ştiut... Dacă aş fi ştiut...*

Dan nu mi-a răspuns la mesajul vocal. Nu m-a contactat deloc.

Nu-l învinovăţesc.

Până dimineaţă am aţipit vreo două ore. Sunt albă la faţă ca o moartă, însă mă ridic din pat în secunda în care alarma începe să sune. Mă simt plină de energie. În timp ce mă îmbrac pentru serviciu, întind mâna automat spre una dintre rochiile cu imprimeu floral care-i plac doamnei Kendrick. Dar mă opresc. Creierul îmi lucrează febril. Împing toate rochiile într-o parte şi-mi aleg din şifonier un costum negru, cu pantaloni slim şi un sacou bine croit. N-am mai purtat costumul ăsta de ani de zile. Nu-i deloc o ţinută pe placul doamnei Kendrick. Însă tocmai asta îmi doresc acum.

Peste noapte, mintea mi s-a limpezit. În lumina palidă a dimineţii văd totul complet diferit. Nu doar pe mine şi pe Dan... pe tati...

căsnicia noastră... ci și serviciul. Cine sunt eu cu-adevărat. Ce-am făcut până azi.

Iar situația trebuie să se schimbe. Gata cu gesturile de lady. Gata cu convenționalismul. Gata cu prudența. De-acum trebuie să păşesc cu hotărâre. Trebuie să iau frâiele vieții. Trebuie să recuperez timpul pierdut.

Le las pe fete la școală, salutând din cap pe toată lumea și zâmbind scurt. Cei care nu m-au văzut aseară rămân cu gura căscată când dau cu ochii de părul meu tuns. Părinți, profesori – chiar și domnișoara Blake, directoarea, când trece pe lângă mine – se albesc la față, șocați, apoi își recompun grăbiți expresia ca să mă salute. Ce-i drept, imaginea e destul de zguduitoare. Chiar și eu am fost șocată când m-am văzut din nou azi-dimineață în oglindă. Repet, cu amabilitate, „Da, aveam chef de-o schimbare" și „Da, mai trebuie puțin aranjat" de vreo șase sute de ori, apoi scap, în sfârșit.

Trebuie să mă programez pentru un tuns ca lumea. O s-o fac și pe-asta. Dar înainte am alte lucruri de rezolvat.

Când ajung la Willoughby House, Clarissa rămâne și ea cu gura căscată și exclamă îngrozită:

— Sylvie, părul tău! *Părul* tău!

— Da, încuviințez eu din cap. Părul meu. L-am tuns.

— Așa e. Doamne! înghite cu noduri Clarissa. Arată... minunat!

— Nu trebuie să mă minți. Îi zâmbesc, mișcată de efortul ei. Nu arată minunat. Dar arată așa cum trebuie. Pentru mine.

Evident, Clarissa habar n-are ce vreau să spun – cum ar putea să aibă?

— Robert se întreba ce-ai făcut ieri, mă informează Clarissa cu prudenţă. De fapt, cu toţii ne-am întrebat.

— Mi-am tuns părul, îi răspund şi mă duc la biroul cu calculatorul.

Caietele sunt aşezate într-un teanc îngrijit. Le iau cu mine. În ele sunt înregistrate informaţii care merg până în urmă cu doisprezece ani. Ar trebui să fie de-ajuns. Nu-i aşa?

— Ce faci?

Clarissa mă priveşte curioasă.

— A venit momentul ca unul dintre noi să intre în acţiune, îi răspund. A venit momentul ca unul dintre noi *să facă* în sfârşit ceva. Mă răsucesc spre ea.

Nu doar chestii minore şi inofensive... ci chestii de amploare. Riscante. Lucruri pe care ar fi trebuit să le facem de multă vreme.

— Am înţeles, spune Clarissa, părând şocată. Da. Ai perfectă dreptate.

— Mă întorc mai târziu.

Bag cu grijă Caietele într-o sacoşă încăpătoare. Urează-mi noroc.

— Noroc! repetă Clarissa ascultătoare. Arăţi foarte *businesslike*, adaugă din senin, uitându-se la mine de parcă asta ar fi o idee nouă şi bizară. Costumul cu pantaloni. Şi părul.

— Da, păi, era şi timpul! îi zâmbesc strâmb.

Ajung la Wilson-Cross Foundation cu douăzeci de minute mai devreme. Biroul acesteia se află într-o casă cu stucaturi albe din Mayfair şi în el lucrează vreo douăzeci de angajaţi. N-am nici cea mai vagă idee ce fac toţi oamenii ăştia – în afară de-a bea cafea cu idioţi ca mine

la Claridge's –, dar nici nu-mi pasă. Nu angajaţii mă interesează. Ci banii fundaţiei.

Şedinţa de consiliu a administratorilor începe la ora 11:00 – ştiu din Calendarul de Evenimente pe care Susie Jackson mi l-a trimis la începutul anului. Am ascultat-o de multe ori pe Susie, la o cafea, descriind aceste şedinţe – relatările au fost mereu amuzante. Ştiu deci că administratorii evită să discute problemele reale ale fundaţiei şi, în schimb, trăncănesc despre şcoli şi vacanţe. Ştiu că interpretează greşit cifrele, apoi pretind că le-au citit corect. Ştiu că iau hotărâri cât ai clipi în legătură cu sume de câte un milion de lire, însă apoi se ceartă câte o jumătate de oră din cauza unei subvenţii minuscule, de cinci sute de lire, întrebându-se dacă „îndeplineşte criteriile fundaţiei". Ştiu cum se unesc unii împotriva altora. Administratorii fundaţiei Wilson-Cross sunt oameni foarte importanţi – am văzut lista şi toată e alcătuită numai din Sir X şi Lady Y –, dar care se comportă ca nişte copii.

Deci ştiu cum stau lucrurile. Mai ştiu şi că azi administratorii acordă subvenţii de până la cinci milioane de lire. Şi că vor lua în considerare recomandări, inclusiv din partea lui Susie Jackson.

Şi ce mai ştiu, mai presus de orice, este că Susie Jackson ne e datoare.

I-am spus fetei de la recepţie că am o întâlnire. Când Susie apare în hol, cu un dosar alb foarte gros, văd că e nedumerită.

— Sylvie! Salut! *Părul* tău!

Ochii i se măresc, îngroziţi. Mental, îi aloc două puncte din zece la categoria Reacţii Diplomate.

(Zece puncte din zece a primit directoarea fetelor, domnişoara Blake, care a fost clar şocată când m-a zărit, dar aproape imediat mi-a zis: „Doamnă Winter, ce coafură dramatică aveţi astăzi! E o inspiraţie!".)

— Da. Părul meu. Lasă asta.

— Aveam stabilită o întâlnire? se încruntă Susie, consultându-şi telefonul. Nu *cred*. A, scuze că nu ţi-am răspuns încă la e-mail...

— Nu-ţi face griji în privinţa e-mailului, o întrerup eu. Şi nu, n-am avut stabilită o întâlnire. Vreau doar să-ţi răpesc un minut şi să te întreb ce sumă ai de gând să oferi azi Muzeului Willoughby House.

— Poftim? se uită Susie la mine perplexă.

— A fost atât de minunat când ne-am văzut la Claridge's şi sper din suflet că ţi-a plăcut *tortul*, îi spun cu subînţeles.

Susie se îmbujorează.

— A, da, răspunde ea cu ochii în podea. Mulţumesc.

— Eu cred în quiproquo. Tu nu? adaug cu drăgălăşenie. Ei, acum am venit să-ţi cer favoarea pe care mi-o datorezi. Plata.

— Uite, Sylvie, acum nu-i momentul potrivit, începe Susie, dar eu continui s-o presez.

— Şi mi-am dat seama că aşteptăm de *foarte mult timp* plata asta.

Bag mâna în geantă şi scot Caietele. Înainte să ajung la fundaţie, le-am marcat cu post-ituri, aşa că acum deschid unul dintre ele direct la o intrare veche, a cărei cerneală s-a decolorat.

— Prima dată am avut o întâlnire cu una dintre predecesoarele tale, în urmă cu unsprezece ani. *Unsprezece ani*. O chema Marian şi zicea că Willoughby House e exact genul de cauză

pe care fundaţia ar trebui s-o sprijine, dar că, din păcate, momentul nu era tocmai potrivit. Ne-a tot repetat asta vreme de trei ani.

Trec la un alt caiet.

— Apoi a preluat Fiona postul lui Marian. Ia uite aici, pe 12 mai 2011, doamna Kendrick a tratat-o cu un prânz la Savoy. Urmăresc cu degetul intrarea relevantă. Au comandat trei feluri de mâncare şi vin, iar Fiona a promis că fundaţia ne va sprijini. Însă, firește, asta nu s-a întâmplat. Apoi tu ai preluat postul Fionei, iar eu am avut – câte? – opt întâlniri cu tine? Ai fost tratată cu cafea, cu torturi, cu petreceri şi recepţii. În fiecare an, Willoughby House aplică pentru o subvenţie. Şi nu primeşte nici un sfanţ.

— Înţeleg, spune Susie, devenind dintr-odată mai formală. Păi, după cum ştii, suntem asaltaţi cu solicitări şi evaluăm fiecare aplicaţie cu mare atenţie...

— Nu-mi ţine mie discursul ăsta de trei parale! i-o retez agasată. De ce aţi făcut donaţii, constant, către V & A, Wallace Collection, Handel House, către Muzeul Van Loon din Amsterdam... dar niciodată către Willoughby House?

Mi-am făcut temele şi mi-e clar că am nimerit ţinta din plin.

Imediat însă, Susie se repliază.

— Sylvie, îmi spune, pe un ton uşor afectat. Dacă crezi că există o vendetă împotriva Muzeului Willoughby House...

— Nu, nu cred asta, i-o retez. Dar cred că am fost prea politicoşi şi prea modeşti. Suntem la fel de merituoşi ca oricare alt muzeu, iar acum mai avem puţin şi dăm cu oiştea-n gard.

O simt pe acea doamnă Kendrick dinăuntrul meu înfiorându-se la auzul cuvântului „oişte".

Dar a venit momentul sincerității. La coafură nouă, discurs nou.

— Să dați cu oiștea-n gard? Susie se holbează la mine, părând sincer stupefiată. Cum să dați cu oiștea-n gard? Eu credeam că întoarceți banii cu lopata! N-ați primit de curând o donație privată uriașă?

— Banii ăia s-au dus de mult. Clădirea e pe cale să fie vândută și transformată în apartamente de lux.

— O, Doamne! pare Susie oripilată. *apartamente de lux?* N-am... Am crezut... Cu toții am crezut...

— Ei, și noi am crezut la fel, ridic eu din umeri.

Se lasă o tăcere lungă. Susie pare sincer afectată. Se uită la dosarul pe care-l ține în mână, apoi la mine, tulburată.

— Azi nu pot să fac nimic. Toate bugetele sunt deja făcute. La fel și recomandările. Totul a fost deja planificat până la ultimul penny.

— Dar nu s-a și votat, spun arătând spre dosarul alb. Alea sunt doar niște recomandări. Iar planurile pot fi modificate. La fel și recomandările.

— Nu pot să fac așa ceva!

— Poți să aduci un amendament. Să faci o propunere în plus.

— E prea târziu, clatină Susie din cap. E prea târziu.

— Ședința nici măcar n-a început! îmi ies eu brusc din pepeni. Cum să fie prea târziu? Tot ce trebuie să faci este să intri acolo și să spui „Hei, administratorilor! Ia fiți atenți! Tocmai am primit o veste groaznică: Willoughby House e pe cale să se-nchidă. Cred că am cam ignorat

muzeul ăsta, aşa că haideţi să facem o donaţie. Cine e de acord să ridice mâna!".

Văd cum ideea asta se înşurubează în creierul lui Susie, deşi ea pare să opună încă rezistenţă.

— Aşa ar fi corect, adaug ca să dau greutate ideii. Şi o ştii foarte bine. Uite un document cu câteva informaţii utile.

Îi întind o foaie de hârtie cu câteva lucruri de ştiut despre Willoughby House – totul scris concis şi îngrijit.

— Susie, las problema asta în grija ta. Şi aştept să mă contactezi, fiindcă am încredere în tine. Să aveţi o şedinţă fructuoasă!

Nu ştiu cum, mă forţez să mă răsucesc pe călcâie şi să plec, deşi aş mai putea adăuga sute de argumente. Mai puţin înseamnă mai mult şi, dacă aş mai rămâne, sigur m-aş lansa într-o peroraţie care ar enerva-o pe Susie.

În plus, pe ziua de azi am mai multe misiuni de îndeplinit. Asta a fost doar prima parte. Acum urmează părţile doi, trei şi patru.

La ora 17:00 sunt epuizată. Dar şi entuziastă. Cât am lucrat la Willoughby House, niciodată nu m-am mai implicat aşa cum am făcut-o azi. Niciodată n-am mai promovat atât de asiduu muzeul, n-am mai linguşit atâţia oameni şi n-am mai vorbit cu atâta pasiune. Iar acum mă întreb: ce-am *făcut* în toţi anii ăştia?

Mi se pare că am umblat ca o somnambulă. Că am făcut totul în Stilul Doamnei Kendrick. Chiar şi în ultimele săptămâni, ştiind că suntem ameninţaţi cu desfiinţarea, n-am fost suficient de îndrăzneaţă. N-am *contestat* nimic, n-am *schimbat* nimic.

Ei, azi exact asta am făcut. Azi am făcut totul în Stilul lui Sylvie. Şi, după cum se dovedeşte, Stilul lui Sylvie e foarte diferit.

Niciodată n-am mai fost eu cea care să decidă lucrurile la Willoughby House. Dar azi i-am convocat pe doamna Kendrick şi pe Robert la o şedinţă, precizând ora şi locul, am stabilit agenda de discuţii şi, în principiu, m-am erijat în şefă. Am luat frâiele. Toată ziua am fost hotărâtă şi concentrată.

Bine, nu „toată ziua". Mai corect ar fi să spun că am fost hotărâtă şi concentrată „în salturi". Uneori m-am concentrat pe Willoughby House. Iar alteori mi-am verificat telefonul şi de câte cinci sute de ori ca să văd dacă am primit vreun sms de la Dan, apoi mi-am sunat soţul de alte cinci sute de ori, imaginându-mi ce gândeşte despre mine sau diverse scenarii apocaliptice, din cauza cărora ochii mi s-au umplut cu lacrimi.

Însă în clipa asta nu-mi pot permite să plâng. Aşa că mi l-am scos cumva pe Dan din minte. Intru în bibliotecă – cu bărbia ridicată ferm şi cu privirea severă – şi-mi dau seama, după expresia doamnei Kendrick şi a lui Robert, că amândoi sunt şocaţi de înfăţişarea mea.

— Sylvie! icneşte doamna Kendrick îngrozită. Părul...

— Ştiu! Părul meu.

— Arată bine, spune Robert şi imediat îi arunc o privire suspicioasă, dar chipul lui e impasibil.

Fără alte amabilităţi, îmi scot notiţele şi mă aşez lângă şemineu.

— V-am chemat pe amândoi aici, le spun, ca să discutăm despre viitor. Willoughby House este un muzeu valoros, extrem de educativ, plin de potenţial. Plin de opere de artă. Plină de

posibilităţi. Las notiţele deoparte şi-i privesc pe amândoi în ochi.

— Trebuie să conştientizăm aceste posibilităţi, să ne fructificăm potenţialul şi să ne monetizăm operele de artă.

„A monetiza" este un termen atât de *în afara* vocabularului doamnei Kendrick, că îl repet, pentru efect:

— Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să ne monetizăm valorile.

— Aşa e, spune Robert serios, iar eu îi răspund cu un zâmbet scurt, recunoscător.

— Am mai multe idei pe care aş vrea să vi le prezint. Prima: subsolul a fost ignorat până acum – o greşeală de neiertat. Vă propun o expoziţie de genul *Upstairs Downstairs*, mizând pe fascinaţia oamenilor faţă de felul în care diversele clase sociale trăiau şi munceau odinioară. A doua: în bucătărie se găseşte un jurnal vechi al unei servitoare, în care femeia şi-a descris viaţa de zi cu zi. Am telefonat azi la două edituri şi ambele şi-au exprimat interesul faţă de publicarea jurnalului. Acesta ar putea fi legat de expoziţie. Poate reuşim să găsim şi jurnalul angajatorului ei şi să le publicăm împreună?

— Ce idee inspirată! exclamă Robert, dar eu continui fără nici o pauză.

— A treia: trebuie să aducem la muzeu mai multe şcoli şi să dezvoltăm latura educaţională. A patra: trebuie să prezentăm întregul muzeu online. A cincea: închiriem clădirea pentru petreceri private.

Doamnei Kendrick îi cade faţa.

— Pentru petreceri?

— A şasea: o închiriem ca locaţie pentru filmări.

— *Da*, încuviinţează Robert din cap. *Da!*

— A şaptea: organizăm expoziţia cu piese erotice şi o anunţăm în presă cu surle şi trâmbiţe. A opta: ne concentrăm mai mult pe strângerea de fonduri fiindcă în clipa asta suntem cât se poate de împrăştiaţi la capitolul ăsta. Asta e tot!

Ridic ochii de la listă.

— Ei... înalţă Robert din sprâncene. Ai fost foarte ocupată!

— Ştiu că negustorii de apartamente de lux ne dau târcoale, îi răspund, adresându-mă acum doar lui. Dar putem măcar să dăm muzeului *o şansă* ca să devină o instituţie modernă şi funcţională?

— Îmi place, spune Robert rar. Îmi plac ideile tale. Deşi, din nou, e vorba de bani. Mătuşă Margaret, *nu* trebuie să-ţi mai pui la bătaie finanţele personale, adaugă repede când o vede pe doamna Kendrick că dă să deschidă gura. Ai făcut *destul*.

— Sunt de acord, întăresc eu. Aşa e. Şi nici nu avem nevoie de banii doamnei Kendrick, zic fără să mă pot abţine să zâmbesc. Fiindcă azi am primit o subvenţie de treizeci de mii de lire de la fundaţia Wilson-Cross.

Susie mi-a dat vestea cea bună acum o oră, printr-un sms. Sinceră să fiu, prima mea reacţie a fost: Grozav. Dar... doar atât? În secret, sperasem la o sumă magică, demnă de zâna cea bună, care să ne rezolve toate problemele – de pildă, încă o jumătate de milion de lire.

Dar trebuie să fii recunoscător pentru tot ce poţi să obţii.

— Bravo, Sylvie! bate din palme doamna Kendrick.

— Ai făcut o treabă excelentă, e de acord Robert.

— Suma asta o să ne ajute până când o parte dintre proiectele despre care v-am vorbit vor începe să aducă profit, le spun.

Robert întinde mâna după listă, iar eu i-o dau. Se uită la ea şi clatină de câteva ori din cap.

— O să te ocupi chiar tu de toate astea?

Încuviinţez cu mişcări viguroase din cap.

— Abia aştept!

Şi chiar vorbesc serios: abia aştept să mă apuc de treabă. Vreau să demarez proiectele şi să le duc la bun sfârşit. Mai mult chiar: vreau să le văd salvând Willoughby House.

Dar în acelaşi timp am un sentiment ciudat, care a tot crescut în mine de-a lungul zilei. Sentimentul că timpul meu aici se apropie de sfârşit. Că, la un moment dat, în viitorul nu foarte îndepărtat, am să mă transfer într-un alt mediu. Am să accept o provocare mai mare. Ca să văd de ce sunt în stare.

Surprind privirea lui Robert şi am bizara convingere că şi-a dat seama ce gândesc. Aşa că îmi iau imediat ochii de la el şi-i aţintesc asupra şemineului în stil Adam, cu cele două scoici uriaşe aduse de Sir Walter Kendrick din Polinezia. Aici ne strângem în fiecare an pentru ceremonia Ciorapilor de Crăciun, iniţiată de doamna Kendrick pentru angajaţii muzeului. Patroana ne pregăteşte mici cadouri şi prăjituri speciale cu marţipan...

Brusc, mă cuprinde tristeţea. *Dumnezeule*, locul ăsta, cu toate ciudăţeniile şi tradiţiile lui, chiar îţi intră pe sub piele! Totuşi nu poţi să rămâi undeva o veşnicie doar de dragul tradiţiei, nu-i aşa? Nu poţi să te blochezi undeva doar din motive sentimentale.

Oare asta simte şi Dan în ce mă priveşte?

Oare sunt un motiv sentimental?

Iarăşi simt că mi se umezesc ochii. A fost o zi atât de grea, că nu ştiu dacă sunt în stare să mă mai controlez.

— Dacă nu vă deranjează, eu o să plec, le spun celor doi, cu vocea răguşită. O să vă trimit câte un e-mail cu rezumatul discuţiei noastre. E... pur şi simplu, cred că trebuie să mă duc acasă.

— Fireşte, Sylvie! îmi răspunde doamna Kendrick. Du-te şi să ai o seară minunată! Şi, încă o dată, bravo!

Patroana bate din nou din palme.

Ies din bibliotecă, însoţită de Robert.

— Eşti bine? se interesează el cu glas scăzut.

Iar eu îl blestem că e atât de receptiv.

— Da. Oarecum. Adică nu prea.

Mă opresc lângă scară şi Robert se uită la mine de parcă ar vrea să-mi mai spună ceva.

— Ce-a făcut? mă întreabă în sfârşit.

Totul e atât de cu susul în jos, că-mi vine să râd. Numai că nu e nimic de râs. Ce-a făcut Dan? A muncit pe brânci pentru familia mea, fără să primească nici măcar un mulţumesc, iar eu i-am spus că e marcat de inferioritatea lui, că e un „clişeu nenorocit" şi l-am îndepărtat de mine.

— Nimic. N-a greşit cu nimic. Cu nimic. Iartă-mă! Mă pun din nou în mişcare. Trebuie să plec.

Mergând pe strada noastră, mă simt amorţită. Dezumflată. Toată adrenalina de peste zi s-a evaporat. O vreme am fost distrasă de *agitaţia acţiunii*, de *dorinţa de schimbare* şi de *luarea de decizii*. Dar acum toate chestiile astea mi se

par foarte îndepărtate. Lipsite de importanţă. Un singur lucru mi se pare important. Un singur om. Şi nu ştiu unde e Dan, ce gândeşte şi ce ne rezervă viitorul.

Nici măcar fetele nu mă aşteaptă acasă. Le-aş fi strâns cu putere la piept, le-aş fi ascultat povestioarele, glumele şi problemele, le-aş fi citit din cărţile lor, le-aş fi gătit şi, în felul ăsta, m-aş fi concentrat pe altceva. Dar gemenele sunt plecate cu Karen la o petrecere aniversară.

Merg preocupată, ca prin ceaţă, fără să observ ce se întâmplă în jur – însă, apropiindu-mă de casă, mă concentrez pe realitate, îngrijorată. În faţa locuinţei lui John şi a lui Owen e o ambulanţă. Doi paramedici îl ridică pe Owen din scaunul cu rotile. Bietul de el pare mai fragil ca oricând. Din nas îi iese un tub mic de plastic.

— O, Doamne!

Dau fuga la John, care tot încearcă să pună o mână pe braţul lui Owen, fiind respins cu blândeţe, dar cu fermitate, de paramedici.

— Ce s-a întâmplat?

— Owen nu se simte bine, îmi răspunde John.

În vocea lui se simte parcă o notă de avertisment şi-mi dau seama că nu vrea să mai audă întrebări de genul Ce? Cum? Când?

— Îmi pare rău! spun. Dacă pot să fac ceva...

Chiar în clipa când rostesc cuvintele, realizez cât de goale sunt. Cu toţii le repetăm, dar ce înseamnă de fapt?

— Eşti foarte amabilă. Pe chipul lui John aproape că se iveşte un zâmbet – dar nu chiar. Eşti într-adevăr foarte amabilă.

Apoi John intră în casă, pe urmele lui Owen şi ale paramedicilor. Îi privesc înfiorată, nevrând să fiu vecina băgăcioasă care se holbează, dar nici vecina insensibilă care le întoarce spatele.

Stând în stradă, îmi dau seama că, de fapt, e ceva ce aș putea să fac. Alerg în casă, intru în bucătăria pustie și tăcută și mă apuc să cotrobăi prin frigider. De curând, am făcut o comandă la supermarket și frigiderul nostru e aproape plin. În plus, sinceră să fiu, eu, una, n-am nici un chef să mănânc.

Umplu o tavă cu un pachet de șuncă, un borcan de guacamole, o pungă cu „pere perfect coapte", două pâini congelate care nu trebuie decât să stea opt minute în cuptor, un borcan cu alune rămas de la Crăciun, un pachet de curmale rămas tot de la Crăciun și o ciocolată. Apoi, ținând tava în echilibru pe un braț, ies pe ușă și mă îndrept spre casa lui John și a lui Owen. Ambulanța a plecat. Totul pare cufundat în tăcere.

Oare să las tava pe pragul ușii de la intrare ca să nu-i deranjez? Nu. S-ar putea ca John și Owen să nu-și dea seama că e acolo decât mâine și, între timp, vulpile să facă totul bucăți.

Apăs scurt pe butonul soneriei și, când John îmi deschide ușa, îmi compun o expresie de vinovată. Remarc imediat că ochii profesorului sunt înroșiți de plâns. Înainte nu erau așa. Simt un junghi în inimă și-mi vine să mă retrag imediat, să-l las în pace. Dar acum sunt aici. Așa că-mi drag glasul de câteva ori și-i spun jenată:

— M-am gândit că v-ar prinde bine... Că poate nu te-ai gândit la mâncare...

— Draga mea! Chipul bătrânului se boțește. Draga mea, ești atât de bună!

— Să duc tava în casă?

Pășesc încet, de teamă să nu-l deranjez pe Owen, însă John arată din cap spre ușa închisă a sufrageriei și-mi spune:

— Se odihnește.

Pun tava pe blatul din bucătărie și bag lucrurile care trebuie să stea la rece în frigider – așa observ cât de gol e. O s-o cooptez și pe Tilda în povestea asta. O să avem grijă amândouă ca John și Owen să aibă mereu de mâncare.

Când termin, mă întorc și-l văd pe John pierdut în visare. Aștept într-o tăcere îngrijorată, pentru că nu vreau să-i tulbur gândurile.

— Fiica ta, pare să-și revină brusc John. Cred că și-a lăsat... un iepuraș. Mic... alb... cu urechi mari... Profesorul îmi descrie iepurele cu gesturi vagi. Nu e dintr-o rasă pe care s-o cunosc...

— A! Te referi la un iepuraș din Sylvanian Families. Îmi pare rău. Își lasă jucăriile peste tot.

— Ți-l aduc imediat.

— Merg eu să-l iau.

Îl urmez până în seră, unde găsim într-adevăr unul dintre iepurii Sylvanian al Tessei stând, complet anapoda, printre rândurile de ghivece cu ferigi. Când îl iau, văd că John e pierdut din nou în gânduri, de data asta cu privirea ațintită asupra uneia dintre plante. Îmi amintesc un lucru pe care mi l-a spus Tilda, zilele trecute. Mi-a spus că l-a căutat pe John pe Google și așa a aflat că, datorită cercetărilor lui asupra plantelor, s-a făcut o mare descoperire în domeniul terapiei genetice – o descoperire care ar putea să ajute milioane de oameni. (Habar n-am în ce fel, dar... iată!)

— Munca ta de-o viață e fantastică! O mare realizare, mă aventurez să remarc, vrând să-i spun ceva optimist.

— A, munca mea n-o să fie niciodată încheiată, îmi răspunde John, aproape amuzat. Chipul i se îmblânzește și-l văd cum, cu un gest tandru,

frământă o frunză între degete. Minunile astea n-o să-şi dezvăluie niciodată toate secretele. Tot învăţ despre ele de când eram copil. De fiecare dată când le privesc, mai învăţ ceva. Şi, prin urmare, le iubesc şi mai mult. John mută cu delicateţe un ghiveci, mângâind frunzele plantei. Sunt nişte miracole în miniatură. Cam ca oamenii.

Nu sunt sigură dacă John vorbeşte cu el însuşi sau cu mine, însă fiecare cuvânt pe care-l rosteşte mi se pare o picătură din Elixirul Înţelepciunii. Aş vrea să-l mai ascult. Aş vrea să-mi dea răspunsul la toate întrebările vieţii.

— Nu ştiu cum... Mă opresc, scărpinându-mi nasul şi trăgând în piept parfumul de pământ şi de verdeaţă al plantelor. Mă inspiri, John. Dan şi cu mine avem... Înghit cu noduri. Mă rog, nu contează. Vreau doar să ştii că mă inspiri. Cincizeci şi nouă de ani. Mă uit drept în ochii lui. Cincizeci şi nouă de ani în care să-l iubeşti pe un om. Asta e ceva. E o realizare.

John tace câteva clipe, plimbându-şi absent mâinile printre ferigi, cu ochii pierduţi în depărtare, gânditori.

— Eu mă trezesc devreme, spune profesorul într-un târziu. Aşa că îl văd pe Owen cum se trezeşte în fiecare dimineaţă. Şi-n fiecare dimineaţă descopăr ceva nou. Lumina îi cade pe chip într-un fel anume sau i-a venit o idee nouă, ori îmi povesteşte ceva ce şi-a amintit... Iubirea înseamnă să găseşti pe cineva infinit de fascinant. John pare să se piardă iar în gânduri, dar îşi revine. Aşa că... iubirea nu e o realizare, draga mea. Îmi zâmbeşte cu blândeţe, cu bunătate. E, mai curând, un privilegiu.

Mă uit la el, înecată de emoție. Mâinile profesorului tremură când își rearanjează ghivecele. Pe unul îl răstoarnă, apoi îl ridică la loc – îmi dau seama că nu prea știe ce face. Mi-l amintesc pe Owen așa cum l-am văzut cu puțin timp în urmă – palid și împuținat, cu tubul în nas – și brusc mă cuprinde o frică îngrozitoare că starea lui e gravă, foarte gravă.

Din impuls, iau mâinile lui John într-ale mele și le țin așa până când simt că s-au liniștit.

— Dacă vreodată ai nevoie să vorbești cu cineva, îi spun. Să te ajutăm. Să te ducem cu mașina. De orice. Suntem aici.

Profesorul dă din cap, în semn că a înțeles, și-mi strânge mâinile.

Apoi intrăm în casă, unde eu pregătesc două cești cu ceai – fiindcă ăsta e un alt lucru pe care pot să-l fac pentru el. Când plec, promițându-i că mă întorc mâine, nu mă gândesc decât la Dan. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să comunic cu Dan. Chiar dacă e încă în Devon. Chiar dacă nu are semnal la telefon. Chiar dacă discuția ar fi, de fapt, un monolog.

Intru în casa noastră și imediat pun mâna pe telefon. Formez numărul soțului meu și mă așez pe prima treaptă de jos a scării, disperată să-l anunț pe Dan că știu, disperată să-l fac să înțeleagă... ce anume?

— Dan, spun după ce aud semnalul sonor. Eu sunt. Îmi pare atât de rău. Înghit cu greutate, fiindcă îmi simt gâtlejul plin de noduri. Eu doar... Aș vrea... Vreau...

O, Doamne! E groaznic! De ce sunt așa de al naibii de *incoerentă*? John, cu toate grijile lui, reușește să sune ca un poet elegiac, în vreme

ce eu mă poticnesc în cuvinte ca o idioată. Închid, formez din nou numărul și încep alt mesaj vocal.

— Dan. Îmi înghit nodurile din gât. Eu sunt. Te-am sunat doar ca să-ți spun...

Nu. Mă exprim ca Stevie Wonder. *Prost*. Închid telefonul și încerc din nou.

— Dan, eu sunt. Adică știai asta, nu? Fiindcă ai văzut *Sylvie* pe ecran. Ceea ce înseamnă că asculți un mesaj de la mine. Ceea ce presupun că e un semn bun...

Ce naiba tot bat câmpii? Închid înainte să ajung să vorbesc ca o cretină împiedicată și formez numărul soțului meu a patra oară.

— Dan. Te rog, nu lua în seamă mesajele dinainte. Scuze. Nu știu ce încercam să spun. Ce *încerc* să spun este... Fac o pauză, chinuindu-mă să-mi limpezesc gândurile. Păi, cred că vreau să spun că nu mă gândesc decât la tine. Unde ești. Ce faci. Ce gândești. Fiindcă nu mai știu. Nu mai am nici cea mai vagă idee. Vocea îmi tremură și aștept câteva secunde să mă calmez. E ironic, bănuiesc, pentru că, odinioară, credeam că te cunosc *prea bine*. Dar acum... Din senin, o lacrimă mi se rostogolește pe obraz. Mă rog. Mai presus de orice, Dan... și nici măcar nu știu dacă-mi asculți mesajul... dar, mai presus de orice, am vrut să-ți spun...

Ușa se deschide, iar eu mă sperii așa de tare, că scap telefonul din mână. Șocată, mă gândesc: Dan? *Dan?*

Dar e Karen, cu adidași, o pereche de căști în urechi și rucsacul de ciclistă.

— A, salut, îmi spune bona, surprinsă să mă vadă stând pe scară. Mi-am uitat iPad-ul. Mamă, Sylvie, *părul* tău!

— Da. Părul meu, zic uitându-mă la ea nedumerită. Ia stai, nu trebuia să fii cu fetele?

— Sunt cu Dan, îmi răspunde fata relaxată, apoi, văzându-mi reacţia, expresia i se schimbă. Aoleu! Nu trebuia să-ţi zic? Dan a venit pur şi simplu şi mi-a spus că le duce el pe fete la petrecere.

— Dan e aici?

Inima îmi bate atât de tare, că abia de mai respir.

— E aici? Unde? *Unde?*

— În parcul Battersea, îmi spune Karen, privindu-mă ciudat. La Climb On? Ştii, chestia aia de escaladă?

Picioarele mi s-au pus deja în mişcare. M-am ridicat de pe scară. Trebuie să mă duc acolo.

17

Parcul Battersea este unul dintre motivele pentru care ne place sud-vestul Londrei. E un spaţiu fantastic – uriaş, înverzit, plin de activităţi. Afară s-a lăsat seara şi e plăcut. Ajungând la poarta parcului, văd o mulţime de oameni ieşiţi să se relaxeze – se plimbă pe jos şi cu rolele, merg cu biciclete normale sau recumbent şi, ceva mai în depărtare, joacă tenis. Toată lumea e destinsă şi zâmbeşte. Numai eu, nu. Eu sunt disperată. Eu nu zâmbesc. Eu sunt o femeie în misiune.

Nu ştiu ce mă propulsează – poate un fel de forţă a căsniciei în criză care-ţi face toţi muşchii să explodeze de energie? În orice caz, o iau la picior pe lângă cei ieşiţi să alerge, clătinându-mă în pantofii mei negri cu tocuri înalte, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată. Plămânii mi-au luat foc, iar pe unul dintre călcâie am făcut o băşică, însă cu cât mă doare mai rău, cu atât mai repede alerg. Nu ştiu ce-o să-i spun lui Dan când o să-l găsesc. Nu ştiu dacă voi fi în stare să însăilez măcar o frază – tot ce am la îndemână sunt cuvinte disparate care-mi trec prin minte, în timp ce alerg. *Iubire. Pentru totdeauna. Te rog.*

— Auuu!

Brusc, fără vreun avertisment, simt ceva ca o zguduitură puternică și mă prăbușesc la pământ, julindu-mi dureros obrazul de asfalt.

— Auu! Auu!

Izbutesc să mă ridic și văd un băiețel cu o bicicletă recumbent, care, evident, tocmai s-a izbit de mine și nu pare să aibă nici o remușcare.

— Ne scuzați! îmi strigă o femeie care aleargă spre noi. Josh, ți-am zis să ai grijă când mergi cu bicicleta... Femeia se uită la fața mea îngrozită. Vai de mine, te-ai tăiat la frunte. Ar trebui să te vadă un doctor. Există oare vreun punct de prim ajutor în parc?

— E-n regulă, îi spun cu voce răgușită și o rup din nou la fugă.

Acum simt și eu că-mi curge sânge pe față. Dar nu contează. O să găsesc mai târziu un plasture.

Climb On e un mega loc de joacă pentru copii, plin cu frânghii, scări de funie și poduri mișcătoare oribil de periculoase. Doar văzându-l în depărtare simt că mi se strânge stomacul. De ce naiba ai da o petrecere aici? Ce-i în neregulă cu activitățile sigure la nivelul solului?

Apropiindu-mă de locul de joacă, îl zăresc pe Dan. Stă pe un pod aflat sus, lângă un turn, împreună cu alți tați, toți echipați cu căști de protecție. Dar în vreme ce restul taților râd, Dan pare să nici nu bage în seamă petrecerea. Stă cu ochii ațintiți înainte, cu chipul întunecat și cu fruntea încruntată.

— Dan! îl strig însă locul e plin de copii gălăgioși și soțul meu nu se întoarce. Dan! *Dan!* țip atât de tare, că vocea mi se frânge. Dar el tot nu mă aude. N-am de ales. Ocolesc bariera de la intrare și, neluând în seamă strigătele

taxatorului, alerg spre locul unde l-am văzut pe Dan, îmi arunc pantofii din picioare şi încep să mă caţăr pe o scară monstruoasă de funie, ce duce la platforma pe care stă soţul meu. Nici măcar nu mă gândesc la ce fac. Pur şi simplu mă căznesc să ajung la Dan în singurul fel posibil.

Abia când ajung la vreo trei metri deasupra pământului realizez ce fac. O, Doamne! Nu! Nu pot... Nu!

Degetele îmi îngheaţă pe funii. Respiraţia mi se accelerează. Mă uit în jos, spre pământ, şi simt că-mi vine să vomit. Până la Dan mai trebuie să urc încă vrei şase metri. Nu pot să mă opresc aici. Dar nu sunt în stare să mă mai clintesc din loc. Totuşi trebuie să mă pun în mişcare.

— Hei! îmi strigă o voce furioasă de la nivelul solului.

— Cine eşti? Ai fost invitată la petrecere? Îţi trebuie cască!

Nu ştiu cum, mă forţez să mai urc o treaptă. Ochii mi s-au umplut cu lacrimi. Nu te uita în jos. Nu te uita. Mai urc încă o treaptă. Scara de funie se clatină periculos şi, brusc, din gât îmi scapă un scâncet.

— Sylvie? *Sylvie?* îmi ajunge la urechi vocea lui Dan. Ce *mama naibii...*

Ridic privirea şi-l văd pe Dan uitându-se la mine de parcă nu i-ar veni să creadă.

— Avem nevoie de un responsabil, spune cineva de jos. Gavin, tu eşti responsabilul de tură. Urcă tu după ea!

— Nu urc eu după ea! răspunde o voce indignată. Oricum trebuie să folosim scara de urgenţă. Jamie, scoate scara de urgenţă!

Fiecare fibră din corp mă imploră să mă opresc. Capul mi se învârte. Totuşi, nu ştiu cum, mă forţez să urc în continuare, treaptă după treaptă, din ce în ce mai sus, fără să mă gândesc că sunt la şase metri deasupra pământului. Şapte metri! Şi că n-am ham de siguranţă. Nici cască de protecţie. Că, în cazul în care cad... Nu! Încetează! Nu te mai gândi că poţi să cazi! Urcă în continuare!

Îmi dau seama că în jurul meu s-a făcut linişte. Probabil că toată lumea se uită la mine. Oare se uită şi gemenele? Palmele au început să-mi transpire. Respir sacadat şi dureros.

Acum platforma e foarte aproape. Mai am doar câteva trepte de urcat. Însă, din senin, mă simt din nou zduduită. Picioarele îmi tremură atât de tare, că mă panichez. Nu pot să-mi mai controlez membrele. Nu sunt în stare să ajung la platformă. O să cad, o să cad, cum să *nu* cad?

— Mai ai puţin, aud brusc vocea lui Dan. Vocea lui fermă. Familiară. Ceva de care să mi se agaţe mintea. Mai ai puţin, îmi repetă soţul meu. N-o să cazi. Încă un pas. Pune mâna pe platformă. Aproape c-ai ajuns, Sylvie, aproape c-ai ajuns.

Şi, dintr-odată, am ajuns! Mâna puternică a lui Dan mă trage în sus. Mă prăbuşesc pe platforma din lemn şi preţ de câteva clipe zac nemişcată. În sfârşit, ridic capul şi-l văd pe Dan care mă priveşte atât de încruntit, că-mi vine să râd, numai că nu pot, fiindcă lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji.

— Ce mama naibii ai făcut? mă întreabă Dan şi mă înşfacă de umeri cu atâta putere, că icnesc speriată. Ce mama naibii ai făcut? Sylvie, ai fi putut să... Ce ai *făcut*?

Dan se holbează la mine cu o expresie îngrozită. Presupun că sunt, într-adevăr, o apariţie aşa, cu părul tuns scurt şi sângele picurându-mi pe faţă.

— Ai vrut să-mi faci o surpriză? Sau să mă şochezi? Sau să-mi provoci un infarct? Ăsta e *adevărat*? Îmi atinge obrajii şi, când vede că se murdăreşte de sânge pe degete, Dan pare şi mai stupefiat. Doamne Dumnezeule!

— N-am vrut să-ţi fac o surpriză, reuşesc să-i explic, gâfâind încă. Nu asta am vrut. Am... pur şi simplu, trebuia neapărat să te văd. N-ai primit mesajele mele?

— Mesajele? Mâna lui Dan se îndreaptă automat spre buzunar. Nu. Mi s-a stricat telefonul. Sylvie... ce *faci* aici? Ai rău de înălţime. Dan se uită la pământul aflat de nouă metri sub noi, apoi iar la mine. Tu nu urci nici pe o scară normală!

— Păi, îi spun, masându-mi obrajii năclăiţi de sânge. Se pare că de data asta am reuşit.

— Dar... faţa ta. Şi părul. Ce s-a *întâmplat*? Sylvie, ce mama naibii... Brusc, Dan se întunecă la faţă. Ai fost atacată?

— Nu, clatin eu din cap. Nu. Părul mi l-am tăiat singură. Dan, ascultă-mă. Am aflat. De... Trebuie să-i spun totul repede. *Ştiu*.

— „Ştii"?

Pe chip i se iveşte expresia reţinută pe care o cunosc atât de bine, ca şi cum ar fi gata să-mi evite întrebările. În clipa asta îmi dau seama câte lucruri mi-a ascuns Dan. Sub ce presiune constantă a trăit. Nu mă mai mir că s-a săturat.

— *Ştiu*, da? Crede-mă. Am aflat.

Ceilalţi taţi care stăteau pe aceeaşi platformă cu Dan au pornit, plini de tact, spre platforma

de tiroliană, unde toți copiii, printre care și gemenele noastre, s-au adunat împreună cu liderii de grup, toți îmbrăcați în tricouri cu logoul parcului. Eu și Dan suntem singuri.

— Ce știi, exact, Sylvie? mă întreabă, prudent, Dan.

Dorința lui de-a mă proteja, chiar și acum, îmi umezește din nou ochii. Mă uit la el, cu gândurile învălmășindu-mi-se în minte. Ce știu, exact? Nimic, așa mi se pare în cea mai mare parte a timpului.

— Știu că nu ești omul care am crezut că ești. Mă uit în ochii lui albaștri, cu expresia lor reținută, încercând să-mi dau seama ce se ascunde dincolo de ei. Ești mult, mult mai complex decât am realizat vreodată. Brusc, mă simt strangulată de emoție, dar îi dau înainte. Știu ce ai făcut, Dan. Știu toate secretele. Am aflat de tatăl meu. De Joss Burton. De tot. Am citit e-mailurile. Trag adânc aer în piept. Știu că tata a fost un mincinos și un ticălos.

Dan se cutremură vizibil și mă țintuiește cu privirea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— *Ce* ai spus?

— Tata a fost un mincinos. Și un ticălos.

Vorbele mele plutesc în aer în tăcerea care s-a așternut între noi. Nu l-am mai văzut niciodată pe Dan atât de explodit. Cred că a amuțit. Dar nu-i nimic. Fiindcă eu mai am și altele de spus.

— Am trăit într-o bulă. Înghit cu noduri. O bulă protectoare, cu atmosferă controlată. Care acum s-a spart. Iar elementele naturii au dat buzna înăuntru. Și e... incitant.

Dan dă încet din cap.

— Văd. Chipul tău. E altfel.

— În sens negativ?

— Nu. În sens *real*. Arăţi mai *reală*. Mă studiază, parcă încercând să identifice diferenţele. Ochii. Expresia. *Părul* tău.

Ridic o mână şi-mi ating ceafa dezgolită. Mă simt ciudat. Expusă. Dar mă simt şi ca un om nou.

— Prinţesa Sylvie a murit, spun brusc şi probabil că e ceva în tonul meu, fiindcă Dan dă din cap cât se poate de serios.

— De acord.

Dintr-odată, observ că o scară extensibilă e sprijinită de platforma pe care ne aflăm. Câteva clipe mai târziu, un tip la vreo douăzeci şi ceva de ani apare în capătul ei, cu o cască în mână. Când îmi vede faţa însângerată, se trage înapoi, îngrozit.

— V-aţi rănit în incinta parcului nostru? Are o voce subţirică şi pare speriat de moarte. Fiindcă nu sunteţi un client autorizat, nu vi s-a făcut instructajul de sănătate-şi-siguranţă, nu purtaţi casca omologată...

— E-n regulă, îl întrerup eu. Nu m-am rănit în incinta parcului.

— Bine.

Tipul se uită la mine dezaprobator şi-mi întinde casca.

— Toţi clienţii trebuie să poarte căşti în orice moment. Toţi clienţii trebuie să se înregistreze înainte de-a utiliza orice instalaţie şi trebuie să fie echipaţi cu ham.

— Scuze, zic, spăsită.

Iau casca şi mi-o pun pe cap.

— Vă rog să coborâţi de pe instalaţie, adaugă tipul cu un ton atât de dezaprobator, că-mi vine să chicotesc. Neîntârziat.

Neîntârziat? Arunc o privire spre Dan, care văd că abia se abţine să râdă.

— Bine, îi răspund. O să cobor. Mă uit la scara extensibilă şi simt că-mi vine iar să vomit. Într-un minut.

— Pot să-ţi arăt o cale mai uşoară de-a coborî, îmi spune Dan. Asta dacă nu cumva vrei să te arunci cu capul înainte pe scara de funie?

— Nu azi, îi răspund pe acelaşi ton serios. Altă dată.

Îl urmez pe soţul meu peste un pod din frânghii, până la o platformă aflată la un nivel inferior. Picioarele îmi tremură violent, într-un fel de stare posttraumatică. De fiecare dată când mă uit în jos, îmi vine să vomit. Dar, când Dan se întoarce şi se uită la mine, îi zâmbesc veselă. Nu ştiu cum, însă reuşesc să înaintez. În minte îmi tot răsună dictonul *vincit qui se vincit*. Iese învingătoare cea care se învinge pe ea însăşi.

Apoi coborâm o scară care nu-mi pune mari probleme şi, curând, ajungem pe pământ.

Sunt foarte, *foarte* fericită. De fapt, aproape că-mi vine să îmbrăţişez pământul, atât sunt de plină de gratitudine.

Nu c-aş recunoaşte asta faţă de cineva.

— OK! Dan să răsuceşte brusc spre mine. Acum, că am ajuns pe pământ şi nu mai poţi să te sperii şi să cazi, te întreb din nou: ce *mama naibii* ai făcut? Îi văd ochii măriţi şi-mi dau seama că e sincer panicat.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta, cu părul tău..., numără el pe degete. Cum ai aflat de tatăl tău? Te las două nopţi singură şi se dezlănţuie iadul.

Două nopţi? Mie mi se pare c-a trecut o veşnicie.

— Mi-am dat seama că mă minţi şi că nu pleci la Glasgow, îi răspund şi un val familiar

de suferință trece peste mine. Am crezut că te duci la... Am crezut că m-ai părăsit. Doar mi-ai zis că ai nevoie de spațiu, că simți nevoia să evadezi...

— O, Doamne! Da, recunoaște Dan închizând ochii.

Da, n-am vrut să spun lucrurile astea. Pur și simplu... Face o pauză, iar eu aștept continuarea, înfricoșată. Totul ajunsese să fie...

Dan face o nouă pauză și ridică ochii spre cer.

Nu sunt în stare să-i termin fraza într-o sincronizare și o suprapunere perfecte. Sylvie Paranormala, care le știa pe toate, a dispărut. Iar acum, că adrenalina cățărării la nouă metri deasupra pământului s-a risipit, mă văd pe mine și pe Dan așa cum suntem în realitate: un cuplu căsătorit, din sud-vestul Londrei, care a ajuns într-un impas existențial. Pe care încearcă să-l rezolve. Un cuplu care încearcă să-și regăsească drumul. Dar încă n-a reușit.

— Știu că ai trăit un „coșmar veșnic", îi spun în sfârșit. Mi-a explicat Mary Holland.

— Ei, „coșmar" e probabil un termen prea dur. Dan își masează fața. Dintr-odată pare obosit. Dar veșnic e. Mama ta mă pisează absolut în fiecare zi. Primesc e-mailuri de la avocați, de la agentul lui Joss Burton... Cartea o să fie publicată. Și lumea o să vuiască. Joss e o tipă importantă și nu știu dacă de data asta mai reușesc s-o conving să renunțe la episodul cu tatăl tău, Sylvie.

Pare atât de tulburat, încât îmi dau seama c-ar trebui să-i spun ceva care să-l consoleze, însă furia mea mocnită e mult prea puternică și nu mă pot abține să-l întreb:

— Şi de ce nu mi-ai *spus*?

Fiindcă Dan a fost cel care mi-a ascuns o mulţime de lucruri, care a creat fisuri în căsnicia noastră, care dădea întruna pagina când încercam să citesc povestea întreagă.

— Trebuia să-mi spui de la început. Imediat ce te-a abordat tata, trebuia să zici: „Nu putem să nu-i spunem lui Sylvie!". Atunci situaţia ar fi fost complet diferită.

Nu pot să-mi reprim tonul acuzator. În mintea mea s-a dezvoltat un întreg univers paralel, în care mi s-a spus totul de la început, iar situaţia asta ne-a făcut pe mine şi pe Dan mai puternici, în loc să ne despartă.

— Trebuia să-ţi *spun*? Dan se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă. Aproape furios. Sylvie, ai măcar cea mai vagă idee... În primul rând, taică-tu m-ar fi omorât. Totul a fost ţinut secret de toată lumea. Nici măcar mama ta n-a vrut să ştie ce se întâmplă. Şi tot ce am încercat să facem, non-stop, a fost să limităm dezastrul. Să-i punem capac. Tatăl tău voia să obţină *un titlu nobiliar*, pentru numele lui Dumnezeu!! A insistat să nu afle nimeni despre scandalul acesta, cu atât mai mult fiică-sa. Şi era cât se poate de serios în privinţa asta. Îţi închipui cât de furios era?

Se opreşte o clipă, iar eu încuviinţez din cap, fără un cuvânt. Încă-mi mai amintesc furia paroxistică din ochii tatei. Care niciodată n-a avut legătură cu mine, prinţesa lui, ci cu alţii. Mi-l imaginez pe tata prins în capcana acestui posibil scandal... Da, îmi închipui furia despre care vorbeşte Dan.

— Pe urmă, când eram în mijlocul negocierilor... a survenit accidentul. Şi tatăl tău a murit.

Soţul meu se opreşte brusc şi îl văd cum, amintindu-şi de şocul trecut, se cutremură din nou. Or, atunci, n-am avut cum să-ţi spun nimic.

— Ba da, trebuia să-mi spui, insist eu. Ar fi fost momentul perfect.

— Sylvie, tu n-ai făcut faţă situaţiei nici aşa! explodează Dan enervat. Îţi *aminteşti* cum erai în perioada aia? Îţi dai seama cât de îngrijorat am fost? Erai în ultimul hal! Dacă m-aş fi apucat atunci să-ţi spun „Hei, ştii ceva? Taică-tu pe care l-ai adorat. Din cauza căruia suferi enorm. Ei, se pare că a profitat de o fată de şaişpe ani. Sau poate nu". Dan îşi frământă faţa cu mâinile. Adică, Doamne Dumnezeule! Tu aveai o cădere psihică, maică-ta era pe altă planetă şi eu ce trebuia să fac? Ce *trebuia* să fac? mă întreabă deschis, cu chipul mai încordat şi mai aricios ca niciodată. Văd în el anii lungi de stres şi chin care s-au acumulat. Văd toate hotărârile cu care a trebuit să se lupte. Absolut singur.

— Îmi pare rău, spun domolită. Ştiu. Ai făcut cum ai crezut că e mai bine. Şi-mi dau seama că ai făcut totul din iubire pentru mine. Dar, Dan... ai fost prea protector.

Văd că soţul meu îmi interpretează vorbele ca pe o palmă peste obraz. În tot timpul ăsta a crezut că proceda corect; că se purta cavalereşte; că alegea cea mai bună soluţie. Îi e greu să audă acum că a greşit.

— Poate, îmi răspunde după câteva clipe.

— Ai fost, insist eu. Şi vreau să încetăm să mai vorbim despre „episodul" meu. Trebuie să acceptăm că suferinţa e ceva normal. Că toată lumea trebuie să treacă în viaţă peste tot felul de nenorociri. Că a încerca să le bagi sub preş

sau să pretinzi că suferința e o boală nu-i o strategie bună. Cel mai bine e să recunoști că suferi. Să-ți gestionezi suferința. Cel mai bine e să ne curățăm de suferință împreună.

Brusc, în minte îmi apare o imagine: eu și Dan măturând umăr la umăr, încinși și asudați, dar hotărâți să scăpăm de suferință. Nu e cea mai romantică imagine, nu e imaginea căsniciei pe care o vezi pe Hallmark... dar eu așa vreau să fim împreună.

Îl văd pe Dan digerând ce i-am spus – sau măcar încercând. Probabil că o să-i ia ceva vreme.

— Bine, spune el în sfârșit. Poate că ai dreptate. Apoi expresia i se schimbă, devenind puțin mai tensionată. Ai văzut ce-a scris Joss?

— În mare, îi răspund cu privirea în pământ.

Întrebarea cea mai importantă plutește în aer. Știu că Dan nu o s-o pună niciodată, așa că trebuie s-o pun eu. Trag aer în piept, pregătindu-mă pentru răspunsul lui, oricare ar fi el.

— Crezi că e adevărat?

Chipul i se întunecă instantaneu, ca o scoică ce se închide.

— Nu știu, îmi răspunde pe un ton distant. E cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Și a trecut mult timp. Probabil că nici nu merită să speculăm pe tema asta.

— Dar tu ai citit tot ce-a scris Joss. Îi studiez chipul, străduindu-mă să-l citesc. Tu ce *crezi*?

Dan are o mină și mai chinuită.

— Nu-mi place să discut despre asta cu tine. E...

— Sordid, spun eu pe un ton plat. Nu așa trebuia să fie familia mea. Noi trebuia să fim familia de aur, familia perfectă, nu-i așa?

Dan tresare, dar nu mă contrazice. Doamne, ce perspectivă distorsionată a avut asupra familiei mele! Brunch-uri ridicole cu mami. Nenumărate vizionări ale DVD-ului cu tati, bărbatul chipeş, bărbatul de aur. Şi, în tot timpul ăsta, soţul meu s-a luptat cu diverşi avocaţi ca să ne ascundă rufele murdare.

— O să citesc toate dosarele, îl anunţ. Tot ce a scris Joss, tot ce a spus. Cuvânt cu cuvânt.

Dan pare îngrozit.

— Nu e o idee bună...

— Ba asta o să fac, i-o retez eu. Trebuie să ştiu. Nu-ţi face griji, n-o s-o iau razna. Ştii că Joss a fost „Lynn"? adaug cuprinzându-mi umerii cu braţele. Părinţii mei m-au minţit.

— Ştiu, îmi răspunde Dan strâmbându-se. Asta a fost partea cea mai înfiorătoare. Să te ascult povestind despre prietena ta imaginară, când ştiam... Soţul meu clatină din cap. Asta a fost cel mai cumplit.

— Toată copilăria m-am simţit vinovată din cauza lui Lynn. Mi-a fost ruşine, n-am ştiut ce să cred şi m-am simţit o proastă. Amintindu-mi, maxilarul mi se încordează. Şi pentru asta n-o să-l iert niciodată. *Niciodată.*

Rostesc cuvintele cu ură şi, când ridic ochii, văd că Dan mă priveşte îngrijorat.

— Sylvie, nu exagera! Nu cădea în extrema cealaltă. Ştiu că toate chestiile astea sunt şocante. Totuşi a fost tatăl tău. Nu uita asta, da? L-ai iubit, da?

Îmi scrutez sentimentele. Faţă de tati. Aştept să fiu copleşită de familiarul torent de suferinţă, iubire şi furie pentru că tata a fost luat de lângă noi. Dar acum nu simt nimic. E ca şi cum izvorul ar fi secat.

— Poate că da. Mă uit la un tip pe role care încearcă să meargă cu spatele. Şi poate că, într-o zi, o să-l iubesc din nou. Deocamdată, asta-i tot ce pot să spun. Îi arunc o privire piezişă lui Dan. Niciodată n-am înţeles de ce s-a stricat relaţia dintre tine şi tati. Abia acum am priceput.

Dan îmi zâmbeşte strâmb.

— Credeam că mi-am ascuns perfect sentimentele.

— Nu prea, îi întorc eu zâmbetul. În schimb, în minte, dau filmul anilor înapoi, până la momentul când Dan a descoperit toate lucrurile astea, când a fost târât pe o alee lăturalnică de pe harta familiei noastre, un drum la care nu se aştepta. Cred că a fost groaznic pentru tine.

— N-a fost grozav, îmi confirmă Dan, cu privirea pierdută în depărtare. Ştii, în felul meu, şi eu l-am idolatrizat la început pe tatăl tău. Era un adevărat erou. Aşa că, atunci când au apărut acuzele astea, mai întâi am fost şocat. Am vrut să-l apăr. Am fost *fericit* să-l apăr. Am crezut chiar că, în felul ăsta, o să devenim mai apropiaţi. Până când... Dan râde, dar fără să fie deloc amuzat. Mă rog. Să spunem că... asta nu s-a întâmplat.

Dau din cap, posomorâtă.

— Am citit e-mailurile pe care ţi le-a trimis. Ştiu.

— Nu i-a plăcut că am văzut ce era dincolo de masca lui strălucitoare, spune încet soţul meu. Nu putea să suporte treaba asta.

Ţipetele care se aud dintr-odată ne amintesc de copii, care sunt coborâţi din instalaţie şi duşi într-o încăpere decorată cu baloane. Trecând pe lângă noi, atât Tessa, cât şi Anna fac ochii mari, de parcă ar fi trecut mai multe zile de când nu ne-am văzut.

— Mami, te-ai rănit! exclamă Tessa.

— E o rană mititică, îi strig. O să-mi pun un plasture şi-o să se vindece imediat.

— Uitaţi, el e tăticul meu! E acolo! arată Anna cu mâna spre Dan şi toţi copiii se întorc şi se holbează la noi, de parc-am fi nişte vedete, în ciuda faptului că ne văd la şcoală aproape în fiecare zi şi toţi ceilalţi părinţi sunt şi ei aici.

— Intrăm şi noi cu ele? îl întreb pe Dan, reglându-mi radarul parental. Trebuie să fim şi noi prezenţi la ceai?

— Nu. O să fie în regulă.

Amândoi le facem cu mâna în timp ce stau la rând să intre în camera unde se ţine petrecerea – aproape c-o aud pe Tessa lăudându-se: „Mami *mereu* se caţără pe scări!" –, apoi ne uităm unul la celălalt, ca şi cum am lua-o de la început.

Mă simt de parcă încă un strat al relaţiei noastre ar fi fost curăţat. Privirea reţinută din ochii lui Dan s-a risipit. Acum văd în ei o sinceritate proaspătă. Cu fiecare revelaţie, îl înţeleg mai bine pe Dan; aflu mai multe despre el; *îmi doresc* să aflu mai multe despre el. Vocea lui John îmi răsună în minte: *Iubirea înseamnă să găseşti pe cineva infinit de fascinant.*

El e bărbatul meu. Dan al meu. Soarele din sistemul meu solar. Ştiu că uneori, în trecut, a fost eclipsat de un soare mai mare şi mai strălucitor şi poate că tocmai asta a fost întotdeauna problema noastră. Însă acum nu-mi dau seama cum am putut *vreodată* să-l compar pe tati cu Dan – chiar şi intimitatea propriului creier – şi să-l consider pe soţul meu inferior. Dan e soarele meu. Dan câştigă la absolut toate, toate, *toate* categoriile...

— Sylvie? îmi întrerupe el şirul gândurilor şi abia în clipa aia îmi dau seama că îmi şiroiesc lacrimile pe obraji.

— Scuze, îi spun ştergându-mi faţa. Mă gândeam aşa... Mă rog. La noi.

— A, la *noi*.

Privirile ni se întâlnesc şi, din nou, observ în ochii lui un nou adevăr: o recunoaştere. Legătura dintre noi e diferită. Noi suntem diferiţi. Amândoi.

— Şi-acum? mă aventurez să-l întreb.

— Şaizeci şi opt de ani, minus câteva săptămâni? îmi răspunde Dan într-un târziu, pe un ton indescifrabil. Tot multă vreme.

Dau din cap.

— Ştiu.

— Al naibii de multă vreme! Adică... frate!

— Da.

Preţ de câteva clipe, soţul meu nu mai spune nimic, iar eu aproape că nu mai pot să respir. Apoi Dan ridică ochii spre mine şi-n ei văd ceva care-mi face inima să tresalte şi apoi să se strângă.

— Eu sunt dispus să merg înainte, dacă şi tu eşti.

— Sunt.

Dau iarăşi din cap, fiindcă abia dacă sunt în stare să mai scot vreun sunet.

— Sunt. Absolut.

— Bine, atunci.

— Bine.

Dan ezită puţin, apoi ridică o mână şi-mi atinge cu delicateţe vârfurile degetelor. Pielea începe să mă furnice într-un fel la care chiar nu m-am aşteptat. Ce s-a întâmplat cu terminaţiile mele nervoase? Ce s-a întâmplat *cu mine*? Totul mi se pare complet nou. Imprevizibil. Dan începe să-mi ronţăie degetele, fără să-şi desprindă ochii

dintr-ai mei, iar eu mă uit la el fascinată, dorindu-mi să nu se oprească. Dorindu-mi să ne luăm o cameră undeva. Dorindu-mi să-l redescopăr pe bărbatul ăsta pe care îl iubesc.

— Sylvie? Dan? Veniţi şi voi la ceai? ne strigă veselă şi amândoi tresărim, surprinşi s-o vedem pe mama sărbătoritei, o femeie pe care o cheamă Gill, făcându-ne cu mâna din uşa camerei unde se ţine petrecerea.

— Avem chestii de ciugulit pentru părinţi, Prosecco...

— Poate ceva mai târziu! îi strigă Dan politicos. Cu alte cuvinte, „Nu vezi că suntem ocupaţi?", adaugă el cu voce scăzută, ca să-l pot auzi numai eu.

— Nu mai fi aşa, îi spun cu reproş. Femeia ne oferă Prosecco.

— Nu vreau Prosecco, te vreau pe tine. Acum.

Ochii lui Dan aleargă pe trupul meu cu o lăcomie pe care nu am mai văzut-o de ani buni; cu o înfrigurare care-mi dă fiori. Dan mă prinde de şolduri, respirând greu, şi cred că m-ar lua chiar aici şi acum. Dar suntem în parcul Battersea, la o petrecere pentru copii. Uneori cred că soţul meu uită lucrurile astea.

— Mai avem la dispoziţie încă şaizeci şi şapte de ani şi ceva, îi amintesc. O să găsim alt moment.

— Nu vreau alt moment, îmi şopteşte el şi-şi îngroapă faţa în gâtul meu.

— Dan! îi strig împingându-l. O să ne aresteze poliţia.

— *Bine*, cedează el dând ochii peste cap într-un fel absolut comic. *Bine*. Hai să mergem şi să ne bem paharul cu Prosecco. Tu ai putea să te şi speli pe faţă, adaugă el când pornim încet pe

aleea împodobită cu baloane. Nu că „zombi plin de sânge" n-ar fi un look atrăgător.

— Sau aș putea să-i sperii pe copii, propun eu. Aș putea să fiu clovnul-zombie care vine să-i ciopârțească.

— Îmi place, dă el din cap și cu o mână îmi ciufulește părul de pe ceafă. Și tunsoarea îmi place. Foarte mult.

— Bine.

— *Foarte mult.*

Parcă nu mai poate să-și desprindă mâna de pe ceafa mea. Vocea i s-a preschimbat într-un fel de mormăit și, brusc, mă gândesc: *O, Doamne, Dan e genul de bărbat căruia îi plac femeile cu părul scurt și eu habar n-am avut?*

— Evident, fetelor nu le place absolut deloc, îi spun.

— Ba sigur că le place, pare amuzat soțul meu. Și doamnei Kendrick?

— Nici ei nu-i place. A, asta voiam să-ți mai zic, adaug eu. Mă gândesc să-mi dau demisia.

Dan se oprește brusc și se holbează la mine.

— Bine, spune într-un târziu. Unde e soția mea și ce-ai făcut cu ea?

— De ce? îl întreb privindu-l drept în ochi, provocator. O vrei înapoi?

În minte îmi răsare din nou imaginea acelei Sylvie cu plete de prințesă care trăia într-o bulă. Mi se pare că deja a trecut o veșnicie de când am fost acea Sylvie.

— Nu, îmi răspunde Dan fără cea mai mică ezitare. Poți s-o păstrezi. Asta e versiunea care-mi place mie.

— Și mie.

Dan tot nu și-a luat mâna de pe ceafa mea dezgolită și nici nu vreau să și-o ia. Simt că mă

furnică tot gâtul. Simt că mă furnică tot *trupul*. Ar fi trebuit să mă tund *de mult*.

Am ajuns deja la clădirea cu petrecerea. Aud ţipetele copiilor şi sporovăiala părinţilor şi toate conversaţiile care ne vor înghiţi imediat ce vom intra. Dan se opreşte în pragul uşii, cu degetele pe ceafa mea. Văd ivindu-se pe chipul lui o expresie de profundă concentrare, o expresie încruntită.

— Nu e uşor, aşa-i? îmi spune serios, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie crucială. Căsnicia. Iubirea. Nu sunt *uşoare*.

Când rosteşte cuvintele astea, îmi aduc aminte ce mi-a zis Tilda şi mi se pare că soţul meu şi prietena mea n-au avut niciodată mai multă dreptate.

— Dacă iubirea e uşoară..., ezit câteva clipe. Înseamnă că faci ceva greşit.

Dan se uită la mine în tăcere şi, cu toate că nu mai sunt Sylvie Paranormala, văd emoţiile care i se perindă în privire. O furie veche. Tandreţe. Iubire.

— Ei, atunci înseamnă că noi suntem de-a dreptul maeştri!

Dan mă trage brusc spre el şi mă sărută pasional, aproape feroce – ca şi cum sărutul ăsta ar fi o declaraţie de intenţie. Aproape un jurământ. Apoi, în sfârşit, îmi dă drumul.

— Hai! Hai să bem paharul ăla cu Prosecco!

18

Casa e așezată pe o stâncă. Are niște ferestre uriașe, ce încadrează priveliștea mării, și o canapea foarte mare, în formă de semicerc, îmbrăcată în țesătură de in. În aer plutește un parfum minunat. Stau pe unul dintre capetele canapelei, iar Lynn a luat loc în fața mea.

Jocelyn, adică. Știu că i se spune Joss. Așa îi spun și eu cu voce tare. Dar acum, privind-o, în minte am un singur cuvânt: *Lynn*.

E ca și cum m-aș uita la o imagine Magic Eye. Iat-o pe Joss. Celebra Joss Burton, fondatoarea companiei Maze, pe care am văzut-o pe coperți de cărți și în diverse reviste care au publicat articole despre ea – are aceeași șuviță albă, semnătura ei, și aceiași ochi negri, inteligenți. Și-apoi, strălucind sub toate astea, iat-o pe Lynn. Sau urme din Lynn a mea. Iată-i, în special, zâmbetul. Râsul. Felul cum își încrețește nasul când se gândește. Felul cum își mișcă mâinile când vorbește.

E Lynn. Acea Lynn pe care am inventat-o în copilărie și care acum a prins viață, deși n-a fost niciodată cu adevărat imaginară. E ca și cum i-aș vedea pe Moș Crăciun și pe Zâna cea Bună contopiți în trupul unei femei elegante și, mai ales, reale.

Nu e prima dată când o văd pe Lynn cea de-acum. Prima dată ne-am întâlnit cu o lună în urmă. Totuşi, faptul că sunt aici, cu ea, încă mi se pare ireal.

— Vorbeam cu tine în fiecare zi, îi spun ţinând în mâini o cană cu ceai de muşeţel marca Maze. Îţi povesteam toate problemele mele. Stăteam întinsă în pat, mi te închipuiam şi... pur şi simplu, vorbeam cu tine.

— Şi asta te ajuta?

Joss zâmbeşte în felul acela pe care mi-l amintesc: cu căldură, dar şi cu o urmă de tachinare.

— Da, îi răspund întorcându-i zâmbetul. Întotdeauna mă făceai să mă simt mai bine.

— Asta e grozav. Mai vrei ceai?

— Mulţumesc.

În timp ce Joss îmi umple iar cana cu ceai, arunc o privire către peisajul spectaculos de afară: stânca din care porneşte cerul nesfârşit, de un cenuşiu palid, de decembrie şi marea fremătătoare de dedesubt. Mă testez, intenţionat, şi, spre satisfacţia mea, inima îmi rămâne destul de liniştită. Am urmat un curs complet de terapie şi am exersat o grămadă – niciodată n-o să fiu genul care să danseze relaxată pe frânghie, dar de-acum tolerez mult mai bine înălţimile. *Mult* mai bine.

Şi încă mă mai văd cu terapeuta care m-a ajutat. O dată pe săptămână, bat la uşa ei, nerăbdătoare să stau de vorbă cu ea, conştientă că ar fi trebuit să fac asta de mult. Mai ales că femeia se dovedeşte foarte pricepută şi la discuţii pe alte subiecte. De pildă, despre taţi. Despre prieteni imaginari. Despre presupuse aventuri extraconjugale. Chestii de genul ăsta.

Firește, între timp am citit totul. Mai întâi, am citit *Through the High Maze* din scoarţă-n

scoarță. De două ori la rând. Căutând indicii ascunse printre rânduri. Apoi am mers la sediul Avory Milton și am citit relatarea făcută de Joss despre episodul cu tati. Mi-a luat o dimineață întreagă, fiindcă am simțit nevoia să fac multe pauze. Nu-mi venea să cred ce citesc. Nu voiam să cred ce citesc. Deși *credeam* totul. Și mă uram pentru asta.

Apoi a trebuit să treacă mai multe săptămâni până când informațiile să mi se așeze ca lumea în minte. Iar acum cred...

Ce cred?

Expir. Gândurile mele se învârt în cerc, din ziua în care m-am dus s-o văd prima dată pe Mary Smith-Sullivan.

Cred că Joss e sinceră. Asta cred. Dacă fiecare detaliu e exact n-am cum să știu. Dar Joss e sinceră. Mary Smith-Sullivan nu e la fel de convinsă. Îmi tot spune:

— E cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

Are dreptate și e treaba ei, ca avocată, să-și apere clientul, înțeleg asta.

Însă chestia e că doar cuvintele lui Joss mi se par adevărate. Citindu-i povestea, mici detalii legate de ce spunea tati sau de felul în care se purta mi-au tot sărit în ochi. De fiecare dată îmi ziceam: ăsta e tati! Și: *da*, exact așa era! Apoi m-am trezit întrebându-mă: cum a putut vecina noastră din vacanță, o fată de șaisprezece ani, să-l cunoască atât de bine pe tati? Iar întrebarea asta m-a condus la o singură concluzie logică.

Am ajuns la concluzia asta acum patru luni și în seara aia m-am dus la culcare într-o stare de amorțeală. Nici cu Dan n-am putut să discut despre ea. Dar a doua zi m-am trezit cu mintea

absolut limpede şi, chiar înainte să plec la serviciu, i-am scris o scrisoare lui Joss. Ea mi-a telefonat imediat ce a primit-o şi-am vorbit vreo oră. Eu am plâns. Nu ştiu sigur dacă a plâns şi ea, fiindcă Joss e genul ăla de om foarte calm, care şi-a găsit propriul drum în plin haos. (Ăsta e un citat din *Through the High Maze*.) Însă vocea i-a tremurat. Vocea i-a tremurat cu siguranţă. Mi-a spus că, de-a lungul anilor, s-a gândit mult la mine.

Apoi ne-am întâlnit în Londra şi am băut un ceai împreună.

Amândouă am fost emoţionate, cred, deşi Joss a ascuns-o mai bine decât mine. Dan îmi spusese că, dacă voiam, venea bucuros cu mine, pe post de sprijin moral, dar l-am refuzat. Şi bine am făcut, fiindcă discuţia cu Joss n-ar mai fi fost la fel extraordinară dacă Dan ar fi fost acolo. Joss mi-a dezvăluit că, în toată tărăşenia asta, Dan a fost singurul element pozitiv. Că el a convins-o că relatarea aventurii cu tata nu era necesară în povestea plină de forţă pe care o spunea în *Through the High Maze*, ba chiar că ar fi devalorizat-o.

— Şi ştii ceva, mi-a spus Joss, cu ochii strălucind. A avut dreptate. Îmi dau seama că Dan încerca să-l apere pe tatăl tău, dar argumentul lui a fost valid. Sunt fericită că n-am transformat cartea asta în povestea adolescentei care am fost.

O clipă s-a lăsat tăcerea, iar eu m-am întrebat dacă Joss o să-mi spună că nu are de gând să mai pomenească vreodată episodul cu tati şi că nu trebuie să-mi mai fac griji. Dar apoi ea a scos un teanc gros de hârtii şi, văzându-i privirea îngrijorată, am ştiut în aceeaşi clipă.

— Ăsta e manuscrisul cărții noi, mi-a zis. Vreau să-l citești.

Și l-am citit.

Nu știu cum am reușit s-o fac cu atâta calm. Dacă l-aș fi citit cu câteva luni înainte, fără nici un avertisment, mi-aș fi ieșit din minți. Probabil că aș fi dat cu el de podea. Dar între timp m-am schimbat. Totul s-a schimbat.

— Sylvie, ultimul tău e-mail m-a tulburat, îmi mărturisește Joss punând ceainicul pe masă.

Are un fel de-a vorbi care te liniștește imediat. Spune ceva, apoi face o pauză și lasă cuvintele să respire, astfel încât să te poți *gândi* într-adevăr la ele.

— De ce – cum, mai exact?

Joss își ține cana în mâini și, pentru un moment, întoarce privirea spre mare. Noua ei carte se numește *Into the Wide Open Air*[1] și, în clipa asta, mi se pare că nu există un titlu mai nimerit.

— Mi s-a părut că îți asumi vina. Că te simți culpabilă. Joss întoarce capul și se uită la mine cu ochi limpezi. Sylvie, eu nu spun și nu voi spune niciodată că tulburările mele de alimentație au fost cauzate de tatăl tău.

— Poate că tu nu spui asta... Stomacul mi se strânge într-un ghem familiar de presimțiri urâte.

— Dar sigur...

— Problema e mult mai complicată de-atât. Tatăl tău a făcut parte din povestea mea, însă nu a fost *cauza* a nimic. Trebuie să înțelegi asta.

Tonul lui Joss e de-a dreptul ferm și, preț de o clipă, are din nou șaisprezece ani, iar eu am

1. În traducere, *La vedere*.

din nou patru ani, ea e din nou Lynn, Lynn cea magică, prietena mea care ştie absolut totul.

— Dar nici nu te-a ajutat.

— Într-adevăr, nu m-a ajutat. Însă asta poţi să spui despre o grămadă de lucruri, chiar şi despre ciudăţeniile firii mele. Ochii lui Joss mă privesc cu bunătate. Ţi-e greu. Ştiu. Totul e nou pentru tine. Dar eu m-am gândit toate întâmplările astea ani de-a rândul.

Îmi plimb privirea prin cameră, uitându-mă la lumânările uriaşe, pâlpâitoare împrăştiate peste tot. Lumânările astea costă o *avere* – în sud-vestul Londrei sunt considerate cadouri de lux –, cu toate astea, Joss arde opt în acelaşi timp. Sunt aici de cincisprezece minute şi deja mă simt aproape hipnotizată de parfumul lor. Mă simt alinată. În sfârşit, mă simt în stare să abordez subiectul care planează ameninţător între noi.

— Deci, cum ţi-am scris şi în e-mail... am citit întregul manuscris, spun încet. Toată cartea asta nouă.

— Da, îmi răspunde Joss.

Doar silabă, însă mi-e de-ajuns ca să sesizez atenţia crescută din vocea lui Joss şi felul în care şi-a aplecat capul într-o parte, asemenea unei păsări.

— Cred că e... plină de forţă. Te inspiră. Nu... Nu găsesc cuvântul potrivit. Cred că înţeleg de ce ai vrut s-o scrii. Cred că femeile o s-o citească şi o să înţeleagă cum poţi să cazi într-o capcană, iar asta poate că o să le ajute s-o evite.

— *Exact*. Joss se apleacă înainte, cu ochii sclipind de înflăcărare. Sylvie, mă bucur aşa de mult că înţelegi... nu vreau să fie o carte de senzaţie. Nici nu încerc să-l demasc pe tatăl

tău. Dacă e cineva demascat, aia sunt eu, adolescenta de şaisprezece ani care am fost, cu problemele mele emoţionale, erorile mele de interpretare şi tiparele de gândire greşite pe care le aveam atunci. Iar ce sper este ca o nouă generaţie de fete să înveţe din toate astea.

— Cred că trebuie să publici cartea.

Uite! Am rostit cuvintele cu voce tare. De săptămâni întregi ne învârtim în jurul momentului ăstuia. Săptămâni întregi am luptat cu mami, cu avocaţii, cu Dan şi cu propria mea confuzie. Mai întâi am încercat să-mi fac vocea auzită – apoi am încercat să-mi dau seama ce gândesc eu însămi cu-adevărat.

Abia când am *citit* manuscrisul am înţeles ce vrea să facă Joss; ce vrea să spună; cum încearcă să-şi folosească propria poveste ca să-i ajute pe alţii. Mami n-a putut să vadă nimic altceva decât referirile la tati. Dan n-a putut să vadă nimic altceva decât dorinţa lui de a mă proteja. Avocaţii n-au putut să vadă nimic altceva decât datoria lor de a-şi face treaba. Dar eu am văzut-o pe Lynn. Pe Lynn cea înţeleaptă, bună, nostimă, talentată. Pe Lynn care a luat o situaţie negativă şi-a transformat-o într-un exemplu în stare să inspire. Cum s-o reduc la tăcere pe Lynn?

Ştiu că mami mă consideră o trădătoare. Ea o să creadă întotdeauna că Joss minte; că întreaga poveste e o invenţie răuvoitoare, menită să ne supere familia, şi nimic mai mult. Când am întrebat-o dacă a citit într-adevăr ce a scris Joss, a început să tune şi să fulgere:

— *Cum* poate să fie adevărat? *Cum* poate să fie adevărat?

Am vrut să-i răspund „Dar o prietenă imaginară cum poate să fie adevărată?". Însă am tăcut.

Joss își pleacă fruntea.

— Mulțumesc, îmi șoptește și, o vreme, nici una din noi nu mai spune nimic.

— Îți amintești când am ieșit pe mare cu iahtul familiei Mastersons? o întreb într-un târziu.

— Sigur că da. Joss ridică spre mine ochii strălucitori. Ah, Sylvie, erai așa de dulce în vestuța aia de salvare!

— Așa *de mult* mi-am dorit să văd un delfin, îi mărturisesc râzând. Dar n-am văzut niciodată unul.

Am păstrat întotdeauna în minte crâmpeie din ziua aia. Cerul albastru, apa care sclipea, eu stând pe genunchii lui Lynn și ascultând-o cum îmi cânta „Kumbaya". Apoi, firește, totul s-a preschimbat într-o amintire „imaginară", de care m-am agățat cu și mai multă putere. Căreia i-am adăugat conversații și jocuri inventate. Pe care am construit prietenia noastră secretă. Așa am creat o întreagă lumea fantastică, doar a mea și a lui Lynn, o lume în care puteam să evadez.

Ironia e că, dacă părinții nu mi-ar fi spus că Lynn era prietena mea imaginară, probabil că până la urmă aș fi uitat-o cu totul.

— Mi-ar plăcea să-ți cunosc copiii, spune Lynn rupând tăcerea. Te rog, vino cu ei într-o vizită.

— Sigur că da.

— Uneori de-aici se văd și delfini, adaugă ea făcându-mi cu ochiul. O să mă străduiesc să-i prindeți și voi.

— Ar trebui să plec.

Mă ridic fără tragere de inimă. Devonul e departe de Londra, iar eu trebuie să mă întorc acasă în seara asta.

— Întoarce-te curând! Vino şi cu familia. Şi mult noroc sâmbătă, adaugă Joss.

— Mulţumesc, îi răspund zâmbind. Îmi pare rău că nu pot să te invit...

Să mă întâlnesc eu cu Joss e una. Dar s-o pun pe Joss să stea în aceeaşi încăpere cu mami e alta – e prea mult. Mami nu ştie că am luat legătura cu Joss – chestia asta intră în categoria lucrurilor pe care nu le-ar accepta în ruptul capului.

Joss dă din cap.

— Înţeleg perfect. Dar am să mă gândesc la tine, îmi spune şi mă trage spre ea, îmbrăţişându-mă strâns.

Simt că, din tot ce s-a întâmplat, a ieşit totuşi ceva bun. O prietenie nouă. Sau una veche care a devenit nouă.

O prietenie reală.

Apoi, cât ai clipi, s-a făcut sâmbătă şi am început deja să mă pregătesc. Machiajul: terminat. Rochia: îmbrăcată. Părul: dat cu fixativ. Altceva nu pot să-i mai fac. Chiar şi nişte flori sau un pieptăn împodobit cu „pietre scumpe" ar arăta ridicol.

Acum am părul şi mai scurt decât în ziua în care mi l-am tăiat singură. M-am dus la coafor şi, după ce s-a holbat la mine uluit, stilistul meu, Neil, mi-a arătat cât de neuniforme erau şuviţele şi m-a anunţat că „trebuie să intru ca lumea în ele", ca să le egalizeze. Neil spune că acum am un look „de Twiggy", ceea ce e drăguţ din partea lui, fiindcă nu semăn absolut deloc

cu Twiggy. Pe de altă parte, noua tunsoare se potrivește foarte bine cu fața mea. Asta e părerea generală. Toți cei care s-au albit la față când m-au văzut prima dată acum spun: „Știi, de fapt chiar *prefer* tunsoarea asta". Toți, în afară de mami, desigur.

În ultimele șase luni am tot încercat să stau de vorbă cu ea. De multe ori m-am așezat pe canapea și m-am străduit să abordez diverse subiecte. Să-i explic de ce mi-am tăiat părul. Și de ce mi-am ieșit din minți. Și de ce nu mai accept să fiu tratată ca un copil: să fiu trimisă afară cât se sfătuiesc adulții între ei. Am încercat să-i explic cât de greșită a fost toată povestea cu „Lynn". Cât sunt acum atât de amestecate sentimentele mele în legătură cu tati. Am încercat de nu știu câte ori să port cu ea o discuție adevărată, empatică, genul de discuție pe care simt că *ar trebui* s-o purtăm.

Însă nimic n-o atinge pe mami. Nimic nu ajunge la ea. Nu vrea nici să se uite în ochii mei, nici să accepte trecutul, nici să-și schimbe poziția. Pentru ea, tati continuă să fie bărbatul de aur, eroul de neatins al familiei, Joss continuă să fie personajul negativ, iar eu, trădătoarea. Mami s-a închis într-un fel de realitate osificată, stând înconjurată de fotografiile cu tati și punând încă DVD-ul de la nunta mea și a lui Dan când vin gemenele în vizită. (Eu nu mă mai uit la el. Mi-a ajuns. Poate că o să-l mai văd peste vreo zece ani.)

Așa că, ultima dată când am trecut pe la ea, fiindcă mă invitase la brunch – doar pe mine –, n-am discutat despre nimic din toate astea. Am vorbit despre unde s-ar putea să plece ea și Lorna în vacanță. Mami a preparat cocktailuri Bellini,

iar eu am cumpărat un set de inele – care pot fi purtate la multe ținute – la prețul unic și special de 39,99 de lire (prețul normal pentru toate cele cinci inele fiind de 120,95 de lire). La sfârșit, mami mi-a spus:

— Draga mea, m-am simțit *atât* de bine!

Și cred că a fost chiar sinceră. Ei îi place bula în care trăiește. E fericită în ea. Nu o interesează absolut deloc să evadeze.

— Mami!

Tessa intră alergând în cameră, îmbrăcată în ținuta pe care și-a ales-o singură – un tricou al echipei de fotbal Chelsea, fustiță în stil tutu și adidași sclipicioși. O fracțiune de secundă m-am gândit dacă să pun piciorul în prag și s-o oblig să-și pună o rochiță adorabilă, Wild & Gorgeous, într-o nuanță de roz-prăfuit, pe care am găsit-o online. Totuși am renunțat la idee. Nu vreau să-mi forțez fetele să se îmbrace cu rochii care nu le plac, să-și poarte părul cine știe cum sau să gândească altfel decât gândesc de obicei. Fiecare trebuie să fie așa cum își dorește. Tessa trebuie să-și poarte tricoul cu logoul Chelsea, iar Anna, costumul de monstru Gruffalo. Arată ca niște domnișoare de onoare perfecte. Sau ce-or fi trebuind să fie.

— Tati spune că „Ne vedem acolo!", anunță fetița.

— Bine, îi zâmbesc eu. Mulțumesc.

N-am respectat ritualul cu „noaptea petrecută departe unul de celălalt" – până la urmă, asta e o ceremonie de reînnoire a jurămintelor, nu o nuntă –, totuși am hotărât să mergem la biserică separat. Să păstrăm măcar o fărâmă de magie.

Iar Dan nu mi-a văzut rochia, deci nu știe că am dat o grămadă de bani pe cea mai elegantă

creaţie Vera Wang pe care am găsit-o: o rochie gri-pal, fără bretele. Dar măcar n-am dat eu banii. Mami s-a oferit să-mi cumpere ea o rochie scumpă, pentru eveniment, iar eu i-am acceptat propunerea fără nici o ezitare. Oricum, rochia a fost cumpărată din banii lui tati, care cred că ne e dator.

La câteva săptămâni după ce m-am tuns, eu şi Dan am purtat o mică discuţie despre bani. Am recunoscut că, de multă vreme, mi se părea că se cam ariceşte când vine vorba de averea tatălui meu, iar Dan a ridicat din umeri, stânjenit.

— Poate, a spus. La drept vorbind, mă ariceam în legătură cu multe lucruri care ţineau de tatăl tău.

Apoi mi-a mărturisit că are o mică obsesie în ce priveşte întreţinerea, din punct de vedere financiar, a familiei, la care eu am comentat „Ca tatăl tău", iar el nu m-a contrazis.

Aşa că am încercat să-i demonstrez cum, de fapt, am putea să trăim doar din venitul meu (dacă am face *multe* schimbări) şi că vechile stereotipuri nu mai sunt valabile. Că, dacă ar fi un feminist autentic, n-ar simţi nevoia să fie el cel care aduce bani în casă şi-ar înţelege că poate să sprijine familia şi în alte moduri. Dan m-a ascultat politicos, mi-a dat dreptate în toate privinţele, apoi mi-a spus:

— Chestia e că tocmai urmează să ne vină o comandă foarte mare, aşa că e în regulă dacă, măcar deocamdată, continui să aduc şi eu bani în casă?

Slavă *Domnului*!

Mă dau cu parfum de lăcrămioare Maze – un cadou de la Joss –, mă încalţ şi cobor la parter, unde le găsesc pe fete uitându-se la Dora.

— Vreau să vorbească, spune Tessa, care tocmai a văzut *Harry Potter* pentru prima dată. Dora, vorbeşte! îi ordonă şarpelului. *Vorbeşte!*

— În viaţa reală nu există şerpi vorbitori, i-o retează Anna, uitându-se la mine de parcă ar aştepta o confirmare. Chestiile inventate nu există în viaţa reală, nu-i aşa, mami?

— Aşa e, îi răspund. Nu există.

Gemenelor n-o să le spun niciodată că prietena mea imaginară a devenit reală. N-au nevoie să-şi frământe mintea cu lucruri atât de complicate şi de bizare. Când o s-o cunoască pe Joss, prietena mea o să fie pur şi simplu Joss.

— Pa, Dora, îi strig şarpelui, scoţându-le pe fete din bucătărie.

Nu pot spune că m-am ataşat cu-adevărat de Dora, însă acum sunt în stare să mă uit la ea. Şi să apreciez, oarecum, că e o fiinţă extraordinară. Mai ales că ştiu c-o să se mute din bucătărie. (*Da! Iată un rezultat palpabil!*)

În principiu, întreaga noastră grădină va fi transformată. Căsuţele de jucărie au dispărut deja, iar fetele abia dacă au observat. În locul lor, o să construim o extensie la casă, o cameră din sticlă şi lemn unde o să-şi instaleze Dan biroul şi unde o să aranjăm un spaţiu special pentru Dora. Dar o să înjghebăm şi o mică grădină de legume.

— Dacă eşti aşa de mare expert în grădinărit, i-am spus lui Dan într-o seară, atunci de ce nu mâncăm în fiecare zi rucola proaspătă, crescută în grădina noastră?

El a izbucnit în râs, iar apoi l-a sunat pe prietenul lui Pete, care e peisagist, şi împreună au conceput designul noii noastre grădini. Au prevăzut chiar şi nişte plante anuale. Dan şi-a

amintit că am mai încercat o dată să-l fac să se intereseze de grădină şi şi-a cerut scuze că atunci nu m-a băgat în seamă. Nu era nevoie, am înţeles că avea alte chestii pe cap.

Apoi am invitat-o la masă pe Mary Holland şi am rugat-o să ne ajute cu organizarea grădinii de legume. (În parte, ca să-i demonstrăm – ei, dar şi nouă înşine – că nu există nici resentimente şi nici neînţelegeri între noi.) A fost grozav, fiindcă John, vecinul nostru, a aruncat un ochi peste gard şi s-a alăturat şi el discuţiei. Iar după aceea a venit în grădină. Aşa că, până la urmă, ne-am trezit cu un adevărat forum al specialiştilor – totul ca să punem la cale ce şi cum să creştem pe un petic de pământ.

De atunci, Mary ne-a mai vizitat de câteva ori – se înţelege bine şi cu Tilda. („M-am prins de ce erai îngrijorată", mi-a şoptit la ureche prietena mea la vreo cinci secunde după ce a făcut cunoştinţă cu Mary.) Între timp, Dan şi-a luat obiceiul să treacă destul de des pe la John ca să stea de vorbă despre ferigi (şi să se asigure discret că frigiderul e plin). Mi se pare că viaţa noastră s-a deschis destul de mult. Fiindcă am renunţat, în mare, să ne mai contemplăm trecutul pe DVD-uri. În schimb, preferăm să ne construim prezentul.

Acum, că Dan nu mai are nevoie de biroul din casă, fetele pot să aibă fiecare dormitorul ei. (Atât doar că, evident, nici una nu vrea aşa ceva. Ba chiar, când le-am propus să doarmă singure, au început să plângă, iar Tessa s-a jeluit: „Dar o să-mi fie *dor* de Anna!" şi imediat s-a agăţat de sora ei, de parcă le-am fi spus că Anna o să meargă şi-o să doarmă în gulag.)

Maşina mă aşteaptă în stradă. Când închid uşa, îmi amintesc brusc de ziua nunţii. Cum am ieşit din casă la braţul lui tati. Arătând ca o prinţesă Disney. Ca multe alte lucruri, şi ăsta mi se pare că s-a petrecut acum o mie de ani. Când eram cu totul alt om. Azi, pe mine şi pe fete nu ne însoţeşte nimeni. Nu e nimeni care „să mă dea" în faţa preotului. Nu sunt un obiect care să fie înmânat, ci un om. Care vrea să se lege de un alt om printr-un jurământ. Şi cu asta, basta.

Totuşi e plăcut să mergi într-o maşină luxoasă. În timp ce alunecăm încet de-a lungul străzii, fetele le fac cu mâna trecătorilor, iar eu îmi retuşez gloss-ul de pe buze de mai multe ori şi repet ce urmează să spun. Apoi, deşi încă nu sunt gata, maşina parchează în faţa muzeului Willoughby House. Şi, cu toate că ştiu că nu e vorba de o nuntă propriu-zisă, că nu sunt într-adevăr mireasă, că ceremonia asta nu e la fel de importantă... mă simt cuprinsă de un val subit de emoţie.

Şoferul îmi deschide portiera, iar eu cobor din maşină cât de elegant pot. Trecătorii se opresc, ne arată cu mâna şi fac poze – în special cu Anna, care-şi duce buchetul îmbrăcată în costumul de monstru Gruffalo. Toate trei avem câte un buchet de iarnă, făcut din crenguţe de eucalipt şi iederă – ni le-a adus Mary azi-dimineaţă, împreună cu floarea pentru butoniera lui Dan, toate plantele fiind aduse din grădina St Philip's. Mary m-a îmbrăţişat strâns şi mi-a spus:

— Sunt foarte, *foarte* fericită pentru tine!

Mi-am dat seama că e sinceră.

— Haideţi, fetelor, le spun gemenelor când ajungem în faţa muzeului. Haideţi s-o facem şi pe-asta!

Şi deschid uşa de la intrarea în Willoughby House.

Interiorul arată fenomenal. Peste tot sunt flori şi plante verzi care se întind de-a lungul balustradelor sau se ivesc în jerbe ici şi colo. Invitaţii stau pe scaune aurii, aranjate în şiruri, în hol şi în salon. Muzica începe să cânte, iar eu înaintez cu paşi măsuraţi printre scaune, pe un culoar semănând cu cel care duce spre altar într-o biserică.

Printre cei prezenţi remarc multe dintre voluntarele de la muzeu, care mă privesc cu un zâmbet uşor, toate purtând pălării pastel. Părinţii lui Dan sunt îmbrăcaţi foarte elegant – îi zâmbesc larg lui Sue. Acum vreo două săptămâni am luat masa împreună şi am aflat că ea şi Neville au început să meargă din nou la dansuri de societate. Sue mi s-a părut foarte încântată. Iar azi, într-adevăr, amândoi arată mult mai relaxaţi. Nici nu ţin minte de când nu i-am mai văzut aşa.

Uite-o şi pe Mary, care arată splendid, într-o rochie acvamarin-pal... şi pe Tilda, care are pe umeri un şal împodobit... uite-l şi pe Toby cu Michi... uite-o şi pe mami, într-un costum roz nou, discutând plină de însufleţire cu Michi (probabil încearcă să-i vândă un set de inele). Inima mi se strânge când îl văd pe John, cu părul lui alb şi ciufulit înconfundabil, stând singur la capătul unui şir de scaune. A venit. Deşi Owen nu se simte deloc bine, John a venit.

Clarissa stă într-o parte a salonului, filmând întreaga ceremonie, iar Robert e în partea cealaltă,

filmând din unghiul lui. Privirile ni se întâlnesc o clipă, când trec pe lângă el, iar Robert mă salută din cap. E băiat bun până la urmă!

Apoi, chiar în faţa mea, pe o mică platformă acoperită cu un covor, stă Dan. E îmbrăcat într-un costum albastru elegant, care-i pune în evidenţă ochii. Părul îi străluceşte în lumina soarelui, filtrată prin celebra fereastră cu vitraliu auriu. Din felul în care stă pe platformă, mândru, uitându-se cum eu şi fetele înaintăm spre el, îmi dau seama brusc că Dan seamănă cu un leu. Un leu victorios. Un leu fericit şi nobil. Un leu demn, care e regele junglei.

(Mă rog, co-regele junglei, împreună cu mine, evident. Cred că asta se înţelege de la sine.)

Ideea de-a folosi Willoughby House ca spaţiu pentru ceremonie a fost a mea. Dan şi cu mine hotărârserăm să ne reînnoim jurămintele, iar eu căutam pe Google locuri potrivite. Toate site-urile promiteau încăperi elegante, o sală de recepţii „cu parfum istoric" şi-atunci m-am gândit: „Ia stai puţin, stai puţin, stai puţin...".

Că tot vorbisem despre monetizarea valorilor deţinute de Willoughby House! Păi, muzeul „meu" e perfect pentru o nuntă!

A durat puţin până am obţinut aprobarea să organizăm astfel de evenimente, dar de atunci am contabilizat deja trei nunţi (toate ale fiicelor unor sponsori de-ai noştri) şi-n fiecare zi primim solicitări. Asta a schimbat întreaga natură a casei. Înregistrăm o afluenţă continuă de flori şi mirese, cu toate speranţele şi emoţiile pe care le aduc nunţile. E amuzant. În plus, Willoughby House pare din nou o casă adevărată, plină de viaţă.

Dar asta nu e tot! Website-ul funcţionează şi el! Un website în adevăratul sens al cuvântului,

unde poți să cumperi bilete, să citească despre evenimentele în desfășurare și așa mai departe. (Urmează să inaugurăm și magazinul online.) De fiecare dată când mă loghez, mă simt foarte fericită, fiindcă website-ul nostru nu seamănă cu nici un altul, ci ne reprezintă întru totul *pe noi*. N-am putut să ne permitem imagini rotitoare 3D, nici tururi audio narate de celebrități, în schimb, pe fiecare pagină avem niște desene realizate manual care sunt absolut splendide. Unele cu casa, altele cu artefactele, ba, pe pagina cu *Istoria familiei*, e și o schiță a doamnei Kendrick. Fiecare pagină e mai încântătoare decât cea dinainte și toate la un loc dau impresia unei împletiri perfecte între vechi și nou. Exact ca Willoughby House. (Și exact ca doamna Kendrick, care de curând a descoperit sms-urile și acum ne trimite mie și Clarissei diverse emojiuri cam din oră-n oră.)

— Bine ați venit! zice doamna Kendrick făcând un pas înainte, iar eu îmi înăbuș un chicot, fiindcă patroana s-a dus și și-a cumpărat o robă. Un soi de robă de absolvire a liceului, violet-închis, cu mâneci largi și guler pătrat.

De fapt, o prinde chiar foarte bine.

Când s-a pus problema cine să oficieze ceremonia de reînnoire a jurămintelor, ne-am dat seama că nu e o ceremonie legală, așa că poate s-o facă oricine. Și nici o secundă nu mi-am dorit pe altcineva decât pe doamna Kendrick. Care a fost extrem de mișcată. Apoi mi-a pus cam o sută de întrebări pe zi pe tema asta, până când am ajuns să-mi doresc să fi rugat *pe oricine altcineva*.

Acum însă, patroana stă în picioare pe podium, zâmbind întregii adunări, de parcă ar fi proprietara clădirii, ceea ce sigur că și este, și spune:

— Azi suntem încântaţi să le urăm bun venit în această clădire istorică lui Dan şi Sylvie, care îşi vor reînnoi jurămintele. Un lucru care nu trebuie tratat cu uşurinţă, adaugă doamna Kendrick, făcând nişte gesturi dramatice cu mânecile ei largi. Aceia pe care Dumnezeu i-a unit de nici un om să nu fie vreodată despărţiţi.

Ăăă... poftim? Tot ce spune patroana sună complet bizar, dar ea pare să se simtă bine fâlfâindu-şi mânecile, deci ce mai contează?

— Acum! continuă ea. Sylvie şi Dan şi-au scris propriile jurăminte, aşa că vă las în seama lor.

Doamna Kendrick face un pas într-o parte, iar eu mă întorc cu faţa spre Dan.

Dan al meu. Căruia lumina îi încadrează capul într-un nimb auriu. Ochii lui înconjuraţi de riduri fine mă privesc plini de iubire. Şi eu, care credeam că sunt calmă, că n-am nici o problemă... abia dacă pot să mai scot vreun sunet.

De parcă ar simţi lucrul ăsta, Dan trage aer în piept şi-mi dau seama că şi el e gâtuit de emoţie. De ce *naiba* am decis să ne facem jurăminte sentimentale în faţa altor oameni? De ce ni s-a părut c-ar fi o idee bună?

— Sylvie, şopteşte el cu vocea tremurând uşor. Înainte să-mi rostesc jurământul, vreau să-ţi spun ceva. Se apleacă în faţă şi-mi susură la ureche: Mâine plecăm la St Lucia, totul e aranjat. Mergem toţi patru. Într-o lună de miere pentru întreaga familie. Surpriză!

Cum? *Cum?* Credeam c-am *terminat-o* cu surprizele. Dan *nu* trebuia să facă asta. Deşi, Doamne Dumnezeule, St Lucia! Clipesc de câteva ori, apoi mă aplec înainte şi-i şoptesc şi eu la ureche:

— N-am chiloţi pe mine. Surpriză!

Ha! Dacă i-aţi vedea expresia!

Dan pare să fi uitat cu totul de jurământ, aşa că dau să-l rostesc pe al meu, dar dinspre holul de la intrare se aud brusc zgomote. În clipa următoare îl văd pe doctorul Bamford croindu-şi drum spre salon. Ne face cu mâna vesel şi se aşază pe un scaun.

— Surpriză, îi spun lui Dan. Mi s-a părut că trebuie să fie şi el aici. În fond, el a dat tonul la toată nebunia asta.

— Bună idee, încuviinţează Dan, cu o privire înduioşată. Bună idee!

Apoi, nu ştiu cum, reuşim să ne rostim jurămintele fără să plângem şi să ne poticnim, aşa că toată lumea ne aplaudă şi trecem la şampanie. Clarissa a pus nişte discuri cu jazz la vechiul gramofon, iar unele dintre voluntare dansează într-un ring improvizat. Îl văd pe Robert discutând plin de însufleţire cu Mary – hmmm, *ia uite* ce idee! –, în vreme ce părinţii lui Dan fac o demonstraţie cam ostentativă de quickstep. Neville o priveşte cu privirea pe Sue şi imaginea lor, aşa cum se mişcă în paşi de dans perfect sincronizaţi, mă face să clipesc. Atunci, de parcă şi-ar fi dat seama că-i privesc, Sue se uită la mine şi-mi zâmbeşte peste umărul lui Neville. Îi fac cu mâna.

Mă uit şi la Clarissa, când se duce să schimbe discul la gramofon, şi-i zâmbesc cu afecţiune. Clarissa a fost încă o revelaţie. Acum trei luni ne-a uluit pe toţi când ne-a anunţat că a scris o nuvelă cu fantome care se petrece în Willoughby House şi c-a înregistrat-o ca podcast! Fără să spună nimic nimănui! A zis că a auzit sugestia mea şi că ideea asta i-a rămas înfiptă în creier,

aşa că s-a gândit „să-şi încerce mâna". Podcastul e acum pe website şi e downloadat de foarte mulţi vizitatori – cu toţii ne-am dat seama că, într-o zi, Clarissa o să ajungă scriitoare cu normă întreagă. Ea e singura care încă n-a realizat asta.

Stând împreună cu Dan şi uitându-mă la toată lumea, îl simt pe soţul meu cum se aplecă spre mine şi-mi şopteşte:

— I-ai spus doamnei Kendrick? Sau Clarissei?

Ştiu la ce se referă şi clatin din cap.

— N-am găsit momentul potrivit, îi răspund. O să le spun când ne întoarcem.

Sunt foarte mândră de ce-am realizat la Willoughby House. Acum, că muzeul are un viitor, îl iubesc chiar mai mult decât înainte. Dar nimic nu se schimbă dacă nu schimbi nimic. Am văzut sloganul ăsta imprimat pe un tricou zilele trecute şi am înţeles exact mesajul. Eu m-am schimbat. Orizonturile mele sunt altele. Dacă vreau să continui să mă dezvolt şi să mă schimb, atunci trebuie să-mi găsesc noi provocări.

Mi-a luat ceva timp până când să mă lămuresc ce-aş putea să fac după asta, dar în sfârşit am descoperit soluţia perfectă. Am să concep campania pentru noua aripă de pediatrie de la New London Hospital. Am văzut anunţul pentru postul ăsta şi imediat m-am gândit: *Da!* Treaba nu e uşoară şi a trebuit să-i conving pe Cedric şi pe cei din consiliul de administraţie că abilităţile mele în domeniul istoriei artei ar putea funcţiona şi în sfera asta, însă de fiecare dată când mă gândesc la proiectul ăsta, simt cum îmi creşte adrenalina. O să ajut nişte copii. O să trec la un cu totul alt nivel în ceea ce priveşte strângerea de fonduri. Şi altcineva poate să-mi

preia postul de aici, de la muzeu, cineva cu perspectivă proaspătă şi energie nouă.

Uneori trebuie să împungi viaţa cu băţul. Dacă nu mi-aş fi împus căsnicia cu băţul, ce s-ar fi întâmplat cu mine şi cu Dan pe termen lung? Nu-mi place să mă gândesc prea mult la asta, fiindcă acum e irelevant, totul a ieşit deja la lumină, iar eu şi Dan suntem bine. Totuşi hai să zicem c-am lua în considerare scenariul ăsta... nu cred că situaţia noastră ar fi fost tocmai grozavă.

Când mă uit în urmă la noi doi, mi se pare că acel Dan şi acea Sylvie care s-au căsătorit cu atâţia ani în urmă, care erau aşa de încântaţi unul de celălalt, cărora li se părea că viaţa e floare la ureche... am senzaţia că acel Dan şi acea Sylvie sunt nişte oameni complet diferiţi de Dan şi Sylvie de-acum. Că ei doi habar n-aveau ce înseamnă, de fapt, viaţa.

— Felicitări! răsună o voce tunătoare şi-l văd pe doctorul Bamford apropiindu-se de noi cu paharul în mână. Mă bucur să vă revăd! Şi vă mulţumesc pentru invitaţie! Mereu mi-am dorit să vizitez muzeul ăsta, dar niciodată n-am apucat. Ce colecţie minunată de cărţi! Şi bucătăria de la subsol! E fascinantă!

— Probabil vi se pare ciudat că v-am invitat azi aici, îi spun zâmbind. Dar, după cum cred că v-am explicat şi în scrisoarea pe care v-am trimis-o, sunteţi cel care a pus lucrurile în mişcare când am venit la cabinet, cu multe luni în urmă.

— Vai de mine! exclamă doctorul Bamford.

Mi-e clar că nu-şi mai aminteşte despre ce-i vorba.

— Nu, totul e bine, îl asigură Dan. Adică, până la urmă, am scos-o la capăt.

Eu încuviinţez din cap.

— Până la urmă. Ne-aţi spus că mai avem încă şaizeci şi opt de ani de căsnicie şi asta a pornit tăvălugul... Mă rog, nici unul din noi n-a reacţionat strălucit la vestea asta...

— Ne-am speriat rău de tot, îl lămureşte Dan cu sinceritate. Adică, şaizeci şi opt de ani! Asta înseamnă *o mulţime* de filme de vizionat!

Soţul meu râde de propria glumă, însă doctorul Bamford pare că nu l-a auzit. Se uită cu atenţie la Dan. Apoi îşi mută privirea la mine, pe urmă înapoi la Dan.

— Şaizeci şi opt de ani? repetă el într-un târziu. Vai de mine! Hmm. Se poate să fi exagerat puţin. Am tendinţa să exagerez. Colegul meu, Alan McKenzie, mă dojeneşte mereu din cauza asta.

A exagerat?

— Cum adică aţi „exagerat"? sar eu, holbându-mă la el.

— Cum adică aţi „exagerat"? se aude ca un ecou vocea lui Dan, la o jumătate de secundă după aceea.

— Doctorul McKenzie m-a sfătuit recent să scad cam o jumătate de procent din rezultatul calculelor mele. Ceea ce ar însemna că mai aveţi cam... să zicem... şaizeci şi patru de ani.

Doctorul zâmbeşte vesel, apoi vede un chelner care trece pe lângă noi cu o tavă cu aperitive.

— A, somon afumat! Scuzaţi-mă o clipă...

Când doctorul Bamford porneşte în urmărirea tăvii, Dan şi cu mine ne uităm unul la celălalt, absolut uluiţi. Eu mă simt trădată. Mai aveam

şaizeci şi opt de ani şi acum nu mai am decât şaizeci şi patru.

— Şaizeci şi patru de ani? zic în sfârşit, cu un nod în gât. *Şaizeci şi patru?* Păi, nu mai avem aproape deloc timp!

Dan pare la fel de traumatizat ca mine. Mă trage la pieptul lui şi mă strânge cu atâta putere în braţe, de parcă am număra fiecare secundă care ne-a mai rămas de trăit împreună.

— Bun, deci nu mai avem decât şaizeci şi patru de ani, îmi spune el până la urmă. Ei, atunci hai să facem ceva să conteze!

— Să nu mai pierdem timpul! aprob eu din toată inima.

— Să nu ne mai certăm de la prostii!

— Să trăim fiecare clipă la maximum!

— Să punem ceasul să sune mai de dimineaţă, îmi propune Dan disperat. Cu zece minute mai devreme în fiecare zi. Aşa putem să mai recuperăm din timpul care ne-a fost furat.

Dan e atât de frământat şi de deznădăjduit, încât ceva din mine îmi spune: *Stai puţin! Iar reacţionăm exagerat!*

— Dan..., spun cu blândeţe. De fapt, nimeni nu ştie *exact* cât mai avem de trăit împreună. Ar putea să mai fie încă şaptezeci şi doi de ani. Sau doi ani. Sau două zile.

Privirea mi se plimbă prin salon, văzând dintr-odată pe toată lumea într-o cu totul altă lumină. Uite-o pe mami, cu zâmbetul ei fragil, care a crezut c-o să trăiască împreună cu tati mult mai mult. Uite-l pe John, care trebuie să înfrunte un viitor fără Owen şi nu-şi poate alunga tristeţea din ochii nici măcar când stă de vorbă cu Tilda. Care, la rândul ei, a trebuit să facă faţă unei vieţi ce nu arăta deloc aşa cum sperase

în tinereţe. Uite-i pe părinţii lui Dan, care continuă să danseze împreună, cu hotărârea citindu-li-se pe chipuri, gata să meargă mai departe împreună. Uite-i pe Mary şi pe Robert, care stau de vorbă, cu trupurile apropiate şi feţele luminate de zâmbete timide, poate la început de drum? Şi uite-le şi pe fetele mele, care dansează fericite, îmbrăcate într-un tricou al echipei de fotbal Chelsea şi un costum de monstru Gruffalo. Dintre noi toţi, ele au înţeles cel mai bine cum trebuie trăită viaţa.

— Hai! zic punând o mână pe braţul soţului meu şi strângându-l cu tandreţe. Hai, Dan! Hai să ne vedem pur şi simplu de viaţă!

Îl conduc pe ringul de dans, unde toată lumea izbucneşte în aplauze. Dan începe să danseze, Tilda ne încurajează prin tot felul de exclamaţii, iar fetele fac piruete nesfârşite în jurul meu, râzând fericite.

Şi-aşa ne vedem de viaţă.

Mulţumiri

Cât am scris această carte, am reflectat îndelung la longevitate, loialitate şi parteneriat.

Sunt norocoasă că scriu de mulţi ani – lucru pentru care le sunt nespus de recunoscătoare cititorilor mei minunaţi şi loiali. Scriitorii nu au posibilitatea să-şi „reînnoiască jurămintele" cu cititorii lor – aşa că ridic un pahar în cinstea voastră, a tuturor. Vă mulţumesc mult pentru că citiţi.

De asemenea, vreau să profit de ocazie ca să le mulţumesc editorilor mei din întreaga lume. Din nou, sunt norocoasă că sunt publicată în multe ţări, din Marea Britanie, Statele Unite ale Americii şi Canada, în întreaga Europă şi până în America de Sud, Asia şi Australasia. Am lucrat strâns cu mulţi dintre editorii mei şi am construit cu ei relaţii extraordinare pe termen lung. În alte ţări nu am ajuns încă, dar sunt conştientă câtă energie şi cât entuziasm sunt investite în publicarea cărţilor mele. Vă sunt nespus de recunoscătoare tuturor.

Vreau să mulţumesc, în mod deosebit, echipei mele de agenţi, un grup de oameni foarte talentaţi, care mă sprijină mereu şi care nu ar putea să mă surprindă decât plăcut. (Asta nu e o provocare!) Araminta Whitley, Marina de Pass, Kim Witherspoon, Jessica Mileo, Maria Whelan, Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Katherine West, Jenny Robson, Simone Smith şi Florence Dodd, vă mulţumesc!

Mulţumesc de asemenea The Board, care există în viaţa mea de când am început să scriu. Nu mă pot închipui scriind altfel.

Jenny Colgan, îți mulțumesc pentru că ești expertul meu în *Doctor Who.*

În sfârșit, fiindcă aceasta este o carte despre căsnicie, vreau să le mulțumesc mereu extraordinarului meu soț, Henry, și copiilor noștri, Freddy, Hugo, Oscar, Rex și Sissy, pentru că m-ați sprijinit, m-ați încurajat, m-ați făcut să râd și mi-ați arătat ce înseamnă iubirea pe termen lung.

În colecţia „CHIC“

au mai apărut:

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*
Sheila O'Flanagan – *Nunta lui Isobel*
Dorothy Koomson – *Fetele de îngheţată*
Candace Bushnell – *În jungla oraşului*
Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau Marmont*
Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*
Helen Fielding – *Celebritate pentru o cauză nobilă*
Leonie Fox – *Clubul privat*
Candace Bushnell – *Vara în New York*
Alexandra Ares – *Viaţa mea pe net*
Sophie Kinsella – *Am numărul tău*
Sophie Kinsella – *Noaptea nunţii*
Lauren Weisberger – *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*
Kevin Kwan – *Asiatici bogaţi şi ţicniţi*
Helen Fielding – *Bridget Jones, topită după el*
Holly Peterson – *Ideea de iubit*
Sophie Kinsella – *La cumpărături pentru vedete*
Marian Keyes – *Femeia care mi-a furat viaţa*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în Las Vegas*
Helen Fielding – *Bridget Jones însărcinată*
Sophie Kinsella – *Viaţa mea nu chiar perfectă*
Sophie Kinsella – *Surprinde-mă*

în pregătire:

Lauren Weisberger – *Tenis cu diavolul*